

Giới thiệu Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quấn?

Xuất thân là lính đặc chủng nên Hàn Nguyệt Xuyên lại bị bạn bè và cấp trên bán đứng, đưa cô vào viện nghiên cứu về cơ thể người xảy ra đột biến khiến cô chết đi.

Hồn cô xuyên về dị giới vào một xác nữ vừa chết do đỡ mũi tên giúp cho người mình yêu mà người đó không yêu nàng còn cười nhạo nàng ngu ngốc vồng nàng đã được mệnh danh là phế vật.

Nhưng một lần nữa phế vật mở mắt ra đã hoàn toàn thay đổi, nàng muốn sống yên bình nhưng nếu ai dám chọc nàng thì cũng đừng trách nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quấn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

- Hàn Nguyệt Xuyên, bị tiêm nhiều loại thuốc như thế mà cô vẫn chịu được tôi phải nói là rất nể phục cô đấy!

Một người đàn ông mặc áo blouse trắng, đeo gọng kính đen nhìn cô cười mỉa mai. Một người phụ nữ trong quân đội đặc chủng, giờ đây chỉ là một con chuột bạch để thí nghiệm.

- Hôm nay sẽ là ngày cuối cùng.

Nói rồi ông ta tiêm một loại dung dịch đỏ như máu vào người Hàn Nguyệt Xuyên. Cô chẳng phản kháng gì, bởi vì giờ đây, cô chẳng còn sức để phản kháng nữa rồi.

- Aaaaaa...

Tiếng hét của cô thất thanh vang vọng khắp cả căn phòng, đau đớn không thể tả khi thứ thuốc kia vừa được tiêm vào người của cô. Mọi tế bào trong cơ thể cô đều như muốn bị nổ tung ra. Đối diện với con người kia, Hàn Nguyệt Xuyên trợn trừng mắt nhìn ông ta.

Ông ta lại cười quái dị, nhìn đôi mắt đen hóa thành đỏ ngầu như quỷ của cô cười điên loạn:

- Ha ha, thành công, ta đã thành công rồi.

Bùm!

Nói dứt lời đầu ông ta liền nổ tung, kể bên, Hàn Nguyệt Xuyên đưa tay lên không trung làm ra một động tác như đang siết chặt một thứ gì đó, và thế là ông ta nổ tung cái đầu.

- Ừ...

Cô lại ôm đầu chịu đựng không được ngã gục xuống, miệng phun ra từng ngụm máu tươi. Đau đớn giãy vò thể xác lẫn linh hồn của cô.

- Nếu cho ta sống lại một lần nữa, ta sẽ không sống ở thế giới này. Bạn bè, đồng đội, người yêu,... tất cả đều là dối trá!

Đây là những lời cuối cùng cô nói ra được sau những cơn đau đớn giãy vò thể xác. Khắp cả người cô hiện ra những đường nứt, máu tươi tuôn ra từ những đường nứt vỡ trên da đó.

Hàn Nguyệt Xuyên chết lặng đi, có một cảm giác như đang lơ lửng trên không trung, trước mặt cô là một mảnh đen tối, không có phương hướng, không có vật gì cả, chỉ là một mảnh đen không rõ.

. . .

- Giúp tôi sống phần đời còn lại... Cảm ơn...

Đột nhiên một âm thanh đôi lúc ngắt quãng nửa lời, cô không thể nghe rõ ràng được cả câu chỉ nghe được vài từ đơn giản thế thôi.

- Đây, người là ai?

Hàn Nguyệt Xuyên không rõ ai người phát ra âm thanh vừa rồi, trong vô thức cô đưa tay về phía trước muốn nắm lấy thứ gì đó.

- Hàn Nguyệt Xuyên.

Lời nói cuối cùng của người đó khiến cho cô bất ngờ, “Hàn Nguyệt Xuyên” đó chẳng phải là tên của cô đó hay sao?

Một thứ ánh sáng trắng bao trùm cả người của Hàn Nguyệt Xuyên, đẩy cô về phía trước.

Mở mắt ra.

Trước mặt cô là một khung cảnh xa lạ, rèm cửa, đèn phòng, bàn ghế, tấm gương, tủ đồ,... Ngồi bật dậy. Một trận đau nhức ngay lập tức truyền vào đầu của Hàn Nguyệt Xuyên, lại đến đau nhức toàn thân.

- Đây là? Tây đại lục? Thiên Ty?

Từ trong ký ức xông ra một tràng thông tin.

Thiên Ty thời không. Tây đại lục trường học Tập Ma ở Tập Ma rừng rậm cách biệt với thế giới, trường học dành cho đấu sư, Hàn Nguyệt Xuyên mười tuổi là người của Hàn gia ở Ngạo Thiên đế quốc, là học sinh của trường học Tập Ma, ba năm không thăng cấp, chuẩn bị đuổi học.

Ba năm ở một chỗ cấp 2 không thể tăng tiến thực lực, thuộc dạng phế vật trong đồng ngũ cùng lứa.

Trong một buổi tiệc do hoàng tử ở Ma Hạc đế quốc tổ chức thì bị thích khách ám sát, Hàn Nguyệt Xuyên dùng thân mình che lại cho hoàng tử, người nàng luôn yêu thương, để rồi bản thân bị chết, còn hân thi bình yên vô sự.

Hoàng tử Sa Toa là một kẻ kiêu ngạo, sau vụ việc đó tất cả mọi người đều thất mặc hân sẽ đối xử với nàng ra sao.

Hiện tại nàng cũng đang thất mặc. Nhưng vấn đề không quan trọng ở chỗ đó, vấn đề quan trọng là tại sao cơ thể này đã ba năm mà không tấn chức.

- Kiểm tra cơ thể một chút...

Hàn Nguyệt Xuyên bắt đầu ngồi tĩnh tu, cảm nhận trong cơ thể của mình. Hấp thu huyền khí xung quanh, nàng cảm thấy bản thân vẫn có thể hấp thu được như bình thường, nhưng lại không hề có dấu hiệu tăng trưởng.

Sâu bên trong như có vật gì đó hút hết toàn bộ huyền khí mà Hàn Nguyệt Xuyên thu vào như cái động không đáy hay đúng hơn nó giống như một cái hố đen vũ trụ hút hết mọi vật vào trong nó.

- Không phải, cái này không phải là một cái hố là một loại thể chất đặc biệt...

Hàn Nguyệt Xuyên như biết được điều gì đó bất thốt lên. Ngẫm lại một chút:

- Nó phát ra từ lồng ngực của mình?

Nhìn vào lồng ngực, Hàn Nguyệt Xuyên lấy từ trong lồng mình ra một sợi dây còn có một cái vòng ngọc trạm rồng phượng trông khá bắt mắt lại mang tính cổ xưa.

Bỏ miếng ngọc đó ra, Hàn Nguyệt Xuyên phát hiện bản thân mình không còn ở cấp 2 sơ cấp nữa mà đã tấn chức lên đến cấp 6 trung cấp. Cái này là thể nào? Mười tuổi đã là cấp 6 trung cấp? Thiên tài hay là yêu nghiệt đây?

Hóa ra ngay từ đầu cơ thể này vốn không phải là phế vật mà là thiên tài. Là thiên tài đấy! Có biết người đang giữ danh hiệu thiên tài trong đám trẻ này là ai không? Là hoàng tử Sa Toa đấy! Thiên tài mười một tuổi cấp 6 trung cấp, nàng nhỏ hơn hân chỉ một tuổi lại đồng cấp với hân.

- Ngay cả đã kiểm nghiệm cũng không thể phát hiện ra cấp bậc thật sự của mình... cái vòng này rốt cuộc là nó có lai lịch gì?

Thứ này nhìn rất đẹp mắt nhưng lại phải luôn dấu diếm nó đi thật sự là rất lãng phí, nhưng đầu thể có cách nào khác, nếu không có năng lực giữ đồ vật thì không thể đem chúng ra khoe mẽ được.

Thế giới này vốn là cường giả vi tôn mà.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Rời Khỏi Trường Học

Mấy ngày liền, Hàn Nguyệt Xuyên ở trong phòng tìm cấp thăng cấp thực lực bên ngoài của mình thành cấp 3 nhưng mãi vẫn chưa tìm ra được đáp án.

- Làm thế nào để cho bên ngoài có thể tăng tiến lên một cấp bậc nhỉ?

Hàn Nguyệt Xuyên liên tục ở trong phòng nhiều ngày để suy nghĩ ra biện pháp, tăng thực lực bên trong nhưng bên ngoài thì vẫn không thể tăng lên được, quái dị vô cùng.

- Ta cần có một sư phụ!!!

Hết lên một tiếng trong thâm tâm, Hàn Nguyệt Xuyên lại ngã xấp lên giường, chán nản không biết nên làm gì.

Nhìn lên tờ lịch, phát hiện ra hôm nay là khảo hạch cuối cùng để quyết định bản thân được phép ở lại hay rời đi.

- Chết rồi, quên mất việc này!

Đi ra khỏi phòng, Hàn Nguyệt Xuyên nhanh chóng chạy đến chỗ khảo hạch, trên đường đi thì thầm bản thân có nên chuẩn bị đồ đạc hay không?

- Người đến trễ.

- Thật xin lỗi, lão sư vết thương của ta có phần không tốt.

Lão giả tay cầm bút liếc nhìn Hàn Nguyệt Xuyên một cái khinh thường, nàng nhìn lão cúi đầu xin lỗi một tiếng lại chạy đến bên cạnh khối đá đen.

Khi vừa nhìn thấy nàng, tất cả các học sinh ở trường học đều xúm lại nghị luận với nhau.

- Nhìn kia, đó không phải là Hàn Nguyệt Xuyên sao?

- Nàng ta còn dám tới đây sao? Sao không đi về nhà luôn đi mà còn tới đây cho bề mặt làm gì?

- Hừ, nghe nói hôm mấy bữa cô ta đỡ một mũi tên cho hoàng tử Sa Toa nên dưỡng thương ở phòng của mình. Sao không chết luôn đi nhỉ?

- Hắc hắc, nói ra không xem lại bản thân các người đi, các người đều đang muốn xem xem hoàng tử Sa Toa sẽ đối diện với nàng ta ra sao mà thôi!

Quả thật, hoàng tử Sa Toa hiện đang kiểm nghiệm xong cấp bậc của mình, tám tuổi cấp 7 trung cấp.

Vừa thấy dòng chữ “Cấp 7 cao cấp” hiện lên trên tảng đá đen, Hàn Nguyệt Xuyên thầm chửi trong lòng. Sao lại trùng hợp thế chứ? Minh cũng mới tấn chức cấp 7 vào hôm qua xong, chết tiệt hẳn là gì thế hả?

- Bắt đầu đi.

Thấy Hàn Nguyệt Xuyên, lão giả áo đen buông xuống một câu lạnh nhạt.

Nàng biết mình nên làm gì, đặt tay lên tảng đá đen kia, dòng chữ nhàn nhạt hiện ra trước mặt mọi người “Cấp 2 sơ cấp” dòng chữ nhạt đến mức không thể nhạt thêm. Lão giả áo đen nhìn thấy, lạnh lùng nói với nàng:

- Người chuẩn bị đồ đi, sáng sớm ngày mai rời khỏi trường học.

Biết trước thế nào cũng vậy mà...

- Ha ha...

Một tràng rộn vang tiếng cười khắp nơi nổi dậy như thủy triều ập đến bất ngờ, mọi người đều hướng về phía Hàn Nguyệt Xuyên mà cười ha hả không ngừng.

Đi xuống dưới, Hàn Nguyệt Xuyên chạm mặt phải người mà nàng không muốn gặp nhất... Hẳn là cố ý chờ nàng ở đó hay là cố tình muốn cười nhạo nàng.

Mà sao cũng được, một kẻ đã hơn ba mươi như nàng từng trải lại càng nhiều hơn người thường gấp trăm lần.

Bước đi, nàng tránh hẳn ra, hẳn liền cản lại, đi qua trái hẳn cũng qua trái theo, tránh qua phải hẳn lại cản bên phải.

- Người muốn gì?

Giọng nói của Hàn Nguyệt Xuyên lạnh lẽo đến thấu xương tận tủy, nghe âm thanh lạnh lùng đó của nàng, hẳn bất giác cảm thấy lạnh cả người nhìn nàng một cái rồi nói:

- Cảm ơn người vì đã cứu ta một mạng, nhưng cũng từ đó mong người đừng lại gần ta.

Nghe xong câu nói này, Hàn Nguyệt Xuyên cười phì thật to trước bao nhiêu người đang chứng kiến, sau đó cô lại chấp tay bái lạy hoàng tử Sa Toa:

- Hoàng tử à, ta cầu ngươi, ngươi biến đi giúp ta, ngươi là đang cản đường ta đấy!

Nàng cố nhấn mạnh từ “biến đi” và “cản đường” thật mạnh, kéo thật dài ra nói với hắn, một giọng hết sức mỉa mai. Sau đó quay lại, giả vờ cười gượng:

- Thật ngại quá, để ta tránh, làm sao lại để cho một hoàng tử cao quý như ông đường cho mình được chứ?

Nói xong câu này, nàng dứt khoát lắt người qua một bên tránh né hắn mà rời đi. Để lại phía sau những tiếng nghị luận, bàn tán. Hoàng tử Sa Toa siết chặt tay lại thành nắm đấm, tức giận nhìn bóng lưng của nàng.

Sĩ nhục, lần đầu tiên trong đời hắn bị sĩ nhục nặng nề như thế!

Đi đi đâu đây? Hàn Nguyệt Xuyên vắt óc ngồi suy nghĩ, về lại gia tộc vẫn là không nên, cô hiện tại không dám đối mặt với gia tộc, lại càng không dám đối mặt với người nhà của cơ thể này.

Đã xuyên qua, đã giúp người ta sống tiếp vậy mà lại không thể khiến người ta giàu cao đầu mà sống. Sống bình yên khó khăn quá chăng?

Thôi thì trước nhất cứ đi một vòng đại lục rồi lại về gia tộc cũng không muộn.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Nguyệt Xuyên liền rời khỏi trường học, bắt đầu cuộc hành trình của bản thân. Đi vào trong rừng Âm U, nàng quyết định bản thân sẽ tối luyện ở nơi này vài ngày rồi tiếp tục cuộc hành trình.

Rầm!

Một tiếng động rung trời lở đất, theo lý thuyết thì có lẽ nên chạy đi để tránh xung đột hay gặp rắc rối, nhưng trực giác của nàng lại bảo nên đến đó xem sao. Bản thân cũng tò mò không kém đi đến nơi đó xem một chút.

Vừa đến nơi, Hàn Nguyệt Xuyên liền thấy ngay một cảnh tượng trước mắt một con người tóc tai rối xù, quần áo rách rưới đang ngồi trên thi thể của một con Địa Hùng, ăn lấy tinh thạch của nó, rồi lại móc thịt tươi trong người nó ra mà ăn. Một cảnh tượng nhìn muốn ói.

Người đang ngồi trên thi thể to lớn của Địa Hùng kia nhìn lướt qua một bên, không phải chỗ nào khác lại chính là chỗ mà Hàn Nguyệt Xuyên đang ẩn nấp.

- Đi ra đi.

Người đó lãnh đạo nói một tiếng.

Nếu đã bị phát hiện rồi thì cô cũng chẳng còn có lý do gì để trốn tránh cả, đi ra đối diện trước mặt người đó.

Con người kia đột nhiên xuất hiện trước mặt của Hàn Nguyệt Xuyên, xuất hiện ngay tại trước mặt nàng mà ngay cả nàng cũng không phát giác ra được, nếu đây là một bộ phim ma thì người này quá chuẩn để đóng vai chính rồi.

- Ăn không?

Người đó đưa một miếng thịt đến trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên, nhìn vào đôi mắt của người đó, Hàn Nguyệt xuyên không cảm thấy ác ý, liền nở nụ cười:

- Nên nướng chín rồi lại ăn.

Người kia ngồi xổm xuống bên cạnh con Địa Hùng, từ trong chiếc nhẫn đeo ở ngón tay lấy ra vài cái lọ bột lấp lánh như kim cương, lại nhìn Hàn Nguyệt Xuyên:

- Ngươi đi tìm củi đốt lửa đi, ta chờ ở đây.

Không hiểu tại sao, bản thân Hàn Nguyệt Xuyên làm theo đi tìm củi đốt. Cảm giác rất lạ, nàng cảm thấy người kia không hề có ác ý, lời nói tuy lạnh lùng như lại có cảm giác rất an toàn khi ở bên người đó.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trở Thành Ma Thuật Sư

- Để ta đốt cho.

Người đó ngồi ở một bên lên tiếng khi thấy Hàn Nguyệt Xuyên đem một đồng củi về. Khẽ gạt nhẹ một cái, Hàn Nguyệt Xuyên xếp đồng củi lại một chỗ rồi rời đi.

Tách!

Người kia búng tay một cái, ngọn lửa bùng lên cháy rất mạnh mẽ.

- Ma thuật sư?

- Phải. Ngươi muốn học không?

- Muốn, dạy ta đi.

- Vậy bái ta làm sư đi.

Bái một ma thuật sư làm sư phụ? Cái này là buôn bán có hơi rồi, đi theo trực giác đúng là tốt mà! Hàn Nguyệt Xuyên quỳ xuống:

- Đồ nhi bái kiến sư phụ.

- Không cần tiểu tiết thế này đâu. Ta gọi Tư Âm, còn ngươi?

Tư Âm đỡ Hàn Nguyệt Xuyên đứng dậy hỏi.

- Đồ nhi là Hàn Nguyệt Xuyên.

- Xuyên nhi, để ta nướng thịt cho con.

Tư Âm gạt đầu, xoa xoa đầu Hàn Nguyệt Xuyên rồi nướng thịt, những lọ lấp lánh kia được Tư Âm cho vào những miếng thịt nướng, mùi thơm phát ra từ những miếng thịt nướng có hơi khác lạ nhưng lại vô cùng thơm, chỉ ngửi thôi cũng có cảm giác như mình đang ăn một miếng thịt mộng nước vậy.

Khoảng vài phút sau, Tư Âm đưa một xiêm thịt đến cho Hàn Nguyệt Xuyên, nàng không khách mà ăn một miếng thịt lớn. Nước thịt vẫn còn đọng lại bên trong, miếng thịt thơm ngon ngọt ngào một cách lạ thường.

- Ngon quá.

- Ăn nhiều một chút, thịt ma thú rất thích hợp cho việc tu luyện.

Hàn Nguyệt Xuyên gạt đầu ăn liên tục mấy xiêm không biết no. Tư Âm ở một bên nhìn thấy nàng vừa ăn lại vừa có thể chuyển hóa thành linh lực vào trong cơ thể, có chút bất ngờ nhưng cũng có chút thần niên.

- Cao cấp cấp 7?

Đang ăn, Hàn Nguyệt Xuyên nghe thấy Tư Âm nói liền ngừng việc ăn uống lại, nhìn Tư Âm, bắt ngờ hỏi:

- Làm sao sư phụ biết? Ngay cả đá kiểm nghiệm cũng không thể phát hiện ra.

Tư Âm trả lời một cách thần niên:

- Vì ta thuộc cấp bậc khác.

Lại nói tiếp:

- Đấu sư không hợp với Xuyên nhi đâu, trở thành ma pháp sư đi. Bản thân Xuyên nhi đã rất mạnh rồi, nên chỉ cần lấy đấu khí là phụ, lấy ma thuật là chính vậy là đủ rồi.

- Làm sao để trở thành ma pháp sư?

Hàn Nguyệt Xuyên hỏi một câu, Tư Âm vút đầu cô, lên tiếng:

- Mai ta sẽ dạy con.

Khẽ gạt một cái, Hàn Nguyệt Xuyên cảm thấy mí mắt mình nặng đi rất nhiều, không chút ngần ngại liền ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau.

Hàn Nguyệt Xuyên tỉnh dậy, thấy xung quanh mình chẳng có ai, nghĩ rằng đêm qua chắc nằm mơ thôi.

- Dậy rồi à?

Một âm thanh đầy sức sống hỏi Hàn Nguyệt Xuyên. Trước mặt cô phát hiện ra một nam nhân mặc một bộ đồ đen đơn giản, bên ngoài lại khoác thêm một cái áo choàng đen, mái tóc tím sẫm, đôi mắt tím ngọc như kim cương lấp lánh nhìn nàng.

- Sư phụ?

- Có chuyện gì sao?

Cô vất vả mới nhận thức ra người này, hỏi một câu, Tư Âm liền hỏi lại. Lắc đầu mấy cái không nói gì, thật không ngờ sư phụ mình nhận thức lại suýt như vậy.

- Chúng ta bắt đầu luyện tập đi, trước tiên là nhận thức ma thuật trước.

Gật nhẹ một cái, Hàn Nguyệt Xuyên nghe theo lời chỉ dẫn của Tư Âm.

- Nhắm mắt lại, đừng để ý đến những gì ta làm.

Nhắm mắt, Hàn Nguyệt Xuyên cảm thấy lưng mình như đang có hàng vạn con kiến đang bò trên lưng, lại đến hai tay bắt đầu cảm thấy tê dại, đôi chân cứ như bị thứ gì đó thật nặng đè lên, đầu óc bắt đầu quay cuồng.

- Nói cho ta biết, con nhìn thấy màu gì trước mặt, bắt đầu đi, bất kỳ màu gì mà con thấy.

Hàn Nguyệt Xuyên tập trung tinh thần nhìn trước mắt mình, nói lên những màu sắc mà mình thấy:

- Đen.

- Hắc ám.

Mỗi một màu tượng trưng cho một hệ, Tư Âm bắt đầu phân giải ra màu sắc đó.

- Tím.

- Lôi.

- Xanh lam.

- Thủy.

- Trắng có chút xanh lá.

- Phong.

Đột nhiên Hàn Nguyệt Xuyên dừng lại, Tư Âm hỏi:

- Hết rồi sao?

Hàn Nguyệt Xuyên lắc đầu, lại nói tiếp:

- Rất nhiều màu sắc hỗn độn.

- Không gian.

- Đỏ.

- Hỏa.

- Vàng.

- Kim.

- Xanh lục.

- Mộc.

Dừng lại, Tư Âm nhìn Hàn Nguyệt Xuyên, lại hỏi tiếp:

- Hết rồi chứ?

Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu. Tư Âm thở dài một hơi:

- Hầy~ thất hệ, đúng là khủng bố như lại quá đáng buồn.

- Sao vậy ạ?

Hàn Nguyệt Xuyên không hiểu quay lại hỏi Tư Âm. Tư Âm chậm rãi giải thích cho nàng:

- Thất hệ nói tốt thì cũng đúng, nói xấu lại chẳng sai, nếu đấu cùng cấp thì con có thể dễ dàng đánh thắng người khác, nhưng trong tu luyện lại hết sức chậm chạp so với người khác, nếu như không phải cố gắng thì rất khó để theo kịp cước bộ của kẻ khác.

Hiểu rõ lý do, cô gật đầu hiểu được tại sao người song hệ thường tu luyện rất chậm chạp, mà một hệ thì tu luyện rất nhanh so với song hệ.

- Nhưng nhờ có sự trợ giúp của chiếc vòng kia nên chắc không sao.

Chiếc vòng? Tư Âm nói đến nó thì Hàn Nguyệt Xuyên mới nhớ ra, lấy ra chiếc vòng trong ngực của mình, ngay lúc này nàng thất thần một lúc. Làm bằng cách nào mà Tư Âm biết được, trong người nàng có chiếc vòng này?

- Sư phụ biết chiếc vòng này?

- Phải.

Tư Âm gật đầu trả lời đơn giản.

- Sao người biết trong người ta có chiếc vòng này.

- Thì cũng giống như ta nhận ra con là cao cấp cấp 7 thôi.

- Hiện tại con là cao cấp cấp 7 đầu sư, vậy còn về ma pháp chắc cũng như thế phải không?

- Không, Xuyên nhi sẽ tu luyện lại từ đầu, có nghĩa là từ cấp 1 sơ cấp đấy.

Tư Âm gật đầu. Bắt đầu giảng dạy bài học cho Hàn Nguyệt Xuyên, từng bước trở thành ma thuật sư. Trước mắt phải khiến cho nguyên tố vô hình thành hữu hình.

Mới ban đầu, Hàn Nguyệt Xuyên tạo ra được một ngọn lửa nhỏ trong lòng bàn tay, rồi tiếp đó lại tạo ra được những tia sét trong lòng tay mình, từng loại nguyên tố, Tư Âm đều để Hàn Nguyệt Xuyên làm từ từ.

Mới ngày đầu tiên tập luyện lại khiến cho Hàn Nguyệt Xuyên mệt mỏi cả người vì mất đi linh lực quá nhiều, nên cô ngủ thiếp đi để lấy lại sức. Từ khi trở thành ma thuật sư, Tư Âm chỉ dạy Hàn Nguyệt Xuyên cách vận linh lực và linh khí mà không hề dạy gì đến huyền lực và huyền khí, có hỏi qua lý do. Tư Âm chỉ đáp, huyền khí quá yếu nên vận linh khí sẽ mạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quản?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Sư Phụ Rời Đi

- Không tệ, mất ba ngày để từ cấp 1 sơ cấp lên đến cấp 5 trung cấp.

- Nhờ sư phụ dạy bảo.

Tư Âm khen ngợi Hàn Nguyệt Xuyên, nàng cũng từ tốn đáp lại. Đã ba ngày kể từ khi nàng được Tư Âm dạy ma thuật, với tốc độ hiện tại có lẽ so với người bình thường là rất nhanh rồi.

- Đi cùng cố lại căn cơ đi.

- Vâng.

Cứ mỗi lần thăng lên một cấp bậc là Tư Âm lại đưa Hàn Nguyệt Xuyên đi tìm ma thú để đánh với nó, chủ yếu là để củng cố căn cơ mà thôi.

Grào!

Một con Phong Vân Báo hướng về phía Hàn Nguyệt Xuyên tấn công, cô nhanh chóng dùng ma thuật:

- Mộc liên(xích).

Những sợi dây leo sinh trưởng nhanh chóng quấn lấy khắp người của Phong Vân Báo. Vân Phong Báo là ma thú cấp 8, với ma thuật hiện tại của Hàn Nguyệt Xuyên chẳng thể làm gì được nó cả.

Rầm!

Chỉ mất vài giây giữa, Phong Vân Báo đã thoát khỏi đám dây leo đó.

- Kim liên!

Những sợi dây xích theo lời của Hàn Nguyệt Xuyên phong tỏa khắp nơi, trói chặt con báo đó lại.

- Lôi điện.

Quát lên một tiếng, lôi điện từ trên trời kéo ầm ầm đến, Phong Vân Báo lợi dụng phong thuộc tính của bản thân vung vẩy ra khỏi đám dây xích đó, chạy thoát khỏi lôi điện đánh xuống.

Grào!

Ngày khi con báo định bỏ nhào đến làm thịt Hàn Nguyệt Xuyên thì cô lại dùng ma thuật không gian dịch chuyển bản thân đi hướng khác trong phạm vi 10 mét.

Vù!

Một ngọn lửa đỏ rực hiện ra, Hàn Nguyệt Xuyên muốn biến ngọn lửa thành một hình dạng nhất định để đầu lại Phong Vân Báo. Nhớ lại hình ảnh của con sói trong đầu, nàng hóa hình ngọn lửa thành một con sói, điều khiển nó tấn công Phong Vân Báo.

Giữa hai con thú với nhau, bên nào sẽ dành chiến thắng.

Cả hai bên đều bỏ nhào vào nhau cắn xé nhau quyết liệt, không bên nào chịu thua bên nào. Hàn Nguyệt Xuyên ở phía sau con sói thủ thế tấn công. Ngay khi con sói lửa vừa biến mất thì ngay lập tức nàng phóng tới, đâm một quyền về phía con báo.

Grào!

Con báo bị đâm vào mặt thất thanh kêu lên một tiếng đau đớn, nó lắc lắc cái đầu để làm giảm cơn đau, lại nhìn về phía Hàn Nguyệt Xuyên. Miệng máu của nó mở lớn, muốn nuốt trọn cả cô vào bên trong.

- Đu rồi.

Nói dứt lời, Tư Âm vung tay lên một cái, Phong Vân Báo bị thổi bay đi một đoạn thật xa, nhờ có một gốc cây bị nó tông vào mới khiến cho nó dừng lại trên không trung, nhưng đồng dạng nó cũng chết đi vì bị gãy xương.

Một cái vung tay liền có thể giết chết Phong Vân Báo, rốt cuộc thì sư phụ mạnh đến đâu?

- Xuyên nhi, ta không thể dạy con gì nhiều được nữa, giờ ta phải rời khỏi nơi này. Ở đây ta có một món quà vốn là ngay từ đầu định tặng khi mới nhận con làm đệ tử, nhưng ta nghĩ vẫn chưa thích hợp nên vẫn chưa đưa cho con, giờ thì có lẽ là lúc thích hợp nhất.

Tư Âm ném về phía Hàn Nguyệt Xuyên một món đồ gì đó màu đen, cô đưa tay lên chụp lấy nó, phát hiện ra nó là một chiếc khuyên tai hình thoi màu đen.

- Nó không khác gì không gian giới chỉ, bên trong có rất nhiều đồ ta để lại cho con, trong đó có thêm ba cái không gian giới chỉ nữa, cái màu đỏ là chứa tinh thạch và khoáng thạch, cái màu xanh là chứa một số đồ linh tinh, còn cái màu đen là vũ khí, còn lại bên trong đó là gì thì con tự tìm hiểu đi.

Không gian giới chỉ có thể chứa cả không gian giới chỉ, vẫn là lần đầu tiên nghe qua. Phải biết, không gian giới chỉ không thể chứa nhau, cứ tưởng tượng như bạn có một bao đồ đã đầy nghẹt rồi, không thể chứa thêm, mà bạn lại muốn bỏ thêm một bao đồ đầy nghẹt khác vào, cả hai bao đều không thể chứa nhau, không gian giới chỉ cũng tương tự.

Nói xong, Tư Âm liền biến mất ngay trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên, có một cảm giác khó chịu, lại có một chút đau lòng cứ như cô đang mất đi một người thân vậy. Chỉ mới bốn ngày ngắn ngủi ở bên nhau, nhưng người quan tâm đến Hàn Nguyệt Xuyên như Tư Âm thì đây vẫn là người đầu tiên.

- Biết làm gì đây chứ? Đi tiếp cuộc hành trình của mình thôi.

Cười trừ, Hàn Nguyệt Xuyên tự nói chuyện để xua tan đi cái cảm giác thiếu vắng sang một bên, ba ngày dạy dỗ, Tư Âm cũng đâu phải chỉ dạy nàng mỗi cái ma thuật sư đâu. Có hai chủ đề mà Tư Âm dạy thêm cho Hàn Nguyệt Xuyên đó chính là luyện đan và kế ước, dù chỉ là một ít lý thuyết như nó lại thấm vào đầu của Hàn Nguyệt Xuyên hơn bất cứ ai.

Đi đến đế quốc Lâm Nam, điều mà Hàn Nguyệt Xuyên muốn làm đầu tiên là tìm chỗ dừng chân trước. Trên đường đi, nàng có bỏ ra ngoài một khoáng thạch, nếu không thể dừng kim tệ để tính tiền thì ít nhất gì cũng phải dùng khoáng thạch để trao đổi.

Mệnh giá của một viên khoáng thạch sơ cấp có giá trị là một ngàn kim tệ, đủ cho một gia đình bình thường ăn sung mặc sướng cả đời.

- Cho ta một phòng tốt nhất ở đây.

Hàn Nguyệt Xuyên nhìn tiểu nhị ở đây nói một tiếng với hắn, tên tiểu nhị nhìn từ trên xuống dưới Hàn Nguyệt Xuyên thấy cô cũng chỉ là một đứa trẻ khoảng tám bảy tuổi không hơn, trên người mặc đồ dính không ít bùn đất, nhàm chán hắn vẫn tươi cười đáp:

- Được thôi, nhưng khách nhân ngài có tiền không?

- Đổi khoáng thạch được không?

Hàn Nguyệt Xuyên nản chán hỏi.

- Dĩ nhiên là được.

Tên tiểu nhị thất thần vài giây rồi lại phản ứng tươi cười. Hắn ngay lập tức đi gọi lão bản ra, còn hắn thì chạy đi phục vụ đồ ăn cho khách hàng ở đây. Nơi này vừa có thể dừng chân nghỉ ngơi, vừa có thể ăn uống quá tiện lợi rồi.

- Tiểu thư, không biết cô muốn ở phòng như thế nào.

- Đại một phòng vừa yên tĩnh vừa tốt cho ta là được.

Nói rồi cô ném lên cho lão bản một viên khoáng thạch sơ cấp. Lão bản vội vàng chụp lấy viên khoáng thạch xoa nhẹ nó một chút, kiểm nghiệm lại một chút, rồi cười lấy lòng đưa Hàn Nguyệt Xuyên đi lên phòng chữ Nguyệt.

- Ở đây chia ra ba loại phòng, phòng chữ Địa là thấp nhất, rồi đến phòng chữ Thiên và phòng chữ Nguyệt là phòng cao cấp nhất, chỉ có ba phòng mà thôi, chúng tôi vừa vụn dư lại hai phòng, hai phòng này khách nhân cứ tùy tiện chọn một cái. Ăn uống gì cứ việc nói cho lão bản ta biết, khách nhân muốn ở bao lâu thì ở.

Không mấy quan tâm đến lời của lão ta, Hàn Nguyệt Xuyên chọn phòng thứ ba rồi đóng cửa lại, để lão ta ở ngoài, muốn lái nhái gì thì cứ lái nhái bên ngoài.

- Xem thử bên trong không gian giới chỉ của sư phụ xem sao.

Vừa chạm vào chiếc khuyên tai, Hàn Nguyệt Xuyên ngay lập tức bị đưa vào một vùng không gian khác, nơi này có rất nhiều căn phòng, có ghi ở bên trên là phòng gì với phòng gì luôn. Thật đúng là chu đáo.

Hàn Nguyệt Xuyên đi vào một căn phòng, bên trong có rất nhiều loại quần áo, nam có nữ có, lớn có nhỏ có, loại gì cũng có, tùy tiện lấy ra một bộ áo vừa cơ mình mặc vào. Đi ra bên ngoài, lại có phòng tu luyện, có được điện, bên trong được điện rất thú vị, loại cây gì cũng có mà đáng tiếc là Hàn Nguyệt Xuyên chưa từng học qua. Có cả phòng thực hành, phòng chăn nuôi sùng vật, mà thú...

Đi một lúc lâu, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn vào ba chiếc nhẫn trong ba cái hộp riêng biệt, lúc đầu nàng có dùng ý niệm để lấy khoáng thạch ra bên ngoài, nhưng không biết bên trong có bao nhiêu khoáng thạch.

Nhìn vào bên trong một cái không gian giới chỉ toàn là khoáng thạch với tinh thạch. Nhưng mà khoáng thạch sơ cấp ít đến đáng thương. Hàn Nguyệt Xuyên lấy ra ngoài ba viên trong này có mười viên vậy có nghĩa là khoáng thạch sơ cấp chỉ có mười ba viên, còn trung cấp thì chiếm 1/5 không gian giới chỉ khoáng vài vạn ức, nhìn qua bên khoáng thạch cao cấp thì nó chẳng kém gì khoáng thạch trung cấp lại còn nhiều gấp 10 lần, còn về khoáng thạch cực phẩm chiếm đại đa số ở đây, nó chiếm đến gấp 1000 lần khoáng thạch trung cấp.

Nhìn mắt mắt thật. Tinh thạch cũng vậy, tinh thạch cao cấp cấp 9 trở lên, từ cấp 9 trở xuống là không hề có viên nào.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Huynh Muội Hiên Viên Gia

Đi đến một căn phòng, là phòng tập luyện. Hàn Nguyệt Xuyên không biết trong này có gì, vốn tò mò nên đi vào. Vừa vào trong thì cổng ngoài cũng khóa lại, nhìn đối diện trước mặt lại chính là sư phụ của cô.

- Sư phụ?

- Bất ngờ chứ? Thật ra ta chỉ để lại một cái tàn ảnh mà thôi, chủ yếu là muốn dạy con một thứ, đó là phá khóa.

Tư Âm tàn ảnh tươi cười nhìn Hàn Nguyệt Xuyên nói chuyện.

- Phá khóa?

Khóe môi của nàng khẽ giật vài cái, cũng có vụ này sao?

- Xuyên nhi phải phá hết 100 cái khóa ở đây thì mới được phép ra bên ngoài. Ở đây, ta sẽ tận tình dạy bảo Xuyên nhi.

- 1...100 cái?

- Được rồi bắt đầu nào!

Ngay lập tức, tàn ảnh của Tư Âm đẩy Hàn Nguyệt Xuyên đến một cái khóa. Hàn Nguyệt Xuyên cầm một cây kim dài, bẻ cong một vài đoạn, rồi đâm vào cái lỗ kia. Một bên Tư Âm chỉ dẫn tận tình từng chút một.

Rất nhanh đã đến cái cuối cùng, đột nhiên Hàn Nguyệt Xuyên dừng lại động tác, cố tình làm chậm thật chậm để mở cái khóa thứ 100 này.

- Sao vậy? Xuyên nhi làm chậm đi rất nhiều?

- Ta muốn được ở bên sư phụ một chút nữa.

Tư Âm cười dịu dàng với nàng, lại xoa đầu nàng:

- Sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau một lần nữa, ta chắc chắn đấy.

Rắc!

Tiếng mở khóa vang lên, tàn ảnh của Tư Âm biến mất, để lại một mình Hàn Nguyệt Xuyên trong phòng. Khung cảnh xung quanh cũng tan biến, hiện rõ ra nơi này là một lối đi.

Bước ra khỏi căn phòng, Hàn Nguyệt Xuyên chờ về phòng của mình, đi xuống bên dưới, vốn là định gọi món nhưng ai ngờ ở bên dưới lại ồn ào một trận.

- Người nói cái gì chứ? Phòng chữ Nguyệt giờ chỉ còn lại một phòng suy nhất! Thật tức chết ta mà! Đuổi người kia đi, ta muốn ở phòng đó!

- Nguyệt nhi muội bình tĩnh một chút đi.

- Hạo ca, huynh nói làm sao mà muội bình tĩnh được chứ!

- Khách nhân à, thật sự không thể làm như thế được.

- Ta không quan tâm!

Một nam nhân tao nhã thư sinh bước vào trong khách điểm, lão bản nhìn thấy người nọ liền hô cầu cứu:

- Khách nhân, ngài có thể...

- Xin lỗi, chuyện của khách điểm các người, thì các người tự giải quyết đi.

Nam nhân vừa bước vào là đã biết ngay chuyện gì xảy ra, hắn cũng chẳng quan tâm đến hai người kia như thế nào, chỉ nhanh chóng rời đi tránh ồn ào.

Hàn Nguyệt Xuyên đi xuống bên dưới, đối diện với nữ nhân đang tức giận này, nàng nở một nụ cười thân thiện nói với nàng ta:

- Tỷ tỷ nếu tỷ không phiền tỷ có thể ngủ cùng ta.

Nữ tử kia nhìn thấy Hàn Nguyệt Xuyên đột nhiên con tức giận trong lòng dịu xuống một cách lạ thường, nàng đi đến ôm Hàn Nguyệt Xuyên vào lòng, đôi mắt nàng đột nhiên đỏ lên, sóng mũi hơi cay cay:

- Thanh nhi, muội chưa chết... muội chưa chết hay quá...

Lúc này, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn qua nam tử xuất chúng đi bên cạnh nàng ta, sắc mặt của hắn bây giờ chỉ có một từ để diễn tả: Kịch động. Phải, hắn nhìn nàng với một vẻ kịch động không nói lên lời.

- Tỷ tỷ chắc tỷ nhầm lẫn rồi, ta không phải là Thanh nhi trong lời nói của tỷ, ta là Hàn Nguyệt Xuyên. Với lại, ta chỉ mới nhận thức tỷ tỷ mà thôi.

Nữ tử kia nghe xong liền bật dậy, nhìn kỹ khuôn mặt của Hàn Nguyệt Xuyên, lại nghi ngờ:

- Hai người giống nhau đến khó tin... Nhưng cũng phải, Thanh nhi đâu còn nữa...

Hàn Nguyệt Xuyên cũng không quản chuyện buồn của người khác, cô lại hỏi:

- Tỷ tỷ có muốn ở chung với ta không?

Nữ tử kia nhanh chóng gật đầu đồng ý:

- Tất nhiên rồi.

Nam nhân thư sinh ở xa kia nhìn thấy cảnh tượng thì khinh thường một tiếng mỉa mai:

- Hừ, xua nịnh.

Hàn Nguyệt Xuyên nghe thấy lời của người này, không nóng nảy mà quay lại, lạnh nhạt nói với hắn:

- Cũng không phải như ai kia, thấy người ta gặp khó khăn mà cũng chẳng giúp.

- Hừ, phòng chữ Thiên và phòng chữ Địa có rất nhiều, sao họ không xuống đó mà ở?

- Người bị nước vô não à? Phòng chữ Địa thì ồn gần chết, ai có thể yên tĩnh ở đó, còn phòng chữ Thiên dù có yên tĩnh thật nhưng chưa chắc bằng phòng chữ Nguyệt, nếu như người ta đến đây là để tu luyện, tinh tâm dưỡng thương thì ở phòng chữ Thiên người có đảm bảo người ta sẽ không bị xung quanh làm phiền chứ? Tóm lại chỉ có phòng chữ Nguyệt là nơi tốt nhất để tĩnh tu mà thôi.

Nam nhân bị Hàn Nguyệt Xuyên nói cho đến á khẩu không nói lên lời nào nữa, hắn cũng chẳng muốn cãi tay đôi với trẻ con.

Mà nhìn lại, nàng giống trẻ con sao?

Sao vụ cãi vã với tên kia xong thì vừa lúc nam tử xuất chúng kia cũng mua xong phòng chữ Nguyệt cho hắn.

- Để ta giới thiệu một chút cho muội, ta là Hiên Viên Nguyệt, còn đây là ca ca của ta, Hiên Viên Hạo.

Cả ba vừa đi vừa nói chuyện, nghe đến họ “Hiên Viên” Hàn Nguyệt Xuyên cảm thấy có gì đó không ổn.

- Hiên Viên?

- Phải, muội không biết sao?

Hiên Viên Hạo đáp lời Hàn Nguyệt Xuyên. Hàn Nguyệt Xuyên lắc đầu:

- Muội chỉ mới đến đây ngày hôm nay, cũng không biết nhiều chuyện trong thiên hạ.

Hai người nhìn đối mặt nhau, không biết là thật hay đùa nữa. Hiên Viên Nguyệt giải thích cho Hàn Nguyệt Xuyên:

- Chúng ta cháu của Hiên Viên Tử, chính là tổng hội trưởng công hội luyện đan sư.

Giải thích ngắn gọn nhưng dễ hiểu, dễ biết rõ ra nguyên nhân tại sao nam nhân kia nói nàng xua nịnh.

- Phòng của ta là phòng chữ Nguyệt thứ ba, tỷ tỷ vào đi.

Lời nói của Hàn Nguyệt Xuyên khiến hai người thất thần trong giây lát, Hiên Viên Nguyệt giật mình, hỏi:

- Muội chính là người mua phòng chữ Nguyệt với một khối khoáng thạch?

Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu không phủ nhận.

- Trời của ta ơi, khoáng thạch trân quý như thế nào chứ!!!

Chẳng hiểu gì, Hàn Nguyệt Xuyên chỉ có cười trừ, đẩy cửa đi vào trong, kéo Hiên Viên Nguyệt đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đến Tổng Công Hội Luyện Đan Sư

- Hàn Nguyệt Xuyên?

Hiên Viên Nguyệt cứ lăm bằm cái tên của Hàn Nguyệt Xuyên liên tục không ngừng.

- Có chuyện gì?

Hàn Nguyệt Xuyên khó chịu hỏi.

- Muội... đừng nói với ta muội chính là phế vật Hàn gia ở Ngạo Thiên đế quốc ba năm không thăng cấp bị đuổi khỏi trường đó đi?

- Đúng, chính là muội.

Ông trời ơi, tiểu muội muội nguoi cũng phản bát mấy câu đi chứ? Sao lại nói với giọng nói đầy tự hào như thế vậy hả?

Nàng không những không phản bát mà còn thừa nhận bản thân.

- Muội đang định về gia tộc sao?

Hiên Viên Nguyệt hỏi một câu, lòng của Hàn Nguyệt Xuyên nặng trĩu xuống, nàng nặng nề gật đầu một cái.

- Chúng ta đi cùng nhau đi...

Lời nói không hiểu sao đột nhiên dừng lại, ngân dài hơn bình thường. Hiên Viên Nguyệt nhìn Hàn Nguyệt Xuyên đang nhìn với một ánh mắt vô hồn, cảm giác thật nặng nề, ảm đạm.

- Trước đó chúng ta đến công hội luyện đan sư của ông ta đi, chúng ta đi ngang qua đế quốc Hạo Thiên nơi đó cũng là tổng bộ của công hội luyện đan sư đây!

- Ân, muội đi xuống dưới ăn chút gì đó, tỷ cứ ngồi trước đi.

Không biết có phải đã chứng chỗ nào đó không vui của Hàn Nguyệt Xuyên hay không, nhưng theo như Hiên Viên Nguyệt thấy nàng đang rất buồn.

Ăn uống xong, Hàn Nguyệt Xuyên đi ra bên ngoài đi dạo, vừa đi được vài bước là có người theo sau, không để tâm gì nhiều đến bọn chúng, Hàn Nguyệt Xuyên đi đến một con ngõ, đứng đó chờ bọn chúng đến.

- Muốn tiền hay muốn nguoi?

Lời nói từ miệng cô phát ra khiến mọi người không khỏi buồn cười, một tiểu cô nương chỉ khoảng tầm bảy tuổi là cao vậy mà cũng dám phát ngôn ra những lời đó.

- Ngon lắm, bọn ta muốn tất cả khoáng thạch trên nguoi tiểu nhóc con nguoi!

- Được, đưa tiền của các nguoi ra đổi với ta.

Hàn Nguyệt Xuyên ngao mạng nói ra điều kiện rõ ràng.

- Nhóc con ngao mạng, muốn các đại thúc đây dạy bảo nguoi lại không hả?

- Cũng tốt, tâm trạng ta không được tốt lấy các nguoi ra xả giận.

- Hừ, hỗn láo.

Cả ba người đồng loạt nhảy tới dương cao nắm đầm về phía Hàn Nguyệt Xuyên. Cô nhẹ nhàng cúi thấp người xuống chạy về phía sau của cả ba người. Đến người đầu tiên nhanh chóng bị cô đánh vào giữa xương lưng, người thứ hai bị cô nắm lấy chân mà kéo ngược về sau, đập mạnh xuống đất.

Người thứ ba bất tri bất giác bị Hàn Nguyệt Xuyên đạp gãy một chân lúc nào không hay.

- Lần sau thấy ta thì tránh xa ra một chút... Và cả nguoi nữa.

Ngước nhìn lên mái nhà, Hàn Nguyệt Xuyên phát hiện ra nam nhân lúc ở khách điểm kia.

- Nguoi có thật là Hàn Nguyệt Xuyên phế vật trong lời đồn?

- Mắc gì đến nguoi?

Hồi nghiêng đầu một chút nhìn nam nhân thư sinh kia, hắn nhảy xuống dưới, quan sát thật kỹ Hàn Nguyệt Xuyên, rút ra một tờ giấy, có ghi hai chữ thật to trên đó: Hưu thư.

- Ý gì?

- Còn không rõ?

Nàng hỏi hắn, hắn hỏi ngược lại cô. Hàn Nguyệt Xuyên lãnh ngao quay lưng bỏ đi, để hắn ta thích làm gì thì làm ở phía sau.

Cố gắng lục lại ký ức, Hàn Nguyệt Xuyên nhớ được lúc nhỏ mình quả thật từng có hôn ước với một người, người đó là Bách Lý Thiên Huyền. Vậy người vừa rồi chính là Bách Lý Thiên Huyền rồi. Hắn hừ nàng có lẽ cũng là vì nghe tin nàng vì một tên nam nhân mà hy sinh cả thân mình hoặc vì nàng là phế vật.

Lần về gia tộc này khó khăn rồi đây.

Quay trở về phòng ngủ, Hàn Nguyệt Xuyên ngủ một giấc rồi tỉnh sau mọi chuyện.

Sáng hôm sau.

- Xuyên nhi, hôm nay chúng ta xuất phát đi đến tổng công hội luyện dược sư ở Hạo Thiên đế quốc đi.

- Được thôi, nhưng ăn trước đã.

Cả ba người đi xuống dưới ăn uống nói chuyện với nhau rồi bắt đầu xuất phát đi đến Hạo Nguyệt đế quốc.

Liệu có thật sự tốt hay không? Khi bản thân mình quay về nhà?

Đi suốt dọc đường Hàn Nguyệt Xuyên thất thần khi nghĩ đến việc bản thân phải trở về gia tộc, nó nhàm chán, lạnh lẽo như thế nào thông qua ký ức của “Hàn Nguyệt Xuyên”.

Nơi đó, chỗ ở của nàng chỉ một tòa tiểu viện lạnh lẽo, không ai quét tước, không ai chăm lo, sống chết mặc kệ, lạnh lẽo đến thấu xương.

...

- Xuyên nhi muội, đến nơi rồi xuống thôi.

Hiên Viên Hạo nhẹ nhàng gọi Hàn Nguyệt Xuyên xuống xe, lúc này cô mới để ý xung quanh, hóa ra đã đến nơi. Mà cả đường đi sao thuận lợi vậy nhỉ?

Quay lại một khắc (15 phút) trước.

- Muốn qua thì để tiền lại cho bọn ta.

Một đám người hùng hồn kêu gào phía trước xe, Hàn Nguyệt Xuyên đang uể oải tâm trạng nên muốn tìm thứ gì đó làm bản thân phấn chấn lên, liền đi xuống trong trạng thái mơ hồ.

- Xuyên muội...

Hiên Viên Hạo định kéo Hàn Nguyệt Xuyên lại nhưng không ngờ tốc độ đi bộ của nàng càng nhanh hơn cả chạy nữa.

- Các người...

Đối diện trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên là ba người mà tối hôm qua mới bị nàng đánh xong, thật bất ngờ ở một chỗ là thương thế trên người bọn họ cũng lành lặn hết cả rồi.

- Tại sao lại là người?

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Liên tục mấy tiếng oanh tạc một hồi, Hàn Nguyệt Xuyên quay lại xe ngựa với một nụ cười thỏa mãn trên môi. Còn về phần ba người kia, à thôi khỏi đi.

- Ngoài kia... có chuyện gì à?

Hiên Viên Hạo nhìn nàng đi vào trong xe với một nụ cười thảo mãng có chút quái dị hỏi.

- Không có gì.

Hàn Nguyệt Xuyên tươi cười đáp lại.

- Mọi vui là tốt rồi.

Không biết nói gì ngoài câu nói đó và cười trừ như không có chuyện gì cả. Xe ngựa đi lướt qua ba cái khối thịt bầm dập đang bị một vài cái cây đề ép dưới đất, Hiên Viên Hạo nhìn qua ba cái khối thịt, thì thầm trong lòng: Cầu cho những kẻ xấu số sớm được an nghỉ. Mà người nào ra tay tàn nhẫn vậy nhỉ?

Ba tên ở ngoài kia, khóc ròng than trời:

- Trời ơi, sao lại gặp tiểu tử tông đó ở đây?

Quay lại hiện tại.

Hàn Nguyệt Xuyên không nhớ ra chuyện gì cả, chỉ biết là tâm trạng của mình rất tốt là đằng khác, cũng chỉ biết trên đường đi rất thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Lời Mời Đến Thế Giới Luyện Dược Sư

- Tiểu thư, thiếu gia.

Hai thị vệ đứng trước cửa thấy hai người liền cung kính chào hỏi, đi đường các thị nữ cũng đều rất cung kính với bọn họ.

- Gia gia có trong phòng không?

Hiên Viên Nguyệt hỏi một thị nữ mới từ trong phòng bước ra, thị nữ cung kính đáp lại:

- Tiểu thư, thiếu gia Hiên Viên đại nhân đang ở trong đó cùng với các vị hội trưởng ở các phân hội khác.

Nói xong thị nữ hơi khom người hành lễ, rồi đi. Hiên Viên Hạo nghi hoặc hỏi:

- Tại sao gia gia lại triệu tập hội nghị, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Đang suy ngẫm, bỗng nhiên từ trong phòng vọng ra lời nói của một lão nhân gia:

- Hạo nhi, Nguyệt nhi nếu đã đến rồi thì cũng vào đây đi.

Hai người ở ngoài nghe xong liền đáp lại lập tức:

- Vâng!

Hai người đi vào, kéo theo Hàn Nguyệt Xuyên đi vào trong cùng, thấy hành động này, nàng dùng ánh mắt nghi ngờ muốn hỏi: Liệu có được không? Hai người cười cười như muốn đáp lại: Không sao đâu!

- Cô bé này?

Một lão nhân nhìn vào Hàn Nguyệt Xuyên hỏi. Lão trầm tư một lúc rồi lên tiếng:

- Là Hàn Nguyệt Xuyên ở Hàn gia tại đế quốc Ngạo Thiên phải không?

Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu một cái không nói gì, một lão nhân khác lại nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, thấp giọng nói:

- Thật là giống với Thanh nhi.

Người này tuy nói rất thấp giọng như tiếng của ông ta trong phòng này ai cũng nghe được hết cả. Lão nhân này chính là Hiên Viên Từ, gia gia của hai huynh muội Hạo Nguyệt.

- Gia người gọi bọn con vào đây là để làm gì?

Hiên Viên Nguyệt ở một bên cười phúc hắc hỏi.

- Là muốn nói cho các con biết là hãy chuẩn bị đi, ba năm sau Quý Âm tông cùng Thiên Nguyên tông sẽ tổ chức chiêu mộ tân sinh.

- Quý Âm tông và Thiên Nguyên tông?

Hiên Viên Hạo thì thầm lên tiếng, lại tiếp tục hỏi:

- Gia gia tại sao lần này Quý Âm tông lại chiêu mộ tân sinh? Bình thường bọn họ kiêu ngạo, không chiêu mộ ai cả.

Hiên Viên Từ thở dài một hơi, gọi người lấy ghế cho ba đứa nhỏ rồi, giải thích:

- Không phải là không chiêu mộ mà bình thường thì 13 năm bọn họ mới chiêu mộ một lần nên con ít khi biết, bởi vì cách chiêu mộ của bọn họ rất bí mật, mà lần này lại trùng hợp bên Thiên Nguyên tông cũng chiêu mộ tân sinh 5 năm một lần, nên mới lộ ra tình tức Quý Âm tông cũng chiêu mộ. Cả hai con cùng với đại ca và tứ muội của các con lo chuẩn bị trước đi. Ta muốn hỏi trước các con sẽ chọn vào tông phái nào?

Hiên Viên Hạo là nhị ca, nên quyền nói trước thuộc về hắn:

- Quý Âm tông là một tông phái rất bí ẩn, người ở trong vô cùng mơ hồ, vào thì dễ mà ra thì lại khó vô cùng, còn Thiên Nguyên tông lại là một chính phái như so về thế lực lại không bằng Quý Âm tông, nên lần này con muốn đặt cược một lần, gia nhập Quý Âm tông.

Hiên Viên Nguyệt ở một bên suy ngẫm, lại nhìn về phía Hàn Nguyệt Âm hỏi:

- Nếu là muội, muội sẽ chọn tông phái nào?

Giật mình một cái, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn Hiên Viên Nguyệt thất thần một hồi, lại bối rối không biết trả lời sao, vốn nãy giờ nàng đang suy nghĩ đến một số chuyện cũng đâu có nghe Hiên Viên Nguyệt hỏi.

Thấy ánh mắt ngơ ngát kia của cô, Hiên Viên Nguyệt thở dài, nói lại lần nữa:

- Nếu là muội, muội sẽ chọn tông phái nào? Quý Âm tông hay Thiên Nguyên tông?

- Quý Âm..

Hàn Nguyệt Xuyên nói ra một lời mơ hồ, Hiên Viên Nguyệt cười đáp:

- Vậy con chọn Quý Âm tông.

Các hội trưởng nhìn thấy cảnh tượng không biết nói sao với Hiên Viên Nguyệt, chuyện của mình lại đi hỏi người khác chọn giúp, đúng là không thể nói nổi điều gì.

Còn về phần Hàn Nguyệt Xuyên, nàng không phải là có ý như thế, thật muốn rút lại lời nói. Vốn ban đầu nàng đang suy ngẫm về Quý Âm tông và sự phụ Tư Âm của nàng, cả hai đều có chữ “Âm” không biết là có liên quan gì đến nhau hay không?

Đang suy ngẫm thì lại hỏi khiến nàng thất thần, nhưng rồi vẫn tiếp tục chìm vào suy ngẫm mà nói ra cái tên Quý Âm này, còn chưa phát ra chữ tông thì Hiên Viên Nguyệt chọn Quý Âm tông mất rồi.

Thôi thì đến đâu thì hay đến đó.

Một lão nhân khác cười nói với đám Hiên Viên Nguyệt:

- Quý Âm tông không dễ vào như Thiên Nguyên tông như các con nghĩ đâu, bọn họ chỉ chọn ra mười người đầu bảng mà thôi, còn Thiên Nguyên tông thì lại chọn đến 100 người đứng đầu bảng. Cách biệt giữa hai bên quá lớn.

Một lão nhân khác đồng dạng gật đầu nói theo:

- Phải đấy, phải đấy! Thiên Nguyên tông yêu cầu từ mười lăm đến bốn mươi tuổi còn Quý Âm tông thì lại yêu cầu từ mười hai đến ba mươi tuổi, quá cách xa nhau.

Hiên Viên Nguyệt cười hi hi khoái trí:

- Vậy chẳng phải là oai hơn hay sao?

- Đứa nhỏ này thật là.

Những lão nhân khác cười ha ha không thôi. Hàn Nguyệt Xuyên nhìn mà ghen tỵ, nàng chưa từng có những khoảng khắc này trong ký ức của mình cả kiếp này lần kiếp trước.

Hiên Viên Từ đứng dậy, lão khàn giọng nói:

- Được rồi, chúng ta đến đây thôi.

Lại nhìn về phía Hàn Nguyệt Xuyên, cười hiền hậu với nàng:

- Để ta dẫn cháu đi xem nơi này.

Hàn Nguyệt Xuyên không từ chối đi theo Hiên Viên Từ đi dạo khắp nơi ở tổng công hội luyện được sư.

- Xuyên nhi, ta gọi cháu như thế được chứ?

- Vâng ạ!

Hàn Nguyệt Xuyên đáp ứng lời của Hiên Viên Từ ngay lập tức. Hiên Viên Từ ôn nhu hỏi nàng:

- Xuyên nhi, cháu có muốn trở thành luyện được sư không?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Luyện Đan

Hàn Nguyệt Xuyên cười với Hiên Viên Từ, nàng lại lắc đầu:

- Muốn trở thành luyện được sư không hề đơn giản, ta lại sợ bản thân không có thiên phú về khoảng này, một phế vật thì chẳng thể làm được gì cả, Hiên Viên lão bá cũng biết mà.

- Gọi Hiên Viên lão bá gì chứ? Gọi ta là Từ gia gia là được rồi.

Hiên Viên Từ cười khẽ, xoa nhẹ đầu nàng. Điều này càng khiến cho Hàn Nguyệt Xuyên cảm thấy bản thân như không phải bản thân mình:

- Ân... Từ gia gia... người đối tốt với ta như vậy có phải là vì ta giống với “Thanh nhi” trong lời nói của người không?

Bàn tay đang xoa đầu của Hàn Nguyệt Xuyên đột nhiên ngừng lại. Quả thật, nàng nói không sai, lão quan tâm đến nàng cũng chỉ vì nàng giống với “Thanh nhi” trong lòng lão nhân.

- Từ gia gia có thể kể cho Xuyên nhi nghe về Thanh nhi tỷ tỷ không?

Lão nhân nhìn nàng, gật đầu kể cho nàng nghe:

- Con kém Thanh nhi một tuổi. Thanh nhi tên đầy đủ là Hiên Viên Thanh Thanh là một đứa trẻ hoạt bát, lạc quan, cũng là thiên tài trong giới luyện được sư, tám tuổi đã là được sư nhất phẩm, trong thế gian có thể nói là không có người thứ hai. Nhưng vào năm trước, Thanh nhi cường chế luyện đan được nhị phẩm bị nổ đỉnh lỗ mà chết đi, đáng tiếc cho đứa cháu thương yêu này của ta.

Lời kể thật sự ngắn gọn về cô gái tên Hiên Viên Thanh Thanh, cái chết của cô ta đúng là đáng buồn nhưng đó cũng là cái chết ngu ngốc khi không biết lượng sức mình mà dùng lại.

- Thật đáng tiếc, năm nay Xuyên nhi chỉ mới mười tuổi phải không?

Cô gật đầu:

- Vâng.

Lão thở dài nói ra nguyên nhân:

- Nếu sớm hơn thì tốt rồi, Xuyên nhi có thể đăng ký vào trong Quý Âm tông cùng với hai đứa cháu kia của ta.

Hàn Nguyệt Xuyên hiểu ra, cười ha hả như không có chuyện gì:

- Có sao đâu ạ. Ba năm sau, Quý Âm tông mới tổ chức, lúc đó ta cũng vừa mười ba tuổi, vừa chuẩn yêu cầu. Nhưng cháu không thể tu luyện...

- Ha ha, không sao, không sao, nếu là luyện được sư do ta đề cử chắc chắn Xuyên nhi sẽ được giai nhập mà không cần tham gia tỉ thí.

Lão nhân ha hả cười gât gât đầu, đưa Hàn Nguyệt Xuyên đến luyện dược tràng.

Vừa đến nơi, mùi thuốc thoang thoang khắp căn phòng, khắp cả đường đi. Mùi đang được thom nồng thư giãn gân cốt, cảm giác cơ thể nhẹ nhàng lạ thường.

Các dược đồ đan nghe lão sư giảng bài, lại có người bắt đầu việc luyện đan dược. Ai ai cũng chuyên tâm vào công việc của mình.

Ở Thiên Ty thời không, nghề nghiệp tôn quý nhất trong đó có Luyện dược sư, Luyện khí sư, Thuần thú sư, Ma thuật sư và Khế ước sư. Nhưng Khế ước sư muốn trở thành thì trước nhất phải là Thuần thú sư, nhưng thuần thú sư muốn thành khế ước sư lại phải trở thành ma thuật sư cảm nhận về ma lực của ma thú rồi mới có thể khế ước, những người có được hai yếu tố trên chưa chắc gì đã có thể trở thành Khế ước sư, vì khế ước thú không chỉ giữ con người với con thú mà còn là liên kết tâm linh với nhau.

Liếc nhìn qua bên những dược liệu kia, Hàn Nguyệt Xuyên có thể biết hết tất cả chúng là gì, dược tính, hiệu nghiệm, tác dụng, nên luyện loại đan dược gì,... vì những thứ này đều đã được Tư Âm giải dạy qua một lần.

Hiên Viên Từ thấy Hàn Nguyệt Xuyên chăm chú nhìn vào đồng dược liệu kia, cố tình hỏi:

- Muốn luyện thử một lò không?

- Nhưng ta không có đan lò.

- Không sao, ta có.

Vốn dĩ mình đâu có muốn luyện đan...

Mắc câu lão cáo già này mất rồi.

Rất nhanh, Hiên Viên Từ đã từ trong không gian giới chỉ lấy ra một cái đỉnh lô màu vàng có chạm khắc hình rồng bên trên, hai cáo tay nắm của lô đỉnh cũng là hình dạng của hai con rồng đang uốn lượn.

- Xuyên nhi muốn luyện loại đan dược nào? Hay để ta hướng dẫn?

Dự định là tự luyện như chợt nghĩ lại:

- Gia gia hướng dẫn ta đi.

- Được được.

Ngay khi Hiên Viên Từ ở bên cạnh hướng dẫn thì những người khác đã nhao nhao chạy lại xem thế nào. Có khi lại được học hỏi thêm biết bao kiến thức cũng không chừng. Bọn người đó nhìn Hàn Nguyệt Xuyên cùng Hiên Viên Từ luyện đan mà cứ nghị luận to nhỏ.

Ồn ào chết đi được.

- Được rồi cho lửa dịu xuống, bỏ Lam Tinh Thảo vào... rồi kết đan.

Trong lòng của Hàn Nguyệt Xuyên bức bối muốn phát điên, lúc trước sư phụ từng có nói luyện đan không cần dùng quá nhiều sức. Nhưng tại sao? Tại sao với lão già này thì tốn sức quá mức như thế này?

Mệt rồi, không luyện nữa...

Bùm!

Giữa chừng, đan đã ngưng hình đang ở giây phút quan trọng nhất nàng lại bỏ cuộc, để đó nó muốn làm gì thì làm, lửa sao mặc kệ, chẳng quan tâm, mệt rồi thì đi nghỉ. Đứng thẳng người dậy, Hàn Nguyệt Xuyên vươn người làm vài động tác giãn cơ cho đỡ mỏi, rồi một mạch bỏ đi.

Hiên Viên Từ ở một bên thấy vậy vội vàng chỉnh lại lô đan, nhìn Hàn Nguyệt Xuyên hỏi:

- Gần được rồi, sao Xuyên nhi lại?

- Không muốn luyện đan nữa, ta cảm thấy mệt mỏi lắm.

Cuối cùng, Hiên Viên Từ chỉ biết chấp nhận sự thật Hàn Nguyệt Xuyên không có thiên phú là một phế vật trời sinh, lão ảo não mở đỉnh lô ra, lấy viên đan dược không thành hình hoàn chỉnh ra ngoài.

Ba viên, có đúng ba viên ở trong đỉnh lô.

Dù không thành hình tròn vẹn nhưng cũng thành hình một nửa, có chút khó coi, nhưng cũng được tính là đan dược nhất phẩm hạ phẩm rồi. Mà lão nhớ

rõ, khi đan được thành hình nàng lại bỏ dở, không luyện nữa cơ mà... Có lẽ nào là thiên tài?

Lần đầu luyện được thành hình ngay lập tức quả thật không phải người bình thường có thể làm ra được, lại còn bỏ dở giữa chừng nhưng vẫn có thể khiến đan được thành hình đây quả là một chuyện khó tin.

- Từ gia gia, gia gia chuẩn bị cho ta một phòng đi, ta kiệt sức muốn chết rồi.

Lúc này Hiên Viên Từ mới để ý tới, luyện đan cần dùng đến một phần tinh thần lực rất cao nên thường sẽ tiêu hao rất nhiều năng lượng trong cơ thể dẫn đến mệt mỏi cùng kiệt sức, trường hợp của Hàn Nguyệt Xuyên cũng chẳng có gì bất ngờ cả.

Lão gặt đầu, kêu thị nữ đưa nàng về phòng, chuẩn bị chỗ ở tốt nhất cho nàng, không cho phép ai vào làm phiền nàng.

Lúc các nàng mang Hàn Nguyệt Xuyên về phòng thì cô đã ngủ thiếp đi vì mệt mỏi sau khi luyện xong đan được.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nhập Môn Luyện Được Sư

- Ở đâu đây?

Hàn Nguyệt Xuyên thức dậy thấy mình đang ở trong một căn phòng to lớn rộng rãi lạ thường, thiết kế theo phong cách cổ đại tây âu. Ngẩng một hồi mới nhớ ra mình ngủ thiếp đi, trong mơ hồ có nhớ tới Hiên Viên Từ là để cho người thu xếp cho nàng.

Trở thành luyện được sư có thể trực tiếp đi vào Quý Âm tông? Vớ vẩn, nàng vốn dĩ không muốn giai nhập bất kỳ tông môn nào.

Lại vào trong không gian giới chỉ của Tư Âm đưa cho, Hàn Nguyệt Xuyên đi vào phòng luyện được. Mọi thứ ở đây thật trống vắng, chẳng có ai, chẳng có bất kỳ sự tồn tại sống nào.

Nhưng lại khiến cho Hàn Nguyệt Xuyên há hốc mồm không thôi, ở đây có một góc trưng bày hàn loạt đỉnh lò, một góc để được liệu được phân chia theo các ngăn, một khu vực trung tâm để luyện đan, rộng lớn, uy nghiêm, xa hoa là những từ để miêu tả nơi này.

- Chắc mình đi học lí thuyết là vừa...

Chán nản khi nhìn đồng được liệu này, Hàn Nguyệt Xuyên đến thư phòng, tìm sách để mà đọc. Vừa vào trong đó, nàng lại thấy nơi này chẳng khác gì thư viện thành phố cả, không nó còn lớn gấp mấy lần, phân ra các khu vực để tìm sách, mọi thứ lại được sắp xếp theo chữ cái lần lượt dễ tìm.

Tìm đến khi Luyện được, Hàn Nguyệt Xuyên bắt tay vào việc đọc sách, những quyển sách này đều có chung một đặc điểm là cuốn hút đọc không ngừng, ngăn gọn lại xúc tích hết mức, không như những quyển sách ngoài kia, dài dòng lại lura thưa đến nhạt nhẽo.

Đọc không biết bao nhiêu là sách lí thuyết ở đây, Hàn Nguyệt Xuyên chợt phát hiện ra mình không hề có cảm giác mệt lại càng không có cảm giác đói, dù không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, không biết bản thân đã đọc bao nhiêu sách.

Nhưng điều mà cô biết thời gian trôi qua ít nhất cũng hơn một ngày rồi.

Có chút tò mò, nên Hàn Nguyệt Xuyên đi tìm quyển sách nói về không gian nơi đây. Tìm một hồi rồi mà nàng chẳng thấy có quyển sách liên quan đến nơi này, lại hướng mắt đến một nơi trong phòng, một cái bàn đọc sách nhỏ ở trong một góc sáng.

Đi đến nơi đó, có khoảng hơn mười cuốn sách được đặt trên chiếc bàn nhỏ này. Lại nó thêm một cái lệnh bài hình tròn bằng ngọc đen nhỏ cần rất vừa tay.

Cầm lấy một quyển sách lên đọc thử, mở ra trang đầu tiên lại thấy một dòng chữ khiến Hàn Nguyệt Xuyên đơ người trong giây lát.

- Xuyên nhi chắc rất tò mò về không gian nơi đây phải không? Vì biết đệ tử của ta sẽ tò mò nên ta cố tình viết quyển sách này đây. Để ta giải thích về không gian nơi đây cho Xuyên nhi rõ...

Làm thế nào mà, sư phụ Tư Âm sẽ biết trước chuyện này?

Đọc quyển sách một hồi, Hàn Nguyệt Xuyên biết được nơi này không có thiên địa pháp tắc, nên những tác động thiên địa như đói, mệt mỏi,... đều không có tác dụng ở đây. Mỗi căn phòng ở đây đều có một pháp tắc riêng, nhưng tất cả đều có chung một quan điểm là không bị ảnh hưởng thiên địa pháp tắc như bên ngoài.

Mỗi phòng chỉ có một thiên địa pháp tắc duy nhất, nhưng phòng luyện được có thiên địa pháp tắc của luyện được, như được kiếp. Còn phòng tu luyện

thì có thiên địa pháp tắc của lôi kiếp, cứ như thế mà mỗi phòng chỉ một thiên địa pháp tắc duy nhất.

Bên cạnh đó cũng có phòng không thiên địa pháp tắc, chẳng hạn như thư phòng này đây, hoàn toàn không có thiên địa pháp tắc nên không thể phân biệt được ngày đêm, thời gian,...

Ở đây, mỗi phòng lại có thời gian khác nhau, như thư phòng ở đây được tính theo số sách mà mình đọc, năm trăm quyển thì sẽ bằng một ngày bên ngoài, bất kể quyển sách như thế nào. Thời gian ở khu được điền là kinh khủng nhất, một ngày bên ngoài bằng bên trong đó một trăm năm.

Chỉ có sáng chính của không gian có thời gian tương đương với bên ngoài mà thôi.

Còn về lệnh bài ngọc bội kia thì Tư Âm chỉ nói nó lệnh bài đặc quyền ở trong tông môn, còn về tông môn nào thì lại bảo Hàn Nguyệt Xuyên tự tìm hiểu. Cũng nhắc nhở nàng, không đến mười tám tuổi không được phép giai nhập bất kỳ tông môn nào, sớm nhất thì cũng phải mười tám tuổi mới được phép giai nhập. Còn hiện tại thì đi học lấy kiến thức đi, đi học ở đâu thì tự bản thân quyết định.

Có gợi ý nhỏ là đến Hắc Ấn đại lục tìm trường học để mà học. Đọc xong quyển sách nhấn nhủ cùng giải thích này của sư phụ, Hàn Nguyệt Xuyên lại đi tìm bản đồ về Thiên Ty thế giới. Tìm ra được một nơi gọi là Hắc Ấn đại lục.

Đại lục này nằm ở một vị trí cách biệt so với năm đại lục mà nàng đang sống. Năm đại lục ở thế giới Thiên Ty mà ai ai cũng biết gồm có Tây đại lục, Đông đại lục, Bắc đại lục, Nam đại lục và Trung đại lục. Năm đại lục lấy vùng biển eo hẹp làm ranh giới của nhau, bốn đại lục phân ra theo bốn hướng với bốn tên gọi của bốn hướng, và Trung đại lục chính là đại lục trung tâm của bốn đại lục kia.

Còn về phần Hắc Ấn thì lại ở một nơi khác, cũng có thể gọi là một bán cầu khác so với năm đại lục lớn mạnh này.

Ở một nửa kia như đã nói, có sáu đại lục, trong có Phong Ấn đại lục, Thiên Ấn đại lục, Quý Ấn đại lục, Quang Ấn đại lục, Hắc Ấn đại lục và Huyết Ấn đại lục. Nơi Huyết Ấn đại lục là nơi thần bí nhất trong tất cả các đại lục, có lời đồn rằng nơi này chính là của Ma môn, lại có người nói nơi đó là do người sáng lập thế giới tạo ra nhằm để an nghỉ.

Chỉ có những người có thực lực mạnh mới có thể đi vào đây. Về phần thực lực mạnh tới đâu thì vẫn chưa thể biết rõ hay đo lường được.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Gặp Người Quen

- Nếu nói khoảng 500 quyển sách thì bằng một ngày ngoài kia, vậy thì thời gian ở đây của mình cũng chỉ trôi qua mới có một ngày đi.

Lướt qua những hàng sách ở khu luyện được, Hàn Nguyệt Xuyên suy ngẫm điều gì đó rồi quyết định đi ra bên ngoài, đi luyện đan.

Bắt đầu bằng việc luyện chế Trị liệu đan nhấp phấm đan được đầu tiên, một số ít dược liệu cấp thấp ở đây được nàng lấy đi luyện được. Đối với Hàn Nguyệt Xuyên việc luyện đan này chẳng khó chút nào, chỉ qua hơi một một chút, nhưng qua vài lần luyện chế sư một môi cũng giảm đi đáng kể.

Lúc đầu, nàng luyện ra được là năm viên đan được hoàn chỉnh cao cấp, nhưng trong sách có nói đan được phẩm chất cao nhất là cực phẩm, cũng có nói qua một số cách luyện chế thành công. Quyết định lại luyện tiếp tục. Cuối cùng ra được ba viên đan cực phẩm.

Nếu muốn không lãng phí tinh nguyên dược liệu thì một lô có thể luyện chế ra đến mười viên đan được cực phẩm. Lại tiếp tục lần nữa, cứ tiếp tục tiếp tục không ngừng nghỉ cho đến khi bản thân đến giới hạn.

Khi đã quá mệt mỏi với việc luyện đan, Hàn Nguyệt Xuyên lại tính toán một chút, nàng ở trong nơi này ba tuần không ăn chỉ biết luyện đan thì bên ngoài chính xác là ba ngày trôi qua.

Cũng nên đi ra ngoài rồi, Hàn Nguyệt Xuyên đi ra bên ngoài, lại tiếp tục... ngủ.

- Xuyên nhi muội, muội mau tỉnh dậy đi... Này, muội còn muốn ngủ đến bao lâu nữa hả?

Thanh âm của Hiên Viên Nguyệt đánh thức Hàn Nguyệt Xuyên dậy, nàng lười biếng tỉnh dậy, dụi dụi đôi mắt của mình, lại nhìn Hiên Viên Nguyệt hỏi:

- Muội ngủ bao lâu rồi?

- Năm ngày rồi còn gì?

Tính toán, bốn ngày ở trong không gian giới chỉ của sư phụ, vậy nói ra nàng chỉ ngủ mới có một ngày chứ nhiều đâu.

Nhìn tình cảnh lười biếng của Hàn Nguyệt Xuyên, Hiên Viên Nguyệt chịu không nổi kéo nàng đi dạo, lại mua sắm, đi chơi hết đồng lại đến tây.

Đi qua một gian hàng, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn chăm chăm vào một cái hộp gấm trong rất tinh xảo, nhưng sự thật, cái nàng nhìn không phải là hộp gấm mà là sợi dây băng vải bên trong hộp gấm đó.

Nếu như nàng nhớ không lầm, dây băng vải đó sư phụ Tư Âm nàng có mang qua, nhớ kỹ một chút, hình như là mang ở cổ, lại tiếp đến tay, không biết dùng để làm gì, nhưng nàng biết rõ nó không đơn giản như chỉ dùng để băng bó vết thương.

Nhìn thấy nàng như vậy, Hiên Viên Nguyệt, liền hỏi lão bản:

- Lão bản, hộp gấm này bán như thế nào?

Lão bản gật gù buồn ngủ kia vừa nghe thanh âm của Hiên Viên Nguyệt lập tức tỉnh táo lại, xoa xoa hai tay, trên mặt nở lên nụ cười buồn bán:

- Hai vị tiểu thư thật tin mắt, hộp gấm này được làm bởi một luyện dược sư, hộp gấm này được làm từ gỗ cây Bạch Nguyệt, về đêm tỏa mát hương thơm dễ chịu, đồ vật cất giữ trong hộp gấm lại sẽ không bị tác động bởi thời gian, rất là tiện dụng a. Còn có, sợi dây băng vải còn được một phù sư tạo ra, có khả năng che dấu hình dạng thật, giả sử như dùng nó quấn quanh ngực có thể che đi phần nữ tính nếu là nữ, hay che đi phần nam tính nếu là nam, nó có tác dụng một cái dịch dung vậy a...

Lão vẫn còn đang thao thao bất tuyệt bài “diễn văn” nhằm chán kia, thì Hiên Viên Nguyệt đã ngắt lời:

- Bán như thế nào?

Lão bản lúc này cũng không vòng vo nữa, trực tiếp nói ra giá cả:

- Ba trăm kim tệ cả hộp gấm và đồ trong hộp gấm.

Hiên Viên Nguyệt vừa định ném cho lão nhân ba trăm kim tệ thì có người chạy đến, giọng nói kiêu ngạo quát:

- Ta muốn hộp gấm đó, giá bao nhiêu ta mua lại!

Hiên Viên Nguyệt cau mày kinh thường, quát lại:

- Thật phiền quá, cái này bọn ta nhìn trúng trước, vẫn là của bọn ta mới đúng.

Nữ nhân kia liếc nhìn Hiên Viên Nguyệt lại nhìn Hàn Nguyệt Xuyên, trên khuôn mặt tinh xảo như hoa như ngọc kia của nàng lại nở ra một nụ cười kinh thường đến tuột đỉnh:

- Tưởng ai, hóa ra là nha đầu Nguyệt Xuyên người mới có một chỗ dựa vững chắc thế này, người lấy lòng nàng ta bao nhiêu mà nàng ta có thể vì người ra mặt như thế?

Hoi liếc mắt rời khỏi hộp gấm, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn nữ nhân kiêu ngạo kia rốt cuộc là ai, không ngờ lại người quen, đã vậy còn là quen khá nặng nữ chứ!

Hàn Đông Nhi, nhị tiểu thư của Hàn gia, cháu gái của thất trưởng lão, tính tình kiêu ngạo, lại chẳng coi ai ra gì, trong mắt nàng, Hàn Nguyệt Xuyên vốn là một cái gai, một phế vật thấp kém trong gia tộc.

Lại tiếp châm chọc:

- Cứ tưởng người bị đuổi liền sẽ chạy về Hàn gia ngay chứ? Không ngờ lại chạy đi nịnh nọt tiểu thư của tổng công hội luyện dược sư.

Hàn Nguyệt Xuyên lười biếng nói chuyện với loại người này, lại nhìn vào hộp gấm, tay lục trong túi ra ba trăm kim tệ, đưa cho lão bản:

- Ta mua.

- Đây ta mới là người mua trước!

Hàn Đông Nhi không biết vô liêm sỉ, ném ba trăm kim tệ của Hàn Nguyệt Xuyên đi, trừng mắt nhìn lão bản.

Hiên Viên Nguyệt bên cạnh chịu không nổi tức giận quát âm lên:

- Hàn Đông Nhi! Người đừng quá đáng, đây là bọn ta nhìn thấy trước, lại là bọn ta trả tiền trước, người là thứ gì lại không biết quy củ như vậy? Người đúng là kẻ không có gia giáo!

Hàn Đông Nhi giận run người, tức giận nghiến răng, hỏi như quát:

- Người, người dám nói ta là kẻ không có gia giáo?

Hiên Viên Nguyệt lại chẳng nhu nhượng, hất cằm hừ lạnh, nói lên:

- Thì đã sao nào?

Không thể đấu lại với miệng lưỡi của Hiền Viên Nguyệt., Hàn Đông Nhi lại nhảy qua chỗ của Hàn Nguyệt Xuyên vênh vác:

- Ta ra giá gấp đôi! Sáu trăm kim tệ, đây là ngân phiếu!

Một tay đập mạnh ngân phiếu ở trên bàn, một tay thò tới lấy hộp gấm đi. Ngay lập tức đó bị Hàn Nguyệt Xuyên ném đồng ngân phiếu kia bao khắp nơi ở gian hàng, một tay đang rảnh lại đánh thật mạnh về phía cánh tay kia của Hàn Đông Nhi đang thò tới.

Bốp!

Bị đau, Hàn Đông Nhi rút tay lại, cảm hận tròn mắt nhìn Hàn Nguyệt Xuyên:

- Ngươi muốn gì? Phế vật ngươi mà cũng tranh với ta? Không sợ quay về bị gia gia trách phạt ngươi quỳ ở từ đường ba ngày ba đêm như trước à?

Phải, mỗi lần nàng ta (HĐN) gây sự với nàng (HNX) thì mọi trách phạt đều đổ lên đầu nàng (HNX), cái ngày mà bị phạt ba ngày ba đêm ấy đã hơn một năm trước gần hai năm rồi, khi mà mọi người đều biết nàng là phế vật không thể thăng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quản?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kiểm Tra Lại

Nàng nhớ rất rõ thông qua ký ức ở thân thể này, nếu không phải có một cậu nhóc thiên tài từ Hàn gia ở phiên đại lục khác đến đưa cho nàng bánh bao, thì có lẽ nàng đã chết vì đói khát ở đó mất rồi. Cậu bé đó nhỏ hơn nàng đến bốn tuổi, tên là Hàn Hạo, câu ta nói là người của tông Hàn gia ở Hắc Ấn đại lục.

Nếu không làm thì khoảng ba năm họ sẽ đến Tây đại lục - Hàn gia một lần. Nếu có đệ tử mà bọn họ nhìn trúng thì sẽ được đưa về Hắc Ấn đại lục, giai nhập vào chính gia. Nhưng theo nàng biết, đã liên tiếp năm lần bọn họ chưa chọn ra bất kỳ đệ tử nào cả.

- Thì đã sao?

Hàn Nguyệt Xuyên lạnh nhạt đáp lại, ngó lơ nàng, nhìn lão bản, nàng lại hỏi:

- Bán cho ta, hay nàng ta?

Lão bản cười hám lợi, trả lời:

- Ai trả cao hơn ta bán cho người đó.

Hàn Nguyệt Xuyên trầm mặt, Hiền Viên Nguyệt tức giận ở bên cạnh nàng quát mắng lão bản:

- Mất chó nhà ngươi, việc buôn bán hám lợi như ngươi như thế này cũng bán chỉ bằng ngưng bán luôn đi! Ngươi đâu, đập phá gian hàng của hắc cho bốn tiểu thư!

Bọn thị vệ đi theo sau, liếc mắt nhìn nhau định xông lên đập phá, người đi theo Hàn Đông Nhi lại tức giận quát:

- Các ngươi không đấu lại nên liền muốn đập phá sao?

Hàn Đông Nhi thấy vậy lại dịu võ dương oai:

- Hừ! Người ta mở gian hàng ra dĩ nhiên là để buôn bán kiếm lời các ngươi đúng là bọn không nói lý, không có gia giáo!

Đáp trả lại được lời của Hiền Viên Nguyệt, Hàn Đông Nhi vui sướng đến phát điên.

- Ngươi...

Bị đáp trả bằng chính câu của mình, Hiền Viên Nguyệt bức đến phát điên lên, những thị vệ kia cũng ngừng bước chân. Hiền Viên Nguyệt thấy chẳng ai lên đập phá nàng tức giận quay về phía sau, trừng mắt nhìn bọn chúng.

Bọn thị vệ sợ đến phát run lên, đành phải tiến về phía trước, đập phá gian hàng của lão bản kia. Lão bản hoảng sợ cầu xin:

- Tiểu thư à, ta cũng là vì mưu sinh cả thôi, bán mà không kiếm lời thì làm sao mà bán a?

Mọi người xung quanh nghị luận không ngừng, nhìn bọn thị vệ tiến lên đập phá gian hàng, Hàn Nguyệt Xuyên để ý qua bên đám người Hàn Đông Nhi, thấy rõ nàng ta không hề để tâm đến lão bản, mà cười một cách quái dị, nụ cười này chính xác là đang thỏa mãn.

Phải, thỏa mãn khi thấy nàng và Hiên Viên Nguyệt bị mọi người chỉ trích, lại cao hứng:

- Mọi người nhìn xem, cháu gái của tổng công hội luyện được sư ngang tàn, hồng hách, không vừa lòng liền đập phá không cho người ta buôn bán nữa a.

Ngay lúc này, người của tổng công hội đã đứng xem ở đó từ lúc nào không hay, trong đó còn có cả Hiên Viên Từ, lão cau mày nhìn đứa cháu gái ngang bướng của mình, định đi lên ngăn cản lại, thì một giọng nói thanh thanh bất tuyệt vang lên:

- Các người dừng lại cho ta!

Bọn thị vệ quay lại, phát hiện ra Hàn Nguyệt Xuyên đứng đó quát bọn họ, nàng đi đến, đưa tay về phía lão bản đã bị đẩy ngã ra phía sau, giọng nói lương thiện vang lên:

- Lão bản không sao chứ?

Lão bản rung rung nước mắt nhìn gian hàng bị người ta phá hủy, lão kiếm sống hoàn toàn đều dựa vào gian hàng đó hết cả đấy!

Lão hất tay nàng ra, cảm phần quát:

- Các người làm gì vậy chứ? Đồ vật ta bán cho ai thì ta bán, các người thử một lần làm thương gia đi, bán mà không kiếm lời thì làm gì? Không vừa lòng liền đập phá, có chuyện phí lý như thế sao? Cháu gái của tổng công hội luyện được sư thì muốn làm thế nào thì làm à?

Thu lại cánh tay, Hàn Nguyệt Xuyên bước đến chỗ hộp gấm đang nằm lăn lóc dưới đất kia, nhặt nó lên, lại thu gọn những sợi dây băng vải lại vào trong hộp, ôm nó vào lòng, lại đến chỗ lão bản, đưa một đồng ngân phiếu, không rõ bao nhiêu tờ kia cho lão, lên tiếng:

- Đây là tiền bồi thường, và cũng là bài học cho ông, nên biết chọn người mà bán, theo lẽ buôn bán bình thường, ai đến trước thì được trước, ai đến sau thì được sau. Ngay cả cái lý thuyết cơ bản này cũng không làm được mà bị tiền che mờ mắt thì có đập phá mười lần cũng chưa đủ.

Nói rồi nàng dứt lời rồi đi, Hiên Viên Nguyệt tức giận, để lại một câu:

- Nếu không phải vì Xuyên muội thì người đừng mong bán được tại Hạo Thiên đế quốc này, bán mà không biết lẽ thường tình, ngu ngốc.

Nhìn lại ngân phiếu trong tay, lão bản lẩm bẩm:

- ...19...20... 25...26...27... ... 32.

Trời ạ! Vậy mà có đến tận 3 vạn 2 ngàn kim tệ cho lão. Cái đồng kim tệ này có dùng ba đời cũng không hết nổi a.

Đối với một gia đình bình thường thì bao nhiêu đây đã là rất nhiều cho việc sống qua mấy đời.

Hàn Đông Nhi đứng đó hừ lạnh, cao ngạo:

- Hừ, giả tử bì.

Đi về công hội, Hiên Viên Nguyệt ngay lập tức bị Hiên Viên Từ gọi đến hỏi tội, Hàn Nguyệt Xuyên có mặt trong đó nên cũng bị vạ lây, chịu nghe chửi chung.

- Hầy ~ có lẽ ta phải đến Hàn gia của con một chuyến rồi, ba ngày sau chúng ta lên đường đến Hàn gia. Trước nhất, con hãy theo ta đi.

Hàn Nguyệt Xuyên không rõ chuyện gì, đi theo lão đầu từ Hiên Viên Từ, đến luyện đan trường. Lại tiếp tục bắt Hàn Nguyệt Xuyên luyện lại đan dược, nếu tinh thần lực bị tiêu hao quá nhiều, lão sẽ ngay lập tức dùng đan dược để bổ sung cho nàng.

Biết rõ Hiên Viên Từ nghi ngờ việc lúc trước luyện đan của nàng là cố tình và thành công, nên lần này muốn khảo nghiệm lại. Hàn Nguyệt Xuyên không muốn mình trở thành người nổi trội, ngay lúc lửa cần nhỏ nàng liền làm cho lửa to hơn, chỉ trông vài khắc, được đỉnh liền nổ tung, một đồng phế dược đen thui hiện ra.

Lại lần nữa, vẫn thất bại. Hiên Viên Từ lại không tin lần đó là nàng may mắn làm được, lại tiếp tục thử, thử mấy lần liền nàng đều thất bại. Mọi người vây xem cũng chỉ biết lắc đầu nói nàng không có thiên phú về luyện dược, có các trưởng lão đi qua nói lão nên từ bỏ.

Hàn Nguyệt Xuyên nhận cơ hội nói một lời với luyện dược, cũng thừa nhận bản thân không có tiền đồ, thiên phú trong việc luyện dược nên từ bỏ, quay về nghỉ ngơi.

Thử đã nhiều lần vậy rồi, lão nhân Hiên Viên Từ đành chấp nhận sự thật, lần đó chỉ là may mắn.

Chương 12: Đấu Cấp 9

Trong phòng nghỉ, Hàn Nguyệt Xuyên mở ra nhãn không gia giới chỉ về đan dược, vừa mở ra, đập vào mắt nàng là vô số dược liệu cùng với đan dược, thấp nhất là ngũ phẩm, cao nhất là thập phẩm Thánh đan. Nhìn đồng đan dược dùng mãi không hết này, cảm thấy hối hận khi bản thân trở thành luyện dược sư.

Có một đồng đan dược dùng mãi không hết thế này thì còn luyện làm cái gì?

Lấy ra một viên đan dược ngũ phẩm trị liệu tinh thần lực, bỏ vào miệng, ngay lập tức, tinh thần lực được bổ xung, chỉ chưa đến một khắc, mọi tinh thần lực hao tổn đã quay về lại nhanh chóng.

Đêm đến, Hàn Nguyệt Xuyên lại leo tường đi ra ngoài.

Vừa đi vừa bực bội, đá củ đá nhỏ dưới chân:

- Đi về Hàn gia cùng các người, chính là ý gì? Không phải ta mất mặt thì cũng là làm phiền không yên.

Ngừng một chút, lại nhìn trời:

- Mà, bây giờ ta vẫn chưa muốn quay về đó...

Điều bây giờ, Hàn Nguyệt Xuyên muốn chính là trở thành kẻ ước sự. Phải đi tìm ma thú để kẻ ước với chúng, nếu bản thân không thể xuất chiến thì còn có ma thú thay thế mình xuất chiến mà.

Nhắm mắt tĩnh thần, Hàn Nguyệt Xuyên quan sát xung quanh đây có ma thú hợp với thuộc tính của nàng hay không? Trước nhất vẫn là muốn một con lôi hệ và ám hệ. Công kích lôi hệ là mạnh nhất trong tất cả, còn ám hệ là thiên về phòng ngự cùng với giết chết trong âm thầm, một ma pháp hắc ám.

Cảm nhận một hồi, cuối cùng Hàn Nguyệt Xuyên phát hiện ra được hai con ma thú cấp bậc Thiên Không đang ở cùng nhau. Không có dấu hiệu của giao chiến lại có dấu hiệu của suy ý, chúng bất động tại một chỗ, có lẽ có thứ gì đó ngăn cản bọn chúng, không cho bọn chúng cử động hoặc là bọn chúng đang bị bắt.

Một con song hệ Ám Lôi (Ám hệ và Lôi hệ), một con Phong Băng (Phong hệ và Băng hệ), cả hai con đều là song hệ, phát tài rồi. Mà vấn đề chủ yếu là thu phục được hay không lại là chuyện khác.

Chắc là loại dị biến nào đó mới được song hệ, nhưng mà... Có một điều mà khiến cho Hàn Nguyệt Xuyên rất thắc mắc, ngay lập tức hướng chỗ hai con thú chạy đến.

Đến nơi, nàng phát hiện ra chỗ này là nơi của bọn đạo tặc chuyên đi săn bắt ma thú rồi đem bán ở chợ đen hoặc là những nơi đấu giá với những giá cao ngất trời.

- Ta muốn hai con ma thú này, các ngươi nhường lại cho ta được chứ?

Một giọng nói ngang tàn vang lên, tất cả đạo tặc ở đây đều nhìn về một hướng. Bọn họ phát hiện ra một nữ oa nhi chưa đến mười lăm đang cười ngạo nghễ nói chuyện với bọn họ.

- Tiểu nữ oa, thật ngại quá bọn ta chỉ bán không thể cho lại càng không thể nhường.

Một người trong nhóm đó đứng ra nói chuyện với nàng, vẻ mặt giễu cợt, khinh thường nàng.

- Vậy ta mua. Bao nhiêu thì bán.

- Cho ngươi ra giá, được thì chúng ta sẽ bán.

Những kẻ ở phía sau kia nở nụ cười khinh dễ (khinh bỉ + khi dễ), bọn họ nhìn nàng thật chán ghét, đơn giản một chút vì tư sắc của nàng còn nhỏ đã chẳng đẹp dễ gì, một loại nhan sắc tầm thường hết mức.

- Hai khoáng thạch trung cấp thế nào?

Hàn Nguyệt Xuyên phóng khoáng nói ra một cái giá để mua hai con ma thú đó.

Bọn đạo tặc kia cơ hồ kinh ngạc một hồi nhưng rồi nhanh chóng bình thần lại ngay sau đó, đúng là nhà nghề:

- Ta nghĩ tiểu nữ oa đây còn nhiều hơn thế?

- Không thể ra giá cao hơn được nữa, tài sản của ta chỉ có nhiều đó.

Một gã béo u trong nhóm lắc đầu, cười trừ nói:

- Vậy chỉ có lục soát xem thử thôi a, phải không các huynh đệ?

Lời hăn nói ra, cả chục người hô đáp lại.

Sắc mặt của Hàn Nguyệt Xuyên trầm xuống, vốn định là mua, nhưng giờ có muốn cũng không mua được nữa rồi, dờ dờ cường đạo, xem ai cường đạo ai?

Một đám người đồng loạt xông lên, Hàn Nguyệt Xuyên vô cùng bình tĩnh, những người trước mặt này cao nhất có ba người cấp 8 cao cấp, một người cấp 9, còn loại đều là cấp 7 trở xuống. Giải quyết bọn chúng cũng chẳng khó khăn gì.

Khó khăn ở chỗ thủ lĩnh của đám người này hy vọng sẽ không xuất hiện, nếu bắt về hai con ma thú cấp bậc Thiên Không thì ít nhất tu vi của người đó cũng phải là Đại Địa.

Đang phân vân nên xử lý người nào trước, nên xử lý đám tôm tép trước hay là xử lý tên mạnh nhất. Nhớ lúc trước Tư Âm có nói, đánh thì nên đánh người cầm đầu, nhưng hiện tại người cầm đầu không có xuất hiện.

Nếu đấu với một đám người mà trong đó có người hơn cấp bậc mình rất nhiều thì nên lượng sức một chút.

Suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định đánh tên cấp 9 ra uy trước đã.

Một kiếm của cấp 9 kiếm sư chém ra, Hàn Nguyệt Xuyên không nao núng, trực tiếp dùng quyền cước kết hợp với ma pháp, một tay hỏa hệ một tay lôi hệ, đánh về phía tên cấp 9 kia. Những tên còn lại vừa nhìn thấy Hàn Nguyệt Xuyên xuất ra ma pháp liền biết nàng là ma pháp sư, nhưng ai ngờ được nàng còn là đấu sư.

- Hừ chỉ là đấu sư cấp 8 cao cấp, quá coi thường ta rồi.

Thanh kiếm vung lên, lại hoa vũ mưa ra nhiều đường kiếm khác nhau, nhanh bén chém về phía Hàn Nguyệt Xuyên, từ đường kiếm chuẩn xác như múa, liên tục không ngừng huy động lực lượng khiến cho cây cối, mặt đất khắp xung quanh bị tác động.

Có bị gãy, có bị chém đứt, có bị chém thành mảnh vụn. Từng quyền cước của Hàn Nguyệt Xuyên lại như có kiếm khí bên trong đó, oanh tạc đánh về phía tên cấp 9, những tên dưới cấp 8 không chịu nổi uy áp cùng chiến lực do hai người này phát ra liền học máu, lại có thêm nội thương, hoặc bị thương do những đường kiếm và quyền cước của nàng lưu lại.

Cuối cùng, trên sân đấu hiện tại, chỉ còn năm người, một Hàn Nguyệt Xuyên, một cấp 9, ba cấp tám, trong đó cả ba cấp 8 đều bị thương nặng.

Bọn chúng không phục, tại sao một người cấp 8 đồng cấp như Hàn Nguyệt Xuyên lại khiến cho bọn họ chật vật như vậy? Còn đấu ngang tay với người cấp 9 kia, không có khi là chiếm cả thế thượng phong nữa là.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Hàn Nguyệt Xuyên xuất hiện không ít vết sẹo trên mặt, quần áo cũng bị rách vài chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mặc Phong Thiếu Gia

- Nhóc con, khiến cho bọn ta chịu khổ nhiều như vậy, ngươi nên hành diện trước khi chết đi!

Tên cấp 9 hừ hừ vài tiếng nói.

- Lời đó của ngươi, ta trả lại nguyên văn.

Hàn Nguyệt Xuyên hừ lạnh đáp lại.

Đột nhiên, từ đâu đó trong khu rừng phát ra một âm thanh uy nghiêm:

- Kè nào dám tới Cốc Lai Bang của ta làm loạn!

Âm thanh này vừa phát ra, Hàn Nguyệt Xuyên thàn than không ỏn. Ngay lập tức một đạo uy áp hướng nàng đè ép tới, cỗ uy áp này khiến cho người ta muốn ngưng thở, cơ thể như bị đè ép khó chịu cùng cực.

Bọn thuộc hạ vừa thấy tình cảnh này thất thần một chút, rồi lại vui sướng lên, bọn chúng lại không bị uy áp đè lên, chứng tỏ người kia chỉ nhắm vào một mình nàng. Lợi dụng trong lúc nàng đang gặp nguy kịch mà tấn công nàng.

Trong lúc nguy cấp, Hàn Nguyệt Xuyên thoáng nhìn qua ba cái nhẫn không gian giới chỉ trên tay, ngay lập tức nhớ tới, có một cái không gian giới chỉ là vũ khí. Bất kỳ cái gì cũng được, chỉ cần bảo vệ được bản thân nàng đều được cả.

Ý niệm vừa hiện lên, một thanh chủy thủ xuất hiện trong tay nàng, chém về phía bốn người đang lao tới. Một đạo lực kiếm khí xuất hiện, tên cấp 9 vừa thấy có biến động lạ thường liền đưa kiếm lên ngăn cản, ba tên cấp tám cũng thấy điều lạ thường này, liền tránh ra khỏi đường chém vừa rồi.

- Kiếm ý?

Từ trong bóng đêm, một người thì thầm nói lên, nhưng ngay lập tức sau đó liền lặc đầu, nàng chỉ qua là một chiến sĩ cấp 8 làm sao có thể ngưng tụ ra được kiếm ý, chỉ có thể là do thanh chủy thủ trên tay mà thôi.

Những cái cây bị điểm danh trong đường kiếm vừa rồi của Hàn Nguyệt Xuyên đều lần lượt ngã đổ xuống.

Bên cạnh đó, Hàn Nguyệt Xuyên cũng phun ra một ngụm máu tươi, đang bị uy áp của cấp Đại Địa đè áp mà bản thân còn vung vẩy, dùng sức đứng là liều mạng không sợ chết.

- Được rồi, dừng lại thôi nào!

Từ trên cây cách bọn họ không xa, một âm thanh trẻ trung vang lên, trong đó còn pha chút đùa nghịch, nam nhân này khoảng chừng mười lăm, tu vi người này trên hẳn Hàn Nguyệt Xuyên, nàng có thể đoán được người này cũng là cấp Thiên Không trở lên, có khi lại giống người kia, cấp Đại Địa.

Nam tử này vẻ mặt ôn nhuận, có phần tinh nghịch của hài tử, đôi mắt anh đào khẽ cười tà mị như có như không, mái tóc đen tuyền tùy tiện búi lên, cổ định bởi một dây trâm hồ phách.

- Ngươi cũng nên đi ra rồi, phải không, Cốc Lai bang bang chủ?

Từ trong bóng đêm, một người tướng mạo khôi ngô, nước da ngâm đen, trên khuôn mặt dữ tợn có vài vết sẹo lại càng trong dữ tợn hơn, khắp cơ thể của người này đều là cơ bắp rắn chắc.

- Mặc Phong thiếu gia.

Một người trong nhóm người kia thấy Mặc Phong liền kinh hô.

Những người ở trong Cốc Lai bang này lại vô cùng tỏ thái độ cung kính vạn phần với người vừa xuất hiện tên Mặc Phong kia. Cảnh tượng này, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn có hơi quái lạ.

Sau đó suy luận lại, bọn đạo tặc này tồn tại được trên đời này chắc cũng có một phần là do tên Mặc Phong thiếu gia kia trợ giúp ít nhiều.

- Ngươi là?

Hàn Nguyệt Xuyên khẽ híp mắt nhìn người này, không mện không nhạ đáp lại:

- Hàn Nguyệt Xuyên. Mặc Phong thiếu gia? Ngươi hẳn là đường đệ của Bách Lý Thiên Huyền đi?

Mặc Phong ồ lên, như về bất ngờ:

- Ngươi biết đường ca của ta? Phải rồi, huynh ấy thiên tài xuất chúng như thế ai lại không biết chứ!

Hàn Nguyệt Xuyên mặt lạnh không nói gì, nhìn về phía hai con thú kia, lại hướng về bang chủ Cốc Lai Bang hỏi:

- Hai con dị thú kia ngươi có bán hay không?

Cốc Lai Bang bang chủ hừ lạnh, ngay lập tức từ chối:

- Ngươi đã thương người của ta còn mở miệng muốn hai con dị thú kia?

Mặc Phong hứng thú cười nhìn Hàn Nguyệt Xuyên, lại ngăn cản hành động muốn nhảy lên đánh cho Hàn Nguyệt Xuyên một trận kia, nhìn nàng lên tiếng:

- Chỉ cần ngươi cho bọn ta xem ngươi định làm gì với hai con dị thú không những bọn ta cho ngươi tùy tiện đem hai con dị thú đó đi, còn sẽ không truy

sát mà còn là bằng hữu của ngươi, tiện lợi quá rồi, phải không? Còn không thì, đáng tiếc không những không tiễn ngươi về mà còn giết ngươi tại đây.

Đối mặt với hai người cấp bậc trên Thiên Không này, Hàn Nguyệt Xuyên không có lấy một phần thảng, nàng suy ngẫm một lúc, dù gì nếu trở thành bằng hữu với bọn họ cũng mong bọn họ không làm ầm lên với những bí mật này của nàng.

- Được thôi, nhưng hãy nhớ, thành bằng hữu của ta rồi thì các ngươi không được tùy tiện đem chuyện của ta nói ra cho ai biết. Ta cũng như vậy, không nói gì với thiên hạ bên ngoài, còn sẽ là hảo bằng hữu giúp đỡ các ngươi.

Mặc Phong cười phóng khoáng gật đầu, thiết phiến trong tay khẽ phe phẩy.

Đi đến chỗ hai con dị thú, bọn chúng vừa thấy người tới liền tức giận vồ tới song sát như muốn cào xé nàng ra.

Hàn Nguyệt Xuyên bình tĩnh đối mặt với hai con thú này, một con là Bạch Hồ Sư chủng loại lai biến dị mang trong mình một dòng máu của sư tử vương và hổ vương đi, cấp Thiên Không, một con là Hắc Báo cấp bậc Thiên Không đỉnh cao.

- Các ngươi đi theo ta đi, chỉ cần theo ta các ngươi sẽ được tự do.

Lời nói của Hàn Nguyệt Xuyên lọt vào tai của hai con ma thú, bọn chúng gầm gừ quát:

- Con người mưu mô, có lời nào là thật? Lúc đầu dùng lời mật đường, phía ai biết chuyện gì?

- Đi theo bọn thuần thú sư các ngươi, thì bọn ta chính là mất đi toàn bộ khả năng chiến đấu, trở thành một con ma sủng của con người các ngươi, tùy ý các ngươi sai bảo.

Cả hai con vật này đều hiểu lầm Hàn Nguyệt Xuyên nàng là thuần thú sư, đặc tính của thuần thú sư khi thu phục ma thú thì bọn chúng sẽ không còn khả năng chiến đấu nữa, không những không còn khả năng chiến đấu mà ngay cả tư cách kiêu ngạo bọn chúng cũng không có, chỉ có thể trở thành ma sủng hoặc tọa kỵ cho người khác.

Không thể giống như khế ước sư, bọn chúng không những không mất đi khả năng chiến đấu mà bọn chúng còn có thể trực tiếp thăng lên một cấp, còn thuần thú sư thì không thể làm được như vậy.

- Các ngươi có lẽ lầm ta với thuần thú sư rồi, ta là khế ước sư, không những không ép buộc các ngươi mà ta còn có thể thả rông dùng khế ước bình đẳng lên người các ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đề Nghị Cùng Thái Độ Thật Thất Thường

Khế ước sư thường sử dụng hai loại khế ước, một là khế ước bình đẳng giữa người kẻ ước và ma thú có quan hệ bình đẳng với nhau, ma thú không bị găng buộc với chủ nhân của nó, chủ nhân chết nó có thể chọn rời đi, khế ước cũng từ đó tự động phá giải, còn chúng chết, người chủ sẽ chẳng bị sao, khế ước cũng tự động giải. Một quyền lợi nói chuyện, tranh cãi với khế ước chủ, chỉ dành cho khế ước bình đẳng.

Một loại khác là khế ước chủ nô, ma thú bị khế ước sẽ là nô lệ cho chủ nhân khế ước, trừ khi khế ước chủ tự động phá giải nếu không thì khế ước chủ chết, nó cũng sẽ chết, còn nó chết người chủ khế ước chẳng bị sao cả. Và một điều ở trong khế ước chủ nô là chúng buộc phải nghe theo mệnh lệnh chủ nhân tuyệt đối, không thể cãi lại như khế ước bình đẳng.

- Ngươi... ngươi là khế ước sư?

Con Bạch Hồ Sư thất thần hỏi.

Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu khẳng định:

- Không tin có thể khế ước thử với ta, nếu không phải ta sẽ tự động phá giải khế ước. Lời ta nói được thì sẽ làm được.

Hắc Báo nhìn đôi mắt kiên nghị của nàng, nhắm lại đôi mắt hỏ phách kia, gật đầu:

- Ta sẽ tin ngươi một lần, con người.

Mặc dù nghe từ con người vẫn thấy khó chịu thế nào đó, nhưng Hàn Nguyệt Xuyên cũng không ý kiến gì, lập tức khế ước với Hắc Báo. Nàng đưa tay về phía trước, nhớ lại từ chút sư phụ từng nói qua:

- Mỗi một khế ước sư có một ma pháp khế ước khác nhau, ma pháp khế ước càng phức tạp thì càng mạnh mẽ, chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ, không ai có

thể giúp, hãy tự vẽ ra trong đầu một vòng ma pháp mà Xuyên nghĩ ưng ý nhất.

Vòng ma pháp mà mình ưng ý nhất...

Đây là lần đầu tiên, Hàn Nguyệt Xuyên vận hành khế ước ma pháp, nàng bắt đầu tập trung, vẽ ra một vòng trong ma pháp trung tâm, tiếp đó lại vẽ đến bảy vòng trong ma pháp khác xung quanh vòng ma pháp trung tâm, các hình vẽ ma pháp được thành hình, từ từ xuất hiện trước mặt Hắc Báo.

Nhìn bảy vòng ma pháp phụ, Hắc Báo kinh ngạc, nàng ta cư nhiên là pháp sư thất hệ?

Lắm lắm thần chú khế ước:

- Ta Hàn Nguyệt Xuyên, khế ước chủ, muốn lập khế ước với ngươi, bằng khế ước bình đẳng, kẻ ở trước mặt ta, nếu đồng ý hãy xưng tên.

Hắc Báo nhanh chóng đáp lại khế ước:

- Ta Huyệt Dạ chấp nhận khế ước chủ, trở thành ma thú khế ước của Hàn Nguyệt Xuyên, tôn ngươi làm chủ.

Vòng ma pháp khế ước nhanh chóng ấn vào người của Huyệt Dạ, trở thành một ấn ký trên đầu nó, rồi biến mất không tung tích. Một chiếc nhẫn pha trộn giữ hai màu là tím và đen xuất hiện ở trên tay của Hàn Nguyệt Xuyên.

Ngay sau đó, một luồng sáng hiện lên, Huyệt Dạ từ Thiên Không cấp bậc cao nhất liền thăng cấp thành Đại Địa cấp thấp. Lại liếc nhìn qua Bạch Hồ Sư, trông nó có vẻ thất thần một lúc, rồi lại gật đầu, nhận Hàn Nguyệt Xuyên làm chủ.

Lại ký khế ước với Hàn Nguyệt Xuyên, một chiếc nhẫn tương tự xuất hiện trên tay của nàng, pha lẫn giữ hai màu xanh lam và xanh lục. Bạch Hồ Sư tên là Hoắc Bạch Ly, nó từ Thiên Không trung cấp trở thành Thiên Không đỉnh phong.

Hàn Nguyệt Xuyên thăng lên hai cấp bậc ma pháp trở thành ma pháp sư cấp 7 nhanh chóng. Huyệt Dạ là tốt nhất, Hàn Nguyệt Xuyên thăng cấp, nó cũng được hưởng không ít, từ Đại Địa sơ cấp ban đầu thì liền lên đến sơ kỳ cao nhất, tùy ý đều có thể đột phá.

- Cái, vừa rồi là... Khế ước ma pháp? Ngươi... ngươi là... là Khế ước sư?

Bang chủ Cốc Lai Bang lấp bắp nói từng tiếng, thể hiện rõ trong đó là sự kinh hãi.

- Muội là tứ hệ khế ước sư?

Mặc Phong vội về mặt điển tĩnh, nhưng bên trong lại hỗn loạn vô cùng lên tiếng.

- Có thể nói như vậy.

Hàn Nguyệt Xuyên cười trừ đáp. Khi đã khế ước xong, nàng cũng để Huyệt Dạ và Hoắc Bạch Ly vào không gian nhẫn khế ước.

- Ta quyết định rồi, một bằng hữu thì không thể giữ lấy Khế ước sư thiên tài như muội, ta muốn kết nghĩa với muội! Ta không muốn bị kẻ khác tranh giành một Khế ước sư như muội làm muội muội kết nghĩa, nên trước khi chuyện đó xảy ra ta phải giành lấy trước!

Mặc Phong dứt khoát đưa ra quyết định của mình, khoe môi của cô giật giật mấy cái trong vô thức. Cái quyết gì vậy trời?

- Bằng hữu vẫn tốt hơn, nhưng mà ta đồng thời cũng xem hai người như ca ca của ta.

Mặc Phong chớp mắt vài cái, miễn cưỡng gật đầu chấp nhận:

- Vậy cũng được.

Nhờ tới một điều quan trọng từ đầu tới giờ chưa nói, Mặc Phong hướng về phía Hàn Nguyệt Xuyên, giới thiệu:

- Xuyên muội, ta gọi vậy được chứ? Vẫn chưa giới thiệu với muội, tên kia là bang chủ Cốc Lai Bang cũng là huynh đệ kết nghĩa của ta, Mạnh Thiên, gọi hần Thiên ca là được rồi, hần mai mười ba tuổi, Đại Địa trung kỳ, ta mười bảy, Đại Địa sơ kỳ.

Hai người này quả nhiên là Đại Địa cấp bậc, tuổi cũng còn khá trẻ. Vượt từ cấp 1 đến cấp 9 vô cùng dễ dàng như muốn từ cấp 9 lên Thiên Không lại vô cùng gian nan, có người cả đời cũng bị kẹt lại ở cấp 9 mà không thể lên đến Thiên Không cũng có.

Càng lên cao, tu luyện càng gian khổ, tích lũy tinh nguyên càng nhiều hơn một tầng.

- Muội không về gia tộc lại đi khắp nơi để làm gì?

Mạnh Thiên lên tiếng hỏi. Một tiểu cô nương mười tuổi thì mắc gì đi lòng vòng trong rừng. Và cả tin tức Hàn Nguyệt Xuyên bị học viên đuổi cũng lan ra khắp nơi, nỗi nhục của Hàn gia được lưu rộng khắp đại lục. Không phải là khắp đế quốc mà là khắp đại lục đấy.

- Vẫn chưa muốn về đi.

Nàng cười trừ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đấu Trường Phong Vân Xuất Hiện Thiên Tài (1)

- Có muốn đi cùng chúng ta không?

Mạnh Thiên suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng hỏi.

- Đi cùng?

Hàn Nguyệt Xuyên bắt ngờ, không rõ hỏi ngược lại. Hy vọng không phải là những gì mà cô nghĩ.

- Chúng ta tuần sau sẽ đến Ngao Thiên đế quốc, báỉ phòng Hàn gia, thuận đường đi cùng luôn đi.

Quả nhiên! Tính toán, Hàn Nguyệt Xuyên cười trừ, định đáp lại thì Mặc Phong lại cướp lời:

- Nếu muội không đi ta sẽ đem chuyện muội là Khế Ước Sư nói cho mọi người biết. Ta nghĩ muội cũng không muốn người khác biết chuyện mình là Khế Ước Sư đi, đi cùng, chúng ta sẽ xem như chưa từng thấy qua chuyện gì cũng không hề hay biết muội là Khế Ước Sư, phải không Mạnh Thiên ca?

Mạnh thiên một bên cười phụ họa, gật đầu:

- Phải phải a.

Ba người đi vào trong doanh trại, ngồi nói vui vẻ ha hả với nhau, Hàn Nguyệt Xuyên đồng thời theo kịp nhịp bước nói chuyện của họ.

Càng nói càng hăng, nhìn ba người không ai nghĩ rằng họ chỉ mới nhận thức nhau không lâu, mà cứ như là huynh đệ tốt của nhau vậy. Khi đó, trong mắt Hàn Nguyệt Xuyên lại hiện ra sự nhớ nhung tương đồng, thấy hai người nói chuyện lại không ngờ giống như trong quá khứ kiếp trước, khi bản thân cô nói chuyện cùng các đồng chí.

Sáng ngày hôm sau, Mặc Phong rời khỏi Cốc Lai Bang rất sớm, nhưng lại vẫn không sớm bằng Hàn Nguyệt Xuyên. Lúc đầu, cô vốn là định chạy trốn ai ngờ Mặc Phong lại thức dậy sớm đành nói đùa:

- Hắc hắc... muội đi dạo chút ấy mà.

Mặc Phong vừa nhìn thoáng qua liền biết ngay là nói dối, vẫn vờ như không.

- Muốn cùng ta đi dạo không?

Từ chối dĩ nhiên là không được rồi, Hàn Nguyệt Xuyên chỉ có cách đồng ý đi cùng.

Cuối cùng, hai người đi cùng nhau, Mặc Phong dẫn Hàn Nguyệt Xuyên đến một tiểu vương quốc, cả vương quốc này là một đấu trường nổi tiếng, đấu trường Phong Vân, và vương quốc này cũng đặt tên theo đấu trường này là Phong Vân quốc gia.

Liếc mắt nhìn Mặc Phong như muốn hỏi: Đến đây làm gì?

Mặc Phong cười nhẹ một cái, ánh mắt kia như nói rằng: Rồi sẽ biết.

Nàng trừng mắt, khinh thường bĩu môi quay lưng đi về, lại bị Mặc Phong kéo lại giải thích:

- Chịu thua muội luôn, ta là vào đây thi đấu, chỉ cần thắng 100 trận liên tiếp thì có thể yêu cầu Vân Phong quốc làm cho mình một yêu cầu, bất kỳ yêu cầu gì, trừ việc phá hủy thế giới, đại lục, đế quốc đại loại như vậy.

Hàn Nguyệt Xuyên kinh ngạc nhìn Mặc Phong với vẻ mặt không tin lời nói của cậu cho lắm.

- Muốn thử không?

Gật gật.

Biết trước Hàn Nguyệt Xuyên sẽ đồng ý mà không chút do dự nào cả mà. Cậu chỉ biết cười trừ nhìn cô, lại nói:

- Trước nhất phải thay đổi diện mạo cái đã... Huynh không có mặt nạ dư nào cả, chỉ có dư áo choàng đen mà thôi.

Hàn Nguyệt Xuyên suy ngẫm một lúc, lại nhớ tới một thứ:

- Huynh đợi muội ở đâu, muội sẽ quay lại liền.

Đi đến một nơi không có người, Hàn Nguyệt Xuyên đi vào không gian giới chỉ, tiếng vào trong đó thay một bờ đồ nam, lấy băng vải lúc trước mua ra, khi lấy băng vải, Hàn Nguyệt Xuyên mới để ý lại, nhưng vết đen như ngọn lửa trên băng vải này thật ra là một dạng chữ cô nào đó mà nàng đã quên mất rồi.

Không mấy để tâm đến, nhanh chóng thay đồ rồi lại đi ra bên ngoài. Lục loại ở trong đồng đồ ở phòng trang phục của sư phụ để lại có mặt nạ hay không, thì mới biết được ngoại trừ quần áo còn có cả mặt nạ, trang sức đủ kiểu.

Lấy một cái mặt nạ màu đen có khảm hình một con Hắc Long không cánh, mình dài trên đó, còn có thêm một viên ngọc tím được đính trên mắt của con Hắc Long đó.

Quay trở lại bên Mặc Phong, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn ánh mắt lạnh lùng của Mặc Phong lên tiếng:

- Phong ca, huynh đừng có làm mặt lạnh như thế, người khác nhìn vào thấy huynh là muốn bỏ chạy.

Giọng nói xa lạ, vóc người của người đối diện này cũng không mấy quen mắt chút nào, giọng nói trầm của đứa bé trai rất dễ nghe, nhưng vấn đề ở đây là cậu không quen người này.

- Hàn Nguyệt Xuyên đây.

Nhìn thấy ánh mắt không chút đổi sắc kia của Mặc Phong, Hàn Nguyệt Xuyên mới lên tiếng nhận bản thân.

- Không thể nào, không giống. Dịch dung thuật?

Nhìn lại một lần, Mặc Phong kinh ngạc hỏi lại Hàn Nguyệt Xuyên, nàng gật gù cười hi hi.

Lắc đầu thán phục nàng, Mặc Phong dẫn đường giới thiệu:

- Muội vào kia đăng ký đi, có ba đài chiến đấu, muội tự do chọn lựa, một ngày chỉ được đấu với mười người mà thôi. Đài một thường dành cho những cấp bậc tự do, bất kỳ cấp bậc nào cũng có thể lên đó khiêu chiến, đài thứ hai giao động từ Thiên Không đến Thống Hoàng, nhưng Thống Hoàng rất ít khi xuất hiện trên đài thứ hai, chủ yếu là đài thứ nhất. Cuối cùng là đài thứ ba dành cho các cấp 4 đến Đại Địa. Nếu vượt cấp lên khiêu chiến sẽ bị phạm vi

- Chỉ cần với thực lực hiện tại của muội mà đánh bại một tên cấp Thiên Không thì cũng đủ để cho các thế lực lớn mạnh ở các đế quốc có khi là cả đại lục khác đến mà tranh giành... Nhưng mà, chiếc mặt nạ này?

Nói một hồi, Mặc Phong đột nhiên dừng lại nhìn vào mặt nạ trên mặt của Hàn Nguyệt Xuyên, hỏi.

- Là làm sao?

Nàng hỏi ngược lại.

Mặc Phong lắc đầu.

Đến chỗ đăng ký, lão nhân nhìn Hàn Nguyệt Xuyên chán nản nói:

- Vào xem mười đồng, tham gia thi đấu thì miễn, đặt cược thì điền vào đơn vào, tham gia thì viết đơn này.

Lão lưu loát nói và chỉ vào từng lá đơn trên mặt bàn.

Hàn Nguyệt Xuyên điền vào đơn tham gia thi đấu, gửi lại cho lão nhân rồi theo Mặc Phong vào trong đấu trường.

Lão nhân nhìn vào tờ giấy mới điền của Hàn Nguyệt Xuyên một chút.

- Hàn Âm Xuyên? Mười tuổi, ma pháp sư cấp 7? Thiên tài... Phải báo cho công hội ngay mới được.

Lão nhân những dòng chữ hấp tấp chạy đi tìm người thay thế. Dù người kia có đánh bại người trên cấp mình hay không thì lão không cần biết, cái lão cần biết hiện tại chỉ là đi báo cáo cho công hội biết thiên tài này ngay lập tức.

Có biết ma pháp sư được cho vào hàng ngũ thiên tài thì đạt cấp mấy và ở độ tuổi bao nhiêu không? Thiên tài ma pháp sư được biết như những đứa trẻ mười hai tuổi đạt cấp 5 Trung cấp ma pháp sư đấy!

Ma pháp sư không như đấu sư, ai tu luyện cũng được, không cần có ma lực như pháp sư cũng có thể tu luyện, chỉ cần biết hấp thu huyền khí liền có khả

năng trở thành đấu sư, một đứa trẻ ba tuổi cũng có thể tu luyện đấu sư nữa là.

Ma pháp sư hoàn toàn khác với đấu sư, phải trải qua việc hấp thu huyền khí chuyển hóa thành ma lực vô cùng gian nan, mà còn phải cảm nhận được nguyên tố giao động mới có thể trở thành ma pháp sư được.

Người này chỉ mới mười tuổi đã đạt đến cấp 7 Cao cấp vậy chẳng phải những kẻ tự nhận là thiên tài đều đáng vứt đi hay sao?

- Hàn Âm Xuyên?

Mặc Phong ở bên cạnh Hàn Nguyệt Xuyên hỏi một câu.

- Lỡ tay ghi chữ “Hàn” nên đánh bịa ra một tên nào đó cho giống tên mình chút thôi a.

Nàng cười hi hi giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đấu Trường Phong Vân Xuất Hiện Thiên Tài (2)

- Để huynh giải thích cho mọi người một chút về chiến thắng ở đây. Trong lúc thi đấu, mọi người có thể tự đặt cược cho bản thân mình thắng hay thua bao nhiêu tùy thích, tối đa mười trận mà thôi. Thắng mười trận liên tiếp thì không có gì đáng nói, thắng hai mươi trận liên tiếp sẽ được các phân ban, công hội nhỏ chào đón, ba mươi trận liên tiếp cũng tương tự, đến năm mươi trận liên tiếp thì sẽ được các tông môn, công hội, giáo phái chiêu mộ.

- Cứ đến một trăm liên tiếp sẽ có quyền lợi đặt yêu cầu cho Phong Vân quốc. Còn nếu trong quá trình chiến đấu mọi người đấu vượt một cấp đại thì sẽ được các thế lực khác chú ý đến ngay, họ sẽ dùng mọi cách để chiêu mộ mọi người. Đồng cấp hoặc vượt một hai cấp đại thì như huynh đã nói qua.

Nghe một lúc, Hàn Nguyệt Xuyên cũng hiểu được một chút gì đó về hệ thống luật bất thành văn ở đấu trường Phong Vân này.

- Huynh lên đài thứ hai, mọi người coi rồi lên đi, chúng ta cần phải quay về trước khi trời tối nữa.

Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu, nhìn xuống đài bên dưới xem bọn họ đấu với nhau. Ở đây pháp sư, đấu sư đều có, chiến đấu hỗn độn không phân biệt lúc pháp sư cùng cấp thắng, lúc đấu sư cùng cấp thắng.

Ở đài thứ ba người đấu càng lúc càng mạnh, Hàn Nguyệt Xuyên chờ đến người có thực lực cấp 7 Cao cấp rồi đi lên chiến đấu.

Quả nhiên, rất nhanh liền có người đồng cấp, cấp 7 Cao cấp chiếm hữu đài thứ ba.

- Ta khiêu chiến với ngươi.

Hàn Nguyệt Xuyên nhảy lên lôi đài, cao ngạo nói lên một tiếng.

- Hừ, một tiểu tử còn chưa dứt sữa mà cũng đòi lên lôi đài ra oai, để ta cho tiểu tử ngươi biết không nên tự cao quá mức.

Đôi mắt xám khói trong lớp mặt nạ sắc bén quang mang nhìn lên, khẽ cười:

- Được, để cho ta xem đi!

Hai tay vung lên, một quả cầu lửa lộn nhào thành hình tròn, nó lớn dần, lớn dần lên, lớn đến mức có thể che phủ cả lôi đài. Hàn Nguyệt Xuyên tùy tiện ném về phía trước. Tên hán tử cấp 7 kia vừa nhìn thấy quả cầu lửa lớn như thế đã rụng rời tay chân, sắc mặt trắng bệch vô hồn.

Àm!

Lôi đài bị thiêu đốt toàn bộ, sức nóng lan tỏa đi khắp nơi, những người ở hai lôi đài khác rất bình thản vì quả cầu lửa kia của Hàn Nguyệt Xuyên chỉ là một quả cầu lửa ma pháp bình thường, trên cấp Thiên Không vẫn dư sức cản sức nóng của nó. Còn ở dưới cấp Thiên Không..

Cái tên hán tử cấp 7 kia đã bị thiêu cháy đến xương cốt, một khối thịt cháy đen bốc mùi khó chịu. Lại còn khiến người ta chán ghét cùng kinh tởm. Rất nhanh khối thi thể đó đã được đưa đi.

- Yếu quá. Lại không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu đi.

Hàn Nguyệt Xuyên đứng đó chán nản nói lên.

- Ta muốn khiêu chiến với ngươi!

Rất nhanh lại một người khác đi lên, chỉ tay về phía Hàn Nguyệt Xuyên khiêu khích lên tiếng.

- Được.

Chấp hai tay lại với nhau, Hàn Nguyệt Xuyên lại biến mất trước mặt người đó, đột ngột xuất hiện ở phía sau, trên hai nắm đấm là hai ngọn lửa đỏ rực bao trùm cánh tay đó.

Àm!

Con người kia rất nhanh đã xoay chuyển thân hình, quay về sau tiếp đón bàn tay đó. Người này là chiến sĩ cấp 8 Cao cấp.

Khi vừa đỡ một đấm của nàng, hắn ta đỡ người ra một lúc, vì biết được một điều rằng. Người này không chỉ là ma pháp sư mà còn là, một đấu sư!

- Mạnh đấy, vậy thử chiêu này đi!

Hắn ta thật không ngờ, vừa đỡ được một đấm, còn không cho hắn nghĩ ngợi đã liền thu tay tung ra liên tục những cú đấm mang theo những ngọn lửa trong không trung.

Mập mờ lúc xuất hiện những cú đấm ảo giác, lúc lại xuất hiện những ngọn lửa nhanh chậm ở những nơi khác, nó không nhịp nhàng cùng những cú đấm.

Đỡ lấy những cú đấm liên hoàn đó, người kia dần dần lùi ra xa, đến gần biên giới lôi đài, hắn sém chút nữa là rơi xuống lôi đài. Hàn Nguyệt Xuyên thấy thế, cũng nhanh như chớp hạ thấp người, tốc độ nhanh đến chóng mặt, gạt chân người kia một cái, đưa hắn xuống lôi đài.

- Đã nhường.

Sâu trong lớp mặt nạ đen kia, Hàn Nguyệt Xuyên cười một cái nhẹ nhàng, chấp ta đa tạ.

Người kia ngớ ngẩn ra một hồi, hắn còn không biết bản thân làm sao lại bị rơi xuống đài như thế.

- Ha ha, ta đang muốn khởi động xương cốt chút đây, ngươi thảm hại thật đấy Chí Lâm, còn để cho một tiểu hài tử đánh bay thể này!

Người bị đánh bay tên Chí Lâm đó nhất thời đỏ mặt lên, hừ lạnh một tiếng không phục:

- Rồi ngươi cũng sẽ giống như ta bị đánh bay thôi.

Phủi mông rồi đi, vừa đi được ba bước thì một con xẹt lóat qua mặt hắn, vẫn giữa tầm mắt về phía trước, người kia quả nhiên bị đánh bay, không những bay bình thường là rời khỏi đài, mà là bị đánh đến mức bay vào tường nằm.

Chí Lâm một bên thở dài, nói:

- Ta nói rồi mà.

Hắn cấp 8 đấu sư còn bị đánh rơi xuống đài mà chẳng hề hay biết, nói chi đến một kẻ mới là cấp 7 đấu sư như hắn.

Chí Lâm đi đến, kéo người kia cho hắn ăn vào một viên đan dược rồi kéo đi mất. Trận đấu tiếp tục được diễn ra. Và chỉ một từ miêu tả những kẻ tiếp theo: Yếu!

- Ta muốn khiêu chiến với ngươi.

Người cuối cùng bước lên lôi đài ngày hôm nay, cũng chính là người thứ mười của Hàn Nguyệt Xuyên. Hắn ta trầm ổn đến lạ thường, nhìn hắn, nàng cảm nhận được rằng, người này là một đấu sư cấp Thiên Không.

Thật không ngờ nhanh như vậy liền có một đấu sư cấp Thiên Không lên đấu với mình đi.

Uy áp của cấp bậc Thiên Không đè ép lên người Hàn Nguyệt Xuyên, cô đồng thời phóng thích uy áp của bản thân.

- Cấp 7 ma pháp sư...

Người cấp bậc Thiên Không kia khi nhìn thấy sức mạnh thật của Hàn Nguyệt Xuyên liền thất thần không biết nói gì, bản thân vượt người trước mặt là một cấp đại, gần cả 2 cấp đại rồi còn gì.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tìm Kiếm (1)

Xẹt!

Nàng lại biến mất như khi chiến đấu với người thứ hai, như đó chỉ là đấu vượt một cấp nhỏ mà thôi, hắn ta lại là Thiên Không đỉnh phong, lý nào lại không nhìn thấy hướng di chuyển của nàng.

Ở phía sau?

Tên cấp bậc Thiên Không nhìn về phía sau, chẳng có gì, chẳng có ai. Rõ ràng vừa rồi hắn cảm nhận được có sát khí từ phía sau cơ mà.

Bốp!

Hắn quay mặt lại, chụp gọn cánh tay của Hàn Nguyệt Xuyên lại trong tay.

Nhưng một tình huống xảy ra, cả hai người đồng thời bất ngờ mà không phải một người. Người kia bất ngờ là vì trong vô thanh vô tức nàng đã tấn công hắn, nếu không phải nhờ có thực lực cao cường thì...

Còn nàng bất ngờ vì người này phát hiện ra hướng tấn công của nàng, phải biết rằng vừa rồi nàng dùng chính là ma pháp không gian, ẩn đi sự hiện diện của bản thân cũng như sát khí, vậy mà người này lại phát hiện ra.

Giấu thực lực. Nhất định là giấu thực lực, nếu không vừa rồi người này sẽ không thể bắt chọn cú đâm đó, kể cả là cấp Thiên Không cũng không dám dùng tay chụp lấy cánh tay của Hàn Nguyệt Xuyên như thế.

Cú đâm vừa rồi của nàng ẩn chứa trong đó là sức mạnh của nguyên tố thổ, tăng lên sự công kích, lực nắm đấm của bản thân.

- Đại địa... không, là Quân Chủ mới đúng.

Người kia nhất thời cả kinh, chỉ cần một cú đâm mà tiêu tử trước mặt này đã đoán ra được thực lực của bản thân mình.

Hắn ta nhìn kỹ Hàn Nguyệt Xuyên một chút, một lúc sau mới cả kinh.

- Làm sao ngươi có được cái mặt nạ đó?

- Mắc gì đến ngươi?

Hàn Nguyệt Xuyên không rõ, mặt nạ này thì có liên quan gì tới hắn.

Người kia tức giận hiện rõ trên mặt, hướng Hàn Nguyệt Xuyên đánh tới điên cuồng. Những cú đâm như mưa rơi trước mặt nàng.

Ngay lập tức vận hành thổ nguyên tố tạo ra màng chắn.

- Có thể dùng ma thuật mà chẳng cần đến thần chú? Rốt cuộc ngươi là ai.

Hàn Nguyệt Xuyên cắn răng tức giận, quát:

- Câu này là ta hỏi ngươi mới đúng, và Quân Chủ thì làm gì ở đài thứ ba, đáng ra ngươi phải ở đài thứ hai mới đúng.

Màng chắn ma pháp của Hàn Nguyệt Xuyên bị nứt vỡ, người kia vẫn không hề tăng thực lực lên cấp bậc Quân Chủ mà chỉ điều chỉnh đến cửa Đại Địa, không để lộ rõ ra bên ngoài cho người khác xem.

- Trả lời câu hỏi của ta, thì ta sẽ cho ngươi biết.

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Nguyệt Xuyên khinh bỉ:

- Hừ. Kẻ không nói đạo lý.

Nói rồi cô biến mất một lần nữa. Xuất hiện lại ở sau lưng, tay chỉ lên trời vùng mạnh xuống, quát:

- Lôi phạt!

Mười đạo thiên lôi nhanh chóng đánh xuống người kia. Hắn ta ung dung nhìn những đạo thiên lôi này, hừ lạnh một tiếng:

- Đồ nhãi nhép cũng đem ra khoe mẽ.

Vung tay lên đỡ lấy đạo thiên lôi, quả nhiên nó không làm hấn bị tổn thương dù chỉ một chút.

Hắn bây giờ chẳng còn lấy một chút tinh tảo nào cả, ầm ầm tức giận đánh về hướng Hàn Nguyệt Xuyên. Lượng ma lực trong người nàng cũng chẳng còn nhiều, đành đánh liều một lần.

- Long Lôi Hóa Hình.

Trên trời mây đen lại kéo đến, một cong rồng tím từ trong những đám mây đen hiện ra, tấn công tên kia.

Rống!

Tiếng Long ngâm ầm ầm quang ở trên trời, mọi người nhìn cảnh này không khỏi thất thần ồ lên:

- Không thể tin được, tiểu tử đó có thể dùng ma pháp hóa hình của Thiên Không cấp bậc.

- Bất ngờ hơn nữa kia, người thi triển nó lại là một ma pháp sư cấp 7 thôi đấy! Phải đến cấp Thiên Không mới có thể thi triển ra được loại ma pháp cao cấp như thế này chứ đùa.

- Người này rốt cuộc là ai?

- Đây, chẳng phải đây đã là hệ thứ ba mà tiểu tử đó thi triển rồi hay sao?

- Trời ạ, thiên tài tam hệ? Tiểu tử đó mới bao nhiêu chứ? Vậy mà đã thành thực ba loại ma pháp đến cấp 7 cao cấp, còn thi triển được ma pháp Thiên Không nữa chứ.

- Cao lắm cũng chỉ khoảng mười lăm đi, ma thuật sư tam hệ còn là cấp 7 cao cấp, đây là ý nghĩa gì?

Người kia chẳng mấy để tâm đến con rồng điện này, một cái vung tay phóng thích uy áp cấp bậc Quân Chủ ra, đánh bay con rồng điện kia.

Hàn Nguyệt Xuyên đã cạn kiệt sức mạnh rất nhiều, cô đã bắt đầu thở dốc.

- Người không nói, thì chỉ có cách ép người nói mà thôi!

Oong...oong..

- Không biết Hạ khách khanh trưởng lão của Quý Âm tông đến đấu trường của ta mà còn phá vỡ luật lệ ở nơi này của ta là muốn làm gì đây?

Người kia hạ cánh tay của mình xuống, lão nhân kia đã hóa giải chiêu thức của người kia, bình thần nói chuyện giữa hai người.

- Lúc đầu vốn là muốn thử đấu với người này xem sau đó có thể chiêu mộ được hay không? Nhưng đánh một lúc thì mới biết được, người này không những không chiêu mộ mà còn phải nói chuyện. Hắn ta tính tình cứng rắn không chịu nói chuyện với ta, ta đành ép hắn nói. Với lại, chiến lực của ta cũng đã hạ thấp xuống ở mức Đại Địa rồi còn đâu, người xem cũng thấy sức mạnh của ta chỉ ở mức Đại Địa mà không thể hiện lên trên hơn nữa.

Hàn Nguyệt Xuyên cau mày khó chịu nhìn về người kia. Nói chuyện? Vốn dĩ hắn nên giải thích trước thì đúng hơn.

Lão nhân kia cười hô hô vài tiếng, gật gật:

- Nhưng mà ngài không thấy khó xử hay sao mà đi so đo với một tiểu bối nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều, lại chỉ là cấp 7 ma pháp sư nữa chứ.

Người kia nhìn từ trên xuống dưới của Hàn Nguyệt Xuyên, không phục:

- Nhỏ tuổi gì chứ, hắn cũng khoảng mười lăm tuổi đi, ta đây cũng chỉ hơn hắn có ba tuổi mà thôi.

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ, Hàn Nguyệt Xuyên mới giật mình, mười tám tuổi đã là Quân Chủ cấp bậc, người này chính là tồn tại nghịch thiên rồi còn gì? Hơn nữa, lão nhân này nói người kia là khách khanh trưởng lão của Quý Âm tông..

- Chắc Hạ trưởng lão khách khanh đã nhầm lẫn gì đó, vị tiểu hữu này chỉ mới có mười tuổi, mười lăm tuổi vẫn là còn xa quá đi.

Người kia tròn mắt nhìn Hàn Nguyệt Xuyên, bất ngờ xẹt hiện lên đôi mắt nhưng rồi nhanh chóng biến mất. Hắn quay lưng đi rồi khỏi đài đấu, bỏ lại một câu trên đài:

- Hừ, coi như các người lời rồi đó, người này không chỉ là ma pháp sư cấp 7 mà còn là đấu sư cấp 8. À hình như là tam hệ ma pháp thiên tài đấy. Lo mà chiêu mộ đi, không bị người khác tranh dành.

Hắn ta rời đi, để lại lão nhân vẻ mặt hết ngây ngốc lại bất ngờ, lão hướng về phía Hàn Nguyệt Xuyên mời chào:

- Không biết vị tiểu hữu này có nề mặt ta mà cùng uống trà, cùng nói chuyện hay không?

Hàn Nguyệt Xuyên nhìn lão giả tươi cười phúc hậu trông như già dôi này, lắc đầu:

- Có gì xin cứ nói thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quản?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tìm Kiếm (2)

- Vậy để ta nói thẳng, ta muốn mời tiểu hữu làm khách khanh của chúng ta ở Phong Vân này, không biết ý của tiểu hữu thế nào?

Lời của lão nhân này vừa nói ra đã làm cho kháng đài lộ lên một hồi như thủy chiều:

- Không phải chứ? Chỉ là một đứa nhỏ thôi, vậy mà...

- Đùa sao? Một tiểu tử mà cũng được đầu trường Phong Vân chiêu mộ?

- Được Thiên trưởng lão mời tên tiểu tử này cũng là có phúc đến ba kiếp đấy a!

...

Hàn Nguyệt Xuyên mặt không đổi sắc, từ chối lão nhân:

- Xin thứ lỗi ta không thể giai nhập Phong Vân đầu trường là khách khanh và ta cũng không thể tham gia vào một thế lực nào cả.

Lão nhân vút râu, mặt lộ ra sự tiếc nuối, lại lần nữa lên tiếng:

- Chẳng lẽ vì gia tộc của tiểu hữu không cho phép hay tiểu hữu bị ép thúc gì đó, cứ việc nói ra, ta sẽ đi giải quyết.

Hàn Nguyệt Xuyên lắc đầu:

- Ta không bị ước thúc bởi gia tộc, ta có thể tùy tiện giai nhập vào bất kỳ thế lực nào ở khắp nơi nào mà ta muốn. Chỉ là, sự phụ ta không cho phép ta giai nhập vào bất kỳ thế lực nếu bản thân chưa đủ mười tám tuổi.

Lão nhân sắc mặt chợt ngưng trọng.

Mười tám tuổi? Hạ Tiểu Ninh kia cũng là mười tám tuổi liền đã bị ép vào Quỷ Âm tông, bởi người phía sau hắn là người của Quỷ Âm tông. Bất kỳ người nào ở phía sau lưng có Quỷ Âm tông thu dưỡng đến năm mười tám tuổi tự động sẽ bị ép thúc giai nhập vào thế lực của Quỷ Âm tông, mà trước đó không hề được phép giai nhập vào bất kỳ một thế lực nào, đây là một cái luật bất thành văn mà gần như ai có hiểu biết về Quỷ Âm tông đều biết rõ. Và những người được thu dưỡng đó có đặc quyền không cần tham gia thi tuyển.

Hạ Tiểu Ninh kia chính xác không sai biệt chính là khách khanh trưởng lão của Quỷ Âm tông, lão nhân này biết về Hạ Tiểu Ninh cũng không hề ít.

Lão còn biết một điều, Quỷ Âm tông ở Tây đại lục, Đông đại lục và Trung đại lục chỉ là ba cái phân tông chứ không phải là chính tông. Lão biết được Hạ Tiểu Ninh là người ở chính tông được cử đến nơi ba cái phân tông để giám sát và bảo vệ trước mọi thế lực khác.

- Vậy ta chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Lão nhân tươi cười rồi đi, tuy là nói vậy, nhưng hiện tại, lão đã cho Hàn Nguyệt Xuyên vào danh sách những kẻ nên loại bỏ trước khi trưởng thành.

Lão đi xuống lôi đài, nhường cho kẻ khác. Đồng dạng, Hàn Nguyệt Xuyên cũng rời khỏi lôi đài, một hán tử nhảy lên lôi đài định khiêu chiến với Hàn Nguyệt Xuyên, liền thất thần trước hành động của nàng.

- Sao ngươi không tiếp tục đấu?

Hàn Nguyệt Xuyên khinh thường nhìn hắn một cái:

- Ngươi bị ngốc à? Vừa rồi đỡ mấy chiêu của cấp Đại Địa đã khiến cho ta kiệt sức lắm rồi, lại thi đấu với các ngươi? Miễn đi.

Rời đi được vài bước, Hàn Nguyệt Xuyên truyền âm cho Mặc Phong:

- Làm như không biết muội đi, muội sẽ quay về trước khi mọi người xuất phát, sau đó sẽ giải thích mọi chuyện lại sau.

Ngày hôm nay, nàng để lộ thực lực cường hãn như thế đã chứng minh cho bản thân là một cái gai cần loại trừ ngay khi còn nhỏ, nếu để cho nó trưởng thành rồi sẽ không biết sẽ trở thành một mối họa như thế nào.

Lão nhân kia cũng là người đã xác định Hàn Nguyệt Xuyên phải chết. Lão nhân đi đến chỗ đăng ký thi đấu, tìm thông tin của Hàn Nguyệt Xuyên, thấy tên của nàng liền nghĩ đến gia tộc lãnh đời Hàn gia.

Chỉ có hai nơi có thể lực của Hàn gia là ở Tây đại lục và Trung đại lục. Lão nghĩ cũng nên đi bái phỏng hai nhà này rồi, trước nhất sẽ đi bái phỏng nhà ở Trung đại lục, vì ở Tây đại lục không bao lâu nữa sẽ tổ chức một cuộc thi đấu gia tộc, sẵn tiện đến lúc đó đến xem.

Bước ra khỏi đấu trường, Hàn Nguyệt Xuyên đi ở trong khu rừng đến một gốc cây phun ra một ngụm máu tươi. Vốn không thể đỡ được uy áp từ cấp Đại Địa thì huống chi là đỡ vài chiêu của tên vừa rồi. Chính vì vừa rồi đỡ vài chiêu của hắn mới khiến cho nàng bị nội thương không nhẹ.

Trong không gian, Hàn Nguyệt Xuyên nghe vài tiếng động nhỏ của một nhóm người gây ra. Nhanh như vậy đã có người muốn đến diệt nàng rồi. Bỏ mọi vết thương qua một bên, Hàn Nguyệt Xuyên làm một bộ như không có chuyện gì đi về phía trước, nhóm người lên lút theo sau nàng.

Vẫn cứ thong dong đi về phía trước, Hàn Nguyệt Xuyên biết rõ khu rừng này, tìm đến một ngôi nhà hoang ở trong rừng, đi vào đó, cô nhanh chóng đi vào không gian giới chỉ của sự phụ bỏ trốn.

- Chết rồi, mất đi khí tức của người đó rồi.

Àm!

- Chết tiệt, các ngươi phân ra, mỗi người tìm một nơi.

Cả đám hắc y nhân xông vào nhà hoang, không có một ai ở trong cả, bọn chúng tức giận phân ra từng người rời đi. Một người ở lại nhìn khắp nơi trong căn phòng.

- Quái lạ, làm sao người đó có thể biến mất được chứ?

- Phải, không thể biến mất được.

Một âm thanh lãnh lẽo vang lên, con người hắc y nhân chợt cứng đờ lại, cảm giác lạnh lẽo như băng đang ở trên cổ hắn, một thanh chủy thủ sắc bén không biết từ lúc nào đã đặt lên cổ của hắn.

- Ngươi...

- Ta hỏi, ngươi chỉ cần trả lời như một con chó ngoan là được rồi.

Người kia lạnh run cả người, không dám nói lên một lời.

- Ngươi là người của thế lực nào?

- Thất Nhật Tinh.

Ngoài sức tưởng tượng của Hàn Nguyệt Xuyên người này trả lời rất thành thật lại còn không chút e dè nào cả, cái này tượng trưng cho điều gì? Là nói dối. Một tay của đưa lên một viên thuốc màu hồng để trước miệng hắn nói:

- Uống nó vào, không khiến ngươi chết, cũng chẳng phải thuốc độc.

Tên kia nhất thời cảnh giác, hắn lo sợ nhưng vẫn uống, giữ được mạng sống bao lâu thì hay bấy lâu, hắn phải kéo dài thời gian để những người khác tới cứu hắn.

Ngay khi uống vào người kia rơi vào trạng thái si ngốc, ánh mắt mơ màng, Hàn Nguyệt Xuyên bỏ thanh chủy thủ xuống, lại hỏi tiếp:

- Ngươi là người của thế lực nào?

- Ta là người của Huyền Minh tông.

- Những người theo cùng ngươi có phải cũng là người của Huyền Minh tông?

- Không phải.

- Vậy họ là người của thế lực nào?

- Hàn Nguyệt tông, Phong Vân đấu trường, Âm Ma môn và Tử Nguyệt lâu.

- Tại sao các ngươi lại muốn giết ta?

- Chúng ta lúc đầu là muốn chiêu mộ người, nhưng đầu trưởng Phong Vân nói người không thể chiêu mộ vì đã giai nhập vào một cái tà môn giáo phái, nên phải giết người.

Vậy là có đến bốn thế lực muốn giết nàng. Suy ngẫm một lát, Hàn Nguyệt Xuyên ném thanh chủy thủ trong tay về phía cổ họng tên kia.

Ngay khi hấn chết, những người khác liền cảm nhận được chạy đến chỗ của tên vừa mới chết, xông vào nhà hoang, bọn hấn thấy được người chết là đồng bọn đi cùng mình ở thế lực khác, còn ai giết hấn thì lại không thấy đâu cả.

Rõ ràng người này chết chỉ mới có vài giây là bọn hấn liền chạy đến, làm gì có người kịp thời chạy đi a?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hạ Tiểu Ninh

- Ách..

Hàn Nguyệt Xuyên đang ở trong một tình thế mà đáng lý nàng không nê ở mới đúng. Người trước mặt nàng dùng một thanh kiếm đang vãi vai phải của nàng, hấn ta gỡ xuống mặt nạ trên khuôn mặt của nàng.

Nhìn chiếc mặt nạ màu đen một lúc hấn lên tiếng:

- Quả nhiên không sai, chính là chiếc mặt nạ này, rốt cuộc người làm sao có được nó?

Hạ Tiểu Ninh từ lúc rời khỏi đầu trưởng vẫn không ngừng âm thầm theo dõi Hàn Nguyệt Xuyên.

Vừa rồi khi cô vừa giết chết tên kia, hấn đã chạy đến, xé toạc hư không đưa cô đến một nơi khác ở đó không xa, cách dùng này đơn giản chỉ là thông qua quyền trục.

- Mặt nạ này thì liên quan gì đến người?

Hàn Nguyệt Xuyên oán giận nói.

Hạ Tiểu Ninh nghe âm thanh của nàng lại càng tức giận hơn, đâm mạnh thanh kiếm, quát:

- Người giữ mặt nạ này chính là chủ nhân của ta! Người đang ở đâu? Người đã giết người? Mặt nạ Hắc Long Từ Nhân không phải ai cũng có thể có được, nó là độc nhất vô nhị chỉ có chủ nhân của ta mới có được mà thôi, người...

Hàn Nguyệt Xuyên hoàn toàn mù tịt trước những lời nói mơ hồ của hấn ta. Thoáng sắp xếp lại mọi thứ một lần nữa.

Cái mặt nạ này ở trong không gian giới chỉ của sư phụ, mà người này lại nói cái mặt nạ này thuộc về chủ nhân của hấn. Vậy chuyện này có liên quan đến Tư Âm?

- Ta không biết chuyện về chủ nhân của người, ta chỉ vô tình tìm thấy nó ở trong không gian giới chỉ của sư phụ mà thôi.

- Không gian giới chỉ?

Đột nhiên, trên đầu của Hạ Tiểu Ninh xuất hiện một đôi tai thú, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn thấy thất thần trong chốc lát.

Hấn vút tóc cô qua một bên, nhìn vào chiếc khuyên tai hình thoi màu đen ở bên tai trái kia, vui vẻ nói:

- Đúng là của chủ nhân rồi.

- Đó là của sư phụ đưa cho ta.

Hạ Tiểu Ninh nghe vậy, liền rút thanh kiếm đâm trên vai của nàng ra, lại trực tiếp đưa nàng vào trong không gian giới chỉ của Tư Âm.

Đau đớn một trận, Hàn Nguyệt Xuyên oán giận nhìn tên bán nhân này.

- Xin lỗi, ta sẽ chữa trị cho người ngay.

Đưa nàng đến phòng dược, hấn ta tìm hết hòm thuốc này lại đến hòm thuốc khác, rồi lại đưa cho Hàn Nguyệt Xuyên một viên thuốc không rõ màu sắc, hôn độn vô cùng, định mở miệng hỏi hấn là thuốc gì thì đã bị hấn cho ngay vào cổ họng mà chẳng kịp đề phòng.

- Khụ khụ... Ngươi bị thần kinh à, uống thuốc cũng phải từ từ chứ?

Ngay sau khi viên thuốc vừa nuốt xuống cổ họng, vết thương trên cánh tay của nàng liền khép miệng lại, vết thương cũng biến mất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hạ Tiểu Ninh không biết từ lúc nào, hắn hoàn toàn biến thành một con chó ngoan nghe lời, biết hối lỗi, không giống như lúc trước, một mặt muốn giết người.

Nhìn thấy khuôn mặt cúi xuống hối lỗi của hắn, Hàn Nguyệt Xuyên lại nhìn về phía sau, cái đuôi màu đen khẽ phe phẩy rất nhẹ, đôi tay cụp xuống trong như một con chó nhỏ đang bị giáo huấn. Để tay lên đầu hắn, xoa nhẹ một cái, cái tai thú lại dựng lên, khuôn mặt chẳng còn một chút gì gọi là hối lỗi cả.

- Đi với ta.

Hạ Tiểu Ninh đột nhiên lên tiếng, hắn đi về phía trước, Hàn Nguyệt Xuyên đi sau, đến một căn phòng mà nàng chưa bao giờ đến, “truyền tin”.

Một phong thư để ở trên bàn khi cả hai vừa mới bước vào, trên đó còn ghi rõ một dòng chữ: Gửi cho Tiểu Ninh.

Lật ra bên trong, Hạ Tiểu Ninh xem một hồi lại nhìn về phía Hàn Nguyệt Xuyên, rồi tiếp tục nhìn tờ giấy.

- Chủ nhân vậy mà thu đệ tử...

Hàn Nguyệt Xuyên nhìn qua hỏi:

- Có chuyện gì?

Soạt!

Hạ Tiểu Ninh tức giận xé rách tờ giấy, châm lửa đốt. Lại hướng về phía Hàn Nguyệt Xuyên:

- Ta được chủ nhân lệnh là phải giúp ngươi phát triển, còn về việc như gây họa, bị người đuổi giết, sống chết mặc kệ ngươi, chỉ cần ngươi còn sống và mỗi tháng được ta giáo huấn một lần là được rồi. Nơi này là phòng truyền tin, ngươi có thể liên lạc được với chủ nhân, cũng như có thể liên lạc được với ta, chỉ cần nói tên người ngươi muốn nói chuyện là được rồi, nó giống một cái máy truyền âm đi xa vậy.

Nói sau xong, đợi một lúc lâu khi cả hai đều ở trong phòng, Hạ Tiểu Ninh đọc lại tờ giấy của Tư Âm để rồi đọc đi đọc lại mấy lần mới nhớ tới một chuyện:

- À đúng rồi, ta là Hạ Tiểu Ninh một trong mười đại trưởng lão của Huyền Âm tông, đồng thời là tổng khách khanh trưởng lão của Quý Âm tông ở Trung đại lục và Tây đại lục. Còn sư phụ... để sau này ngươi tự tìm hiểu đi.

Đợi một lúc lâu sau nữa, Hạ Tiểu Ninh lại nói ra một câu như đang chơi đùa với Hàn Nguyệt Xuyên.

- À, quên nữa a ~ ở trong phòng truyền tin một giờ bằng một ngày bên ngoài đó a.

Hạ Tiểu Ninh nói với một giọng hết sức “vô tội”.

- Sao ngươi không nói sớm đi!

Hàn Nguyệt Xuyên như muốn tức điên với người này luôn rồi, ở trong phòng tịnh dưỡng một giờ bằng bên ngoài đến hai ngày nhưng thời gian bình phục lại gấp mười lần ở bên ngoài, ở trong phòng truyền tin này giờ cũng thêm một giờ nữa là ba ngày rồi còn gì.

Cả hai cùng đi ra bên ngoài, Hạ Tiểu Ninh ra bên ngoài rồi liền rời đi, để lại cho cô một câu:

- Sống sao mặc ngươi, ta không quan tâm, dạy bảo ngươi, có gì không hiểu đến phòng truyền tin nói chuyện ta sẽ xuất hiện để dạy ngươi.

Và rồi đi mất tâm mất tích.

Chạy về Cốc Lai bang, Hàn Nguyệt Xuyên đã đổi một bộ đồ khác khi ở trong không gian giới chỉ, nên cũng chẳng mấy bận tâm đến việc có người phát hiện ra và truy đuổi.

Về lại Cốc Lai bang, những người ở trong bang nhìn nàng với ánh mắt căm thù, dù không muốn nhưng cũng phải chấp nhận một sự thật.

Nhìn một bầu không khí âm ỉ xung quanh Mạnh Thiên, Hàn Nguyệt Xuyên hỏi:

- Thiên đại ca có chuyện gì à?

Mạnh Thiên nhìn về phía Hàn Nguyệt Xuyên, hỏi ngược lại:

- Mặc Phong chưa về?

- Chưa.

Nàng lắc đầu. Mạnh Thiên thở dài một hơi, hướng bên ngoài nhìn, về mặt lại ủ rũ. Hàn Nguyệt Xuyên không nói chuyện với Mạnh Thiên nàng đi ra bên ngoài, hỏi chuyện:

- Có chuyện gì đã xảy ra?

Bọn thuộc hạ liếc mắt nhìn nhau một cái, một người trong đó đứng ra nói:

- Sự thật là, nếu như quay về Ngạo Thiên quốc mà không có hai con ma thú cấp bậc Thiên Không thì chúng tôi sẽ phải bồi thường một số tiền khổng lồ, đồng thời mất đi danh tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thuần Hóa

Nhớ lại, nếu không phải bản thân muốn hai con thú dị biến đó thì bây giờ có lẽ họ cũng không bị như thế này đi.

Hàn Nguyệt Xuyên biết rõ lỗi là do mình mà ra, nên rời khỏi Cốc Lai Bang. Đi được một quãng đường dài, nàng triệu hồi Huyệt Dạ và Hoắc Bạch Ly ra ngoài.

- Đi sẵn cùng ta.

Huyệt Dạ đi ra, hướng Hàn Nguyệt Xuyên cung kính hỏi:

- Chủ nhân, chúng ta đi săn ma thú gì?

Thoáng nghĩ một chút, lại trả lời:

- Bất kỳ con gì, từ cấp bậc Thiên Không trở lên là được.

Hắc Bạch Ly nhảy đến bên cạnh người của nàng, lên tiếng:

- Chủ nhân, ta biết một ma thú ở cấp bậc Thiên Không, có điều tính tình nó rất kiêu ngạo, không chịu khuất phục dễ dàng.

Hàn Nguyệt Xuyên lạnh lẽo hạ xuống một câu:

- Đánh cho đến khi nó phục, không phục thì chịu vậy... dù gì cũng là đem bán, không quản nó có chấp nhận hay không, cứ đem bán là được rồi.

Huyệt Dạ và Hoắc Bạch Ly nghe xong câu này đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, quyết định ban đầu đi theo chủ nhân này là không sai đi?

Ở trên lưng của Hắc Bạch Ly, Hàn Nguyệt Xuyên đến một hang động trong rừng, Hoắc Bạch Ly hướng ở bên trong lên tiếng:

- Chủ nhân ở trong đó.

Gật đầu một cái, cả ba cùng đi vào trong, nhưng rồi một bóng người đi ra. Vừa thấy bóng người này Hoắc Bạch Ly và Huyệt Dạ đều sợ hãi phát run, người đi ra này khí tức uy áp dù bị che dấu nhưng vẫn là quá mạnh so với ma thú.

Một người với mái tóc ngắn đen tuyền, đôi mắt hồ phách phát sáng trong đêm bước ra ngoài, trên người mặc một cái áo khoác có lông ở phần mũ, ngoài cái áo khoác màu xanh rêu ra thì khắp người hần đều là mặc đồ đen.

- Hạ Tiểu Ninh?

- Là người.

Hai người vừa chạm mặt nhau liền đã nhận ra danh tính của nhau, quả thật, người trước mặt bọn họ chính là Hạ Tiểu Ninh trên tay cầm theo một xích hỏa tam vĩ hồ.

Liếc nhìn con tam vĩ hồ trên tay, Hạ Tiểu Ninh ném vào trong không gian giới chỉ hay đúng hơn là một cái thú giới chuyên dùng để bỏ những con ma thú ở bên trong, khác một chút với không gian giới chỉ chúng chỉ chứa vật sống không chứa vật chết, còn không gian giới chỉ thì ngược lại, ném nó lại cho nàng.

- Quà gặp mặt cho người.

Nhận lấy thú giới, Hàn Nguyệt Xuyên hỏi:

- Ta muốn làm gì cũng được?

Hạ Tiểu Ninh gật đầu, ném tiếp cho nàng một cái túi, bên trong cái túi đó là những viên đá to nhỏ khác nhau, nhưng đều có một màu sắc hỗn độn màu hồng.

- Đó là đá triệu hồi, trong tình huống nguy cấp, chỉ cần người bóp nát nó ta sẽ xuất hiện, có một trăm viên, dùng khi nào mà người thích, nhớ là chớ làm phiền ta quá đáng.

Nói xong rồi lại rời đi tiếp, Hàn Nguyệt Xuyên càng nghĩ càng cảm thấy người này quá sức kỳ lạ đi, lúc này lúc nọ, sắc mặt lại thường biểu cảm muốn giết người, tức giận, vô cảm như hiện tại. Nhưng chưa bao giờ thể hiện sự khinh thường, một con người hết sức quái dị.

Sau khi Hạ Tiểu Ninh rời đi, Hoắc Bạch Ly hỏi Hàn Nguyệt Xuyên:

- Chủ nhân, người làm sao nhận thức được người này?

Nhún nhún vai, đáp:

- Ta không biết, nhưng sự phụ ta nhận thức hẳn nên hẳn nhận thức ta mới đúng. Sao?

Huyệt Dạ một bên chưa hết rung đáp:

- Hẳn ta chính là Chiến Lang Vương phản bội, bất kỳ ai gặp được hẳn đều không thể sống sót. Hẳn vì có dòng máu lai giữa Chiến Lang Vương và quý tộc nên bị tộc Chiến Lang đuổi đi, sau khi quay lại hẳn đã diệt cả tộc Chiến Lang tự xưng “vương” nhưng đồng thời cũng thêm hai chữ “phản bội”. Trấn động đó mới lan truyền trong giới ma thú chúng ta cách đây hai năm đi.

Hàn Nguyệt Xuyên nhìn Hạ Tiểu Ninh, nàng chỉ mới tiếp xúc với hẳn nhưng hiểu rõ một điều, vẫn còn rất nhiều mảnh vỡ trong chuyện này lắm:

- Chuyện của hẳn, không phải chỉ nghe là biết hết đâu.

Hoắc Bạch Ly và Huyệt Dạ đồng thời nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc. Chủ nhân đã tiếp xúc với hẳn ta bao nhiêu mà biết rõ hẳn như thế?

Mở ra thú giới, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn bên trong là một đàn thú bị thương nghiêm trọng, một con Xích Hỏa Tam Vĩ cấp Thiên Không đỉnh phong, Nguyệt Lang cấp Thiên Không đỉnh phong, Đại Địa Chi Hùng cấp bậc Đại Địa sơ kỳ, Băng Phượng Đại Địa đỉnh phong, Giao Nhân cấp Đại Địa đỉnh phong, Hắc Long cấp Quân Chủ trung kỳ, Độc Giáp Mã cấp Quân Chủ trung kỳ.

Bảy con thú, cả bảy con đều trọng thương, nhưng ở trong thú giới rất ngoan ngoãn để vết thương tự hồi phục.

- Chủ nhân, hẳn đưa người cái gì?

- Bảy ma thú, rất phong phú a. Về thôi.

Khi cả ba quay về, ở trong Cốc Lai Bang xuất hiện một con ma thú cấp bậc Thiên Không đang nổi điên.

Đấu Vói ma thú cấp bậc Thiên Không, Hàn Nguyệt Xuyên chưa bao giờ đấu qua, bây giờ cũng là cơ hội để thử một lần.

- Lôi phạt!

Một tiếng quát vang vọng cả chiến trường, một đạo thiên lôi đánh xuống người của con ma thú kia. Con ma thú kia là Thiên Phong Lang, tốc độ nhanh nhạy, tránh né đạo thiên lôi vừa rồi. Cười khê một tiếng, những trận thiên lôi khác lại đánh xuống liên tục.

Con ma thú bị thiên lôi đánh xuống không bị thương nghiêm trọng nhưng tốc độ của nó đã bị hãm lại rất nhiều, bước đi cũng loạn choạng muốn té ngã.

- Băng ấn!

Mặc Phong ở một bên xem Hàn Nguyệt Xuyên thi triển ma pháp thấy có cơ hội liền dùng Băng Ấn khóa chặt con Thiên Phong Lang lại, khiến cho nó không thể duy chuyển bị khóa chặt trong tảng băng.

- Giải.

Vừa khóa nó lại xong không được bao lâu, Mặc Phong lại giải Băng Ấn đi, Mặc Thiên xuất hiện trước mặt con Thiên Phong Lang, đâm thẳng vào bụng nó, một ma pháp sư ở trong nhóm độc thần chú phong ấn hiện tại Thiên Phong Lang.

Con Thiên Phong Lang sẽ ở trong tình trạng kiệt sức cho đến khi nào phong ấn được hóa giải hoặc có thuần thú sư thuần hóa nó.

Hàn Nguyệt Xuyên nhớ ra mình là Thuần Thú sư, liền đi đến chỗ của Thiên Phong Lang, nhờ một giọt máu lên người nó. Không cần đọc thần chú gì cả, đối với thuần hóa thì chỉ cần nhờ một giọt máu là đủ rồi.

Khi thuần hóa Thiên Phong Lang thì trên người nó xuất hiện ra một tầng hào quang, nó từ Thiên Không đình phong tiếng hóa thành Đại Địa sơ kỳ. Mọi người chứng kiến việc này liền thất thần không ngừng.

Hàn Nguyệt Xuyên đồng dạng từ cấp 7 ma pháp sư trở thành cấp 8 ma pháp sư.

- Vậy cũng được sao?

- Chưa bao giờ nghe thuần hóa có thể thăng cấp cho cả thuần thú và ma thú bao giờ, chỉ có triệu hồi sư mới làm được vậy mà...

Những người nhìn thấy bàn luận không thôi, Hàn Nguyệt Xuyên cười hi đáp:

- Đặc biệt chẳng?

Sự thật là, nó thăng cấp nhưng không đồng dạng với ma thú khế ước, chỉ cần nàng thăng cấp hay ma thú khế ước thăng cấp đều sẽ được một phần linh khí truyền vào người, giúp thuận lợi thăng cấp cho đôi bên.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hai Thiếu Nữ Điêu Nga

- Giờ chúng ta chỉ cần tìm thêm một con cấp Thiên Không nữa thôi.

Mạnh Thiên phui hai bàn tay, lên tiếng.

- Sự thật là muội có hai con cấp Thiên Không rồi, nhưng không ngờ mọi người lại kiếm về được một con nữa.

Nghe Hàn Nguyệt Xuyên nói thế, trăm mọi ánh mắt đều hướng về nàng mà nhìn, Mạnh Thiên một tay ôm mặt, một tay khẽ phe phẩy, tức giận nói:

- Sao muội không nói sớm hơn, làm bọn huynh phải tốn công sức đi bắt mấy con ma thú này.

Thờ dài một hơi, lại nói tiếp:

- Được rồi, nếu đã tìm đủ rồi thì quay về, muội thuần hóa con của muội rồi đem nó ra đây luôn đi, chúng ta sẽ khởi hành đi về Ngạo Thiên đế quốc để giao hàng thôi.

Gật đầu một cái, đi thu xếp đồ đạc, Hàn Nguyệt Xuyên ở cùng với mọi người, chờ bọn họ thu xếp đồ xong xui cũng là hai ngày sau.

Ngồi ở trong xe ngựa, Hàn Nguyệt Xuyên được ở trong một cái xe ngựa riêng biệt, vì ở trong nhóm chỉ có mình nàng là nữ, khi khởi hành cần đến mấy ngày liền, đôi lúc phải ngủ tạm qua đêm ở rừng nên không tiện cho việc ngủ chung.

Khởi hành được ngày thứ ba thì xảy ra chuyện.

- Tiểu thư, đồ của chúng ta bị bọn cướp đập phá hết rồi.

Ở phía trước, vừa mới có một trận oanh tạc từ bọn cướp và một đám người nhà có tiền. Xe của bọn họ bị bọn cướp đập phá hết trận trận chiến giữa hai bên. Một tên thị vệ người đây thương tích đến bên cạnh một tiểu cô nương bằng Hàn Nguyệt Xuyên báo cáo.

- Hừ, tìm một nhóm người nào đó đi cùng là được rồi.

Nàng ta cao giọng kiêu căng, hất cằm nói.

- Nhưng ở đây làm gì có đoàn người nào?

Tên thị vệ khó xử nói.

- Chẳng phải phía trước có hay sao?

Nàng hất cằm ý chỉ về phía đoàn xe của Hàn Nguyệt Xuyên.

Cả nhóm người đó đi đến đoàn xe của nhóm Hàn Nguyệt Xuyên, cao giọng kêu căng:

- Cho các ngươi năm vạn kim tệ đưa ta về Ngao Thiên đế quốc.

Một người ở trong nhóm Cốc Lai bang nhìn tiểu cô nương này so sánh với tiểu thư (HNX) trong Cốc Lai bang của bọn họ có phần bằng nhau đi.

- Cái này... không tiện lắm đi.

- Hừ, có gì mà không được chứ? Chỉ cần có tiền là được chứ gì? Các ngươi muốn thêm? Được ta cho thêm, mười vạn đưa chúng ta về, số tiền này cũng đủ cho các ngươi mua một binh đoàn rồi đi.

- ...

Bọn người Cốc Lai Bang không biết làm sao nói chuyện với cái thế loại lấy tiền đề người như thế này nữa.

- Có chuyện mà làm ầm lên như vậy? Thiên đại ca và Phong ca vẫn còn đang tịnh dưỡng đấy!

Đúng lúc này, Hàn Nguyệt Xuyên từ trong cỗ xe của mình đi ra, hướng đám người kia hỏi tới.

Một người trong đó chạy đến giải thích với nàng:

- Tiểu thư là thế này, bọn họ muốn đi cùng chúng ta về Ngao Thiên đế quốc, trả lúc đầu là năm vạn giờ lên mười vạn.

Khẽ gật nhẹ một cái, Hàn Nguyệt Xuyên cũng hiểu rõ tại sao bọn họ lại á khẩu trước những người này, hóa ra là dạng người lấy tiền đề người. Bọn họ sống trong cuộc sống thiếu thốn nhiều thứ, có tiền cũng là tự cung tự cấp quân lương, vũ khí cho bản thân, đâu có dư giả như của bọn nhà có tiền.

Hàn Nguyệt Xuyên đi đến trước mặt tiểu thư nhà họ, nói:

- Đi cùng cũng được, mười vạn thì mười vạn. Nhưng chỉ được đi cùng còn về lương thực, chỗ ngủ các ngươi tự cấp, chúng ta chỉ cho ngươi đi cùng mà thôi. À, còn việc có ngươi đi theo kịp hay không là chuyện của các ngươi.

Nói ra một lời liền khiến cho bọn người Cốc Lai bang hít một ngụm khí lạnh, đủ khí phách a, cái này là cướp của có gì khác nhau không?

- Ngươi...

Tiểu thư nhà họ tức giận, chỉ vào mặt Hàn Nguyệt Xuyên. Nàng cười lạnh một cái, ánh mắt khẽ híp lại:

- Nga, không muốn cũng được, liền biến đi.

Tiểu cô nương ngao tàn kia tức giận không biết nói gì, thì ngay sau đó, một thiếu nữ ăn mặc đồ quyền quý, một bộ áo vàng có hoa liên thêu bằng chỉ vàng hết sức quý giá, dáng người thanh cao, cùng với ngao mạng.

- Chúng ta trả hai mươi vạn để cho bọn ta một cỗ xe ngươi chỉ cần đủ cho hai người bọn ta ngồi là được rồi, những người còn lại sẽ đi cùng các ngươi.

Hàn Nguyệt Xuyên lại chẳng chút khách khí nào với những kẻ thích lấy tiền đề người này chút nào:

- Ta cũng vậy, lấy hai mươi vạn cầu các ngươi biến đi.

- Ngươi...

Thiếu nữ kia tức giận đỏ mặt, nàng vẫn không chịu thua lại tiếp tục nâng giá thành:

- Các ngươi chưa bao giờ thấy qua khoáng thạch cao cấp đi, ta cho các ngươi mười viên nhường lại một cỗ xe cho ta.

Một bên Hàn Nguyệt Xuyên hừ lạnh, vẫy vẫy cánh tay:

- Cho các ngươi mười viên khoáng thạch cao cấp biến đi.

Ngươi đáp lại ta một lời, ta đáp lại ngươi một lời, cứ thế có qua có lại mà thôi.

- Có chuyện gì?

Mạnh Thiên ở bên trong cỗ xe đi ra, nhìn tình cảnh trước mặt hỏi một câu. Ở bên trong, Mặc Phong lại vọng ra:

- Thiên huynh, ngươi vẫn chưa đánh xong với ta đó, giải quyết nhanh lên đi.

Nghe âm thanh tựa như hồi hải những thật ra là trêu đùa kia thì ít có ai biết được sự thật đằng sau đó là Mạnh Thiên đang thua ván cờ với Mặc Phong.

Những tên thuộc hạ thuật lại một chút về chuyện của hai người xong Mạnh Thiên hướng về hai vị tiểu cô nương kia:

- Xin lỗi hai vị, đi cùng chúng ta thì có thể được, nhưng xin giữ im lặng vì mọi người còn duy chuyển một đoạn đường dài và bọn ta trong xe vẫn là đang tu luyện thời điểm máu chốt, chờ kinh động đến.

Hai người nghe Mạnh Thiên nói, lấy mũi nhìn về phía Hàn Nguyệt Xuyên, ánh mắt đầy sự cao ngạo cùng khoe khoang đó.

- Vậy ta nhường cỗ xe của ta lại cho hai người họ đi.

Sau đó lại đến trước mặt hai người xòe tay, một tay làm động tác đơn giản liền ai cũng hiểu.

- Người còn muốn tiền?

Tiểu cô nương kiêu ngạo tháo quát lên.

- Ân, mười khoáng thạch cao cấp đi.

Tiểu cô nương đó còn muốn nói gì đó liền bị thiếu nữ kéo lại, đưa cho Hàn Nguyệt Xuyên mười khoáng thạch cao cấp. Tiểu cô nương tức giận:

- Tì, tì làm gì vậy? Mười khoáng thạch cao cấp đấy.

Thiếu nữ kia cao ngạo, ném cho Hàn Nguyệt Xuyên ánh mắt như nhìn kẻ ăn xin, đáp lại:

- Cũng chỉ là vật ngoài thân, huống hồ chúng ta được dạy phải nên cho những thứ mà người khác không có.

Tiểu cô nương gật đầu hiểu ý:

- Tì, tì nói rất đúng a.

Bên kia Hàn Nguyệt Xuyên đếm khoáng thạch. Ân, vừa đủ đi. Lại ném cho Mạnh Thiên:

- Thiên đại ca dùng nó đi mua ít đồ ăn ngon cho các huynh đệ ăn đi, sẵn mua nhiều quần áo mới cho họ luôn, mười cái tinh thạch cũng chủ đủ để mua mười cái vũ khí cấp bậc Quân Chủ mà thôi, không đủ chia đều cho mọi người tốt nhất vẫn là mua đồ ăn và quần áo, còn dư liền cho mỗi người một phần đi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tư Âm Biết Rõ Mọi Thứ (1)

Những người ở trong bang nghe những lời nói của Hàn Nguyệt Xuyên liền cảm động muốn rơi lệ, không chỉ phân phát cho bọn họ ăn ngon mà còn mua quần áo mới, đã vậy tiền dư còn phân chi cho mỗi người một phần nữa chứ.

- Không được, tốt nhất vẫn nên đi tu dưỡng lại những binh khí thì tốt hơn là sắm sửa những thứ đó...

Còn đang định nói tiếp gì đó thì Hàn Nguyệt Xuyên đã để ngón chỏ lên miệng của Mạnh Thiên, nàng cười hắc hắc:

- Đừng lo, khi có cơ hội mua sẽ cho mỗi người trong bang một thanh vũ khí cấp Đại Địa, với một yêu cầu là thực lực bọn họ thấp nhất phải ở Thiên Không trung kỳ và không ai được phép dưới cấp Thiên Không. Được chứ?

Mạnh Thiên cau mày khó hiểu:

- Muội lấy đâu ra nhiều vũ khí như vậy cho các huynh đệ?

- Huynh không cần biết a.

Nói rồi nàng quay lưng rời đi, bước lên cỗ xe ngựa, yên tĩnh ở trong đó. Nhìn bóng lưng của Hàn Nguyệt Xuyên những người ở trong Cốc Lai Bang nhìn nàng với ánh mắt thần tượng.

Nhìn nàng rời đi, Mạnh Thiên mới chợt nhận ra chỗ nàng bước lên là xe của hấn và Mặc Phong:

- Muội nhường cỗ xe của mình cho bọn họ, còn muội thì chiếm cỗ xe của bọn ta?

Ở trong cỗ xe, giọng nàng vang ra:

- Ở trong đó một mình rất chán a, muội qua bên này chơi cùng hai người vui hơn rất nhiều.

Mạnh Thiên lắc đầu không biết nói gì. Lại hướng hai nữ tử:

- Hai vị cô nương, tại hạ Mạnh Thiên, vừa rồi muội muội có hơi đắc tội với hai người mong cả hai lượng thứ, không so đo với tiểu hài tử. Có thể cho tại hạ biết danh tính?

Thiếu nữ đứng ra đáp:

- Nữ tử là Thanh Nhật Nguyên, đây là muội muội của nữ tử Thanh Bối Nhã.

Mạnh Thiên cười cười, kính mời lên xe:

- Hóa ra là Thanh tiểu thư nhị vị, xin mời.

Giải quyết xong bọn họ, Mạnh Thiên lại quay về cỗ xe, vừa bước vào trong liền thấy sắc mặt không mấy được tốt của Mặc Phong, nhìn lại bàn cờ. Không phải vừa rồi còn đang trong thế bí hay sao? Sao giờ lại đổi hướng rồi?

- Phong ca ca, huynh thua.

Hàn Nguyệt Xuyên giọng như chuông bạc cười khanh khách lên tiếng.

- Chỉ giáo a.

Mặc Phong cười khỏ một cái lắc đầu nhận thua.

Mạnh Thiên ngồi bên cạnh hàn Nguyệt Xuyên, lấy tay che miệng cười châm biếm một cái:

- Mặc Phong thiếu gia này cũng có đối thủ a.

Ở cùng với hai người này ít ra cũng dễ dàng hơn là ở một mình, còn có lời vui tiếng cười. Nhớ lại, ở bên trong xe, Hàn Nguyệt Xuyên nghe cuộc nói chuyện biết được Thanh Nhật Nguyên và Thanh Bối Nhã kia, nàng có phần nào lo lắng.

Ở trong cỗ xe của hai người.

- Tì, nữ nhân kia?

Thanh Bối Nhã ánh mắt đầy khuất mắc hỏi Thanh Nhật Nguyên.

- Phải, nàng ta chính là Hàn Nguyệt Xuyên của Hàn gia, không ngờ bị đuổi ra khỏi học viện rồi mà miệng mồm còn mạnh như vậy, không biết là tìm được chỗ dựa vững chắc nào đó hay không?

Thanh Nhật Nguyên ánh mắt toan tính liếc nhìn ra bên ngoài, trong đầu thầm nghĩ gì đó.

- Tì, vậy chúng ta có nên dạy cho nàng ta một bài học?

- Hừ, không chỉ dạy cho nàng ta một bài học còn phải làm cho đám người kia biến mất. Muội nghĩ thử xem, nên lời nói khi đó của nàng ta là thật thì không biết chừng một đám người đó sẽ gây ra động tĩnh bất lợi gì cho chúng ta, có khi bọn họ còn sẽ vì nàng ta mà tận trung muốn tiêu diệt chúng ta vì lúc xưa đã khi dễ nàng ta không chừng.

- Quả nhiên, tỉ nghĩ thật thông suốt a.

- Trước nhất vẫn là quay về nói chuyện này với phụ thân, để phụ thân đi giáo huấn bọn người này.

Ở trong xe của ba người, Hàn Nguyệt Xuyên có cảm giác nghe tên của hai người trông rất thuận tai, hình như đã nghe qua ở đâu đó rồi thì phải.

Nửa đêm, Hàn Nguyệt Xuyên đi ra bên ngoài, vào không gian giới chỉ của sư phụ, lại bắt đầu học tập.

Những quyển sách ở trên bàn do Tư Âm để lại, Hàn Nguyệt Xuyên chỉ mới đọc có đúng duy nhất một cuốn, bản thân giờ muốn đọc tiếp những quyển sách khác mà Tư Âm để lại.

Ở một quyển sách mà Hàn Nguyệt Xuyên đọc qua trong đó có nói đến không gian nơi này tiếp một lần nữa. Có một nơi ở trong không gian này không khác gì đời thực, một cánh đồng cỏ với những cây anh đào lâu năm ở nơi này, thời gian có thể chạy nhanh hay chạy chậm tùy theo suy nghĩ của người nắm giữ không gian này.

Và không gian giới chỉ này có một cái tên, tên là Hắc Giới, Hắc Giới vốn là có hai cái, một cái Tư Âm nói là đã cho một người vô cùng quan trọng với

người, còn lại chính là cho Hàn Nguyệt Xuyên, đệ tử đầu tiên mà Tư Âm thu nhận.

Còn lại phần khác là nói về thời gian, những gian phòng hiện hữu bên ngoài và một số phòng ẩn ở trong đây.

Lại đọc quyển sách khác, nội dung quyển sách là đề cập đến Khế Ước sư. Biết được, Hàn Nguyệt Xuyên có thể khế ước với ma thú trên mình một đại cấp vì thất nguyên tố trong cơ thể trợ giúp cho nàng khế ước được với những ma thú trên mình đến hai đại cấp.

Bình thường Khế Ước sư chỉ khế ước được với những ma thú cách bản thân không được quá hai tiểu cấp mà thôi, còn Hàn Nguyệt Xuyên thì lại khế ước được trên mình đến hai đại cấp, quá cách biệt với những người khác.

- Không biết ở đây sư phụ có đề cập đến Hạ Tiểu Ninh kia hay không? Mà người quan trọng nhất với sư phụ, liệu có phải là tình nhân ái lữ của người không nhỉ?

Lật tiếp một quyển sách khác, Hàn Nguyệt Xuyên vừa lật ra trang đầu liền sửng cả người.

- Làm sao... sư phụ lại biết được...

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quản?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tư Âm Biết Rõ Mọi Thứ (2)

Đóng quyển sách lại, Hàn Nguyệt Xuyên rời khỏi phòng đi ra khỏi Hắc Giới, vẻ mặt của nàng âm ảm đến mức không thể âm ảm hơn, cho đến buổi sáng hôm sau nàng cũng không tài nào tốt hơn.

- Xuyên muội có chuyện gì xảy ra vậy?

Mạnh Thiên và Mặc Phong ở một bên lo lắng không biết có phải vì chuyến đi về gia tộc này khiến cho nàng cảm thấy khó chịu hay không? Chính vì lo lắng nên Mặc Phong đã không chịu được mà hỏi nàng, vì chính hắn là người đã ép nàng quay về.

Hàn Nguyệt Xuyên gạt mình một cái, sắc mặt âm ảm nhìn mọi người, nàng lắc đầu, vẻ mặt lại âm ảm, cúi xuống nhìn gì không rõ như cũ.

Hai người ánh mắt liếc nhìn nhau, lắc đầu không biết nói gì.

Đến đế quốc Ngao Thiên, đưa hai tiểu thư điều ngao kia về đến cửa môn Thanh gia, lại đến Hàn gia. Nhưng Hàn Nguyệt Xuyên vẫn thất thần không nói một lời.

- Xuyên muội, muội không thắc mắc chúng ta đưa hai con ma thú cấp bậc trên Thiên Không đến nơi nào ở đế quốc sao?

Hàn Nguyệt Xuyên lại như thế, nhưng lần này nàng không còn gạt mình, chỉ có phần âm ảm nhìn thẳng về phía Mạnh Thiên và Mặc Phong, lắc đầu không biết.

- Là đến Hàn gia, gia chủ trả một số tiền rất lớn để mua hai con ma thú làm quà cho một số người, nghe nói là chiêu đãi người thân từ nơi xa đến thăm.

Nói đến Hàn gia thì sắc mặt của Hàn Nguyệt Xuyên không hề tươi đẹp một chút nào, có phần âm ảm hơn. Lại nghe tiếp đến người thân từ nơi xa đến thăm, nàng liền biết ngay là người ở đâu đến rồi.

- Để ta đưa muội vào đại môn.

Mặc Phong kéo tay hàn Nguyệt Xuyên, vừa kéo lên một chút thì tay nàng khựng lại, kéo ngược lại cánh tay của Mặc Phong, ánh mắt của Hàn Nguyệt Xuyên không còn âm ảm nữa mà đã trở thành sắc bén như một thanh kiếm nhuộm lên mình là hàng vạn, hàng nghìn máu của những người chết.

- Huynh có thể giúp muội không?

Mặc Phong và Mạnh Thiên không đáp, bọn họ biết được bản thân sẽ không từ chối lời này và cũng biết nàng sẽ nói ra yêu cầu gì:

- Giúp muội điều tra về mười năm trước, cha mẹ của muội không nhất thiết phải điều tra, chỉ cần điều tra một cái đơn giản, có phải muội được người gửi tới Hàn gia hay không? Và đó có phải là con người hay không?

Lời nói của nàng khiến cho cả hai người lạnh thấu xương, đặc biệt là câu nói cuối cùng của nàng, ý là thế nào? Có phải là con người hay không? Không phải con người thì chẳng lẽ là ma thú?

Mặc Phong đáp:

- Chuyện về muội được gửi tới gia tộc Hàn gia có thật hay không có lẽ ta sẽ điều tra ra được, nhưng về người đưa muội đến có phải là người hay không, đáng tiếc, ta và cả Mạnh Thiên đại ca đều không thể điều tra tới.

Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu:

- Bao nhiêu đó cũng đủ rồi đi.

Nói xong, Hàn Nguyệt Xuyên vội về mặt sắc bén, điển tĩnh bước ra khỏi cỗ xe ngựa đi vào trong đại môn.

Bọn thị vệ vừa thấy Hàn Nguyệt Xuyên liền nói với nàng:

- Tứ tiểu thư, gia chủ cần dặn, khi nào người về thì đến đại đường gặp ngài.

Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu:

- Ta biết rồi.

Bọn thị vệ đột nhiên sững sốt, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn đang rời đi kia.

Đó là tứ tiểu thư của Hàn gia?

- Đây, người có thấy không? Vừa rồi...

Tên thị vệ kia ngân ngẩn gật đầu:

- Phải, tứ tiểu thư... nàng ta đáp lại, không hề ấp úng... cũng không có e dè, đồ mặt kia nói chuyện với người khác như lúc trước...

Đi thẳng vào đại đường, Hàn Nguyệt Xuyên đối với gia chủ cung kính chào hỏi:

- Gia chủ hảo. Không biết ngài gọi ta đến là có chuyện gì?

Gia chủ - Hàn Lâm Kiệt vừa thấy Hàn Nguyệt Xuyên liền tức giận, ném ly trà trong tay xuống đất, quát:

- Người còn không biết mình phạm tội gì?

Hàn Nguyệt Xuyên không nhu nhược ngược lại còn sắc bén hỏi:

- Thứ hỏi, ta đã phạm tội gì mà ngài lại hành xử với người một nhà như thế này?

Hàn Lâm Kiệt siết chặt nắm đấm, đập mạnh một cái xuống ghế gỗ ông đang ngồi:

- Hừ! Người không những hồng nhan trèo tường mà còn bị trường học Tập Ma đuổi đi nữa chứ! Mặt mũi của Hàn gia đều bị người phá hỏng hết rồi.

Hồng nhan trèo tường, mắc cười! Ta đã thành thân đâu mà gọi là trèo tường?

- Gia chủ a, ta vốn không có thành thân thì lấy gì trèo tường với hồng nhan.

Rầm!

Nhìn lại một bên, Hàn Nguyệt Xuyên thật không ngờ, mình lại về đúng ngày như vậy. Không những gặp được gia chủ - Hàn Lâm Kiệt trong đại đường, mà còn trùng hợp hai người đang nói chuyện với nhau, đúng hơn là ba người đang nói chuyện, gia chủ Hàn gia, gia chủ Bách Lý và một người đến từ chính gia Hàn gia. Ngoài ra, còn có một nhân vật chính ở đây - Bách Lý Thiên Huyền.

- Người rõ ràng đã có hôn sự với Huyền nhi nhà ta, bây giờ lại xả thân để cứu một hoàng tử ở nước khác, ai mà không biết, người xả thân cứu hán là vì người yêu hán, khắp cả trường học, đại lục đều biết chuyện này của hai người!

Hàn Nguyệt Xuyên nhàm chán, vẫy vẫy tay:

- Cứ cho là yêu đi.

Thái độ quá ngông cuồng đi. Nhưng nhanh chóng sau đó, sắc mặt cùng thái độ của nàng thay đổi đi, nàng nghiêm chỉnh hỏi Bách Lý gia chủ:

- Ta hỏi ngài, ngài có bằng chứng gì nói ta yêu hán. Trăm nghe không bằng một thấy, ngài vốn không thấy gì cả thì lấy gì mà tin? Miệng thiên hạ, muốn nói gì cũng có thể nói được cả. Nếu như muốn nói gì thì nói thì ta có quyền được nói nhĩ tử của ngài Bách Lý Thiên Huyền hỗn láo, vô lễ, ngang tàn hống hách, không đáng một đấng nam nhi...

Rầm!

Giờ thì đến phiên Hàn gia chủ đây tức giận đập bàn. Khổ thân cho cái bàn, hôm nay bị đập đến hai lần đi, coi chừng lần thứ ba sớm muộn cũng xuất hiện đi.

- Hồn káo! Ngươi có bằng chứng gì? Lại còn dám ăn nói như vậy với trưởng bối?

Hàn Nguyệt Xuyên nhún vai:

- Miệng thiên hạ~ đã đủ chưa? Nếu những lời đó ta nói ngài không tin, vậy có gì tin lời miệng thiên hạ? Với lại, Hàn gia chủ, ta này giờ vẫn rất khiêm tốn, xưng hô các vị là “ngài” rồi còn đâu?

Hàn gia chủ tứ giận run run ngón tay trở chỉ nàng:

- Ngươi... ngươi...

Một người ngồi xem kịch hay từ đầu đến cuối chỉ ngồi không đó cười trong thâm lặng, đại diện chính gia Hàn gia.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tư Âm Biết Rõ Mọi Thứ (3)

Bách Lý Thiên Huyền đứng ở một bên, đi đến đối diện với nàng, đưa ra một phong thư:

- Lúc trước ngươi không nhận, giờ thì có thể nhận được rồi chứ?

Đối diện với hắn, Hàn Nguyệt Xuyên lại tươi cười, đẩy phong thư của hắn. Từ trong ngực lấy ra một phong thư khác trực tiếp đưa đến trước mặt hắn, cười tủm tỉm nói:

- Hãy nhớ, ta hưu ngươi, chứ không phải ngươi hưu ta.

Bách Lý Thiên Huyền lạnh lùng nhận lấy hưu thư của nàng, lại đưa nó cho một người hầu, nhìn nàng với ánh mắt chán ghét:

- Ta hưu ngươi và ngươi hưu ta có gì khác nhau?

Nàng nhún nhún vai, cười trêu:

- Đúng là không khác, nhưng là với ngươi. Ta đây còn muốn giữ danh dự cho mình.

Rầm!

Sắc mặt của Hàn Lâm Kiệt bây giờ đã đen hơn cả đất nồi luôn rồi, gân xanh trên mặt cũng nổi lên hết cả rồi a. Quả nhiên là chọc tức lão ta rồi. Và dự đoán cái bàn bị đập lần ba quả nhiên đến thật nhanh a. Lần này thật đáng thương, cái bàn đang yên đang lành bị đập nát ra thành hai mảng riêng biệt, chỗ bị Hàn Lâm Kiệt đập vào đã nát thành bụi gỗ.

- Người đâu! Nhốt con tiểu a đầu này vào nhà cũi cho ta, không có lệnh của ta, không ai được phép thả nó ra ngoài.

Nhún vai bất đắc dĩ, nàng vẫn thờ thẫn cười như thường tình, chẳng có chuyện gì to tát cả. Những tên thị vệ chạy đến, kéo nách nàng đi. Hàn Nguyệt Xuyên vung lên cánh tay, bọn thị vệ trực tiếp lùi ra xa.

Phủi cánh tay áo, nàng cười với tất cả:

- Ta tự đi đến, chẳng cần ai tiễn.

Bách Lý Thiên Huyền nhìn nụ cười tươi tắn của nàng, sao hắn lại có cảm giác nàng đang cười khinh tất cả những người ở đây?

Liếc mắt nhìn về phía vị khách thứ ba trong phòng kia, Bách Lý Thiên Huyền cảm nhận được từ con người đó toát ra sát khí lạnh lẽo, sát khí này chính xác là đang nhắm vào hắn...

Đi ra bên ngoài, Hàn Nguyệt Xuyên thấy Mặc Phong và Mạnh Thiên đã đứng ở giữa sân đại đường từ lúc nào không hay, nàng lướt qua hai người cười khê một cái rồi lại tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt nàng lại một lần nữa trở nên lạnh lẽo.

Bọn thị vệ đi theo, đến nhà cũi Hàn Nguyệt Xuyên đi vào trong, đóng cửa, hướng ra ngoài ra lệnh:

- Các người ở bên ngoài khóa cửa và canh chừng đi, không thì ta sẽ bỏ đi đó!

Lời nói của nàng khiến bọn thị vệ nghe được đều là hai mắt nhìn nhau, nàng thay đổi từ lúc nào? Sao nàng không khúm núm, nhút nhát trong lời nói như lúc trước nữa?

Mà hình như ở trên lời nói của nàng, bọn họ nghe ra được sự khinh miệt, trêu đùa từ nàng ta đi.

Ở bên trong, Hàn Nguyệt Xuyên biết rõ, nàng sẽ bị nhốt ở đây một thời gian dài, nên muốn vào trong Hắc Giới nói chuyện với Hạ Tiểu Ninh một chút.

Đến phòng truyền tin.

- Hạ Tiểu Ninh.

Quả nhiên như lời của Hạ Tiểu Ninh nói, chỉ cần nói tên thì ngay lập tức người muốn nói chuyện sẽ hiện ra. Khuôn mặt của Hạ Tiểu Ninh ngay lập tức xuất hiện trước mặt nàng, phản chiếu ở trong một cái viên hắc ngọc hình tròn khá to đi, cao khoảng một trượng, rộng khoảng hai thước.

- Có chuyện gì?

Hạ Tiểu Ninh cau mày nhìn Hàn Nguyệt Xuyên hỏi.

- Ta muốn hỏi về sự phụ Tư Âm.

Không vòng vo, Hàn Nguyệt Xuyên trực tiếp đi vào vấn đề.

Hạ Tiểu Ninh bên kia, suy ngẫm gì đó, lại nói:

- Người ở đâu, ta đến, như vậy thuận tiện hơn.

Nàng gật đầu:

- Cũng được, ta đang ở nhà củi của Hàn gia-đế quốc Ngạo Thiên. Mà người đang ở đâu?

Hạ Tiểu Ninh bên kia đột nhiên lắc người qua một bên, nói:

- Ở Trung đại lục, không thấy sao?

Nói rồi hắn ta nhanh chóng biến mất, màng hình cũng quay về một mảng màu đen ngọc thạch. Đi ra khỏi Hắc Giới, nàng cười trừ.

Trung đại lục, từ đó muốn đến Tây đại lục nhanh nhất cũng là một năm đi. Hắn nói đến đây nói chuyện, không lẽ là chờ đợi hắn ta một năm sau lại nói.

Ngồi ở trong nhà củi một lúc, Hàn Nguyệt Xuyên mới nhớ ra, ở ngoài này không có đồ ăn, hơn hết cũng sẽ chẳng có ai đem đồ ăn đến cho nàng. Không vào Hắc Giới thì ở ngoài này chết đói có ngày thôi.

- Đừng có vào Hắc Giới, ta đang đến, người vào rồi thì ta không tài nào nói chuyện với nhưng được.

Đang định đi vào Hắc Giới thì âm thanh của Hạ Tiểu Ninh lại vang lên.

Không thể nào? Ở một quãng đường xa như vậy thì làm sao chuyện âm được?

Phải biết, muốn chuyện âm cho một người nào đó thì điều tiên quyết nhất là hai người phải gặp mặt nhau, điều thứ hai là ở trong phạm vi có khả năng chuyện âm được, thông thường giới hạn bán kính hai mươi trượng là cao nhất.

- Ta có đặt ấn ký trên người của người, nên việc liên lạc với người bằng chuyện âm rất dễ dàng, dù ở xa cỡ nào thì vẫn có thể chuyện âm được một cách thỏa mái.

Hiểu được một chút nào đó, Hàn Nguyệt Xuyên thử chuyện âm lại cho Hạ Tiểu Ninh:

- Hạ Tiểu Ninh, người giúp ta mang ít đồ ăn đến được không?

Hạ Tiểu Ninh ở một nơi khác, cau mày khó chịu hỏi ngược lại nàng:

- Để làm gì?

- Ta là con người, không ăn ta sẽ chết.

- Tốt, chết đi.

- Cái tên...

Không hiểu lí do tại sao, nàng có thể chọc tức mọi người, nhưng tại sao? Tại sao chỉ có một mình hấn là nàng chọc tức không được?

- Sẽ mang cho người.

Một âm thanh mờ hồ cực kỳ nhỏ vang lên rồi biến mất. Hàn Nguyệt Xuyên chẳng hề nghe thấy gì cả, chỉ như vừa nghe một tiếng vo ve của muỗi.

Đêm đến, Hàn Nguyệt Xuyên nằm lăn qua lăn lại trên một bãi rom, chán nản và đói khiến nàng muốn phát điên.

- Hự!

Một tiếng đau đớn phát ra, lại co gi đó êm êm dưới lưng của nàng. Hàn Nguyệt Xuyên ngồi dậy, nhìn dưới lưng của mình, một con sói trắng nhỏ xin như một chú cún đang bị đè ép ở dưới bãi rom.

- Con nhóc đáng ghét.

Cái giọng dễ thương của trẻ con lại hiện lên sự chán ghét và khinh thường đầy quen thuộc này, nàng giật mình, sắc mặt đập biến chỉ vào con sói trắng nhỏ đó:

- Ngươi... ngươi... đừng nói với ta người chính là Hạ Tiểu Ninh...

Con sói trắng tức giận quát:

- Là ta đó!

Nhìn con sói trắng nhỏ đó là Hạ Tiểu Ninh, quả là một cú sốc lớn đối với nàng, một tên cao ngạo lại đi trở thành một con sói nhỏ như một con cún con thế này đúng là mất hết thể diện luôn rồi còn gì.

- Muốn hỏi gì về chủ nhân thì hỏi đi.

Hạ Tiểu Ninh với giọng nói ngân nga như tiếng chuông bạc nhi đồng, khiến cho Hàn Nguyệt Xuyên rất muốn nghe hấn nói chuyện a.

- Làm thế nào mà sư phụ biết được, ta là được đưa tới Hàn gia mà không phải sinh ra tại đây, sư phụ làm sao biết được cha mẹ ta là ai?

Hạ Tiểu Ninh đưa đôi mắt to tròn màu hổ phách nhìn nàng, đáp:

- Sư Âm biết rõ mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thú Triều Trong Đêm

- Biết rõ mọi thứ là sao chứ?

Hàn Nguyệt Xuyên không hiểu hỏi ngược lại. Hạ Tiểu Ninh nhắm một mắt, ném cho nàng một cái túi nhỏ như túi đựng bùa may mắn, lên tiếng:

- Túi đó không khác gì không gian giới chỉ cả, người thường gọi nó là túi Càn Khôn, dùng để đựng đồ vật, có phần không được nhiều như không gian giới chỉ mà thôi, bên trong đó đồ ăn đủ cho ngươi ăn một tuần đi.

Không mấy để ý đến lời giải thích của Hạ Tiểu Ninh cho lắm, Hàn Nguyệt Xuyên trực tiếp mở túi ra, lấy một ổ bánh mì ra ăn ngay lập tức, một bên ôm ấp cưng chiều Hạ Tiểu Ninh:

- Tiểu Ninh ca ca ngươi thật tốt a.

- Biến mau! Ta không ưa ngươi, đừng có ôm ta như vè thân thiết như thế!

Nói bỏ liền bỏ, cười hi hi, nàng vẫn là lo ăn hơn mọi thứ.

- Khụ, chủ nhân có một đôi mắt rất đặc biệt, chỉ cần nhìn vào một người liền sẽ biết ngay chủng tộc, giới tính, tuổi, tu vi, sức mạnh, sở trường.... mọi thứ kể cả bí mật của người đó, hay quá khứ của kẻ đó mà ngay cả hấn cũng không biết.

Thì ra đó chính là lí do tại sao sư phụ có thể nhìn ra tu vi thật sự của nàng. Lại nghe tiếp.

- Việc chủ nhân biết người không phải là người của dòng Hàn gia phân gia cũng là từ đó mà ra, với cả, chủ nhân có một loại nguyên tố ma pháp là thời gian, cùng với nguyên tố không gian kết hợp, người có thể quay về quá khứ nhìn xem hết một thế về quá khứ mà người không biết và kể nó lại cho người. Mà chuyện về quá khứ đó của người, tốt nhất là không nên đi nói cho người ngoài thì hơn, đặc biệt là bí mật mà phía gia tộc mẹ người giấu thế gian suốt mấy ngàn năm qua.

Giải quyết xong thắc mắc đó của nàng, Hàn Nguyệt Xuyên cũng không quan trọng lắm về bên ngoài nữa, chăm chú ăn...

- Đúng rồi, người nói người ở Trung đại lục, nhưng đây là Tây đại lục, người làm sao đến được đây chỉ trong vòng vài giờ?

Hạ Tiểu Ninh nằm cuộn người trên một bãi rom, chớp mắt một lúc, nghe thấy nàng hỏi, hần cũng là lười biếng trả lời:

- Ta dùng truyền tống trận, dùng nó thì từ Trung đại lục đến Tây đại lục rất nhanh, trên đường đi ta có bố trí một truyền tống trận đặt ở một nơi bí mật ở Tây đại lục, nên khi chạy từ Trung đại lục đến chỗ của người cũng chưa đến một canh giờ đâu.

- Thế người vào đây bằng cách nào?

- Từ mái nhà chứ... đâu...khò...khò....

Nói giữa chừng, Hạ Tiểu Ninh đột nhiên lăn ra ngủ tiếp một cánh vô tri vô giác. Nhìn hần trong hình dạng dễ thương nằm ngủ này, Hàn Nguyệt Xuyên biết hần vì nàng mà kiệt sức.

Nửa đêm canh hai, Hàn Nguyệt Xuyên đang ngủ thì tự nhiên ngồi bật dậy như điện giật, phát hiện Hạ Tiểu Ninh vẫn ở trong thân hình tiểu bạch sói nằm ngủ ngon lành. Ôm hần vào, nàng bỏ trốn trong đêm.

...

- Lạnh đê đê, người là ở phòng này nghỉ ngơi đi a.

Hàn Lâm Kiệt đối với một người xa lạ vô cùng cung kính cùng nịnh nọt. Người này còn trẻ hơn ông ta rất nhiều, chỉ khoảng mới có hai mươi đi, mà Hàn gia chủ thì bao nhiêu? Hơn trăm tuổi rồi a.

Người này, chính là người ở trong đại điện lúc sáng không nói không rằng, chỉ ở một bên xem kịch vui. Hần chính là người của chính gia Hàn Lãnh. Cái tên này rất hợp với hần, bất kỳ một hành động nào của hần đều lạnh lùng như băng, dù là khi hần cười vẫn mang băng ý.

Ở trong phòng, hần nhìn ra bên ngoài, mi mắt khẽ rũ xuống nhớ lại chuyện lúc sáng:

- Đứa trẻ đó, thật sự không thể thăng tiến sao?

Không phóng thích uy áp, không ai có thể phát hiện ra Hàn Nguyệt Xuyên đã đạt đến cấp 8 cao cấp đấu sư, trong đôi mắt của họ, chỉ nhìn ra được nàng đạt đến cấp 2 sơ cấp mà thôi. Trong lòng của Hàn Lãnh có một sự tiếc nuối không rõ.

- Chỉ còn khoảng 2 tuần nữa là đến đại đấu phân gia rồi, ta không biết đến lúc đó có thể nhìn thấy đứa trẻ đó tăng tiến thực lực hay không. Chỉ cần thăng tiến 1 cấp thôi cũng đủ rồi a.

...

Hàn Nguyệt Xuyên đi vào trong rừng U Linh, vào đêm những ma thú thiên về săn đêm hoạt động rất tích cực và đặc biệt, chúng thường có độc. Những con có độc đa phần đều là cực phẩm, bộ phận nào cũng có thể đem đi bán.

- Huyệt Dạ, Hoắc Bạch Ly.

Hai con ma thú đồng thời xuất hiện, một trắng một đen ở trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên đồng thời cung kính đáp:

- Chủ nhân.

- Chúng ta đi săn đêm.

- Vâng.

Ba bóng dáng biến mất tại trong rừng U Linh.

Rầm!

Huyệt Dạ dưới chân đè một đầu cự xà cấp 8 yếu ớt. Hần chán nản với trình độ yếu ớt chỉ biết dùng độc này, cả đêm đi săn cũng chỉ một đám tép riu thế này.

- Chủ nhân, những ma thú ở trong rừng U Linh này quá yếu đi.

Hoắc Bạch Ly một bên cũng chán nản đáp lại:

- Săn cả đêm rồi mà cũng chỉ gặp mấy con tiểu cấp, chẳng có lấy một con ma thú Thiên Không cấp bậc.

Hàn Nguyệt Xuyên ở trên cây, ngón nhìn xung quanh, lại nói:

- Chờ đợi đi, ta chắc chắn với các ngươi sẽ xuất hiện những con ma thú cấp bậc Thiên Không.

Hú! ~

Một tiếng chu ngân vang trong đêm, sắc mặt của Hàn Nguyệt Xuyên đại biến, nhìn xuống hai ma thú Huyết Dạ và Hoắc Bạch Ly. Cả hai phản ứng lại cực nhanh, hướng về phía Hàn Nguyệt Xuyên, đồng thanh hô:

- Chủ nhân, là thú triều.

Nhảy xuống khỏi cành cây, hàn Nguyệt Xuyên cau mày, nhảy lên lưng Hoắc Bạch Ly:

- Tại sao lại có thú triều đột kích vào giờ này?

Cả ba tâm niệm tương thông, nên biết rõ ý định của Hàn Nguyệt Xuyên, nhanh chóng chạy tới nơi phát ra tiếng chu đó. Huyết Dạ ở bên cạnh nghe lời nói của nàng liền đáp lại:

- Chắc có kẻ nào đó chọc tức một ma thú cấp cao đi, hoặc là bọn chúng bị hấp dẫn bởi thứ gì đó.

Ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Huyết Dạ, Hoắc Bạch Ly ở bên dưới giải thích:

- Chúng tôi không cảm nhận được ma thú cấp cao ở trong đó, chính xác không phải là thú triều quy mô lớn, tên đầu đàn cấp bậc cao nhất cũng chỉ Đại Địa. Thiên Không cấp bậc có khoảng ba con.

Tính toán, bản thân hiện tại vẫn chưa thể đấu được với cấp bậc Đại Địa, vẫn là để cho Huyết Dạ và Hoắc Bạch Ly lo mọi chuyện, nhìn lại chính mình, muốn thay đồ cũng mất thời gian đi. Thôi không suy nghĩ về chuyện đó, đến đó nếu không có người thì không sao, còn có người thì không để lộ danh tính ra là được rồi.

Lấy mặt nạ trong cái không gian giới chỉ để đồ linh tinh mà sư phụ nói, lúc trước nàng đã để mặt nạ ở trong đó, lúc cần thì lấy ra khỏi phải mất công đi vào Hắc Giới.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Sa Toa Suy Ngẫm

- Á!

- Công chúa!

Một con ma thú tấn công về phía thiếu nữ, những hộ vệ thấy vậy liền hốt hoảng kêu lên.

- Khét khét...

Lộ ra từ trong bóng đen, ánh sáng mắt trắng chiếu rọi vào nó làm lộ ra một con Bạch Vĩ Hồ, một nam nhân dùng kiếm đâm giết con Bạch Vĩ Hồ, một tay ôm lấy thiếu nữ đang run rẩy vì sợ hãi. Nàng xúc động nhìn người con trai lớn hơn mình ba tuổi này.

- Hoàng huynh...

Hắn thì lãnh đạm đối với tình huống hiện tại, sống sót là điều quan trọng nhất.

- Cẩn thận chút.

Tất cả mọi người đều lâm vào trạng thái chiến đấu cao độ, từ phía sau của nam tử kia, một con nhện cấp bậc Thiên Không xuất hiện, tập kích từ phía sau.

- Hoàng tử cẩn thận!

Nhân Diện Ma Chu miệng phun tơ nhện về phía hoàng tử và công chúa kia, thì:

- Lôi điện!

Một đạo lôi điện ầm ầm đánh xuống trên người Nhân Diện Ma Chu khiến cho nó bất động một thời gian rất ngắn, vì cấp bậc của nó là Thiên Không nên chỉ cần vài mili giây là nó sẽ tự động thoát ra được khỏi đạo lôi điện đó. Một bóng người nhảy lên, cầm một thanh kiếm sáng chói trong tay đâm thẳng vào đầu con nhện, kéo dài xuống dưới tận đuôi.

- Các hạ thật...

Vị hoàng tử kia lời nói cảm ơn còn chưa phát ra miệng thì ngay trước mặt đã thấy dị tượng.

Vụt vụt!

Vừa xử lý xong con Nhân Diện Ma Chu xong liền phóng hai thanh chủy thủ trong tay về một hướng khác, khẽ xẹt qua mặt hai người. Công chúa nhìn thấy hành động này bất măng quát;

- Này, người cứu chúng ta nhưng cũng không thể xem chúng ta như kẻ địch như vậy chứ!

Người mang mặt nạ áo choàng đen này không ai khác chính là Hàn Nguyệt Xuyên, nàng hướng về người kia nhìn thoáng qua một chút, không tự chủ được phát lên:

- Là người...

Vị hoàng tử kia, Hàn Nguyệt Xuyên vừa nhìn liền nhận ra hắn, phải hắn chính là Sa Toa, hoàng tử kiêu ngạo ngất trời khiến cho “bản thân” hy sinh cả mạng sống để cứu hắn, và nhận được từ hắn là sự vô tình, lạnh nhạt cùng chán ghét.

Sa Toa nghe được lời nói đó của nàng có phần thất thần, hỏi:

- Ta và các hạ quen biết?

Không trả lời, nàng khẽ lướt qua chỗ của hai người, rút hai thanh chủy thủ găm ở dưới đất lên, lạnh lùng đáp lại lời nói lúc trước của công chúa Sa La:

- Nếu như ta không ném nó thì hai người các ngươi đã chết từ lâu rồi.

Sa Toa nhìn về vị trí của hai thanh chủy thủ vừa găm ở dưới đất, hai con mạng xã màu đỏ huyết bị cắt đầu ở dưới đất, hắn thất kinh. Độc Huyết Mạng Xã, loài độc xã nguy hiểm thường tấn công bất ngờ, chúng có người nhảy từ cây này sang cây khác, cũng là cách chúng tấn công kẻ thù trong âm thầm và chớp nhoáng, cư nhiên người đó có thể phát hiện?

Quá biến thái rồi đi.

- Chủ nhân, ta giải quyết xong rồi.

Huyết Dạ truyền âm cho Hàn Nguyệt Xuyên, ngay sau đó Hoắc Bạch Ly cũng truyền âm cho nàng:

- Chủ nhân, bên ta cũng giải quyết xong rồi.

Ở trước mặt đám người này, nàng không thể để lộ thân phận, đành truyền âm cho bọn chúng:

- Các ngươi đi săn hoặc đi đâu đó chơi một hồi đi, ta có chuyện giải quyết, đêm mai lại gặp ở chỗ này đi.

Hống!

Hai con ma thú tuân lệnh, chúng giải quyết mọi thứ trong âm thầm, Hoắc Bạch Ly gầm lên tiếng, những con thú đang chiến đấu liền rút lui, đây chính là báo hiệu cho bọn chúng biết, thủ lĩnh dẫn đầu của chúng đã bị đánh bại, không muốn chết thì rút lui ngay!

- Các người không muốn chết thì đi theo ta.

Cả đám người luống cuống đi theo phía sau Hàn Nguyệt Xuyên, nàng dẫn bọn họ đến căn cứ của Cốc Lai bang ở trong rừng U Linh này. Cốc Lai bang có hơn 100 cứ địa ở trong các khu rừng, chủ yếu là để phục vụ cho ẩn nấp và đi lại của mọi người.

Lúc trước đi cùng đám người Mạnh Thiên, Hàn Nguyệt Xuyên mới biết được những điều này. Và đó cũng là lý do tại sao bọn họ đi trong rừng nhiều ngày mà không bị ma thú tấn công về đêm, nhưng từ khi có hai tỷ muội Thanh gia mới khiến cho chuyến đi bị chậm trễ nhiều ngày.

Đếm trước cổng, Hàn Nguyệt Xuyên thấy bên trong có ánh đèn, gõ cửa, không ai nghe, không một tiếng đáp lại.

Rầm! Rầm!

Lấy một cây gậy trong không gian giới chỉ ra, nàng đập mạnh liên tục vài cái vào cánh cửa kia.

- Mật khẩu?

Một người xuất hiện qua khe cửa, Hàn Nguyệt Xuyên nhớ lúc trước bản thân đi đến hình như không có vụ này.

Không trả lời mật khẩu là gì, Hàn Nguyệt Xuyên hỏi lại:

- Ai bày ra trò này?

Người ở trong kia cảm thấy phiền phức đáp lại:

- Mật khẩu không đúng.

Rầm!

Nàng đập mạnh vào cánh cửa, bực bội nói lên:

- Tiểu thư nhà các ngươì đây!

Người ở trong bị chấn động từ lực chân nàng đập vào mà hơi nhào người về phía trước, hần lúc này tỉnh ngủ, nhìn ra bên ngoài, hỏi:

- Chứng minh.

Rầm!

Đập thêm lần nữa, Hàn Nguyệt Xuyên tức giận rít lên:

- Cho ngươì hai lựa chọn, một mở cửa, hai chứng minh.

Tên kia, ngón mắt nhìn ra bên ngoài, thấy một người đeo mặt nạ đen, hần nghi ngờ sâu nặng hơn, kiên quyết một mực:

- Không mở, mật khẩu.

Hàn Nguyệt Xuyên lườm hần, rít lên một từ:

- Hào.

Hần đóng khe cửa lại, đi vào trong. Ở bên ngoài, Sa La nhìn Hàn Nguyệt Xuyên, cười khinh miệt:

- Ha, tưởng oai lắm, hóa ra chỉ là kẻ không có mặt mũi...

Còn muốn nói thêm, Sao Toa nhanh chóng bịt miệng nàng ta lại, hướng Hàn Nguyệt Xuyên xin lỗi:

- Các hạ thứ lỗi, tiểu muội ta còn nhỏ, không hiểu chuyện.

Kết!

Trong lúc hai người, một kẻ khinh thường, một kẻ xin lỗi, thì Hàn Nguyệt Xuyên đã mở xong cánh cửa, đẩy vào trong. Tên vừa rồi nghi ngờ Hàn Nguyệt Xuyên, mới bước đi có khoảng năm bước liền quay lại, thấy cửa mở, người kia kéo mặt nạ chéo qua một bên, lộ rõ nửa khuôn mặt.

- Ngươi, là kẻ vừa rồi phải không.

Nàng cười như một ác quỷ vừa mới từ địa ngục lên, hướng hần ta từ từ bước tới, vừa đi nàng vừa cười quỷ dị:

- Ngươi không chọn mở cửa, thì chính là chọn chứng minh, giờ ta chứng minh.

Tên kia nhìn nàng, bị uy áp của nàng làm cho ngột thở, trước mắt hần chỉ cảm thấy hoa mắt, chóng mặt.

- Muội làm nghiêm trọng quá rồi đấy, bọn họ chỉ đùa vui thôi mà.

Mặc Phong xuất hiện trước mặt người này, cậu nắm lấy cây gậy của Hàn Nguyệt Xuyên. Tức giận của Hàn Nguyệt Xuyên giảm nhẹ xuống, bỏ tay ra khỏi gậy kim loại, hỏi Mặc Phong:

- Mật khẩu, ai bày ra?

- Ta bày ra đây!

Mạnh Thiên ngáp một hơi dài từ trong phòng đi ra, trả lời nàng, lại hỏi:

- Nửa đêm nửa hôm, muối đi trong rừng làm gì? Không phải muối đang bị phạt sao?

Hàn Nguyệt Xuyên nhún vai:

- Nơi đó quá mức nhảm chán, muối chỉ đi chơi một hồi thôi, sáng mai lại quay về.

Mạnh Thiên nhìn về phía sau nàng, chỉ hỏi:

- Đi chơi? Vậy bọn người đó?

- Bị thú triều tấn công, muối đem họ đến nơi này.

Nàng giải thích đơn giản, lại ngồi trên một cái ghế gỗ, ngã người về sau, chỉnh lại mặt nạ trước đám người hoàng tử Sa Toa.

- Thiên đại ca thu xếp cho bọn họ nghỉ tạm đi, đến sáng mai bọn họ sẽ đi.

Mạnh Thiên thu xếp cho bọn người Sa Toa nằm căn phòng, để cho họ tự phân phối với nhau. Sa Toa ở trong phòng của hắn nhìn thấy một lá cờ có hình của nhóm Cốc Lai bang, một bang hội rộng lớn, mạnh nhất nhì ở tứ đại đế quốc Ngạo Thiên, Lai Sâm, Hạo Thiên, Từ Lâm.

Người kia rốt cuộc là ai, sao lại có thể quen biết được bang hội mạnh mẽ thế này? Người vừa rồi chính là Mạnh Thiên bang chủ Cốc Lai bang, cai quản ở Hạo Thiên đế quốc và Ngạo Thiên đế quốc đi, người còn lại là thiên tài ngân năm có một Mặc Phong song tu ma pháp, đấu sư. Một nhóm người khủng bố, vậy thì nữ tử nhận thức bọn họ kia là người ở đâu?

Nếu lôi kéo nàng ta thì có khi lại được bang hội đó trợ giúp lớn đi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Trò Chơi Nhỏ

Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên, một người nam nhân chưa đến hai mươi đi vào trong, trên tay còn mang theo một mâm thức ăn đưa đến cho Sa Toa.

- Muội muội ta nói các người chiến đấu mệt mỏi còn là nửa đêm, còn suy luận cái gì mà các người chưa ăn đã phải đánh với bọn ma thú một hồi rất lâu nên bảo ta cùng các huynh đệ đưa đồ ăn đến cho các người, ai còn đủ sức để ăn thì cứ ăn, ai mệt mỏi thì cứ để cho người đó ngủ.

Sa Toa nhận lấy mâm thức ăn lại kinh ngạc hướng ánh mắt về phía Mặc Phong, hỏi:

- Nàng ta làm sao suy luận ra được như thế?

Mặc Phong kéo một cái ghế ngồi ở trước mặt Sa Toa không chút khách khí giải thích:

- Muội muội ta nói là nhìn thấy các người giết khá nhiều ma thú, xung quanh lân cận không có dấu hiệu của việc chạy xa, cũng không có dấu hiệu đốt lửa, nếu các người có ăn thì sẽ đốt lửa lên để mà nấu nướng. Mang theo một hoàng tử và một công chúa thì các người làm sao chịu ăn lương khô, hoàng thất vốn là đồ ăn sang trọng, không quen nổi bình dân thực phẩm bên ngoài, nên chắc chắn sẽ đi tìm ma thú để nấu nướng.

Sa Toa trong nháy mắt thất kinh, bọn người kia có phần lơ lơi nói bọn họ là hoàng tử và công chúa trong lúc hỗn chiến, nhưng lại càng không ngờ là trước khi Hàn Nguyệt Xuyên đến giải vây cho bọn hắn, còn là đi điều tra lân cận xung quanh.

- Khi đến nơi của các người hỗn chiến thì lại thấy các người bị thương khá nhiều, trong mỗi người có những vết máu đã khô, những xác ma thú khác cũng có dấu hiệu máu đông lại, nên từ đó phán đoán các người đấu với đám thú triều cỡ nhỏ kia cũng khoảng hai canh giờ đi.

Gật đầu một cái, hắn không hề phủ nhận, quả thật hắn đã đấu với bọn ma thú đó gần hai canh giờ, đang rất tò mò không biết tại sao một đứa nhỏ chỉ bằng tuổi mình như nàng ta thì sao có thể suy luận được như vậy thì Mặc Phong lại lên tiếng:

- Ta hỏi này, các người đã chọc giận gì mà khiến bọn chúng tức giận triệu tập thú triều đến đánh các người?

Ánh mắt của Sa Toa toát lên vẻ luống cuống, lo lắng, không thể nói ra cho Mặc Phong, lắc đầu, thì thầm:

- Vẫn bị nàng đoán trúng.

Lần này thì hấn lại hiện lên ánh mắt kinh ngạc:

- Bị đoán trúng gì cơ?

Mặc Phong chỉ thẳng về phía Sa Toa, nghiêm mặt nói:

- Các ngươi là vào hang động của một con ma thú cấp Đại Địa ăn cắp một thứ bảo vật gì đó, là thảo dược hoặc là một loại tinh nguyên địa bảo nào đó. Mà đó là chuyện của các ngươi, ta quan tâm làm gì?

Mới nói giữa câu, Mặc Phong lại tỏ ra một thái độ biếng nhác, thờ ơ với Sa Toa, hấn không có hứng thú gì với tên nhóc này cả, hay đúng hơn là hấn xem thường Sa Toa.

Sa Toa nhìn vào mâm đồ ăn, tùy tiện lấy một món ở trong mâm ra ăn, lại nhớ đến lúc mới chạm mặt Hàn Nguyệt Xuyên, hướng về phía Mặc Phong đang chuẩn bị đi ra ngoài kia hỏi đến:

- Muội muội ngươi, biết ta sao?

Mặc Phong lạnh mặt quay lại nói:

- Không chỉ biết bình thường mà còn biết rất rõ là đẳng khác. Hoàng tử Sa Toa kiêu ngạo, chẳng coi ai ra gì như ngươi làm sao muội ấy lại không biết chứ?

Lời này là có ý gì? Hấn ta là lần đầu gặp nàng ấy đấy a. Nhưng theo giọng điệu của Mặc Phong thì cứ như thể chính hấn đã gặp mặt nàng rất nhiều lần rồi ấy.

Cũng đúng thôi, người ta là mang mặt nạ, có thể nhận dạng ra hấn, còn bản thân hấn thì làm sao mà nhận dạng được người ta đây?

- Ta thật tình rất muốn muội muội của ngươi, nơi này không thể phát huy hết tài năng của nàng, đến đế quốc của chúng ta, nàng ấy mới có thể tiến xa được a.

Rầm!

Mặc Phong tức giận, chân đạp về bức tường gần hấn nhất, ánh mắt lạnh khốc vô tình hướng Sa Toa bắn ra những tia điện vô hình:

- Một kẻ như ngươi, không xứng với muội ấy.

Cốc cốc.

Hàn Nguyệt Xuyên đứng bên ngoài, gõ cửa hai tiếng, một tay tựa vào tường, thân hình nghiêng một bên về phía bức tường cùng hướng với cánh tay đang tựa kia. Khẽ cười hướng Sa Toa trêu chọc:

- Ngươi rất tò mò ta là ai a? Ngươi cũng rất muốn có được ta a? Được thôi, cùng ta chơi một trò chơi, thắng, ngươi có được ta, thua, ngươi phải đáp ứng ta một yêu cầu bất kỳ.

Sa Toa ngáp ngừng một lúc, rồi lại gật đầu đáp ứng:

- Hào, chơi với ngươi thì chơi, nói đi luật lệ là gì?

Mặc Phong một về âm trầm một bên, Hàn Nguyệt Xuyên biết rõ hấn tức giận vì chuyện gì, khẽ kéo hấn về phía bên mình, lại hướng Sa Toa hỏi mà không trả lời:

- Ngươi là đến Ngao Thiên đế quốc?

Sa Toa thất kinh, nàng hỏi vậy là ý gì?

- Ân.

- Ta cũng ở Ngao Thiên đế quốc một thời gian đấy a.

Nàng lại không trực tiếp nói ra luật lệ, lại nói vòng vo.

Sa Toa cũng không phải người ngu muội, liền thoáng biết được một phần luật lệ của nàng là gì:

- Trong luật lệ của ngươi có liên quan đến Ngao Thiên?

Nàng gật đầu, hần thì tức giận:

- Người có biết Ngạo Thiên lớn thế nào hay không? Chưa kể các thành trì thì ngay tại những khu rừng thuộc Ngạo Thiên đế quốc cũng đủ để cho người trốn suốt đời không ai tìm ra được rồi!

Nàng đưa lên một ngón tay lắc qua lắc lại, giọng nói giễu cợt, vui đùa lại vang lên:

- Đúng thật a, nhưng lần này hoàng tử người là ở đế đô Ngạo Thiên, ta cũng là ở đế đô Ngạo Thiên một thời gian cũng không có di chuyển đi đâu hết cả a.

Sắc mặt của Sa Toa tốt hơn vài phần lúc này, giờ thì nàng mới chính thức nói ra luật lệ trò chơi:

- Trong vòng ba ngày, tính từ khi mặt trời mọc vài giờ nữa cho đến khi mặt trời mọc lần thứ tư, người còn không tìm ra được ta là ai thì người thua.

Mặt trời mọc lên lần thứ tư, chẳng phải nói chính là trong vòng ba ngày hay sao. Quá ngắn thời gian đi a.

- Nhưng không công bằng, người biết ta, ta thì lại chẳng có thông tin của người ngoại trừ nơi này, hơn hết có thể người sẽ không thường xuyên tiếp xúc với Mặc Phong huynh để tránh bị ta nghi ngờ trong lúc trò chơi bắt đầu, người sẽ có mọi đề phòng. Còn ta thì chẳng có lấy một chút ít thông tin gì về người.

Nghĩ lại cũng đúng a, đúng là bất công với hần thật đấy.

- Được thôi, vậy cho người ba cái gợi ý, ta mười tuổi, tên có một chữ Nguyệt và ta luôn mang theo chiếc mặt nạ này bên người, không bỏ nó vào không gian giới chỉ nên người có thể nhận ra được a.

Sa Toa không một chút nào do dự liên kiên định nói:

- Hào, thành giao, trò chơi sẽ bắt đầu ngay khi mặt trời mọc, giờ ta muốn nghỉ ngơi trước.

Nàng phát tay, ý bảo hần tùy tiện kéo theo Mặc Phong đi ra ngoài. Kéo ra ngoài cách căn cứ vài dặm mới dừng lại, nàng đối diện với Mặc Phong, hỏi:

- Huynh có chuyện muốn nói?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thức Hải

- Sao muội lại đối với hần như vậy? Chẳng lẽ muội còn có tình cảm với hần?

Hàn Nguyệt Xuyên thoáng do dự một chút lại đối với Mặc Phong nở một nụ cười không rõ đáp:

- Chắc vậy a.

Nói rồi không hiểu tại sao Hàn Nguyệt Xuyên lại quay lưng bỏ đi, nàng đi rất thong dong, rất bình tĩnh. Ta còn yêu hần sao? Một câu hỏi hiện lên trong đầu nàng, rốt cuộc hiện tại nàng là đang nghĩ cái gì?

Đâu ai biết được, bên trong nàng là một đống hỗn độn như thế nào. Ngay hiện tại, nàng vẫn đang là chính nàng, Hàn Nguyệt Xuyên, nếu quá mức ép buộc, nàng sẽ biến mất và mãi mãi cũng sẽ không còn là Hàn Nguyệt Xuyên.

- Ta muốn được sống.

Ngay lúc nàng đi được một quãng đường dài ở trong rừng, Hạ Tiểu Ninh thức dậy từ trong lớp lòng ngực nàng nhảy ra, tức giận mắng:

- Hỗn đản, người dám bỏ ta vào thú giới, ngay cả chủ nhân của ta còn chưa làm thế với ta bao giờ!

Nhìn Hạ Tiểu Ninh nàng cười hắc hắc, châm chọc:

- Tỉnh rồi à, tiểu bạch sói?

- Ai là tiểu bạch sói chứ! Hừ! Ta chính xác là đã tỉnh từ lâu rồi. Chủ nhân đã nói sai về người quá nhiều đi.

Hạ Tiểu Ninh nói một lúc lại hơi hạ thanh giọng tức giận xuống, hướng nàng một ánh mắt nghi hoặc không có lời giải thích. Hàn Nguyệt Xuyên lại ngo ra,

sư phụ đã nói gì về nàng?

- Sư phụ nói gì với người?

Liếc nàng một cái, Hạ Tiểu Ninh quay lưng về phía nàng, hóa hình người, không quản nàng hỏi gì, cũng chẳng thèm trả lời một mực bỏ đi không nói một tiếng nào cả.

- Về thôi.

...

- Đứa nhỏ đó sao rồi?

Hàn Lâm Kiệt đến trước cửa nhà củi hướng hai tên thị vệ hỏi, bọn họ cả đêm không ngủ nhưng đôi mắt vẫn tinh tường không đổi chút sắc đen nào cả, cho thấy bọn họ cấp bậc tu vi cũng khá cao. Tu vi càng cao thời gian đói và buồn ngủ cũng giảm đi rất nhiều, có người có thể nhiều ngày không ăn, không ngủ vẫn xung sức như thường.

- Bẩm gia chủ, chúng tôi canh chừng nơi này cả ngày hôm qua, không có rời đi nửa bước.

Hắn gật đầu, vẫy tay gọi người hầu tới, nghiêm giọng nói:

- Mở cửa đi.

Thị nữ bên cạnh rất nhanh chóng mở khóa nhà củi cho Hàn Lâm Kiệt đi vào trong, vừa mở cửa sắc mặt nàng biến đổi thành một màu trắng, thân hình khẽ run nhẹ lui về sau:

- Gia... gia chủ... tiểu thư... nàng không có ở trong...

Sắc mặt của vị Hàn gia chủ này chẳng còn nghiêm minh như thường ngày nữa mà đã trở thành một mảng màu đen u ám mất rồi. Hắn tức giận, giọng nói ảm ảm vang lên trong cả một phân khu Hàn gia:

- Mau đi tìm con nhóc đó cho ta, không tìm được thì đừng có làm việc ở đây nữa!

Hai tên thị vệ vốn đứng nghiêm chỉnh thể cũng run chân bỏ chạy mất tiêu. Khắp cả Hàn gia ngày hôm đó, đều là một dạng gà chó không yên, tất cả mọi người đều chạy tìm kiếm Hàn tiểu thư.

Một bên khác, Hàn Đông Nhi ở trong lòng của một lão nhân, được lão cưng chiều nhưng trứng vàng trong lòng của lão, nàng nhõng nhẽo với lão nhân gia kia:

- Gia gia, người phải sử phạt thật nặng cái Hàn Nguyệt Xuyên kia, nàng ta vốn không xem Đông Nhi vào mắt, một mực đối đầu với Đông Nhi, Đông Nhi rất sợ a.

Lão gia tử, vỗ vỗ bờ vai của nàng, cười hiền hậu với nàng:

- Không sao, không sao. Có ta ở đây, ai cũng không bắt nạt được Đông Nhi của ta cả a.

...

Trong một tiểu viện nhỏ ở sân sau của Hàn gia, một cái tiểu viện nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, Hàn Nguyệt Xuyên ở trên giường, thì thầm một giọng rất nhỏ, như chỉ nói cho một mình nàng nghe:

- Điều ta đang làm là đúng?

Nhắm nghiền đôi mắt, Hàn Nguyệt Xuyên bức vào một thế giới trống trải, một con người ngoài ba mươi với mái tóc đen dài và đôi mắt màu đỏ biến dị, da của người này rất trắng nhợt khắp nơi trên người lại xuất hiện những vết nứt đỏ tươi kinh dị.

- Đáng lý người phải rất vừa lòng mới đúng chứ? Vậy, lý do gì khiến người vào đây?

Hàn Nguyệt Xuyên thân hình nhỏ bé đi đến bên cạnh con người đó, ngồi bên cạnh nàng ta, đôi mắt của nàng (HNX) hướng về nơi mà nàng ta đang nhìn, trước mặt hai người là thiên hà, những ngôi sao trôi nổi trong khung sắc huyền ảo.

- Việc ta đang làm là đúng hay là sai? Ta gặp sư phụ, ta gặp người của Cốc Lai bang, gặp lại người đính hôn, gặp lại gia tộc, gặp cả người ta yêu... mọi thứ đang diễn ra đúng chứ? Người là người dạy ta đánh nhau thì phải tuyệt tình, ta làm không được. Gặp người không nên quá dễ tin, không nên kết nghĩa quá nhanh, ta làm không được. Trước mặt mọi người thiên hạ không nên để lộ thực lực, nhưng vì không muốn khi nhục ta đã phải để lộ, nói thẳng ra là cũng không làm được.

- Trước mặt người nhà phải luôn biết khiêm nhường kiềm nén... ta vẫn... không làm được, bất cứ điều gì người dạy ta, ta đều không làm được. Vậy ta đúng hay sai?

Con người kia khẽ nhìn Hàn Nguyệt Xuyên, cánh tay trắng ngọc đầy vết rạn nứt đỏ huyết đưa lên, chỉ thẳng vào lồng ngực của Hàn Nguyệt Xuyên, âm thanh trầm ổn ngân lên:

- Có những lúc ngươi nên nghe theo chính bản thân mình mặc bảo, nhưng có những lúc không nên đại dốt nghe theo.

Một câu trả lời không rõ, nàng ta hạ cánh tay xuống, quay về lại vị trí cũ như bản thân mình chưa hề duy chuyển.

Hàn Nguyệt Xuyên thân hình trước con người này thật nhỏ bé, đây là điều nàng cảm nhận được khi mỗi lần đối diện với con người này, lạnh nhưng không rét, uy nhưng không nghiêm, con người này tại sao có thể là nàng? Làm sao có thể cùng với nàng là một cái Hàn Nguyệt Xuyên?

- Tại sao?

Hàn Nguyệt Xuyên áp ứng hỏi một câu, ánh mắt con người đó nhìn nàng, vô thần nhưng nàng hiểu được, ý nghĩ của nó như muốn hỏi: Tại sao vì cái gì?

- Sao ngươi không phạt ta, không trách ta vì đã không nghe theo lời dạy bảo của ngươi?

- Sao ta lại trách ngươi, đây là cơ thể của ngươi. Với lại, ngươi cũng không thể sống được lâu, nên muốn làm gì trước khi chết thì hãy làm mọi thứ mà ngươi cho là thỏa mái nhất đi. Để rồi không phải hối hận gì cả.

Đôi mắt to tròn của Hàn Nguyệt Xuyên nhìn con người lạnh lẽo như băng này khẽ gật đầu, chính bản thân nàng cũng biết rõ điều này, nàng sắp chết rồi. Một con người cần có ba hồn bảy phách để mà sống, nếu như không có thì sẽ trở thành người điên hoặc sẽ bị hồn siêu phách tán trong không gian trong một khoảng thời gian ngắn. Và nàng là điều thứ hai.

Lúc trước vì bảo vệ cho tên khốn Sa Toa kia nên hồn đã lìa xác, trong hư vô nàng tìm được một linh hồn trùng kích với mình nên muốn đưa con người này đến thể xác của bản thân, để hoàn thành những tâm nguyện còn lại của mình. Tìm được cha mẹ ruột. Nhưng lại không ngờ, hồn của nàng bị giữ một cái, phách thì còn bốn cái, may mắn thay nàng không trở thành kẻ điên nhờ có Hàn Nguyệt Xuyên từ thế giới khác chống đỡ.

Hàn Nguyệt Xuyên đến từ thế giới khác kia dạy cho nàng rất nhiều thứ để bắt đầu lại một cuộc sống mới, không nói lắp, không nhút nhát, rụt rè. Trong thâm tâm, nàng coi con người đến từ thế giới khác này như một vị vi sư của mình, dạy cho bản thân thật nhiều thứ mà chẳng đòi hỏi thể xác này của nàng, chỉ muốn chính nàng sống thật tốt trước khi chết.

Mới đầu, hai Hàn Nguyệt Xuyên trao đổi với nhau, Hàn Nguyệt Xuyên từ thế giới khác ở bên ngoài một ngày tìm hiểu cơ thể, sau khi tìm hiểu xong lại chìm vào Thức Hải, đánh thức linh hồn còn sót lại của Hàn Nguyệt Xuyên ở thế giới này. Sau đó, bản thân Hàn Nguyệt Xuyên từ thế giới khác vẫn luôn một mực ở Thức Hải này không đi ra bên ngoài.

Nhiều nhất khi Hàn Nguyệt Xuyên ngủ sẽ đi vào Thức Hải nói chuyện một ngày qua cho nàng, có khi lại hỏi một số vấn đề về đời sống từng trải của nàng ta. Mọi hình ảnh hoạt động thường ngày Hàn Nguyệt Xuyên không cần nói nàng cũng biết, vì trong Thức Hải này có thể nhìn ra thế giới bên ngoài nhờ vào đôi mắt của chủ thể chiếu lại bên trong.

- Ta... cảm ơn, nếu một tháng sau ta biến mất, xin hãy thay ta tìm cha mẹ của ta, nếu ta có huynh đệ tỷ muội, xin hãy bảo vệ họ. Nguyệt Xuyên tử, ngươi cũng hãy ra ngoài nhiều hơn đi, làm quen với cơ thể này trước đi. Nhưng, xin hãy để ta tự tung tự tác, ta muốn bản thân trước khi biến mất được một lần náo động thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Ngươi Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hội Thi Tứ Tài (1)

- Được, ta đồng ý với ngươi.

Đôi mắt của Hàn Nguyệt Xuyên khẽ nhắm giữ thần, hướng “Hàn Nguyệt Xuyên” lên tiếng nhắc nhở:

- Ngươi nên đi ra ngoài nghỉ ngơi đi, ta ở đây tu luyện. Đôi lúc ta sẽ ra bên ngoài làm quen với cơ thể này của ngươi như ngươi nói.

Nghe lời, nàng rời khỏi thứ hải, quay lại, ánh mắt hướng lên trần nhà, mệt mỏi. Đánh một giấc rồi tỉnh dậy, Hàn Nguyệt Xuyên vẫn thấy bản thân đang ở trong cái tiểu viện sắp sập của mình, nàng ngồi dậy, tính toán, bản thân nên đi đâu hôm nay.

À đúng rồi, còn trò chơi với hoàng tử Sa Toa nữa chứ? Thiếu chút nữa là quên mất rồi a.

Tiểu viện của Hàn Nguyệt Xuyên cũng gần với cổng sau của Hàn gia, hay chính xác hơn là tiểu viện của nàng ở ngay cổng sau cũng được. Việc đi ra đi vào mà không ai quản lý là chuyện rất đơn giản.

Nhưng một vấn đề nhỏ là cổng sau của Hàn gia là ở dưới chân núi, muốn đi đến trung tâm đế đô cũng mất vài giờ.

Đi đến trung tâm đế đô, Hàn Nguyệt Xuyên muốn đi mua sắm vài thứ, nói mua sắm nhưng thật ra chỉ toàn là đi chơi, mua kẹo, đồ chơi..., những thứ linh tinh như một đứa

Tùng tùng!

Đi đến một nơi, Hàn Nguyệt Xuyên chợt dừng lại, hướng ánh mắt về một nơi, “Hội thi Tứ tài” bốn chữ đập vào mắt nàng, nhớ tới hội thi ba năm một lần này thì lần nào nàng cũng là người đến xem rồi bị chế giễu là kẻ không học thức.

Bây giờ, nàng là muốn vào đó thử sức đấy à! Có người kia ở trong mình, chắc chắn có thể thử xem một lần.

Hội thi tứ tài diễn ra trong bốn ngày, không phải là bốn ngày một môn thi mà cả bốn môn thi sẽ được tổ chức trong một ngày, kéo dài đến tận bốn ngày. Luật lệ rất đơn giản người nào giữ được danh tự đầu bảng cho đến hết ngày sẽ coi như thắng, mỗi người chỉ được tham gia một lần, có quyền chọn cả bốn thi.

Bốn môn thi cũng lần lượt là cầm, kỳ, thi, họa.

Bước vào trong, Hàn Nguyệt Xuyên đến nơi đăng ký, người đăng ký nhìn thấy nàng liền tỏ ra một vẻ kinh bỉ vẩy vẩy tay xua đuổi nàng một cái a cẩu:

- Kẻ không có học thức thì đừng đến đây làm gì, biến đi biến đi!

Ánh mắt của Hàn Nguyệt Xuyên trong chốc lát liền thay đổi sắc thái, trở nên trầm ổn cùng với lạnh lẽo quang mang:

- Ta muốn đến báo danh thi cử.

Tên đăng ký kia nhìn nàng cười khinh miệt một tiếng, hần cười ha ha vào mặt nàng:

- Người mà cũng đến tranh thi? Kẻ không biết một chút tài nghệ nào như người cũng dám đến thi. Người cũng phải biết một người vào thi cần có ít nhất bảy năm học hành, còn người? Một năm cũng chẳng học thì vào làm gì? Biến đi cho không khí trong lành.

Khẽ nhắm lại đôi mắt, nàng nhớ tới trong sách lịch sử mà bản thân “Hàn Nguyệt Xuyên” này từng có đọc qua, ở một thời kỳ nhà nước thiếu thôn tiền bạc, đã đề ra một luật lệ chỉ cần bỏ tiền liền có thể mua một cái danh ngoặc dự thi mà không cần có thành tích học bảy năm như các sĩ tử khác.

Nhưng đồng dạng, những người thường là những bị rớt nhiều nhất và bị khinh bỉ nhiều nhất. Và luật lệ này đến nay chỉ bị lãng quên chứ không có hủy bỏ đi a.

Nàng giờ còn quan tâm sao? Trước sau gì cái đế quốc này cũng sẽ phản bội nàng thôi a, từ lúc cái thân xác này được sinh ra cũng đã bị khinh bỉ không biết bao nhiêu lần, có thêm lần một, lần hai cũng trả là gì cả.

Ánh mắt trầm ổn biến mất, Hàn Nguyệt Xuyên giờ lại nở ra một nụ cười khinh miệt đối với kẻ trước mặt ném cho hần một xấp ngân phiếu, quát:

- Haha, ta đúng là không thi đấy thì sao hả? Các người chẳng phải có một luật lệ chỉ cần có tiền liền có thể dự thi sao? Vậy thì đây này, tiền đấy, các người lấy đi và cho ta một cái danh ngoặc.

Âm thanh của Hàn Nguyệt Xuyên lớn đến mức khắp cả hội quán đều nghe thấy, trăm vạn ánh mắt đều chỉ hướng lấy nàng làm trung tâm mà nhìn đến.

Tên đăng ký kia nhìn nàng như một con điên đang lên cơn, quát bảo:

- Người đâu? Mau ném con a đầu điên này ra ngoài cho ta!

Hai tên thị vệ đi đến, vừa đến gần muốn đem Hàn Nguyệt Xuyên đi, cả hai người chỉ mới đặt tay lên vai của nàng, thì ngay lập tức một tên bị ném vào tường, mà bản thân hần còn không rõ mình bị ném vào tường như thế nào. Một tên thì nằm dài trên đất, đồng dạng với tên kia, trời đất quay cuồng chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Chỉ có tên nằm dài ở trên đất, hần phát hiện ra điều cuối cùng hần thấy khi bản thân nằm ở dưới đất là tiểu cô nương kia một tay nắm lấy cổ tay của hần, một tay đè ở vai.

Khi hần nằm ở dưới đất, ánh mắt nhìn lên trên Hàn Nguyệt Xuyên thấy nàng đang nhép miệng như dùng khẩu hình miệng nói gì đó, hình như là...

Yếu quá!?

Từ trên cao của hội quán, một người nhìn xuống phía lộn xộn đằng kia do chính Hàn Nguyệt Xuyên gây ra, hần quay lại vị trí cũ, uống một hớp trà.

Người ngồi bên cạnh hần, tướng mạo xuất chúng, mái tóc xanh sẫm dài được cột nhẹ lên, đôi mắt anh đào nhìn hần hỏi:

- Người thấy nàng ta thế nào?

Người nam nhân trong bộ đồ đen che khuất mặt kia bỏ xuống ly trà trong tay, lên tiếng:

- Nhân cách người này thay đổi quá nhanh, nhưng chỉ có hai loại trong ánh mắt người đó phát ra.

Nam nhân tóc dài kia lộ ra tinh quang hứng thú:

- Hai loại nhân cách?

Nam nhân mặt áo đen kia khẽ gật nhẹ:

- Một là trẻ con như lúc ném tiền vào mặt tên kia, hai là trầm ổn khi đánh hai tên thị vệ.

Nam nhân tóc dài vỗ tay khâm phục:

- Ta bội phục, từ xa thế này còn có thể nhìn thấy được ánh mắt của người khác, ta phục sát đất.

Tên kia cười khê không đáp, ánh mắt lại lần nữa hướng Hàn Nguyệt Xuyên, một tay vút cầm thì thầm một tiếng:

- Ta có hứng thú với nàng ta.

Âm thanh này nói to cũng không to mà nói nhỏ cũng không hẳn là nhỏ, tên nam nhân tóc dài nghe rõ từng chữ một một từ người kia nói ra, hắn đang uống trà liền phục ra, hơ vài tiếng chính giọng nói nhỏ:

- Khụ khụ... Thanh huynh, huynh nên nhớ huynh là hoàng tử đấy, là người có thể nắm vương vị trong tay nhiều hơn cả thái tử và các hoàng tử khác đấy. Huynh... vậy mà có hứng thú với nữ nhân điên này?

Nụ cười của hắc y nam nhân càng đậm nét hơn, hắn gật đầu khẳng định. Người kia lắc đầu, không nói tiếng nào, tiếp tục xem kịch hay.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Hội Thi Tứ Tài (2)

- Ở đây xảy ra chuyện gì?

Một lão nhân râu tóc bạc trắng bước ra nhìn đồng hồ hỗn độn này, lão âm trầm hỏi.

- Ngu lão, là tiểu a đầu điên này xông vào đây đòi lấy một danh ngoặc mà bản thân nàng ta còn chưa hề có chứng nhận học cử bảy năm nữa.

Tên đăng ký kia vừa nhìn thấy lão nhân râu tóc trắng này liền oanh oanh giải thích, thiếu thêm vài giọt nước mắt nữa là đủ cho một vở kịch kêu thảm rồi a.

Lão nhân kia đến gần Hàn Nguyệt Xuyên, một vẻ mặt thanh cao già nua không mặn không nhạt hỏi:

- Không biết Hàn tiểu thư đến đây có việc gì?

Hàn Nguyệt Xuyên biết lão ta, lão tên đầy đủ là Ngu Cước Nguyên, người ta gọi lão là Ngu lão.

- Không có gì, chỉ là muốn mua một cái danh ngoặc mà thôi a.

Ngu lão ánh mắt híp lại, dứt khoát:

- Danh ngoặc phải tự thân dành lấy, không thể mua được.

Nàng nở một nụ cười dài, đáp ngược lại với giọng ngang ngược của một đứa trẻ:

- Vậy mà ta lại nghe nói có thể dùng tiền mua đây a.

Ngu lão phát tay áo:

- Thật hoang đường, nào lại có chuyện đó được!

Hàn Nguyệt Xuyên cười hắc hắc:

- Hắc hắc, vậy ra cái luật mà tiên hoàng đề ra chỉ là một cái hoang đường.

Sắc mặt của Ngu lão thoáng hiện ra một tia trắng bệch sắc thái, những quyển sách có đề cập qua việc dùng tiền mua danh ngọc đã bị thu hồi từ lâu rồi, tại sao nàng vẫn có thể biết?

- Quả thật là có chuyện đó, nhưng Hàn tiểu thư cũng phải biết đó là cái giá trên trời, hơn hết những người dùng tiền để dự thi đều là những người bị kỳ thi nhiều nhất trong hội thi và điểm của họ thường rất thấp đi.

Ngu lão thoáng đổi giọng điệu, giải thích một mặt với nàng.

- Phải, ta biết thế thì sao nào? Trên đời này có cái gì mà tiền không mua được sao? Có gì mà ta không thể mua khi có tiền trong tay sao?

Gật đầu, nàng biết rõ những điều đó, trong lịch sử những người dự thi bằng tiền đều bị loại một cách thê thảm, những người đó còn không có cơ hội đăng bài của mình lên bảng thi và họ đều bị ép bức.

Nhưng nàng sẽ quan tâm sao? Bản thân chỉ còn tồn tại được một tháng thời gian thi còn gì để nàng luyện tiếu đây?

Ngu lão thờ dài một hơi, đến bàn đăng ký, giọng nói trầm lặng nói với nàng:

- Được rồi, một cái danh ngọc là 200 vạn kim tệ, có thể tính toán bằng ngân phiếu.

Vừa nghe ra cái giá, Hàn Nguyệt Xuyên chẳng có lấy một chút cau mày, dù gì thì đây cũng là cái giá nàng biết trước từ trong sách, nên cũng chẳng mắc gì phải hoảng sợ, thêm một điều nữa, tiền nàng không có thiếu đâu.

Đứng đếm sấp tiền ngân phiếu trong tay, Hàn Nguyệt Xuyên làm bộ nói:

- Chết a, ngân phiếu ta không đủ.

Phi!

Một người vừa nghe nàng nói liền cười phì ra khinh thường, một giọng mỉa mai vang lên:

- Không có tiền mà cũng đòi mua một cái danh ngọc nữa chứ! Về nhà dút sữa rồi lại đến nhé tiểu oa nhi hắc hắc, cười chết ta thật!

Ánh mắt nàng khẽ liếc về phía tên mỉa mai đó, những người khác cũng đồng dạng cười theo lời mỉa mai của hắn. Lại hướng về phía Ngu lão, nàng cười hi hi hời:

- Không biết có thể tính bằng những thứ có giá trị khác hay không?

Ngu lão gật gù:

- Có thể.

Rầm!

Đặt trên bàn là hai trăm khối khoáng thạch trung phẩm, hướng Ngu lão hỏi qua:

- 200 khối khoáng thạch trung phẩm chắc đủ rồi chứ?

Vạn mắt nhìn đồng khoáng thạch chất thành ngọn núi nhỏ kia liền sáng mắt cả lên, Ngu lão cũng ngờ ra một hời. Trên tay Hàn Nguyệt Xuyên còn một sấp ngân phiếu liền ném vào trong đó với một bộ dạng bối thi:

- Ta cho ngươi coi như là cảm ơn đi.

Ngu lão một tay lấy bút ghi ghi, một tay vẫy vẫy gọi người cẩn thận đem đồng ngân phiếu cùng khoáng thạch thu xếp lại.

- Được rồi, ba ngày sau người hãy đến tham gia, cuộc thi năm nay tổ chức vẫn như thường lệ bốn môn thi diễn ra cùng lúc và kéo dài bốn ngày. Về chuẩn bị đi a.

Tuy nói 200 khoáng thạch có giá 200 vạn nhưng vẫn không hẳn là vậy, ở nơi này khoáng thạch vốn trân quý, nên khi tính toán khoáng thạch càng nhiều số lượng lại càng cao hơn một bậc, một cái khoáng thạch trung phẩm quả thật chỉ có 1 vạn. Nhưng nếu xét về độ quý hiếm của nó mà ở Tây đại lục đã tăng tên một phần, 10 viên khoáng thạch sẽ tăng 1 giá, có nghĩa là 10 viên sẽ là 11 vạn.

Nói như vậy, tính thạch mà Hàn Nguyệt Xuyên đưa là 220 vạn kim tệ, chứ không phải là 200 vạn kim tệ.

Lấy xong một cái danh ngọc, Hàn Nguyệt Xuyên rời đi, vừa bước ra cổng liền gặp lại người quen. Lần một nàng chết đi sống lại cũng là gặp cái người quen này, không ngờ lần này lại gặp lại a. Rất không ngờ đến cái xảo diệu âm kế Hàn Đồng Nhi này.

Nàng ta chỉ thẳng vào mặt Hàn Nguyệt Xuyên, nụ cười tự tin nói:

- Ngươi chờ về tới gia tộc bị xử phạt đi.

Nhún nhún vai, Hàn Nguyệt Xuyên lắc người đi qua khỏi người của Hàn Đông Nhi, thẳng bước đi về phía trước.

Trong đầu của Hàn Nguyệt Xuyên thoáng vang lên một câu không tự giác:

- Ngốc nghếch, chuyện ngươi vừa làm ra có biết sẽ để lại hậu quả tương lai như thế nào không? Một là thân phục bại tướng, hai là diệt khẩu diệt thân.

Hàn Nguyệt Xuyên khẽ cười si ngốc, đáp trả lại cái âm thanh bất tri bất giác này:

- Chẳng sao cả, ta chỉ sống được một tháng thời gian và hơn hết, ta muốn bản thân bị thế giới này ruồng bỏ, để khi ta rời đi ngươi có thể sống một cuộc sống hoàn toàn mới.

Về đến Hàn gia, Hàn Nguyệt Xuyên không đi vào bằng cửa lớn, nàng vòng về phía sau, đi thẳng vào bằng cửa sau, thẳng đến tiểu viện của mình. Vì tiểu viện của nàng chính xác là ở cửa sau mà.

Đến trước tiểu viện của mình, một đám người đứng ở đó, Hàn Nguyệt Xuyên lại không chút sợ hãi đi đến hỏi:

- Có chuyện gì?

Đám người kia quay về hướng phát ra âm thanh, bọn họ kinh hãi, quả thật Hàn Nguyệt Xuyên đã chón ra khỏi nhà củi mà còn tự do đi lại khắp nơi như thế này nữa chứ.

- Tiểu thư, lão gia chủ cho gọi người.

Bọn người đó một giọng gọi nàng là tiểu thư, nhưng một mặt là khinh bỉ tuyệt đối. Vì bọn họ biết, chuẩn bị có chuyện sắp xảy ra với nàng ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đuổi Khỏi Hàn Gia

- Không biết lão gia chủ gọi ta đến là có chuyện gì?

Đến trước đại đường, Hàn Nguyệt Xuyên khom người hành lễ với các trưởng bối rồi trực tiếp hỏi đến lão gia chủ.

Lão gia chủ nhìn nàng một vẻ uy nghiêm trường bối lão nhân nói:

- Ngươi thật không biết có chuyện gì?

Lắc đầu, biết nàng cũng chẳng nói đi.

- Ta hoàn toàn không biết.

- Hừ! Còn nói không biết?

Ở một bên, Hàn Đông Nhi đứng bên cạnh lão gia chủ, vẻ mặt tức giận chỉ vào mặt nàng quát lên một câu.

Quang mâu khẽ liếc như lưỡi kiếm sắc bén, giọng nói nàng âm trầm vô cảm:

- Trưởng bối còn chưa lên tiếng thì ngươi có quyền hạn để lên tiếng sao? Là ai dạy ngươi cái thái độ vô lễ đó?

Ánh mắt của nàng lại hạ xuống trên người của Hàn lão gia chủ, vẫn là giọng nói âm trầm vô vị đó:

- Lão gia chủ, ngài cũng chấp nhận hành vi đó sao?

Lão gia chủ không nói tiếng nào về hành vi của Hàn Đông Nhi, vì nàng ta là tôn nữ của lão, nên lão bên vực cho nàng ta cũng chỉ là thiên kinh địa lý.

- Hừ! Ở trường học ngươi lại không lo học hành luyện ái nam nữ chẳng ra gì, để rồi bản thân còn bị đuổi ra khỏi trường học. Ngươi xem, ngươi bảo vệ cho hán một mạng nhưng hán đã đền đáp gì cho ngươi chưa? Chưa hề, vậy ngươi sao lại còn bảo vệ hán, để Hàn gia và Bách Lý gia hai bên xảy ra xung

đột, nếu như không phải vì Bách Lý Thiên Huyền kia dễ tính và Ân Nguyệt với hắn có chút cảm tình thì cũng sẽ không dễ dàng làm lành chuyện này rồi.

Hàn Ân Nguyệt- Đại tiểu thư của Hàn gia, như hoa như ngọc, là hoa sen, là ngọc quý của Hàn gia, thanh cao đi kèm ngạo mạn. Ở trong gia tộc thanh cao, hiền thực, nữ công gia chánh bên ngoài bắt nạt tiểu muội là nàng, coi mạng người như tiền rác có thể mua, thích lấy tiền dè người. Một con người sống hai mặt chính hiệu.

Lão gia chủ đây chính là cố ý nói sang một chuyện khác. Hàn Nguyệt Xuyên vẫn đứng đó, mặt đối mặt với lão gia tử, nghe hắn giáo huấn mà không có một chút động tĩnh gợn sóng nào.

- Hàn Nguyệt Xuyên, giờ ta phạt ngươi đến từ đường quỳ ba tuần, ngươi có phục không?

Ở trong ống tay áo, đôi bàn tay trắng ngọc của nàng khế siết chặt lại thành nắm đấm, oan ức, nàng rất oan ức, nàng đã oán ức mười năm rồi, thời gian thì lại không nhiều, chỉ bằng xả ra hết một lần luôn đi:

- Ta không phục!

Lão gia chủ già nua trợn mắt nhìn nàng hỏi:

- Sao lại không phục?

- Tại sao bị phạt luôn là ta, sai cũng luôn là ta? Có một lần Hàn Đông Nhi đánh ta khắp mình đầy thương tích, ta thì chỉ vì muốn bảo vệ bản thân mà đánh nàng một cái, một cái so với hơn trăm cái của nàng ta thì tính là gì, nhưng tại sao người bị phạt khi đó là ta?

- Tại sao khi xưa ta bị cướp đánh giữa đường, mất hết tiền bạc mọi thứ đều đổ lỗi lên đầu của ta? Khi xưa có người ám sát ta, muốn giết ta, ta đành ở ngoài đường mấy ngày để trốn tránh, thế nhưng quay về không một ai hỏi han gì đến ta, liền phạt ta quỳ ở từ đường mấy ngày. Lần nào cũng vậy, phạt với phạt cũng chỉ có mình ta.

- Lần này, ta yêu Sa Toa thì thế nào, mạng này của ta là do các người cư mạng, nhưng ta cũng có quyền quyết định cuộc sống của bản thân. Ta ngay từ đầu đã không có yêu Bách Lý Thiên Huyền kia, là các người ép ta hứa hôn với hắn, chuyện này ngay cả ta cũng chẳng có quyền xen vào, lại chẳng hề hay biết chuyện gì, ngay khi có ý thức liền nhận ra bản thân đã bị hứa hôn từ lúc nào không hay.

- Ta ở đây đã từng gọi các người là thúc thúc hay gia gia chưa? Chưa hề, các người không cho ta gọi như thế là vì cái gì? Vì ta mất cha mẹ, hay vì Hàn gia vốn không phải là gia tộc của ta, mà bản thân ta chỉ qua là vô tình có cùng từ “Hàn” chứ không phải là người của Hàn gia này đi?

Rầm!

Vốn là Hàn Nguyệt Xuyên vẫn muốn nói tiếp những lời oan ức của mình suốt 10 năm qua, nhưng ai ngờ, giữa đường lão gia chủ không kiềm chế nổi đập nát cái bàn bên cạnh ông ta, trong cơn giận dữ ông ta vô tình phóng thích uy áp về phía Hàn Nguyệt Xuyên.

- Phụt!

Chịu không được uy áp từ lão gia tử, Hàn Nguyệt Xuyên liền bị uy áp đè ép cho quỳ xuống, phun ra một ngụm máu tươi trên sàn. Lão gia chủ không quan tâm sống hay chết ở đó ra sao, lão cũng không thu uy áp về, hừ lạnh:

- Nếu ngươi không thể chịu đựng được, tốt. Vậy ngươi liền rời khỏi Hàn gia, coi như nơi này chưa từng có sự tồn tại của ngươi.

Hàn Nguyệt Xuyên cắn răng đứng dậy, đôi mắt cuồng quật nhìn lão, nàng lại giữ vững cơ thể, một lần nữa quỳ xuống, khấu đầu ba cái hướng lão gia chủ và gia chủ của Hàn gia, thân hình gượng ép khẽ run đứng dậy, những bước chân của nàng nặng trĩu rồi đi khỏi đại đường.

Một cái quay đầu nàng cũng không quay lại.

Nơi này có điều gì để nàng luyến tiếc sao? Không có, hoàn toàn không có, sau khi sống lại nàng đã được dạy dỗ rất nhiều thứ, những chuyện như thế này, nàng phải chấp nhận, mặt đối mặt với nó. Rồi đi rồi, đáng lý nàng nên cảm thấy thoải mái mới đúng, tại sao nàng lại có cảm giác kỳ lạ...

Khi Hàn Nguyệt Xuyên rời khỏi đại môn Hàn gia, Hàn gia chủ liền hướng về lão gia tử nói:

- Phụ thân, nhưng vậy được sao? Nàng còn chưa đến mười lăm tuổi nữa đi.

Lão gia chủ hừ hừ không tút lại lời nói đuổi nàng ra khỏi Hàn gia:

- Hừ, chỉ là một đứa trẻ bỏ đi được bao lâu, khi đói lập tức quay về cầu xin đi.

Hàn gia chủ cau mày khó xử:

- Nhưng lỡ không quay về.

Lão gia chủ đứng dậy, phất ống tay coi như không có chuyện gì hết:

- Thì kệ nàng, giờ nàng và chúng ta cũng không còn liên quan.

Hàn gia chủ giọng nói lấp bắp:

- Nhưng, nhưng là người của Hàn gia chính gia đã đến đây rồi, nói có trong buổi đại biểu diễn võ gia tộc muốn tận mắt xem Hàn Nguyệt Xuyên nàng diễn võ, nhưng giờ nàng ta đi rồi. thì, thì phải ăn nói sao đây? Vốn dĩ, người kia đưa tới Hàn gia nói năm mười lăm tuổi sẽ đến đón nàng đi, nếu như khi đó nàng không có xuất hiện, chúng ta Hàn gia cũng coi như tiêu.

Nghe những lời nói của Hàn Lâm Kiệt, lão gia chủ mới tự giác dừng lại, sắc mặt hơi tái nhợt vài phần, hướng về phía Hàn Lâm Kiệt dạy bảo:

- Người đi nói với bên chính gia rằng, nàng là tự ý bỏ đi, còn về người kia còn đến năm năm, chúng ta trong khoảng thời gian đó phải nâng cao thực lực bảo vệ gia tộc, năm năm thời gian đó chắc cũng khoảng vào thời gian đại biểu Thiên Ty trăm năm một lần đi, đến lúc đó chúng ta cầu xin phía chính gia ra sức bảo vệ cho chúng ta mà thôi.

- Hy vọng mọi chuyện sẽ an ổn như thế.

Năm năm sau, đại biểu diễn võ Thiên Ty, mười một đại lục đề cử có học viên suất sắc nhất đi diễn võ. Thời gian đó, Hàn gia phân gia được Hàn gia chính gia ra sức bảo vệ để tránh né con người kia. Nhưng rồi nhận được một bức thư từ con người đó.

Đại hội diễn võ Thiên Ty tan hoang, Hàn Nguyệt Xuyên làm xáo trộn đại hội diễn võ. Ngang ngược, âm trầm, sắc bén nàng quay lại với một diện mạo khác, không ai nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Động Tình Nhưng Thật Ra Là Trúng Mị Được?

Vì bị đuổi ra khỏi Hàn gia, Hàn Nguyệt Xuyên liền tìm một nơi vắng người phun ra một ngụm máu, hơi thở gấp một chút, khuôn mặt hiện tại có phần nhợt nhạt đi rất nhiều. Thứ uy áp kia vẫn khiến cho Hàn Nguyệt Xuyên cảm thấy khắp cả người nặng nề, như cái uy áp đó vẫn còn đang đè lên người nàng vậy.

- Đây chắc hẳn là uy áp của Vương Quyền đi... Nhưng ông ta đã xuất quan, chắc cũng là đạt tới trình độ đó đi.

Điều tức lại một chút, hàn Nguyệt Xuyên nhìn lên bầu trời xanh, nàng thầm thở dài, không biết bản thân khi nào mới đạt đến được trình độ đó.

Vấn đề hiện tại là không biết bản thân sẽ ở đâu trong ba ngày tới, phải ở ngoài này chơi trò chơi với tên Sa Toa kia, nhà thì không có để về, muốn đến chỗ của Mặc Phong cũng không thể.

Chợt nghĩ đến một nơi, nhưng sau đó Hàn Nguyệt Xuyên liền lắc đầu không muốn nghĩ đến nó cũng như đến đó dù chỉ một lần.

Nhìn sắc trời cam vàng cho thấy mặt trời đang đi xuống núi, Hàn Nguyệt Xuyên suy nghĩ đi dạo phố đêm một chút, nhưng không phải dành cho nàng, mà dành cho người kia.

- Nguyệt Xuyên tỷ, tỷ hãy ra ngoài xem phố đêm đi.

Hàn Nguyệt Xuyên ở trong thức hải nghe được lời nói của “Hàn Nguyệt Xuyên” thoán gật đầu đáp lại:

- Được.

Khi Hàn Nguyệt Xuyên đến thế giới này được ngày thứ hai thì dạy cho “Hàn Nguyệt Xuyên” rất nhiều thứ, kể từ đó “Hàn Nguyệt Xuyên” lúc nào cũng xem nàng như sư phụ của mình. Nhưng đối với Hàn Nguyệt Xuyên thì nàng lại cảm thấy phiền phức và rất khó chịu, nên bảo “Hàn Nguyệt Xuyên” gọi mình là tỷ.

Nhà nhà khi về đêm đều thấp lên ngọn đèn trước cửa, những quán hàng thấp sáng các góc cạnh, mỗi cửa hàng đều làm như thế khiến cho đường đi sáng hơn bao giờ hết. Cảm giác cô kính, phong nhã này khiến người ta có cảm giác thanh bình, yên ổn.

...

- Hoàng huynh nhìn kìa, nữ tử đó thật đẹp a.

Ở một vị trí cách Hàn Nguyệt Xuyên không xa, Sa La và Sa Toa đang đi dạo ở trung tâm của đế quốc Ngao Thiên, xem phong tình về đêm ở nơi này.

Đang xem ngắm cảnh vật xung quanh thì đột nhiên Sa La lại lên tiếng, tay chỉ về hướng một nữ tử. Sa Toa hướng ánh mắt về phía hướng chỉ của Sa La,

phát hiện ra một nữ tử tóc đen tuyền xỏa dài tùy tiện, nước da trắng như ngọc tuyết, đôi mắt màu xanh lục bích huyền ảo ma mị, đôi môi anh đào hồng nhạt nhẹ nhàng nở nụ cười.

Nữ tử này đang nhìn một viên ngọc bội màu trắng, tay ngọc của nàng vút miếng ngọc bội trắng được treo trên gian hàng. Ngắm nhìn miếng ngọc bội đó xong nàng ta liền bỏ đi, lại đến một gian hàng khác.

Sa Toa đi đến miếng ngọc bội mà nữ tử đó vừa chạm vào, hóa ra trên miếng ngọc bội trăm khắc hình con rồng đang lượn lờ trên bầu trời qua các tầng mây.

- Lão bản, miếng ngọc bội này ta muốn.

Lão bản chưa kịp nói những câu vãn mà ngành nghề thường nói, thì Sa Toa đã lấy miếng ngọc bội xuống, ném cho lão bản một tờ ngân phiếu, tiếp tục đuổi theo sau nữ tử kia.

Nữ tử kia lại dừng ở trước gian hàng bán chuông, nhìn chòm chuông dài treo đều năm quả chuông đồng giống nhau trên một sợi dây, nàng ta khẽ búng ngón tay lên một quả chuông, cả năm quả đồng thời run động kêu lên những tiếng đing đing linh linh rất dễ nghe.

Nụ cười trên môi của nàng cũng như thế, rất nhạt nhưng hần vẫn nhìn rõ ràng nụ cười đó, trong mắt hần nó như hiện lên là một nụ cười tươi đẹp. Nữ tử lại rời đi mà không mua nó, nàng cứ như đang đùa đùa mà thôi.

Lại chạy đến gian hàng bán chuông, Sa Toa mua ngay chòm chuông mà nữ tử kia đùa nghịch. Sa La ở một bên khẽ cười gian xảo:

- Hắc hắc, hoàng huynh động phải tiếng xét ái tình rồi a.

Khuôn mặt Sa Toa thoáng đỏ ửng, quay lại lắc đầu đáp:

- Không có, huynh không thể nào động ái tình được.

Sa La cười hi hi, khuỷu tay nàng chọc chọc cách tay của Sa Toa, trêu chọc:

- Còn nói không, đồ người ta chạm vào huynh đều mua hết còn gì.

Sa La nói xong mới để ý xung quanh, phát hiện ra nữ tử đó đã đi mất, buồn chán lên tiếng:

- Thật đáng tiếc a, khó lắm mới có một người làm cho hoàng huynh động tình liền biến mất.

Chột chột.

Đột nhiên Sa Toa cảm thấy có một ai đó đang dùng ngón tay chột trên vai của mình, cậu liền quay lại, phát hiện ra nữ tử đó đứng ở đằng sau mình, ánh mắt nàng nhìn hần rồi lại nhìn đồ vật trên tay của hần, sắc mặt không có điểm cười nào, trầm lạnh hỏi:

- Theo dõi?

Phải, nàng chính là người mà hần vừa gặp liền động tình, thấy nàng chạm vào món gì liền mua ngay món đó. May mắn là chưa đến gian hàng nào liền mua cả gian hàng đó.

Sa Toa đối diện với nàng sắc mặt đỏ lên, nàng ta đưa tay sờ lên mặt cậu, ngọc thủ của nàng chạm vào môi hần, thu tay về, khẽ liếm trên đầu ngón tay vừa mới chạm môi hần xong, giọng nói nàng trầm ôn như không có chuyện gì vang lên:

- Người bị trúng mị được rồi. Không nặng lắm, chưa đến mức mất hết bản tính, chờ vài phút nữa thì tâm trí của người sẽ mất hết. Ở đây ta có thuốc giải, nếu lần sau còn có cảm giác nóng hay động tình một cách vô lý thì dùng.

Nói rồi nữ tử kia đưa cho hần một lọ sứ, bên trong chứa mười viên giải mị được đan. Nàng hướng về phía trước mà rời đi, Sa Toa cầm trong tay lọ thuốc hỏi nữ tử kia:

- Tiểu thư, có thể cho ta biết tên của nàng không?

Nữ tử rời đi liền dừng bước, đôi mắt lục bích trầm ôn nhìn hần, khẽ nói:

- Hàn Nguyệt Xuyên.

Âm vang của nàng không to không nhỏ đủ để cho bọn họ nghe thấy tên của mình, nàng tiếp tục đi tiếp không dừng lại thêm một lần nào nữa. Để lại phía sau hai người là Sa Toa và Sa La. Sa La ngón tay run run chỉ theo hướng lưng của Hàn Nguyệt Xuyên, giọng nói có phần run rẩy:

- Nàng... nàng ta nói, nàng là Hàn Nguyệt Xuyên... Đó chẳng phải là tên của nữ nhân theo đuổi hoàng huynh sao? Tại sao?

Sa Toa cũng thất thần, rõ ràng khi xưa ở trong học viện nàng ta không hề xinh đẹp khuynh nước khuynh thành như thế, chỉ là một nữ bình thường, không lí nào lại trở thành mỹ nhân xin đẹp thế này.

Ngắm lại, quả thật Hàn Nguyệt Xuyên có mái tóc đen, nhưng đôi mắt là một màu vàng lục chứ không phải là màu lục bích. Chỉ có hai đáp án trong đầu của Sa Toa hiện tại, một là Hàn Nguyệt Xuyên dùng thuật dịch dung, hai là người vừa rồi chỉ có cùng tên chứ không phải nàng ta.

Sau khi uống xong thuốc giải, Sa Toa lại nghĩ về chuyện. Hắn trầm nghĩ, bản thân hắn là động tình hay là trúng mị được như nàng nói?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hạnh Phúc Phù Dung

Sa La nhìn bóng lưng Hàn Nguyệt Xuyên rời đi mà hừ một tiếng, không phải là hừ theo kiểu khinh thường như nàng thường hay thể hiện, cái hừ này rõ ràng thể hiện sự bức bối, không phục. Kéo cánh tay của Sa Toa đi theo mình.

Bất giác hắn phát hiện cánh tay mình bị kéo đi, Sa Toa hỏi:

- Muội kéo huynh đi đâu vậy?

Sa La bức bối đáp lại:

- Đi tìm vị tỷ tỷ đó, phải hỏi rõ chứ, nếu tỷ tỷ đó thật sự là Hàn Nguyệt Xuyên kia thì hoàng huynh biết rõ mình nên làm gì mà, còn nếu không phải là người đó thì kết giao càng tốt.

Đi được một đoạn đường, hai người thấy nữ tử Hàn Nguyệt Xuyên đang cầm trên tay cây kẹo hồ lô, nhìn thấy số lượng này mà một mình nàng ăn có hơi... giật mình đi.

Hàn Nguyệt Xuyên rút ra một cây kẹo, bắt đầu ăn, vừa ăn vừa đi, đến một nơi tối tăm, nàng khẽ nói một câu:

- Đệ đệ, ta đến tìm người như đã nói đây a.

Một đám hài tử lớn nhất khoảng bảy tuổi dẫn đầu những đứa trẻ khác chạy ra, quay xung quanh người của Hàn Nguyệt Xuyên, đôi mắt long lanh nhìn những cây kẹo hồ lô trên tay của nàng. Hàn Nguyệt Xuyên cúi người xuống, hạ thấp cánh tay, đưa những cây kẹo hồ lô cho những đứa trẻ kia.

- Đa tạ tỷ tỷ.

Bọn nhi đồng trăm miệng một lời, những cây kẹo trên tay của nàng cũng chia đều cho mỗi đứa một cây kẹo hết cả rồi. Một đứa trẻ khác lại nói:

- Tỷ tỷ, tỷ thật tốt, sao tỷ lại đối tốt với gia đình bọn đệ như vậy?

Trong đôi mắt lục bích của Hàn Nguyệt Xuyên hiện lên một tia ấm áp, đáp lại đám trẻ:

- Vì nơi này rất ấm áp và vui vẻ.

Cho dù bản thân nàng có ở đâu thì cũng chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc và ấm áp như ở đây. Chỉ mới đây thôi, nàng chỉ qua là phát hiện một tiểu hài nhi xin ăn ở bên đường, bắt chuyện với đứa trẻ mới biết gia đình nghèo túng phải đi xin ăn, vì còn nhỏ nên không thể làm được gì, nàng quyết định để đứa trẻ này dẫn đường cho mình đến nhà của nó. Trên đường cũng sẵn tiện mua ít đồ.

Lúc đứa trẻ đi trước chỉ đường, Hàn Nguyệt Xuyên cước bộ theo sau nhìn các gian hàng ghé mắt vào xem một chút, xem không được bao lâu phát hiện ra Sa Toa đi theo sau, nàng liền đi nhanh theo đứa bé, hỏi đứa bé cho nàng biết đường đến nhà của em, rồi bảo đứa bé đi về nhà của mình trước đi.

Nàng bắt đầu đi về phía Sa Toa, mới thấy hắn theo mình vì bị trúng mị được, mị được chỉ cần nhìn một nữ tử đầu tiên bất kỳ, thì sẽ nảy sinh tình cảm không rõ, sau đó dần dần ham muốn chiếm đoạt nữ tử ấy. May mắn được nàng phát hiện ra cho giải độc.

Giải độc xong nàng dựa theo chỉ dẫn của tiểu hài tử đi về, trên đường gặp người bán kẹo hồ lô, nàng cũng chưa bao giờ ăn muốn ăn thử, lại sẵn tiện mua cho đám trẻ đó, không biết bao nhiêu liền mua đại khoảng mười cây, bản thân rút ra một cây ăn thử.

Khi đến nơi, nàng gọi đám trẻ đó ra chỉ là tùy ý mà không thân mật gì cả, nhưng vì hài tử kia nói cho các huynh đệ tỷ muội của mình biết chuyện gì đó nên mới chạy ra chào đón nàng. Khi bọn chúng chạy ra, nhìn bên trong ánh nến đỏ hồng soi sáng căn nhà nhỏ, lão nương trên mặt nở nụ cười hiền hậu lắc đầu nhìn những đứa trẻ, tay cầm kim may áo.

Một cảnh tượng mà nàng ao ước thấy một lần cũng khó vô cùng.

Đưa những tiểu hài tử vào nhà của chúng, Hàn Nguyệt Xuyên đi vào đóng cửa, ở bên trong nàng nhìn nữ phụ ốm yếu đáng thương kia liền chịu không

được lên tiếng:

- Đại nương, ta muốn ở lại đây một thời gian có được không?

Vị đại nương kia nhìn nàng, ánh mắt đen vẫn đục của nàng nhìn Hàn Nguyệt Xuyên:

- Nơi này nghèo hèn, nếu cô nương không chê thì hãy ở lại đây bao lâu tùy thích, ta gọi Nguyệt Thẩm Vi, người cứ gọi ta là Nguyệt a di như những hài tử khác ở đây là được rồi. Ta cảm ơn cô nương vì đã cho bọn hài tử này những sâu kẹo đó.

Hàn Nguyệt Xuyên cười nhẹ đáp lại:

- Nguyệt a di người không cần khách sáo làm gì, Ta là Hàn Nguyệt Xuyên, người cứ gọi ta là Xuyên nhi đi. Mọi người vẫn chưa ăn tối đi, để ta đi nấu ăn tối cho mọi người.

Nhìn lại nơi này, đa phần họ đều là ăn ở dưới đất thì phải, cái bàn quá nhỏ không đủ cho mọi người ngồi rồi. Suy ngẫm một lúc, Hàn Nguyệt Xuyên lắc đầu, đám trẻ này còn quá nhỏ, không thể làm gì được cả.

- Đợi ta một chút a.

Nói rồi nàng liền rời đi ngay lập tức, chạy đến một cửa hàng, mua một cái bàn to đủ cho hơn mười người trưởng thành ngồi vẫn thấy rộng, mua luôn một bộ bàn ghế quay về, ngắm lại nhà của họ quá nhỏ đi.

Thôi thì ăn ngoài trời đi.

- Ta về rồi.

Vừa nói nàng vừa đẩy cửa đi vào trong, một cảnh tượng không nên thấy đập vào mắt nàng, những đứa trẻ bị đánh cho khắp người bầm tím, có đứa thì máu chảy từ miệng hay một số bộ phận khác trên người do bị kiếm chém qua.

Cảnh tượng này, thôi thúc con người của Hàn Nguyệt Xuyên quya về quá khứ, lâm vào tình trạng trống rỗng, điều duy nhất hiện lên trong đầu là “giết“.

Nàng tức giận, trong mắt hiện lên những đường gân máu đỏ huyết, tròng mắt xanh lục bích dần dần chuyển sang một màu đỏ huyết sắc, mái tóc nàng trong không gian không gió mà bay, sát khí tỏa ra hữu hiện, khiến cho mắt người thường cũng có thể thấy được tu la địa ngục đang ở phía sau nàng.

- Chết đi... Các ngươi chết hết đi!

Bọn thổ phi đang cường hiếp Nguyệt Thẩm Vi thì đột nhiên có người xông vào khiến bọn hắn ngưng trệ động tác, mọi ánh mắt đều hướng về nàng, khi nghe nàng rít lên những câu đầy âm lãnh đó, bọn chúng liền sợ hãi, sợ hãi vì chúng tựa như nhìn thấy tu la từ thần đang ở sau lưng nàng ta, sát khí nồng đậm đó từ nàng cũng muốn làm cho bọn hắn hồ hạp không ổn định.

Từ không gian giới chỉ nàng rút ra một thanh kiếm bạch quang óng ánh, hung hăng bổ xuống một kiếm, khí kiếm tạo ra một đường nứt trên mặt đất cắt ngang qua người của một tên trong số đó.

Những tên kia run rẩy khi kịp phản ứng, một đôi mắt đỏ huyết yêu nghiệt chắn trước mặt hắn, trái tim hắn đột nhiên nhói lên, cảm giác lạnh lẽo lan dần ra khắp cả toàn thân, hắn run rẩy nhìn xuống lòng ngực, thanh kiếm không biết từ lúc nào đã yên vị xuyên qua trái tim của hắn.

Khẽ lắc kiếm một cái, nàng kéo một đường ngang chém từ trái tim của tên vừa rồi chém đứt cả cơ thể của hắn, thuật tiện chém cổ của tên vừa rồi. Chẳng ai có thể phản ứng gì thì đừng nói đến việc phản kháng. Bọn họ có cảm giác như bản thân đang bị một sợi dây xích vô hình khóa lấy.

Thanh kiếm trong tay nhuộm đỏ từ đầu kiếm tới chuôi kiếm, nàng đâm vào mi tâm của một tên trong hai tên còn đang sống, bước đến người cuối cùng, hắn ta chỉ biết run rẩy, không thể nói chuyện hay phản kháng, cơ thể hắn không nghe theo lời của hắn.

- Biết sao người không thể di chuyển không? Vì hiện tại xung quanh người người không hề có oxy cũng không có sự tồn tại của khí quyển, nên người cảm thấy ngột ngạt, không thể nói chuyện, khắp người người nặng trĩu vì trọng lực xung quanh người tăng lên gấp mấy lần, trong một khoảng thời gian ngắn các người sẽ không nhận ra, nhưng một khoảng thời gian dài thì chắc chắn nhận ra.

Nói rồi nàng vương cánh tay ra, bóp lấy cổ hắn, không để hắn quá sát gần nàng, chỉ đơn giản là giữ khoảng cách nửa mét.

Để làm ra những điều vừa rồi hết sức đơn giản, nàng có phong thuật, phong thuật trong đó có liên quan đến không khí và khí quyển, nàng chỉ lợi dụng điều đó để thực hiện ma pháp thay đổi không khí xung quanh người bọn chúng. Còn áp lực nặng hơn thì nàng dựa vào ma pháp không gia và thời gian kết hợp lại với nhau thay đổi áp suất lên người của bọn họ.

Sức mạnh của nàng đang ở một cấp độ không rõ, nàng có thể đơn giản tạo ra những ma pháp, cùng kết hợp ma pháp mà hiện tại nàng không thể dùng được. Đây có thể là do một phần di chứng của kiếp trước để lại đi, hoặc là linh hồn và thể xác không ổn định.

Bàn tay nàng càng lúc càng siết chặt hơn, cổ hắn càng lúc càng bị ép chặt hơn nữa, cho đến khi... nổ tung.

Trở về là một Hàn Nguyệt Xuyên hiền tĩnh, trầm ổn, nàng tìm xung quanh xem thử có những đứa trẻ nào còn sống hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Rắc Chó Không Bằng

- Không còn hơi thở...

Ở một đứa trẻ nhỏ nhất Hàn Nguyệt Xuyên đưa tay lên mũi của hải tử, cảm nhận một lúc thì đứa trẻ này đã không còn hơi thở, nhịp tim cũng ngừng đập, động mạch cũng không chút động tĩnh gì.

Đến chỗ của Nguyệt Thẩm Vi, Hàn Nguyệt Xuyên lại lạnh run người, cảnh tượng này, chẳng khác gì trong chiến tranh khi xưa nàng từng trải, hiếp xong giết hoặc giết xong hiếp vốn luôn là trò tiêu khiển của những kẻ cường đạo.

Nguyệt Thẩm Vi nằm ở trên giường, đôi mắt nhắm chặt, khoe miệng chảy ra một dòng huyết nhỏ mong manh, nàng rõ đã cắn lưỡi tự vẫn, nhưng bọn chúng vẫn cường hiếp nàng.

Khinh thường, đúng là bọn kinh tởm, chết vạn lần cũng chưa hết tội!

Tiếp tục tìm đến những đứa trẻ khác, có một đứa còn hơi thở nàng liền lấy từ trong không gian giới chỉ một lọ dược tề ra, đổ vào miệng mình rồi chuyển cho đứa trẻ. Chúng đang bị ngất, nếu cho chúng uống vào trong tình trạng vừa bị ngất mà vừa bị thương rất dễ dẫn tới sặc nước hoặc từ chối uống thuốc.

Trong số tám đứa trẻ, chỉ còn năm đứa sống sót, ba đứa nhỏ khác đều chết, ba đứa trẻ bị chết kia đa phần là những đứa trẻ nhỏ tuổi nhất.

Nhìn dòng máu trên mặt đất của những đứa trẻ, từng dòng máu không giống nhau, không hòa tan vào nhau. Nhìn hiện tượng này, Hàn Nguyệt Xuyên lại khâm phục Nguyệt Thẩm Vi, nàng ta rõ ràng không sinh con, những đứa trẻ này đều là do nàng ta đem về nuôi dưỡng đi.

Một con người vĩ đại.

Để những đứa trẻ này vào trong Hắc Giới nghỉ ngơi dưỡng thương, Hàn Nguyệt Xuyên hướng ở phía bên ngoài đi đến, càng đi càng gần. Càng gần đến chỗ của Sa Toa. Những ngón tay của nàng siết chặt lại, đôi mắt lục bích như măng xà trong đêm săn mồi, nàng tức giận nhưng âm điệu vẫn là trầm ổn không chút rộn rã:

- Ngươi ở đó, sao ngươi không bảo vệ bọn họ?

Sắc mặt Sa Toa đã tốt đi vài phần sau khi được giải mị dược, hẳn quay về là một Sa Toa kiêu ngạo, hống hách ngang tàn:

- Việc của bọn thường dân, nào đã liên quan đến chúng ta?

Hàn Nguyệt Xuyên chột khe buông lỏng ngón tay, giọng nói mỉa mai:

- À ~ thì ra là vậy a.

Buông ra một câu tựa hồ thông thả nhẹ nhàng như gió ban mai nhưng là ban mai trong mùa đông không mặt trời, đôi mắt nàng khẽ khép lại, quay người liền biến thành một đôi vàng lục mỹ nhãn.

- Thì ra ngươi chỉ cái thứ rắc chó không bằng.

Nàng rít lên từng chữ cuối cùng, âm thanh từ tiếng rít trong răng phát ra, rõ ràng từng chữ một. Nghe được lời nói đó của nàng, Sa La tức giận định chạy lên nói gì đó, nhưng không ngờ nàng lại biến mất trong hư vô.

Dùng thuật không gian, Hàn Nguyệt Xuyên lại vào trong rừng, chờ đợi thời gian đến lại gặp Huyết Dạ và Hoắc Bạch Ly.

. . .

Ngồi ở trên một tảng đá to, Hàn Nguyệt Xuyên như đang suy ngẫm điều gì đó, nhìn lên bầu trời khẽ thì thầm:

- Còn hơn một canh giờ nữa mà...

Lấy mặt nạ ở trong lòng ngực ra mang vào, lại nhắm mắt.

Roi vào thức hải.

”Hàn Nguyệt Xuyên” đi trong không gian vũ trụ đến bên cạnh Hàn Nguyệt Xuyên, ngồi xuống mở đầu cuộc nói chuyện:

- Nguyệt Xuyên tỷ, hôm nay ta thấy tỷ rất mềm lòng, đặc biệt là với đám hài tử đó.

Hàn Nguyệt Xuyên đưa đôi mắt huyết sắc nhìn nàng:

- Bọn chúng đáng được đáng thương.

Lại nói tiếp:

- Nhìn chúng ta nhớ lại quá khứ.

Ngay lúc này, “Hàn Nguyệt Xuyên” mới mình ngộ ra, Hàn Nguyệt Xuyên là hồn xuyên mang theo ký ức từ kiếp trước theo đến đây, khi gặp một số chuyện có khi lại trùng hợp giống với thế giới kia của nàng.

- Ta cũng là trẻ mồ côi, ta được cha nhận về nuôi, để phục vụ chiến tranh. Ta nhận chức Thượng Úy vì lão cha nuôi nghiêm khắc dạy ta là một, kẻ thừa lão ta là hai, vì nước chiến đấu là ba. Chiến tranh nổ ra ta phải tham chiến, khi đó ta mới mười tuổi, lúc đầu chỉ là một đứa trẻ đưa tin sau này lên được chức Thượng Úy, vui mừng có, uất hận có... Không ngờ, lại bị Thiếu Úy hại, đồng đội hại... Chính vì thế mà ta mới bảo người kết nghĩa, thân mật, tiếp xúc,... càng ít càng tốt.

Đôi mắt vàng lục của “Hàn Nguyệt Xuyên” sâu thăm nhìn nàng, mỗi lần nghe chuyện nàng kể là “Hàn Nguyệt Xuyên” cứ chăm chú nghe không lấy một cái chớp mắt.

- Nguyệt Xuyên tỷ, người... cấp bậc bao nhiêu rồi?

Hàn Nguyệt Xuyên thờ ơ đáp:

- Đại Địa đi.

Nghe được hai từ này, “Hàn Nguyệt Xuyên” liền nhảy dựng lên, bên ngoài nàng mới nhiều? Chỉ là cấp 8, còn chưa đến Thiên Không nữa chứ! Vậy mà trong này Hàn Nguyệt Xuyên tu luyện đã đến cấp bậc Đại Địa mất rồi, nhưng hồn và xác không hợp liệu có ảnh hưởng? Hình như là không đi...

- Nguyệt Xuyên tỷ, hồn của tỷ ở cấp Đại Địa nhưng thể xác của muội chỉ là cấp 8 cao cấp, cái này... liệu có ổn không?

Ném lại cho nàng một câu hỏi thay câu trả lời:

- Không ổn mà ta vẫn có thể đi ra ngoài dạo chơi một lúc sao? À, hình như lúc này ta có sử dụng ma thuật của cấp Đại Địa.

Nằm lên đùi của nàng, “Hàn Nguyệt Xuyên” cười ngây thơ:

- Xuyên tỷ tỷ, hát cho ta nghe đi.

Hàn Nguyệt Xuyên nhìn nàng, trong đôi mắt khẽ cười ấm áp, cất lên tiếng hát:

”Bắc phương hữu giai nhân

Tuyệt thế nhi độc lập

Nhất cổ khuynh nhân thành

Tái cổ khuynh nhân quốc

Ninh bất tri, khuynh quốc dữ khuynh thành

Giai nhân nan tái đắc.”

[Dịch: Phương Bắc có người con gái đẹp

Vẻ đẹp tuyệt thế không ai sánh bằng

Một cái nhìn làm ngã nghiêng thành quách

Nhìn lại lần nữa làm nước suy vong

Có ai lại không biết, vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành

Người đẹp như vậy khó lòng gặp lại.] (Nhạc: Giai nhân khúc)

Nghe xong lời bài hát, “Hàn Nguyệt Xuyên” lại cảm thấy trong lời hát của nàng có sự bi thương, người con gái trong lời bài hát để cho người hát cảm giác được sự bi thương, tiếc nuối cùng với mong muốn được gặp lại người con gái giai nhân tuyệt thế đó lần nữa.

- Ta thật sự rất muốn trở thành giai nhân để người người luyện tiếc như trong lời bài hát.

Nhận lại lời đáp phù phàng từ Hàn Nguyệt Xuyên sau khi nói xong câu đó:

- Hồng nhan thì bạc mệnh.

Nhìn thoáng xung quang thức hải, Hàn Nguyệt Xuyên vút ve nàng, bảo:

- Người ở đây ngủ đi, ta ở bên ngoài đêm nay.

“Hàn Nguyệt Xuyên” gật nhẹ, trực tiếp nằm xuống ngủ, Hàn Nguyệt Xuyên đứng dậy rồi đi, đi một lúc nàng liền biến mất khỏi thức hải.

Mở mắt, nàng đang ở trong rừng, đưa tay sờ khuôn mặt, mặt nạ vẫn ở trên mặt chưa có bị tháo xuống, may mắn, trong lúc nàng ở nơi này thất thần đi vào thức hải không bị tập kích vô lí. Nhảy xuống khỏi tầng đá, đi dạo vài bước hai con ma thú liền xuất hiện bên cạnh Hàn Nguyệt Xuyên, một đen một trắng.

- Đi sẵn.

Thanh âm âm trầm, lạnh lẽo đến phát run. Nàng thật sự rất muốn biết bản thân linh hồn cấp Đại Địa mà thể xác cấp 8 thì sức mạnh đem lại sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nỗi Danh Thơm Có Mùi Nồng Nặc

- Các người đi cả một ngày qua thì biết rõ khu rừng này rồi chứ?

Giọng Hàn Nguyệt Xuyên đâm xuyên qua màng nhĩ Huyệt Dạ và Hoắc Bạch Ly, nghe âm điệu của nàng hôm nay có vẻ khác lạ so với mọi hôm thì phải? Cảm giác trầm ổn và lãnh huyết, là bọn chúng ảo giác sao?

Hoắc Bạch Ly bay lượn bên cạnh nàng đáp:

- Chủ nhân, nơi này ma thú từ cấp bậc Thiên Không trở lên đều có một địa bảo riêng biệt để bảo vệ. Khi địa bảo bị đánh cắp sẽ nổi ra thú triều cỡ nhỏ như đám người Sa Toa kia từng gặp phải.

Huyệt Dạ thân hình đen huyền ở phía sau Hàn Nguyệt Xuyên nhảy đến bên cạnh nàng, theo kịp tốc độ chạy nhảy trên cây của nàng, kể những thứ mà hắn biết trong một ngày:

- Chủ nhân, sáng nay có một nhóm ma thú cấp Thiên Không mời ta giai nhập cùng bọn chúng.

Ánh mắt Hàn Nguyệt Xuyên khẽ liếc Huyệt Dạ, giọng trầm trầm:

- Nói tiếp đi.

Đây không phải là bọn chúng ảo giác mà chính là sự thật, Hàn Nguyệt Xuyên rõ ràng là âm trầm và lãnh khốc hơn bình thường rất nhiều, không phải một hay hai mà là rất nhiều a.

- Bọn chúng nói vào tháng sau một thú linh sẽ lãnh đạo bọn chúng tấn công thế giới con người, ép buộc con người phải thả hết tọa kỵ và thú nô về lại nơi chúng thuộc về và ép con người phải ký một hiệp ước gì đó.

- Người trả lời thế nào?

- Ta bảo là để ta suy nghĩ.

Nàng hứng thú với việc này?

Đây là câu hỏi xuất hiện trong đầu của cả hai người Huyệt Dạ và Hoắc Bạch Ly.

- Nói với bọn chúng một tuần sau sẽ cho câu trả lời, có khi ta lại hứng thú.

Đôi mắt của Hàn Nguyệt Xuyên hiện lên trong mắt hai ma thú Huyết Dạ và Hoắc Bạch Ly rất khác so với mọi ngày. Ngắm lại một chút, hình như từ trước tới giờ chủ nhân của bọn hắn luôn cúi mặt, dù không rõ ràng nhưng vẫn có thể thấy được nàng chưa từng thật sự ngẩng cao đầu, hất cằm một lần nào cả.

Nhưng hôm nay, đôi mắt đó, chỉ có một chữ để nói lên khí thế của nó: Uy.

Phải, chính là uy, không lạnh không gọn sóng điện tĩnh như mặt hồ, sâu thẳm khó dò, trong đôi mắt nói lên rất rõ ý nghĩa của một lời: Thứ gì càng đẹp càng độc. Cũng như cảm nhận thú tính của bọn chúng đối với nàng hiện tại, càng điện tĩnh càng đáng sợ.

- Vâng.

Khi Huyết Dạ đáp lại xong thì Hàn Nguyệt Xuyên đột nhiên dừng lại bất ngờ, hai con ma thú theo quán tính chạy đi một đoạn mới dừng lại rồi quay về bên cạnh nàng lại một lần nữa hỏi:

- Chủ nhân, sao người lại đột nhiên dừng lại?

Hàn Nguyệt Xuyên liếc mắt một cái ánh mắt đưa về một nơi sau lưng rồi quay lại đối diện hai ma thú, giọng nói rít rít vang lên:

- Có chó bám đuôi.

Âm điệu nàng nói không tính là quá to nhưng là vang khắp nơi đấy. Hai ma thú đưa ánh mắt về phía sau, phát hiện có một người mặc trên người một bộ bạch y thanh sắc viền áo, thiết phiến trên tay phe phẩy, nụ cười yêu nghiệt nở trên môi trước lời khi dễ của nàng, coi như chưa hề có lời mỉa mai đó.

- Nói chuyện như thế với ta, người vẫn là người đầu tiên.

Nàng vẫn không quay lại, chứ quên nàng về đêm khi ở trong rừng khi đeo vào chiếc mặt nạ Hắc Long Tử Nhân này thì y phục trên người đã không còn là y phục nữ tử ban đầu nữa rồi, một trang phục giả nam hoàn hảo, cả giọng nói cũng bị nàng dùng băng vải kia thay đổi qua tất cả.

Chẳng hề để tâm đến lời nói của hắn, nhưng nàng để tâm hắn bám theo sao. Trong quân đội mà để cho kẻ mà mình không hề quen biết bám theo sau thì chính là dẫn địch nhân đi theo sau lưng, khó chịu cùng cực.

Dù ở thế giới khác, ở trong thân xác khác nhưng nàng vẫn mang tính cách quân chủng kia không đổi. Tính cách được huấn luyện nhiều năm lý nào có thể thay đổi được ngày một ngày hai đâu.

- Đừng bám theo.

Lại tiếp tục rời đi, Huyết Dạ và Hoắc Bạch Ly đi theo phía sau, tên nam nhân bạch y cũng bám theo phía sau.

- Người là thuần thú sư?

Không trả lời.

- Tại sao người lại đeo mặt nạ?

Vẫn không trả lời.

- Sao người lại ở trong rừng U Linh về đêm?

Im lặng như cũ.

- Người không thể trả lời ta một câu sao?

Hình như họ đang dần xem hắn là vô hình.

Hắn càng lúc càng nhận ra, con người trước mặt tuy khó chịu nhưng vẫn đặt hắn là vô hình lên đầu, giống như bản thân người này đang cố gắng thay đổi thứ gì đó. Không chịu được sự khinh thường này từ con người đó nam nhân này chạy đến trước Hàn Nguyệt Xuyên, cản đường.

Nàng ném qua phải hắn liền xô dịch người về phía bên trái, nàng qua phải trái hắn liền bước qua bên phải càng hướng đi của nàng hết lần này tới lần khác, hất mặt ý chỉ nhìn qua kia. Hắn đại đột nghe theo nàng nhìn qua một bên kia, lúc đầu còn do dự như rồi vẫn nhìn theo.

Cuối cùng Hoắc Bạch Ly một thân Hồ Sư nhào tới đẩy hắn về một phía xa xa, lượn từ phía sau Hàn Nguyệt Xuyên, hạ thấp thân hình xuống rồi lại nâng lên đón chọn người của nàng ở trên lưng của nó, lại tiếp tục rời đi.

- Người không thể tàn nhẫn với ta như thế có được không?

Đi được một đoạn không xa, tên nam nhân đó lại một lần nữa xuất hiện bên cạnh Hàn Nguyệt Xuyên, Huyết Dạ bực mình định nhảy vào giết chết hắn thì

nhận được ánh mắt của Hàn Nguyệt Xuyên liền dừng lại.

Vỗ vỗ mình của Hoắc Bạch Ly một cái, nó liền hiểu ý dừng lại, Huyệt Dạ một bên tránh né tên nam nhân bám dai như đĩa kia qua một bên, đi về một phía khác bên cạnh Hoắc Bạch Ly. Truyền âm cho hai ma thú:

- Đợi khi nào có tin tức của ta thì hãy đến gấp, còn không thì các ngươi cứ tự do đi lại.

Hai con ma thú nhận lệnh rồi đi, Hàn Nguyệt Xuyên đối diện với nam nhân này, ánh mắt của nàng hiện lại sự trầm ổn, không để lộ ra ngoài bất kỳ sự chán ghét hay bức bối cả.

Thấy hai con ma thú rồi đi, còn người đó thì lại đối mặt với mình, tên đó lại bắt đầu hỏi tiếp:

- Ngươi để cho bọn chúng rồi đi, không sợ ta làm hại đến ngươi?

Hàn Nguyệt Xuyên không mặn không nhạt đáp lại:

- Ngươi? Một cấp 8 cũng đòi đấu với ta? Muốn đấu với ta trừ khi ngươi lời hết ba tên thị vệ đang ẩn nấp kia ra mà đấu với ta còn có một phần cơ may.

Tên nam nhân kia cười hắc hắc, không mấy xem lời nói của nàng là sự thật:

- Ngươi đến từ nhà kia của Thiên Ty sao?

Không trả lời, nàng hiện tại đang ở trong thân phận nào, là Hàn Nguyệt Xuyên hay một người khác, cho dù là một người khác thì nàng cũng không xác định được mình là người ở đâu.

Không thấy người trước mặt trả lời hần lại đổi sang câu hỏi khác:

- Ta là Hứa Nam Thanh, còn ngươi?

- Hàn Âm Xuyên.

Chỉ cần đeo chiếc mặt nạ này lên thì nàng chỉ có một cái tên duy nhất, đó là Hàn Âm Xuyên. Ngay lúc nàng nói ra tên của mình, một âm vang trong đầu nàng nói:

- Nguyệt Xuyên tỷ, người này chính là Tứ hoàng tử - Hứa Nam Thanh người khác gọi hắn là Dực vương. Ngươi được cho là có thể lên ngôi cao nhất trong tất cả.

Nghe xong những lời này, trong lòng nàng khẽ nở ra một nụ cười lại nói tiếp với Hàn Nguyệt Xuyên cái đó, hai người lại trao đổi cho nhau, đôi mắt nàng hơi hướng về phía Hứa Nam Dực lại hỏi:

- Tứ hoàng tử của Ngạo Thiên quốc?

Hứa Nam Thanh thấy nàng phản ứng liền cười thanh cao, phe phẩy thiết phiến:

- Ngươi biết?

Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu, đáp lại:

- Biết, ý trên hiếp dưới, có các vương thần a đua xua nịnh liền thành con rối, nổi danh thành tiếng “thơm” nồng nặc, không ai không biết vương triều thói nát, ta nói đúng chứ, Tứ hoàng tử Hứa Nam Thanh.

Hắn cười tà mị, đối với nàng lộ lên lời khen mà không chút khuyển trắc nào:

- Hào, ngươi quả là không sợ hoàng thất a. Nhưng ta đã nào giống lời của ngươi?

Hàn Nguyệt Xuyên khẽ hiếp mắt, trong lời ý cười giễu cợt:

- Ta nào đã ám chỉ một mình ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Gọi Là Lão Đại

Hắn ta tựa tiểu phi tiểu, gấp thiết phiến trong tay để gọn vào lòng bàn tay đang rãnh không kia, chuyển đổi đề tài:

- Ngươi rất giống một người a.

Hàn Nguyệt xuyên đột nhiên lạnh cả sống lưng, hắn nói giống một người như đang ám chỉ một điều rằng: Hàn Âm Xuyên và Hàn Nguyệt Xuyên là một.

- Ai?

Giọng nàng không cao không thấp hỏi.

- Hàn Nguyệt Xuyên.

Hứa Nam Thanh khẽ hí mắt lại đáp. Hắn đang nhìn phản ứng của nàng.

- Không biết trên đời này lại có người giống ta về tên như thế đấy.

Nàng đáp, trong giọng cười cười nói, Hứa Nam Thanh đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng. Hàn Nguyệt Xuyên hỏi lại:

- Không phải sao?

Hắn cười trừ lại trả lời:

- Không, ta nói là tính của hai người giống nhau, đều có hai bản tính, như hiện tại này... “Hàn Âm Xuyên” lúc đầu đầu ròi?

Quả thật hắn đã nhận ra điều gì đó rồi, nếu hiện tại không có lớp mặt nạ che đậy thì chính là thấy một khuôn mặt trắng bệch như giấy vàng.

- Hiểu rồi, ngươi chính là khí tức bám theo ta từ lúc ở chỗ đăng ký thi Tứ tài đó, lúc đầu cứ ngỡ chỉ là ảo giác vì khí tức quá mức mờ nhạt đến nỗi ta lúc cảm thấy lúc không cảm thấy được thì ra là ngươi.

Hứa Nam Thanh nhướng mày, lại cúi thẳng chân mày ra thư thả như không có việc gì, thiết phiến trong tay được gấp vỗ vỗ vào lòng bàn tay, khen ngợi:

- Quả thật không tầm thường, nổi danh phệ vật không ngờ lại là Thuần Thú Sư, đã vậy còn rất mạnh đến nỗi cấp 8 cũng chẳng xem ra gì, vậy cái danh “ba năm không thắng nổi một cấp” chỉ là hư danh, hữu danh vô thực. Ngươi hiện tại chắc không phải là cấp 2 đâu nhỉ?

- Muốn phát tán tin?

Nàng hỏi hắn một câu, Hứa Nam Thanh lắc đầu:

- Nói ra thật không có chuyện gì tốt, ngươi biết ta có hộ vệ đi theo lại còn nói ta không đủ sức đánh lại ngươi, có thêm hộ vệ cũng vô dụng với ngươi, thì việc ngươi giết ta dễ như trở bàn tay, còn chưa kể đến việc có hai ma thú hỗ trợ đi.

- Nhưng ta thật không tin rằng ngươi là Thuần Thú Sư đâu, rốt cuộc ngươi là gì? Là Triệu hồi ma thú sư, hay vẫn là Khế Ước sư đây, Hàn Nguyệt Xuyên?

Trong rừng thanh mát, gió thổi nhẹ nhàng qua các khe lá, đêm trăng soi rõ đường đi chột bị mây đen che khuất, ánh sáng mờ nhạt lại hữu hiện, bóng người trước mặt đã đổi hướng phía sau từ lúc nào không hay, trên tay lại cầm một thanh chủy thủ đen từ đầu tới cuối, sắc bén không thể hiện ra ngoài mà thể hiện qua khí tức lạnh lẽo của nó.

- Biết nhiều quá cũng không tốt đâu.

Thu lại chủy thủ, Hàn Nguyệt Xuyên giữ khoảng cách với hắn lại nói tiếp:

- Trên cổ ngươi đã bị ta làm xước một đường, không nguy hiểm đến ngươi nhưng chuyện hôm nay ngươi nói cho ai nghe, liền chết. Chỉ cần là một lời nói liên quan cũng sẽ chết, dù nói hay viết ngươi cũng sẽ... chết.

Thanh giọng của nàng lúc lên cao rồi lại hạ xuống, cố tình để từ chết nói ra tựa thông thả mà mang sát khí. Vừa rồi đi được vài bước, Hàn Nguyệt Xuyên liền quay lại, hướng Hứa Nam Thanh nói tiếp một câu:

- Vừa rồi, theo hướng gió, ta đã hạ độc thuốc hạ của ngươi nên ngươi hãy đưa bọn họ về cung mà chữa trị đi, còn ngươi. Trúng hai loại độc không có thuốc giải, nếu muốn, kỳ hạn năm năm sau hoặc vài năm đi, nói thẳng ra khi nào có hứng ta sẽ tìm ngươi và cho ngươi thuốc giải độc của cả hai loại.

Hắn cười trừ một cách giễu cợt lời nói của nàng:

- Ngươi không sợ xong rồi ta sẽ nói cho thiên hạ về thân phận của ngươi sao?

Nàng cười phì một tiếng:

- Một tháng, trong vòng một tháng ta sẽ bị đế quốc Ngao Thiên đuổi đi, lúc đó ngươi nói ra thì thế nào? Kịch vui, hảo kịch vui.

Nàng ta nói lời đó là như thế nào? Một tháng sau đế quốc Ngao Thiên sẽ đuổi nàng đi? Nào lại có chuyện đế quốc đuổi người như thế, trừ khi phạm tội tày trời còn không thì sẽ không thể bị đuổi đi như vậy được.

Trong kinh thành, không là khắp cả nước ai ai không biết nàng là phé vật không thể thăng cấp, nên có đầy nàng ta ra biên cương cũng vô dụng, những người bị đẩy ra đó yêu cầu tiên quyết lúc nào cũng là cấp 5 trở lên mới có thể bị đẩy đi, còn nàng chỉ mới cấp 2, bị phạt tày trời một là tru di cửu tộc, hai là trở thành...

Hắn không dám nghĩ tới chuyện đó, nên là ở cái thứ hai còn tồi tệ hơn là tru di cửu tộc nữa. Nếu là bị đẩy vào lầu xanh thì cũng coi là nhẹ đi, nhưng thứ đó... mãi mãi là nỗi nhục của một người.

Đến một nơi thanh tĩnh, Hàn Nguyệt Xuyên đi vào Hắc Giới, đám trẻ đã tỉnh dậy ở sáng chính, vì ở đây không có thiên địa pháp tắc nên chúng sẽ không có cảm giác buồn ngủ hay đói nữa. Cởi bỏ mặt nạ, đi vào một căn phòng thay đồ, lấy một ít đồ trẻ con khác cho đám trẻ thay vào, rồi nói:

- Các đệ thay đồ xong thì đi với tỷ tỷ đến một nơi, giải quyết một chuyện.

Năm đứa trẻ còn sống sót là năm đứa trẻ lớn tuổi nhất và cũng chỉ có nam hài tử, nữ hài tử đều chết hết, sức chống cự của nữ hài rất yếu lại là trẻ nhỏ nên càng yếu hơn, trong số những hài tử mà Nguyệt Thẩm Vi nhận nuôi chỉ có hai nữ, còn lại đều là nam.

Những đứa trẻ rất biết nghe lời thay đồ xong liền đi theo Hàn Nguyệt Xuyên ra khỏi Hắc Giới, bọn trẻ có phần không rõ Hàn Nguyệt Xuyên muốn đưa chúng đi đâu. Đi một hồi mới rõ, thì ra là quay về nhà.

Bọn chúng còn nhớ đến lúc đó, bọn thổ phi xông vào nhà đòi Nguyệt a đi đưa tiền và giao những đứa trẻ cho chúng, Nguyệt a đi không chịu, cuối cùng bọn ra hạ sách giết sạch mọi người, những đứa trẻ kháng cự lại bọn chúng, đều sẽ bị chúng sổ phận.

Những đứa trẻ này may mắn sống sót nhờ có Hàn Nguyệt Xuyên cứu giúp, nhưng còn những khác...

- Ta không thể cứu được bọn họ, trước khi ta đến, những người này đã chết, đều là người một nhà các ngươi lo chuẩn bị chôn cất bọn họ đi.

Những đứa trẻ nhìn thấy Nguyệt a đi liền chạy lại òa khóc, một số lại ôm những đứa em kêu tình, chúng không thể chấp nhận được sự thật đau lòng này, chúng còn quá nhỏ. Có lẽ, nàng hiểu tâm trạng của chúng, cha mẹ bị giết ngay trước mặt, huynh đệ tỷ muội bị giết mà không thể làm gì, cảm giác bất lực như thế nào.

- Đi đào hố và chôn cất họ đi, nếu không sẽ thành dịch bệnh cho người dân ở kinh đô Ngao Thiên.

Bọn trẻ nghe lời, chúng khóc không lâu liền đi theo Hàn Nguyệt Xuyên đào đất chôn cất Nguyệt a đi và các đệ muội của chúng. Ở thế giới này, việc chôn cất người chết rất tùy ý. Không nhất thiết phải xem ngày giờ tháng lành, tốt gì cả, chỉ cần chết là đi chôn, có trường hợp làm lễ mai táng, nhưng chỉ ở những gia tộc lớn hay những tộc có địa vị cao ở trong hoàng cung.

Những đứa trẻ khóc gần như suốt cả đêm hôm đó. Hàn Nguyệt Xuyên rất mừng vì chúng còn nước mắt để mà khóc, nếu như hôm nay chúng không khóc có lẽ sau này sẽ khiến cho những hài tử này có một căn bệnh gọi là trầm cảm.

Cũng như khi đó, che mẹ ruột của nàng do chiến tranh mà chết, khi đó nàng còn quá nhỏ, nhận thức chỉ là mơ màng, không hề khóc lấy một giọt, sau này khi phát hiện ra nàng đã không còn cảm xúc gì nữa rồi, mọi thứ đều quá muộn màng để thay đổi nhân cách của nàng.

- Các đệ nói tên của mình đi, ta gọi là Hàn Nguyệt Xuyên sẽ là đại tỷ của các đệ, bình thường thì cứ gọi là lão đại đi.

Một đứa trẻ tóc đen trong đó hơi ngờ nghệch hỏi:

- Nguyệt Xuyên tỷ, sao lại gọi là lão đại, đáng lẽ phải gọi tỷ là đại tỷ chứ?

Hàn Nguyệt Xuyên trả lời đơn giản:

- Vì ta cái nam trang.

Giải thích xong câu nói này, Hàn Nguyệt Xuyên nhắm mắt lại một chút. Hai con người lại hoán đổi cho nhau mà không ai hay biết chuyện gì và cũng chẳng ai nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Phé Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Các Ngươi... Là Ma Thú Hóa Hình À?

- Tỷ... Lão đại sau này chúng ta sẽ sống thế nào đây?

Một đứa trẻ trong nhóm đứng ra hỏi nàng. Hàn Nguyệt Xuyên suy ngẫm một chút lại hỏi sang một câu hỏi chẳng liên quan:

- Giới thiệu tên của các đệ trước đi.

Năm đứa trẻ nhìn nhau, sau đó một đứa trẻ lớn nhất trong đó đứng ra nói tên của mình:

- Đệ là Mặc Lâm, bảy tuổi.

Mặc Lâm có mái tóc xanh lục khá đặc biệt, đôi mắt huyết sắc có thể gây phiền phức cho hải tử này. Thần hình gầy mòn, trang phục trên người có phần không phù hợp đi. Theo kiến thức của Hàn Nguyệt Xuyên khi ở thế giới cũ thì trang phục này khá là giống với trang phục Tây Âu trung cổ đi.

- Đệ... không thể làm gì được cả... vì mái tóc và màu mắt của đệ quá đặc biệt khiến mọi người... mọi người gọi đệ là yêu quái.

Nghe âm giọng uất ức, nghẹn ngào của Mặc Lâm nàng cũng đồng cảm hiểu rõ cho đứa trẻ này. Cũng giống như những đứa trẻ bị dị tật sau chứng tranh hạt nhân vậy, chúng khác biệt với những người khác, an ủi:

- Không sao, một ngày nào đó sẽ có người gọi đệ là yêu nghiệt chứ không còn là yêu quái nữa.

Mặc Lâm mặt ngơ ngát không hiểu hỏi:

- Yêu nghiệt là gì a?

Nàng cười trừ, vẫn kiên nhẫn giải thích cho hải tử Mặc Lâm:

- Yêu nghiệt là yêu quái nhưng cấp độ nặng hơn đi, thường thì những người trên cả thiên tài sẽ bị gọi là yêu nghiệt.

Nói câu đầu khiến cho Mặc Lâm tối sầm mặt lại, nhưng khi nói “trên cả thiên tài” mặt hải tử liền sáng bừng lên lại.

Lướt mắt qua bốn đứa trẻ còn lại, một hải tử khác lại đi ra giới thiệu chính mình:

- Đệ là Thanh Long, Nguyệt a đi đặt tên này cho đệ vì đệ có mái tóc xanh như màu của thanh long, nhưng màu mắt của đệ lại không giống..

Thanh Long quả thật như tên, trên người của cậu có những hình thoi như vẽ ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, nước da trắng theo một kiểu nhợt nhạt nhưng không tái, mái tóc xanh lam tựa như màu của thanh long thần thú, nhưng đôi mắt thì có màu vàng kim, đồng tử lại có một đường dọc quai dị như của yêu quái đi.

Nhìn đôi mắt một lúc, Hàn Nguyệt Xuyên cười nhẹ trước mặt Thanh Long khiến cho cậu gượng cả mặt đỏ lên, cứ nghĩ rằng nàng đang thương hại cậu.

- Đôi mắt rất đẹp, ta rất thích nó. Đệ bao nhiêu?

- Bảy, cùng với Mặc Lâm ca nhỏ hơn 2 tháng.

Gật nhẹ một cái, còn ba đứa trẻ:

- Đệ là Tư Lãnh, sáu tuổi. Đệ có một điều muốn nói với tỷ, cứ đến ngày trăng tròn hằng tháng tính cách của ta đều không ổn định, nên lúc đó hãy nhốt ta lại nếu không có thể mọi người sẽ bị thương hoặc tệ hơn.

Tư Lãnh là đứa trẻ có mái tóc đen, đôi mắt cảm thạch, nước da trắng hồng hải tử đáng, có lẽ Tư Lãnh là đứa trẻ bình thường nhất trong năm đứa trẻ, nhưng khi nói ra về cái tính cách thay đổi vào ngày trăng tròn kia thì chính xác trở thành đứa trẻ bình nhất cùng bất thường nhất.

- Đệ là Tước Hạ Lưu Ly Tế, sáu tuổi lão tứ, đệ không hiểu tại sao Nguyệt a đi lại đặt tên cho đệ dài như thế nhưng đệ cũng không muốn thay đổi tên, nên bình thường mọi người đều gọi đệ là Tước Hạ.

Tước Hạ Lưu Ly Tế có mái tóc vàng kim nổi bật gần như là đứng nhất rồi, nhưng trái ngược với mái tóc vàng kim lại là đôi mắt tím sẫm, đặt tên Tước Hạ chắc cũng không sai đi.

Đến đứa trẻ cuối cùng:

- Đệ là Mặc Mặc, năm tuổi. Mọi người hay đứng xa đệ vì trên người đệ có hàn khí có thể giết người.

Mặc Mặc là đứa trẻ nhỏ nhất trong năm đứa trẻ hiện tại, mái tóc trắng tuyết, đôi mắt xanh lam bầu trời. Nhìn từ bên ngoài cũng thấy rõ đây là một hải tử trầm tính. Nhớ lại khi Nguyệt a đi và các đệ muội chết cậu cũng là người khóc ít nhất.

Nghe Mặc Mặc nói cậu có hàn khí trong người có thể giết người, Hàn Nguyệt Xuyên liền đi đến muốn kiểm nghiệm xem thử mình đoán có đúng hay không?

Trong vô thanh vô tức, nàng nắm cánh tay nhỏ nhắn của Mạc Mặc, một dòng khí lạnh xâm nhập vào bàn tay của nàng. Mạc Mặc vừa phát hiện ra có người nắm lấy cánh tay của mình liền vùng vẫy thoát ra.

Bàn tay của Hàn Nguyệt Xuyên khi thả cánh tay của Mạc Mặc ra liền bị hóa băng một mảng, từ bàn tay đến khuỷu tay, nếu hiện tại có một lực mạnh va vào tay của nàng thì nhất định cả cánh tay đó của nàng sẽ vỡ vụn ra từng mảnh.

Nhiệt độ bàn tay của Hàn Nguyệt Xuyên tăng lên, lớp băng từ từ rã ra, một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng rồi vụt tắt nhanh chóng.

- Lão đại, ngươi... không sao chứ?

Mạc Mặc lo lắng lên tiếng hỏi.

Nhìn cánh tay của mình, băng cũng tan gần hết rồi, lắc đầu:

- Không sao, không có việc gì.

Tư Lãnh nhìn thấy ngọn lửa vừa xuất hiện liền tắt đi, đã vậy còn làm tan băng trên cánh tay nữa chứ, không che giấu được cảm xúc kích động hỏi:

- Nguyệt lão đại, đây là ma thuật phải không, ngươi là hỏa hệ ma pháp sư?

Không biết trả lời sao, nàng vốn là thất hệ mà...

- Cứ cho là vậy đi.

Tư Lãnh nhìn qua Tước Hạ, cười hắc hắc nói:

- Tước Hạ cũng là ma pháp sư đấy, cũng là hỏa hệ với lão đại luôn a.

Nhìn qua lại Tước Hạ, Hàn Nguyệt Xuyên hỏi:

- Đệ cấp mấy rồi?

- Cấp 2 thôi a.

Gật nhẹ, sáu tuổi cấp hai cũng được xem là thiên tài của Tây đại lục này rồi a.

Nàng lại hướng về phía Mạc Mặc, hỏi:

- Mạc Mặc có ai từng nói qua cho đệ về thể chất của đệ không?

Lắc đầu, vẫn chưa từng có ai nói qua cho hắn về thể chất của hắn cả, điều duy nhất mà cậu biết là hàn khí trong người mình có thể giết người khác nếu họ chạm vào mà thôi.

- Thể chất của đệ rất đặc thù, ta từng đọc qua một quyển sách, trong đó có nói những người bị như đệ. Và đệ biết hiện tại những người này ra sao không?

- Không biết.

- Bọn họ đều xé phá hư không đến một thời không cao tầng khác, những người có hàn khí như đệ được gọi là Hàn Âm Tuyệt Mạch. Nếu tu luyện đấu khí rất chậm chạp nhưng nếu đệ đạt đến cấp bậc Tông Sư thì lại là một chuyện khác, mọi người vất vả tu luyện từng ngày, còn đệ thì chỉ cần thông thả bước đi cũng có thể thăng cấp tu vi. Còn nếu tu luyện ma pháp, đệ chính là thiên tài bằng hệ ngàn năm có một.

Nghe được lời này của nàng, Mạc Mặc vui mừng khôn siết, nhưng hắn cũng có tu luyện đấu khí cùng ma pháp song hành, nhưng hàn khí không có ngưng lại mà một ngày mạnh lên, vượt mất tầm kiểm soát của hắn.

- Nhưng lại không có cách nào ngăn được hàn khí của đệ.

Hàn Nguyệt Xuyên suy nghĩ một hồi thật lâu, lại hướng tất cả hỏi thêm:

- Các đệ nói ra sở trường của các đệ và các đệ đang tu luyện là đấu khí hay ma pháp, nếu là ma pháp là ma pháp hệ gì? Kể ra cả cấp bậc hiện tại của các đệ.

Trước nhất vẫn là theo thứ tự từ lớn đến nhỏ, đầu tiên là Mạc Lâm:

- Đệ tu luyện đấu khí, cấp 4 đi.

Cấp 4? Hàn Nguyệt Xuyên nghe xong lời này liền cảm thấy một điều rằng, Hàn Nguyệt Xuyên vẫn thua đứa nhỏ này, lúc nàng bảy tuổi nàng chính là đấu sư cấp 2 sắp đột phá lên cấp 3 thôi a. So ra chỉ có thể nói là không sánh bằng đi.

Tiếp theo là Thanh Long:

- Đệ tu luyện đầu khí và ma pháp song hành. Đầu khí cấp 2, ma pháp cấp 3, tu luyện thủy hệ cùng phong hệ.

Đi đến, nàng chạm vào người của Thanh Long, lắc đầu nói lên:

- Là tam hệ, thủy, phong, lôi. Nhưng lôi không có nổi bậc, đệ phải áp bức nó ra, nếu không sẽ khiến cho tu luyện ma pháp sau này của đệ bị áp chế. Và nhớ một điều, phải tu luyện chúng có sức mạnh ngang nhau, nếu không sẽ gây ra nghịch vận ma pháp, khiến cho cơ thể chịu không được mà bạo thể khi thăng cấp hoặc các hệ áp chế lẫn nhau gây ra sức ép lớn cho tu luyện sau này. Tiếp tục.

Tư Lãnh nói tiếp theo:

- Đầu khí, cấp 4. Ma pháp... là hắc ám, cấp 5.

Mấy đứa trẻ này là gì? Đầu khí thì cấp 4 mà chỉ mới sáu tuổi, ma pháp một hệ thì tốc độ tu luyện đúng là nhanh thật, nhưng cấp 5 là thế nào đây? Nàng hình như không thể được như chúng đi. Không, nếu là nói Hàn Nguyệt Xuyên xuyên qua thì có thể là ngang bằng hoặc hơn đi, nhưng “Hàn Nguyệt Xuyên” chính thức... thua kém quá xa a.

Tước Hạ nói tiếp:

- Ma pháp hỏa, quang cấp 2, đầu khí cấp 6.

Mạc Mặc là cuối cùng:

- Ma pháp băng cấp 5, đầu khí cấp 2.

Thấp nhất đều là cấp 2, cao nhất là về đầu khí là cấp 6, ma pháp thì là cấp 5. Hàn Nguyệt Xuyên không biết liệu những đứa trẻ này có phải là ma thú biến thành hay không đây?

- Các ngươi... là ma thú hóa hình à?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đùng Phạm Vào Người Của Ta, Cũng Như Người Đang Phạm Vào Ta

- Chúng ta đều là được Nguyệt a di nhận nuôi hết thảy, a đúng rồi, chỉ có năm người bọn đệ là có cả năng tu luyện đầu khí và ma pháp, các đệ muội khác thì không có khả năng tu luyện đầu khí cùng ma pháp. Nhưng có khả năng khác, Tĩnh Nguyệt nấu ăn rất ngon, Khương Nha thì có thể nói chuyện với động vật, Hàn Nhã đánh đàn nghe rất hay.

Thanh Long lắc đầu thương tiếc lên tiếng giải thích, cũng nói qua ba đệ muội đã chết của mình có khả năng gì. Nghe xong những lời này, Hàn Nguyệt Xuyên lại thêm một trận đau đứt ruột, nếu có thể cứu những đứa trẻ này thì hay quá rồi, có thêm các thiên tài khác theo cùng.

Tĩnh Nguyệt không tính, nhưng nếu tiểu tử Khương Lâm kia có thể nói chuyện với động vật thì đây chính là dấu hiệu của một Thuần Thú sư, nếu có thể tu luyện thêm ma pháp nhất định sẽ trở thành Khế Ước sư rồi.

Còn Hàn Nhã đánh đàn rất hay thì chắc chắn chỉ cần tìm một nhạc phổ có âm sát khí thì nàng có thể được như các huynh đệ khác của mình rồi.

Ngắm một hồi mới nhớ đến, đứa trẻ tên Khương Nha kia chắc là đứa trẻ dẫn chỉ đường cho nàng đến nơi này rồi.

Nhưng khi nghĩ một hồi về gia đình của đám hài tử này, Hàn Nguyệt Xuyên mới nhớ tới. Đàn? Nhà bọn họ như thế lấy đâu ra đàn?

- Hàn Nhã thường lấy đàn ở đâu ra đánh?

Năm đứa trẻ đưa mắt nhìn nhau, hình như bọn chúng cũng không rõ làm thế nào Hàn Nhã có được đàn nhạc trong tay.

Một lúc sau, Mạc Lâm như nhớ ra điều gì đó nói:

- Hình như cây đàn đó là của Nguyệt a di đưa cho muội ấy, còn về việc muội ấy giấu ở đâu thì không ai rõ...

Không ai rõ giấu ở đâu? Trên người của Hàn Nhã không có, dù nàng không biết Hàn Nhã là nữ tử nào trong hai nữ hài đã chết kia nhưng nàng xác định. Khi đó Hàn Nguyệt Xuyên đã khám nghiệm qua hết các xác chết ở đó, và chúng đều không có đàn giấu ở trong người, nhà cũng bị đốt, trước đó nàng cũng đã tìm kiếm xem có di vật gì hay không, cũng không tìm thấy kết quả nào cả.

Rõ ràng trong nhà không có gì hết, tại sao lại...

Suy nghĩ mãi cũng không thể ra được đáp án, Hàn Nguyệt Xuyên liền cầu cứu. Đôi mắt lục bích sắc bén khẽ hiện lên trong phút chốc, hỏi đám trẻ:

- Khi đó có bao nhiêu tên thổ phỉ?

Tất cả trầm mặt suy nghĩ, Tước Hạ nhớ rõ từng người nói:

- Đệ nhớ khi đó có hai người phụ nữ và bảy nam đại thúc to lớn.

Mạc Mặc lại xen vào thêm một câu:

- Khi đó đệ nhớ rõ còn có một người nam nhân lớn hơn lão đại một chút, khoảng mười ba đến mười lăm đứng ở bên ngoài, hần chỉ ra lệnh mà không xen vào. Ra lệnh một câu rồi liền bỏ đi.

- Đệ nhớ câu hần ra lệnh không?

Hàn Nguyệt Xuyên trực tiếp hỏi. Mạc Mặc cố gắng nhớ lại câu hần nói:

- “Lấy xong liền đem về Thanh Đàm động, còn lại tự các ngươi giải quyết.” Hình như là thế...

Thanh Đàm... Thanh Đàm... Là đầm lầy Thanh Đàm ở phía Bắc vương đô Ngạo Thiên?

Người kia rốt cuộc là ai?

Tính toán, nàng hiện tại còn hai ngày thời gian. Hiện tại tên khốn Sa Toa kia khiến cho nàng rất bức bối, quyết định phá lệ, không chơi đùa với hần nữa, chạy thẳng đến phía Bắc vương đô. À mà nghĩ lại phía Bắc đầm lầy Thanh Đàm cũng là ở vương đô (cứ cho là ở trong kinh thành đi), vẫn không tính là vi phạm luật lệ gì tất.

- Các đệ vào Hắc Giới đi, ta chỉ cho các đệ một số nơi.

Đi vào Hắc Giới, Hàn Nguyệt Xuyên giới thiệu về thư viện sách rồi đến phòng tu luyện, chiến đấu, một số phòng thực dụng các nghề khác như rèn, luyện đan, âm dương sư, phù sư, hồn sư,... một số nghề lật vật thích thì học.

Nhìn lại những thứ đó, Hàn Nguyệt Xuyên trầm nghĩ:

- Khi nào rảnh thử một lần vào Hắc Giới học nghề phụ một chút đi.

Cái nàng chú ý trong đây nhất chính là rèn, luyện đan và giải ngữ. Khi nào có thời gian nhất định phải học một lần cho biết về hệ thống ở thế giới này.

Để lại đám hài tử ở nơi này đọc sách tu luyện, còn nàng, hiện tại nàng không thể để “Hàn Nguyệt Xuyên” đi ra bên ngoài được, chính bản thân nàng sẽ đi đến đầm lầy Thanh Đàm tìm đám người kia.

Thay lấy một bộ đồ nam trang, đeo mặt nạ vào, Hàn Nguyệt Xuyên hít một hơi thật sâu, thì thầm:

- Chiến tranh dù đi đâu cũng có.

Ra khỏi Hắc Giới nàng lập tức vận ma pháp không gian đến đầm lầy Thanh Đàm, vừa đến nơi, Hàn Nguyệt liền thấy một màng sương mù dày đặc. Nhưng vẫn bước tiếp đi vào, xem như không có gì cản trở.

Đi vào bên trong thuận lợi, may mắn trên đường đi không có đầm lầy hay ma thú tập kích, nếu thật sự có thì tung tích của nàng đã sớm bị phát hiện.

Nhìn xuống từ trên cao, một nhóm nhỏ đang tụ tập lại nói chuyện gì đó, Hàn Nguyệt Xuyên ở trên cây ẩn nấp, nhờ vào cây rậm rạp và màng sương mù mỏng khiến cho nàng có thể tiếp cận nhóm người này một cách dễ dàng.

- Cái tên đó khiến cho ta cảm thấy khó chịu muốn chết, hần đột nhiên đến và đòi làm chỉ huy của chúng ta, lệnh cho chúng ta phải nghe theo hần tuyệt đối. Cái tên tiểu tử đó là gì chứ, ta nghĩ chúng ta phải hợp sức lại dạy cho hần một bài học nhớ đời đi.

Một nữ phụ trong đó giọng đồng đánh lên tiếng:

- Ngươi giỏi quá thì đi dạy hần đi, có một nhóm người đến ám sát hần không thành còn bị hần cho ám sát công khai chết tại chỗ luôn đấy!

- Ách, cái này...

Tên nam trung niên cảm nín không dám nói gì nữa.

Nữ phụ kia thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng khinh thường. Một nam nhân khác từ đầu tới giờ mới lên tiếng được một câu:

- Nhưng ta công nhận một điều, tên tiểu đồ mạnh, ta không thể thăm dò được thực lực của hắn, nếu phải đoán ta nghĩ hắn cũng là từ cấp Đại Địa trở lên đi.

Cấp Đại Địa... thân thể này chỉ mới cấp 8 cao cấp, đánh với hắn ta bằng niềm tin đấy. Suy ngẫm một lát cách đối phó, nàng liền nhớ tới một điểm, nàng là quân nhân đặc chủng mà, điều nàng giỏi nhất trong chiến tranh vẫn là xả súng và ném bom đi.

Bom thì hiện tại có thể chế tạo, ở trong Hắc Giới có một phòng chứa đồ vật nhiên liệu, chắc chắn có lưu huỳnh.

Lại tiếp tục vào Hắc Giới, Hàn Nguyệt Xuyên nhớ lại từng chi tiết, nàng từng vào xưởng thử nghiệm chế tạo bom một lần rồi. Thời gian ở phòng chế tạo cũng rất chậm nên nàng có thể thông dong đi chế tạo bom rồi.

Ở trong đây kim loại không thiếu, nhưng thiếu vẫn là khuôn để làm thành quả bom, đổi lại một cái khác dễ hơn, bỏ vào ống tre rồi cho nổ. Ngồi chế tạo bom suốt vài giờ đồng hồ, Hàn Nguyệt Xuyên làm ra được mười quả bom, thể này vẫn là quá ít, chế tạo thêm.

Không biết thời gian ở trong này đã trôi qua bao lâu, nàng vẫn ngồi làm mãi cho tới khi có hơn một trăm quả bom hình tròn do trong lúc nàng lòng ống tre nhớ trực ra quả bom hình tròn nguyên thủy cũng rất dễ làm, công kích lại mạnh hơn ống tre, liền bỏ ống tre, tạo bom tròn.

Thành ra tổng lượng nàng chế tạo ra cũng gần hai trăm quả bom. Cột khoảng năm ống tre lại với nhau, xoắn ngòi nổ của năm ống làm một rồi cứ liên tục thu lại như thế, cuối cùng ra được hơn năm chùm bom.

Tiếp tục tương tự với bom tròn, xoắn ngòi của ba quả lại với nhau, tạo thành một chùm ba quả rồi tiếp tục cứ như thế cho đến khi hết bom thì thôi.

- Đánh thế này có hơi quá không vậy, Nguyệt Xuyên tỷ?

"Hàn Nguyệt Xuyên" ở trong thức hải vang vọng ra hỏi. Ở cùng với Hàn Nguyệt Xuyên một thời gian nên nàng cũng biết rõ những thứ kia là gì, được biết, trong chiến tranh những quả bom đó rất được thông dụng, ngoài ra sức phá hủy của nó cũng rất lớn.

- Ta không phạm người, người không phạm ta. Nhưng phạm vào người của ta cũng chính là phạm vào ta.

Nói ra một câu đơn giản, nàng liền thu dọn những thứ đồ vật trên bàn chế tạo thu vào không gian giới chỉ linh tinh kia của Tư Âm đưa cho rồi lại tiếp tục rời khỏi Hắc Giới.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chạm Mặt

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Mới sáng sớm canh năm đã có mấy tiếng nổ ầm ỹ vang lên rồi, những người ngủ ở trong Thanh Đàm động cũng tự động bò dậy riêng duy nhất một người nằm lì trên giường.

- Mới sáng sớm ồn ào muốn chết...

Thì thảm vài tiếng nhỏ rồi hắn lại ngủ tiếp không nói gì thêm.

- Mau đến đó xem thử có ai bị thương không? Nhanh lên!

Từng đoàn người ồ ạt kéo đi xem thử những chỗ vừa nổ có xảy ra chuyện gì không? Có ai bị thương không? Hay đơn giản chỉ là có cái gì hay để xem không?

Chính vì từng đoàn người kéo đi mà căn cứ của bọn họ trống rỗng không người giám sát, lúc này muốn đột nhập vào cũng rất là thuận tiện và dễ dàng. Nói thẳng ra thì chẳng cần phải lén lút đi vào làm gì, cứ trực tiếp đi thẳng một đường mà vào.

Tìm một số nhà kho ở trong căn cứ của bọn chúng, cái mà Hàn Nguyệt Xuyên thấy đầu tiên là tiền với tiền, khoáng thạch với khoáng thạch. Nhảm nhí

hết sức. Nàng nếu là khi xưa chắc sẽ cần, nhưng hiện tại thì thấy cũng như cỏ rác bên đường.

- Người khinh thường tiền đến thế sao?

Một giọng nam không biết từ đâu vang lên khắp cả không gian, Hàn Nguyệt Xuyên bước đi rồi dừng lại, nhìn khắp nơi trong không gian này không có người nào, nàng liền hiểu rõ, người kia là cố tình truyền âm vào đầu nàng.

- Nếu thế...

Nàng nói lên hai lời, người kia lại cười đùa đáp tiếp:

- Nếu thế thì ta muốn làm thùng rác chứ hết số tiền này.

Từ giọng người này, Hàn Nguyệt Xuyên nghe rõ là đùa cợt, hẳn chính là đùa cợt với nàng mà thôi.

- Vậy người thích thì cứ lấy đi.

Vừa nói xong, tên đó lại tiếp lời nhanh chóng:

- Trên danh nghĩa của người?

Hàn Nguyệt Xuyên đeo mặt nạ, trong lớp mặt nạ hiện lên rõ nụ cười nhạt nhẽo:

- Ân, trên danh nghĩa của ta. Và người nợ ta số tiền này.

- ...

Lời nói nàng đã nói xong, nhưng tên kia không như những lần trước tiếp lời nàng nhanh chóng mà lần này hẳn cảm nín chẳng nói lên lời gì cả.

Còn trong nội tâm của hắn hiện tại: Số tiền này vốn dĩ là của ta có được đấy a.

Không thấy hồi đáp lại, Hàn Nguyệt Xuyên rời đi, tên kia thấy vậy liền lên tiếng nói như muốn giữ chân nàng lại:

- Số tiền này ngay từ đầu đã là của ta.

Đôi mắt sắc bén của nàng khẽ lướt về phía sau, nơi tối tăm không thấy ánh sáng kia, giọng nói từ hồ rất tự nhiên và thông dong bình thản đi:

- Là người cướp của người dân Ngạo Thiên cả thôi.

Lộp cộp! Lộp cộp.

Tiếng bước chân bước đi, càng ngày càng gần đến chỗ của nàng, hẳn lần này không truyền âm nữa, một mặt tươi cười quái dị như kiêu vừa tức mà vừa cười đe dọa vậy:

- Không chơi đùa với người nữa, đến chỗ của ta làm nổ ba khu vực, khiến người của ta chạy đi xem kịch hay hết thấy, đã vậy còn liên tiếp cho nổ ở nhiều nơi, chưa kể thời gian lại khác nhau. Ngay cả khi người ở trong đây tiếng nổ vẫn tiếp tục chứ không dừng lại.

- Người làm thế nào làm được những thứ vũ khí như pháo hoa đó? Hoặc ta nên hỏi, người vào đây để làm gì?

Còn người đó đi được giữa đường liền không đi tiếp nữa, khuôn mặt của hắn bị che khuất trong bóng tối, nhìn rõ được chỉ là cơ thể nhỏ nhắn khoảng mười ba đến mười lăm tuổi mà thôi.

- Đến lấy di vật của một người.

Người đó khẽ ồ lên, hỏi với cái giọng không thích:

- Ồ ~ vậy người đó là người nào mà khiến người đích thân tới nơi này lấy đồ?

- A di của ta.

Nàng không biết rõ bọn người này lấy từ chỗ của Nguyệt Thẩm Vi gồm những thứ gì nhưng nàng biết rõ trong đó có một cây đàn:

- Một nữ phụ và tám đứa trẻ, các người đem về có một cây đàn. Mới đây không lâu đâu, khoảng hai canh giờ trước gì đó.

Con người kia như đang suy nghĩ cái gì đó, lại tiến về phía trước, giọng lãnh khốc:

- Theo ta.

Đi theo sau hắn, Hàn Nguyệt Xuyên tuy chỉ nhìn thoáng qua một chút nhưng tẩy được, tóc người này không dài lắm chỉ đến ngang cổ mà thôi, nhưng ở phần đuôi lại có màu xám khói, cho dù là trong đây ảm thấp nàng vẫn có thể thấy rõ màu tóc của hắn. Vừa rồi ánh mắt của xẹt qua nàng hình như là màu lục, không giống lắm, giống như kiểu một mắt có hai màu lục và lam không thể hòa vào lẫn nhau, tạo ra một mắt có hai màu riêng biệt.

Theo người này đến một căn phòng không mấy ánh sáng, nếu cũng chỉ có một cây duy nhất, còn lại xung quanh là bốn bức tường đen.

Thấy một cây đàn ở bên trong, Hàn Nguyệt Xuyên vừa định đi vào liền dừng lại. Nghi ngờ nhìn về phía nam tử kia, ánh mắt hướng hắn không lấy một cái chớp mắt.

- Sao thế? Không phải đồ vật ngươi muốn ở trong đó sao? Còn nữa, đồ của nữ phụ đó đều ở trong đây, gồm mười thanh binh khí, một cây đàn và một lô đỉnh, lấy xong thì đi ra ngay cho ta, đừng làm ô uế chỗ ngủ của ta.

- Thế sao ngươi không đi vào trước, đây là phòng ngủ của ngươi mà, không sợ ta làm gì đó sao?

Lời nói của hắn tựa như muốn nàng lấy xong liền đi, nhưng nghi hoặc của nàng với hắn còn chưa hết.

- Ta không thích đến gần người khác.

Liếc nhìn hắn một cái, Hàn Nguyệt Xuyên đi vào trong, vừa bước vào một bước liền cảm thấy có một độ lúng, Hàn Nguyệt Xuyên liền quay người lại, thấy tên kia liền lùi bước xuống.

Vụt!

Tên nam nhân kia lập tức nhảy về phía sau. Liền ngay lập tức có cảm giác một thứ gì đó nắm lấy tay hắn kéo hắn vào trong.

Vừa kéo được vào trong chân nàng liền dậm chân thật mạnh xuống, cánh cửa đá từ bên trên đóng sập xuống.

Nhìn thứ trên tay, nam tử kia lại hướng về cánh tay khác của nàng, hỏi:

- Ngươi có thể dùng song tiên?

Không trả lời, nàng đi lấy hết tất cả những món đồ mà hắn nói, hay đúng hơn trong phòng này có bao nhiêu nàng liền lấy hết bấy nhiêu. Đơn giản là vì những thứ hắn nói đều có ở đây và chỉ có nhiều đó chứ không hơn.

- Mắc gì ngươi phải đến tận đây để lấy nó?

- Vì các đệ đệ của ta.

Nam tử kia đột nhiên hừ lạnh một tiếng, khinh thường trong lời nói của nàng:

- Thứ tình cảm giả dối.

Thu thập xong tất cả, Hàn Nguyệt Xuyên liền đến gần hắn, trong không gian yên lặng tĩnh mịch, nàng phóng ra một cây ngân châm dài. Tên nam tử kia nhanh chóng tránh né ám khí của nàng. Đôi mắt hiện lên chiến ý đối với nàng, hắn muốn hỏi cho ra lẽ, cứ như thể hắn là kiểu người không muốn đánh khi không có lí do:

- Tại sao?

- Vì ngươi đã giết những người không nên giết. Ta muốn đòi lại.

Nhận được lí do, hắn không nói điều gì nữa, điều duy nhất hắn muốn làm hiện tại... Cố gắng giết kẻ muốn giết mình.

Trên người của nam tử này cũng mang không gian giới chỉ, hắn lấy ra một thanh gươm nhỏ trông như chùy thủ, có lưỡi gươm là hình tam giác sắc bén, tay cầm không mấy thuận tiện lắm vì chuôi có dạng gần giống phi tiêu, chuôi có dạng hai đường thẳng chữ thập, không lớn lắm, kích thước vừa đủ cho thanh gươm nhỏ tam giác kia.

Vừa liếc mắt nàng liền phát biết được thanh vũ khí này là gì, chính là gươm tượng, một thanh vũ khí ở bên Phật giáo, vũ khí này thường bán ở bên Trung Quốc trong các gian hàng đồ cổ rất nhiều. Thường có khắc hình một vị Phật ở dưới chuôi kiếm, tượng trưng cho sự an lành.

Nhưng ở trong tay hắn thì hoàn toàn không có hình ảnh đó, hình ảnh mà nàng nhìn thấy là một thanh gươm tượng điêu khắc hoa văn phức tạp theo kiểu Ấn Độ.

Thường thì gươm tượng còn có một dạng khác là phi tiêu, cả hai loại đều rất nhỏ chỉ khoảng 15-18cm mà thôi.

Khi ở thế giới đó gươm tượng được làm bằng đồng và bạc pha trộn, còn ở thế giới này thì gươm tượng lại làm bằng kim loại đặc thù khác, tăng sát thương cùng độ sắc bén trong lúc chiến đấu.

Vụt!

Tốc độ của người này quá nhanh đi, hần còn chưa có dùng đến đầu khí mà sức mạnh đã muốn vượt qua nàng, nếu dùng thêm cả đầu khí không biết sẽ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đấu Rồi Lại Xin Lỗi

Tính toán, cơ thể này chỉ ở cấp 8 cao cấp, nhưng có một lần nàng đã sử dụng ma thuật mà cấp 8 không thể thi triển ra được, có khi phải đến cấp Đại Địa hoặc hơn thế mới thi triển ra được.

Lí do ở đó là cái gì? Khi đó là nàng quá tức giận đi. Nhưng hiện tại thì nàng hoàn toàn bình thường, không hề tức giận. Điều duy nhất nàng muốn làm hiện tại đó chính là, cho kẻ này biết rõ có một số thứ hần không nên động vào.

Keng.

Tiếng kim loại qua chạm vào nhau, Hàn Nguyệt Xuyên từ không gian giới chỉ trong tay lấy ra không biết bao nhiêu vũ khí đấu với con người này. Hết tiền rồi đến kiếm, lại đến chủy thủ, phi tiêu. Cuối cùng nàng cố định một loại vũ khí là đại đao.

Gươm tượng và đại đao va chạm vào nhau, liên tục phát ra những âm thanh “leng keng” không dứt.

- Ngươi quá yếu.

Hàn Nguyệt Xuyên không nói gì. Hần ta nói lên lời đó cũng rất đúng, cơ thể này quá mức yếu so với nàng rồi.

Bụp!

Ma thuật hỏa hệ bộc phát trong lòng bàn tay của nàng, đốt một thứ gì đó. Nàng vung tay ném ống tre về phía nam tử kia, rồi nhanh chóng bỏ chạy. Nam tử nhìn thấy ống tre trước mắt, chóng mặt khó chịu hất nó về phía sau.

Những tia lửa cháy chậm nổ lác tách như pháo hoa, duy chuyển chậm vào hướng vào trong ống tre mà đốt.

Bùm!

- A...

Tên nam tử đó bị quả bom cho nổ mà bay một đoạn đường, Hàn Nguyệt Xuyên chón ở một nơi bịt tai, cơ người khi bom nổ rồi nàng từ từ mở mắt ra, xung quanh tối mù mịch hơn cả lúc trước, dùng hỏa thuật tạo ra một vài ngọn lửa lơ lửng trên không trung như những đốm ma chơi.

Vừa nhận được ánh sáng, ngay lập tức đập vào mắt Hàn Nguyệt Xuyên là một người đang nằm la liệt ở dưới đất, áo trên người của hần đều bị cháy đen ở phần lưng, máu trên lưng và tứ chi chảy lai láng cả nền đất.

Hần cố gượng dậy, cánh tay run rẩy nắm lấy chân của Hàn Nguyệt Xuyên, nàng nhìn hần, một cảm xúc vô vị không lời. Có lẽ nàng đã cho hần một bài học xong rồi đi. Có phần quá nhanh rồi a.

Hần nguẩy đầu lên, máu từ đầu của hần chảy xuống, nhìn nàng với đôi mắt khó hiểu:

- Nương... từ...

Nghe rõ từng chữ một trong lời của hần, chân mày nàng khẽ cau lại, nắm lấy đầu tóc của hần, hơi đưa lên rồi đập mạnh xuống đất.

- Nghe nói mất trí nhớ chỉ cần đập mạnh đầu lần thứ hai thì sẽ có lại ký ức á.

Hần không nói một tiếng gì, hần là sắp chết đến nơi rồi a.

Đặt một lọ thuốc xuống, bên cạnh để lại một tờ giấy, Hàn Nguyệt Xuyên rời đi, tìm cơ quan mở cửa đá. Những cơ quan cổ xưa này nàng gặp qua hiện đại cũng chẳng ít, mặt đạo gần như chẳng là gì với nàng.

Khi nàng đã rời đi, hần lại ngóc đầu lên, nhìn trước mặt mình là một lọ thuốc bên cạnh thêm một tờ giấy, hần từ từ ngồi dậy, ban đầu, sau lưng hần có đầy các vết thương chi chít và những phần da thịt lõ lết, nhưng giờ thì chỉ còn lại một chút máu khô bám dính trên người, còn các vết thương. Đã không còn nữa.

Các vết thương khắp tứ chi cũng chẳng thấy đau, tốc độ hồi phục của hắn dùng mắt thường cũng có thể thấy được rõ ràng. Máu từ trên đầu hắn chảy như suối cùng dừng lại. Mở lọ thuốc ra, hắn ngửi thoảng qua một chút lại đóng nắp lọ lại.

Nhặt tờ giấy lên, nhìn nội dung bên trong nàng viết:

Ta chỉ muốn dạy ngươi một bài học chứ không muốn giết ngươi, đây là thuốc trị thương, uống nó vết thương trên người của ngươi sẽ lành lại. Cảm ơn đã nương tay. Và hy vọng không gặp lại.

Lướt nhìn những dòng chữ trên tờ giấy, nam tử thờ dài chán nản:

- Ít nhất cũng cho ta biết tên chứ?

Hắn cười khề, đôi mắt lam lục trong phút chốc trở thành một đôi mắt lục hồng, khề chớp một lần nữa, đôi mắt về lại một màu lục sắc. Nếu Hàn Nguyệt Xuyên ở đây chắc sẽ hỏi hắn: Mắt ngươi là tác kè chuyển thế à?

Nhìn ra cánh cửa ngoài kia, hắn lặng im nhắm mắt, hắn đang lắng nghe cái gì đó. Tiếng bước chân, tiếng bước chân của Hàn Nguyệt Xuyên, hắn nghe rõ, nàng vẫn còn đang ở trong đây. Chạy đi theo tiếng bước chân.

- Ngươi thật phiền phức.

Hắn cách sau lưng này chỉ khoảng vài bước chân mà thôi. Hàn Nguyệt Xuyên không một chút cảm xúc dù là khó chịu hay bức bối trong lời nói đó của nàng.

- Ở lại đây một lúc được không?

Hàn Nguyệt Xuyên quay đầu lại hỏi:

- Tại sao?

Hắn ta nhất thời á khẩu, chẳng biết dùng lý do gì cho phải. Nhìn lại đôi mắt của nàng một chút, hắn lại có một cái cớ để nói:

- Ta nhìn thấy ngươi rất mệt mỏi rồi, trong đôi mắt của ngươi hiện lên sự mệt mỏi kia, ta nói có phải không?

Nàng đây là không nghe lắm đi, tên này, giọng điệu của hắn thay đổi rồi, hắn nói chuyện sao lại khiến nàng có cảm giác giống con nít nói chuyện không rõ thứ tự vậy?

- Đúng là ta mệt, nhưng là do ngươi mà ta mới mệt. Nếu không phải vì ngươi đi cướp bóc, giết Nguyệt Thẩm Vi ta cũng không đau đầu đi cứu đám hài tử kia và nhận chúng là đệ đệ, lại sẽ không phải suốt đêm đào hồ chôn người, lại sẽ không phải suy nghĩ xem các ngươi ở đâu mà chạy đến cho một bài học.

Nghe nàng nói hết một mạch từ tối đến giờ nàng đã làm gì hắn nhất thời đơ ngươi:

- Ách... Ngươi, làm hết những chuyện đó trong một đêm

Nàng ung dung gật đầu, chỉ vào hắn:

- Nhớ ơn của ngươi.

- Xin lỗi, nhưng ngươi có thể ở lại đây không? Ta muốn biết thứ phát nổ kia là gì, ta muốn tìm hiểu ngươi.

Quả thật cũng nên ở lại, để ngủ một ngày và để cho tên khốn Sa Toa không tìm ra được nàng. Nàng hiện tại đã phạm luật, nhưng ai biết được nàng đã phạm luật chứ? Vẫn là đi ngủ trước đi.

- Được, cho ta chỗ ngủ, ta buồn ngủ.

Nam tử dẫn nàng đến một căn phòng khác, nàng trực tiếp lên giường, nằm ngủ. Vừa mới nhìn thấy nàng còn thức ở đó, mới quay lưng lại muốn nói với nàng một điều, nhưng ai ngờ nàng ngủ mất từ lúc nào không hay.

- Ta định nói với ngươi đây mới là phòng chính thức của ta...

Hắn cười trừ, lắc đầu, nằm kế bên nàng, nhìn chiếc mặt nạ tự hỏi: Người này... một quá nên quên cả việc bỏ mặt nạ ra luôn à?

Vừa đưa tay lên định tháo chiếc mặt nạ xuống, một ngọn gió xẹt qua ngón tay của hắn, một vết sướt xuất hiện rồi biến mất nhanh chóng.

Đây là cảm giác đau? Cũng như khi đó?

Hắn thì thầm trong đầu, đôi mắt của hắn có chút thất thần vài giây vì suy ngẫm đau đớn trên ngón tay vừa xuất hiện và cả lúc bị nàng ném bom cho nổ thương khắp cả lưng.

- Ta giết.

Âm thanh của Hàn Nguyệt Xuyên nhanh chóng đánh thức hắn trong lúc suy ngẫm đi đâu đó. Hắn hồi phục lại tỉnh táo, bắt gặp ánh mắt lục bích giống hệt mình nhưng có phần đậm hơn như thạch bích sáng tự nhiên. Còn của hắn thì có một đôi mắt lục như của một con lục xà.

Ánh mắt nàng trầm ổn, bình thản nói ra hai từ. Nam tử thu cánh tay lại, hắn nằm ở bên cạnh nàng, Hàn Nguyệt Xuyên xê dịch cơ thể qua một bên một chút, rồi quay lưng về phía hắn, tiếp tục... ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tìm Người Có Tên Nguyệt

Việc ngủ cùng một người khác giới đối với nàng gần như là một điều hết sức bình thường, trong chiến tranh đâu còn phân biệt trai gái hay nam nữ gì nữa. Tất cả chỉ coi nhau là đồng đội, không ai hơn ai, không ai kém hơn ai. Ăn chung, ngủ chung đã tập thành thói quen.

Ở thế giới này, nàng vẫn chưa thể bỏ được cách sống cũ của mình khi xưa.

Nam tử này rất biết điều, để cho nàng nằm ngủ yên giấc, mặc dù hắn có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi nàng nhưng hiện tại, nàng đang mệt, lại là do bản thân hắn làm ra, nên cứ để cho nàng ngủ trước.

...

Tại một khách điểm.

- Nguyệt... trong tên có một chữ Nguyệt...

- Hoàng huynh, huynh đang suy ngẫm cái gì vậy, điểm tâm còn không ăn a.

Trong bàn ăn ở trên lầu điểm, Sa Toa một mực suy nghĩ đến con người đeo mặt nạ đó. Hắn không tài nào tìm ra được nàng là ai. Trong lúc suy nghĩ, hắn nhất thời quên cả bữa ăn, đôi cũng không thấy đói, một mực suy ngẫm. Sa La ở một bên thấy vậy liền gọi hắn tỉnh dậy trong vô thức.

- Không có gì đâu a.

Nói rồi, hắn cầm đũa lên tiếp tục ăn điểm tâm của mình.

Một mặt nói không có và tiếp tục ăn, những mặt khác thì hắn không ngừng suy nghĩ đến nữ tử mang mặt nạ kia. Nàng rốt cuộc là ai.

Nguyệt... Hiên Viên Nguyệt? Không thể là nàng ta được, nàng ta có thiên phú về đấu khí nhưng nàng ta không thể suy đoán như người đó được. Hoặc có thể là nàng giấu đi. Giám sát người này thử xem sao.

- Hoàng huynh, xong rồi chúng ta tới Hàn gia bái phỏng đi, cùng lúc đưa lễ vật cho bọn họ.

Trước lời nói của Sa La, Sa Toa chỉ gật nhẹ một cái, không mấy chú tâm lắng.

Bọn họ ăn xong bữa sáng liền đi đến Hàn gia, trước cửa thị vệ mời họ vào một cách nhiệt tình nhất. Dẫn hai người vào trong đại sảnh gặp gia chủ. Trên đường đi gặp phải Hàn Đông Nhi, nàng ta lướt qua Sa Toa và Sa La, có phần ghen tị với sắc đẹp của Sa La.

Mặc dù Sa La nhỏ tuổi hơn nàng rất nhiều, nhưng vẻ đẹp ngây thơ và sắc xảo tựa như không liên quan lại hòa hợp đến kỳ lạ trên khuôn mặt của nàng. Sa La giống như một bông hồng tím vừa ngây thơ vừa kiêu sa.

Ánh mắt của Sa La và Sa Toa đều giống nhau, đều là loại nhìn lên cao. Nên khi đối mặt với Hàn Đông Nhi lại chẳng xem nàng ta là gì cả, chỉ như ngay qua một cơn gió đại trên đường không đáng chú ý.

Mà bản tính của bọn họ vốn là thế, ngay cả khi hiện tại Hàn Nguyệt Xuyên xuất hiện bọn họ cũng không đặt nàng vào trong mắt, có khi lại còn khinh thường nàng hơn cả Hàn Đông Nhi kia nữa.

- Gia chủ, đây là những lễ vật mà chúng ta đem tới, chủ yếu là muốn cưới hỏi một người trong Hàn gia các người.

Ngay cả lời nói của Sa La với gia chủ Hàn gia cũng vô cùng ngạo mạn, tạo ra một khoảng cách xa vời như kiểu thánh thượng với thường dân không thể chạm tới.

Nàng nói ngay vào vấn đề chính mà chẳng vòng vo đi đâu hết cả, lại còn chẳng xem những người trước mặt này vào mắt. Nàng biết rõ Hàn gia là gia tộc lãnh đời nhưng sự thật ít ai biết rõ, gia tộc này chỉ đứng thứ ba mà thôi. Gia tộc lớn mạnh nhất trong gia tộc lãnh đời là Bách Lý gia, tiếp theo là Thanh gia, rồi mới đến Hàn gia. Hàn gia nhiều năm nay đã xuống dốc không phanh.

Đơn giản là vì bọn họ không hề nhận được bất cứ trợ cấp nào từ chính gia, vì nhiều năm qua, Hàn gia phân gia không có một đệ tử xuất chúng để Hàn gia chính gia vừa mất cả, nên thành ra trợ cấp bị giảm một cách trầm trọng.

- Không biết, hoàng tử và công chúa đế quốc Lai Sâm là có ý muốn cướp tiểu nữ nào trong Hàn gia của lão hủ?

Sa Toa trực tiếp nói ra tên của người hắc muốn cưới:

- Hàn Nguyệt Xuyên.

Trên tay hắc nâng lên ly trà, hớp một hơi nhẹ rồi lại đặt xuống, ánh mắt kiêu ngạo không để Hàn gia chủ vào mắt của mình. Thói quen kiêu ngạo của hắc đã dần thành bệnh khó chữa.

Hàn gia chủ giật mình, lão nhớ ra được từ hôm qua bị đuổi đi đến giờ nàng vẫn chưa quay về, có khi là nàng không hề quay về thật.

- Đáng tiếc, Hàn Nguyệt Xuyên đã từ bỏ gia tộc, bỏ đi rồi, nếu người đến sớm hơn một chút có lẽ còn được.

Lão gia chủ xuất hiện, giải ra đáp án cho Hàn gia chủ. Mặc dù Sa Toa đối với Hàn gia không có hảo cảm cùng tôn kính bậc trên, những lão vẫn phải kính trọng hắc, đơn giản vì hắc là hoàng tử của nước Lai Sâm, một đất nước hùng mạnh nổi tiếng hiếu chiến.

Trong bốn đại đế quốc đứng đầu là Lai Sâm, sau đó là Từ Lâm, một đất nước hiếu chiến không kém gì Lai Sâm, tiếp đó mới đến Ngạo Thiên, nổi ra những thiên tài trẻ tuổi, cuối cùng là Hạo Thiên nhờ vào số đạn dược hùng hậu cung cấp cho quân đội và còn là trung tâm của luyện dược sư, nên mới được xếp vào tứ đại đế quốc.

- Vậy sao? Thật là chúng ta đến trễ rồi. Thu dọn lễ vật, chúng ta rời đi.

Hắc nói ra một câu tiếu ngạo rồi vung tay lên, liền sai người bưng đồ rời đi, hắc trực tiếp mà chẳng vòng vo đi thẳng ra đại môn rồi đi, không một chút quay mặt nhìn về phía sau. Vì đối với hắc, cái Hàn Nguyệt Xuyên kia chỉ là một thứ phiền phức.

Về đến khách điểm, Sa Toa ở trong phòng của mình, thấp giọng nói:

- Theo dõi những người sau và báo về lại cho hành tung của bọn họ. Hiên Viên Nguyệt, Thanh Vân Nguyệt và Nguyệt Thẩm Vi.

Ba đạo áo đen chớp nhoáng xuất hiện, cung kính đáp:

- Vâng.

Rồi biến mất không chút tâm hơi, như bọn họ chưa từng xuất hiện qua ở nơi này.

Rất nhanh liền có một người quay về bẩm báo:

- Hoàng tử, Nguyệt Thẩm Vi đã chết vào tối hôm qua, nhà của nàng ta cũng bị đốt cháy đen, người có cần ta điều tra rõ hơn hay không?

Nghe nói người tên Nguyệt Thẩm Vi đã chết lại còn vào buổi tối hôm qua, nhà bị cháy đen, sao lại giống ngôi nhà mà hắc bám theo nữ tử Hàn Nguyệt Xuyên đi đến như thế?

- Là ngôi nhà ở gần đầm lầy Thanh Đàm, khoảng trăm dặm?

Người cung kính đáp:

- Vâng.

Quả nhiên như hắc đoán, nữ phụ trong nhà bị chết chính là Nguyệt Thẩm Vi. Nhớ lại Nguyệt Thẩm Vi đáng người trưởng thành cao lớn, còn người kia chỉ là một hài tử như hắc mà thôi, có khi lại không phải là nàng, liền bỏ qua.

- Được rồi, không tiếp tục điều tra về nàng ta.

Người đó lĩnh mệnh rồi trực tiếp rời đi lần nữa.

Hắc không mấy xem trọng Nguyệt Thẩm Vi vì nàng vốn không phải là người hắc tìm, hắc liền không quan tâm cũng như quan tâm đến nàng ta. Vốn dĩ ngay từ đầu, hắc đã không xem kẻ hèn như nàng ra gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thực Hiện Lời Hứa

Nam tử bước xuống giường, đi ra bên ngoài. Vừa đi hắn lại muốn điên lên: Tại sao ta lại làm thủ lĩnh cho một đám người vô dụng không có chút xú kiến thức gì hết này? Ngay cả việc mình bị trúng kế còn không biết?

Đi ra bên ngoài, đập vào mắt hắn là một bãi chiến trường kinh khủng, đất đá, cây cối tán loạn, lỗ to lỗ nhỏ khắp nơi trên mặt đất, cây cối, đất đá đều bị phá hủy không còn nguyên dạng. Hắn nghĩ lại, sức công phá của những thứ phát nổ kia cũng thật là khủng khiếp đi.

Hắn đã bị thứ đó cho nổ qua, cảm giác đúng là rất đau a.

- Thủ, thủ lĩnh...

Một người bất gặp được ánh mắt lãnh như băng của nam tử này liền run rẩy, lắp bắp nói lên hai từ. Bọn hắn quen biết người thủ lĩnh này cũng không phải là một hay hai ngày, người này rất ghét khi đang ngủ mà bị làm phiền lắm.

Những vụ nổ vừa rồi có vẻ như đã đánh thức hắn tỉnh dậy, và người bị hắn trách cứ lại chính là bọn chúng. Những người khác đồng dạng vừa thấy hắn liền run sợ chẳng nói lên được lời gì như người kia, có người thì sợ đến tái mặt muốn ngất đi.

- Đủ rồi, dọn dẹp đồng đội đi. Đừng làm phiền giấc ngủ của ta, không có lệnh của ta cũng đừng đến phòng của ta, ngay cả dọn dẹp cũng không được phép.

Hắn nói xong câu đó liền quay người đi vào trong căn cứ. Những người kia thấy hắn hôm nay dễ tính liền thở dài cảm tạ trời đất đã giúp bọn hắn.

- Trời ạ, hắn bỏ qua cho chúng ta? Hôm nay nổ run chuyển cả đầm lầy là đúng rồi.

- Những vụ nổ hôm nay thật không sai đâu a.

Có người lại nghi hoặc một điều mà ai cũng nghi hoặc không có lời giải đáp:

- Nhưng, rốt cuộc là do ai gây ra những vụ nổ này?

Nam tử đi vào trong phòng, đóng cửa phòng lại. Nơi căn cứ này giống như một cái động lớn, được thiết kế như một tòa thành ngầm trong đất vậy, mọi vật dụng đơn giản như giường, ghế, bàn, cửa,... đều được làm bằng đá hết cả.

Hắn nhìn nàng, suy ngẫm không thôi, nhất định khi nàng thức dậy phải hỏi rõ nàng một số chuyện.

Một thời gian sau.

Hàn Nguyệt Xuyên tỉnh dậy, nhìn xung quanh giường, nàng nhớ cái tên thần kinh có vấn đề kia nằm ngủ ngay bên cạnh nàng. Nhưng sao giờ, hắn lại nằm ngủ xa xa ở phía cánh cửa kia. Không biết bản thân mình đã ngủ bao lâu, vì nơi này không nhiều ánh sáng để nhận thức được bên ngoài.

Hàn Nguyệt Xuyên nhìn lại cơ thể, nhìn xung quanh khắp phòng. Từ khi nào nàng đã bị đẩy ra bên ngoài thế này?

Đây là câu hỏi duy nhất hiện lên trong đầu của nàng, điều duy nhất nàng nhớ được là nàng đang nghe Nguyệt Xuyên tỷ hát, sau đó liền ngủ thiếp đi. Đến bây giờ tỉnh lại thì phát hiện mình đã ra khỏi thức hải từ lúc nào không hay.

- Ngươi ngủ được ba ngày rồi đó.

Từ trong đầu nàng vang lên một âm thanh. Vừa nghe xong Nguyệt Xuyên tỷ nói nàng đã ngủ ba liền mất hồn, mất vía rồi khỏi giường, chạy thật nhanh về đến nơi đầu tiên chính là hội thi, nhưng nhớ ra nàng vẫn chưa chuẩn bị cái gì hết cả a.

Quay về thức hải, Hàn Nguyệt Xuyên thay một bộ đồ, xong rồi liền chạy ra bên ngoài, đến hội thi tứ tài.

Nếu là trước kia nàng sẽ không bao giờ làm được những chuyện nàng sắp sửa làm, nhưng hiện tại thì khác, nàng có kiến thức, có một phần sức mạnh của Nguyệt Xuyên tỷ đến từ thời không khác kia, nàng có thể làm được.

- Nhìn kia, phé vật đến rồi.

Hàn Nguyệt Xuyên vừa đi đến, liền có người hô to, chỉ vào nàng, cười khinh miệt. Những người khác xầm xì to nhỏ, mỉa mai nàng:

- Phé vật đến dự thi tứ tài a.

- Không biết nàng ta có tài năng gì?

- Hừ! Phế vật vẫn chỉ là phế vật thôi a.
- Ta đây còn nghe được, nàng ta bị Hàn gia đuổi rồi.
- Để ta nói cho người nghe, Thanh gia...

Có một lời nói vô tình lọt vào tai Hàn Nguyệt Xuyên, chuyện này là nói về nàng, nhưng đồng thời lại có liên quan đến Thanh gia. Ngay lúc này, nàng liền nhớ tới hai tiểu thư Thanh gia điều ngoa lấy tiền đẻ người kia.

Nghĩ đến lời nói nàng mĩa mai lúc đó của hai nàng, nàng nhớ rõ, khi đó đã không xem trọng khoáng thạch của hai người đó vào mắt, lại còn hứa hẹn với nhóm người Cốc Lai bang, sau lần đó, Nguyệt Xuyên tỷ liền trắc cử nàng rất nặng.

Vừa bước vào còn chưa kịp thi đấu gì, Hàn Nguyệt Xuyên lại một lần nữa chạy ra ngoài, những người vừa thấy nàng chạy ra ngoài liền cười lớn một tràng như thủy triều dâng trào.

- Ta đã nói rồi, nàng ta chỉ là phế vật mà thôi, có gì đáng giá chứ?
- Haha đúng quả thật chỉ là làm trò.
- Không có tài mà còn đến thể hiện.
- Haha...

...

Rầm rầm!

- Có chuyện gì?

Một người ở bên trong căn cứ nhìn ra ngoài hỏi. Hàn Nguyệt Xuyên đập cửa một hồi liền không đập nữa, nàng hơi thờ dốc một chút, liền trả lời:

- Mau mở cửa ra cho ta, còn không thì người ra ngoài đây đem đồ vào trong đi.

Tên đó đi ra, Hàn Nguyệt Xuyên thấy hần di chuyển thân thể hướng ra bên ngoài, nàng liền hiểu hần chọn cái thứ hai. Nếu hần đã chọn cái thứ hai nàng liền không quản hần nữa, chạy đi nhanh chóng.

Tên kia vừa đi ra thì không thấy nàng đây, tại vị trí bên cạnh nàng đứng có một cái xe kéo, trong chiếc xe kéo đó toàn là vũ khí cấp cao, có đến khoảng trăm thanh vũ khí, để lại trên đó một lá thư với nét chữ nghịch ngoặc như trẻ con tập viết, hần cố gắng nhìn và giải nghĩa của những từ đó.

Hàn Nguyệt Xuyên thực hiện lời hứa với các ca ca.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Đây Là Mong Muốn Của Ta. Khắc Họa Lên Sự Thật Giả Tạo (1)

Lại một lần nữa xuất hiện ở Tứ tài đại hội. Hàn Nguyệt Xuyên thờ dốc vì chạy một đường dài và xa, thứ nhất chạy đi thì hai chạy về không ngừng nghỉ đủ để nàng đuổi sức rồi.

- Để ta ra ngoài giúp người thi trước một môn, ba môn còn lại ta chỉ cho người mượn thực lực của ta để thi đấu mà thôi, còn lại hãy tự vận đi.

Nàng gật nhẹ một cái như có như không, nhịp thở của nàng chậm dần, cho đến khi hòa hoãn bình thường trở lại. Hàn Nguyệt Xuyên đến khu có chữ “kỷ”, nàng tìm đến nam nhân mặc trên người một bộ bạch y, tẩy cảm thiết phiến phe phẩy, miệng nở nụ cười ý tứ tự đại.

Trước mặt hần là một bàn cờ được bố trí bày trận sẵn, hần đang ngồi chờ người đến phá giải trận cờ này. Giữ đám đông xi xầm, Hàn Nguyệt Xuyên như mất mụ tại diếc, không để tâm, không quan tâm, không nhìn cũng không thấy. Cái nàng thấy trước mặt là một bàn cờ, việc duy nhất nàng là hiện tại chính là, phá giải thế cờ đó!

Cốc!

Một quân trắng hạ xuống, nam nhân bạch y cười tự mắng trong vô thức này giờ hắn đang suy nghĩ gì đó, nhưng là:

- Ta quá tuyệt vời.

- Năm nay cũng như mọi năm, chẳng ai có thể đấu lại ta.

- Thế cờ này của ta ai có thể phá giải chứ?

- ...

Hắn suy nghĩ vu vơ, tự đại bản thân. Còn Hàn Nguyệt Xuyên, nàng hạ xuống một quân cờ trước mặt hắn, nhưng ánh mắt của hắn vẫn hiện lên sự tự đại, chẳng để ý đến mà chỉ đang suy nghĩ vu vơ viễn tưởng, tự đại.

Tách!

Ở trước mặt hắn, nàng ma sát hai đầu ngón tay, tạo ra một âm thanh giòn tan vang lên, alji hướng hắn lên tiếng:

- Đến lượt ngươi, mời.

Trong nhất thời hắn tỉnh dậy trong vô thức, nhìn nữ nhân trước mặt này, nàng ta là ai, một mỹ nữ, nét đẹp cũng không quá mức gọi là khuynh quốc khuynh thành, một loại vẻ đẹp trầm ôn như thu thủy, tĩnh lặng không một chút gọn sóng. Không phải là nữ nhân với vẻ đẹp sắc sảo hay như thiên tiên không nhiễm bụi trần, lại không giống với vẻ đẹp lãnh khốc như khối băng lạnh không tan. Nàng đơn giản chỉ là thực mỹ, trầm tĩnh (trầm ôn, tĩnh lặng).

Hắn nhìn xuống bàn cờ, này giờ hắn đang thất thần, nên chẳng biết nàng đã đánh ở vị trí nào. Nhìn về mặt giật mình vừa rồi của hắn và hiện tại đang có một tia bối rối trong đôi mắt thanh cao, tự kiêu đó, nàng liền biết ngay hắn chẳng biết nàng đánh ở đâu, dù hắn có là người lập ra thế cờ này.

Có lòng hảo tâm, nàng chỉ xuống một quân cờ màu trắng trên bàn cờ mà nàng vừa mới đánh, hắn nhìn xong cười nhẹ, đặt xuống một quân cờ đen cách quân cờ của nàng không xa. Hàn Nguyệt Xuyên thành thực đặt xuống một quân cờ, hắn suy nghĩ lại đặt một quân cờ, còn nàng, nàng chẳng suy nghĩ gì mà thành thực như nước chảy mây trôi đặt xuống một quân cờ mà chẳng bối rối, suy nghĩ.

Lần thứ nhất thành thực, lần thứ hai nước chảy mây trôi, lần thứ ba đặt xuống nhanh chóng ngay khi hắn chỉ mới rời tay khỏi quân cờ.

Nhìn nàng đặt xuống những quân cờ như thế, khiến cho hắn nghĩ rằng: Nàng ta là đang đánh bừa sao?

Nhìn kỹ lại khuôn mặt không chút gọn xuống nào của nàng, hắn mới có một cảm giác quen mắt, là ai nhỉ?

- Đã nương tay.

Hàn Nguyệt Xuyên theo phong lệ trong một trận đấu cờ, nàng cuối đầu với đôi khi bản thân thắng hay thua. Hắn cười cuối đầu đáp lễ. Cứ tưởng hắn thắng nàng mới rời đi, vì nàng còn chưa đánh mà.

Sau khi Hàn Nguyệt Xuyên rời đi, một nhóm người xúm lại, nhìn bàn cờ mà hai người vừa đánh, có người thốt lên:

- Phế vật đó vậy mà thắng a?

Nghe xong lời này, hắn mới nhìn lại thế cờ một lần nữa, hắn hoàn toàn không biết có một quân cờ nằm yên vị ở trên bàn cờ từ lúc nào. Nó đã chiếu tướng cả thế cờ hắn, đem thế cờ của hắn lật ngược lại, lợi thế không còn thuộc về quân đen nữa, mà đã thuộc về quân trắng.

Đến quỳ, nàng mua một bàn cờ, đặt ở bên cạnh nam nhân bạch y này, nàng bắt đầu lập thế cờ của mình, lập được khoảng hơn hai mươi quân nàng liền dừng, sau đó lại lấy giấy và bút ngòi ghi cái gì đó.

Viết xong, nàng gấp lại hai lần, viết lên một con số, lấy một viên đá đè lên tờ giấy, cố tình không che mất chữ, bên cạnh chữ nàng ghi thêm một từ “nhân”, ám chỉ người thứ mấy thì lấy tờ giấy đó. Làm đến tờ thứ 15 nàng liền dừng lại, không làm nữa. Đặt xuống đó một tờ giấy vẽ một hình tròn.

Làm xong tất cả nàng liền rời đi khỏi chỗ thi cờ, đến thi cầm.

Khẽ nhắm mắt lại một chút, Hàn Nguyệt Xuyên đến lấy một tờ giấy, viết lên một cái nhạc phổ, lại đặt xuống, rồi rời đi tiếp tục. Có người cầm nhạc phổ của nàng lên đàn thử một khúc. Tiếng đàn vừa cất lên đã lấy lòng tất cả mọi người trong hội thi, nhưng tiếng xì xầm cũng yên tĩnh để nhường lại cho khúc nhạc dạo này.

Tiếng đàn lúc nhanh lúc chậm khó hiểu, nhưng lại thu hút người nghe, âm thanh du dương lại có lúc cao trào như chiến tranh, như biệt ly đau thương.

Tiếng đàn vừa dứt, mọi người liền vỗ tay hoan hô người gảy đàn, có người lại xem thử nhạc phổ của hắn. Vừa nhìn nhạc phổ trên tay của hắn, nụ cười trên mặt co quắp lại, để trên khuôn mặt bọn hắn là một vẻ mặt khó xem.

Vì người viết nhạc phổ này có để lại chữ ký, chữ gì đây, không phải tên đầy đủ hay sao? “Hàn Nguyệt Xuyên” ba chữ nhỏ nhắn phía dưới tờ giấy đập vào mắt bọn hắn, đồng thời như một cái tát trời giáng lên mặt bọn họ.

Lúc trước họ đã nói nàng thế nào? Phế vật. Vậy nàng viết ra bản nhạc phổ này thế nào? Đánh bại cả bản nhạc phổ ở đầu bảng “cần”.

Nếu nói nàng là phế vật không có học thức, thì bọn hán là gì? Ngưu đầu không bằng a?

Một tràng nhộn nhịp diễn ra trong nhà thi tứ tài.

Ở khu vực kỳ vừa rồi, nam nhân bạch y đã biết người phá giải thế cờ của hán chính là phế vật khắp Tây đại lục không ai không biết, Hàn Nguyệt Xuyên. Hán bị một người mua danh để đi thi đánh bại tuyệt đối.

Không phục, hán đến thế cờ của nàng sắp xếp, hán muốn giải thế cờ này. Vừa đặt mộng ngồi xuống mới phát hiện nàng ta đã không còn ở đây nữa. Cũng tại đám người kia khiến hán không nhìn rõ nàng đã rời đi từ lúc nào.

- Lam thiếu gia, người là người thứ ba nên lấy là tờ giấy có ghi chữ số 3 đây a.

Có một người đứng xem hán giải thế cờ liền nhắc nhở hán nên lấy tờ giấy nào. Hán nghe thấy một người nói vậy, liền nhìn sang bên trái của bàn đặt bàn cờ, có 16 tờ giấy đặt gọn ở đó, hán vẫn là theo thứ tự lấy tờ giấy thứ ba ra nhìn nội dung bên trong.

Bên trong ghi từng con số, những con số này chính là dùng để đặt lên bàn cờ đây mà, hán đặt theo từng quân cờ trong tờ giấy ghi, đặt xuống quân cờ của hán, lại đặt xuống quân cờ của nàng. Đến quân thứ mười, nàng ta ghi bên dưới hai câu: Đã nhường. Hãy xếp lại thế cờ ban đầu.

- Làm... làm thế nào nàng ta đoán được?

Có một người trong đó cười ha hả đáp lại:

- Lam thiếu gia à, ngài không phải là người đầu tiên nói như thế đâu a.

- Phải đó, có người đặt quân cờ trong tờ giấy đó ghi, nhưng cũng không phải là quân của nàng ta mà đặt là quân của bọn họ, liền thua rất thê thảm, chưa đến ba quân đã biết tự thua mà lui. Không như Lam thiếu đi được đến bước cuối cùng.

- Không hổ là Lam thiếu, có thể đến được bước này.

Những người khác nói hán giải thế cờ của nàng ta giống như đang đang đi vào phé tích hiểm nguy vậy, đi được đến bước cuối cùng nhưng không có thắng vẫn được người khác khen ngợi, lợi hại.

Khi đó họ coi phé tích là gì? Là thánh địa, vậy còn nàng ta hiện tại? Là thánh nhân ư?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Đây Là Mong Muốn Của Ta. Khắc Họa Lên Sự Thật Giả Tạo (2)

Cuộc thi thứ ba nàng muốn chọn là môn “thi”. Những người nhìn thấy nàng liền hoảng hốt không thôi. Người khác thi đấu đạt được một cái đầu bảng trong một môn đấu cũng là chuyện đáng mừng rồi, nay nàng lại muốn thi thêm môn thứ ba.

Vậy chẳng phải nói nàng muốn đứng đầu cả ba môn cầm, kỳ, thi hay sao? Có một người lên tiếng, lại càng khiến cho mọi người thêm hoảng sợ:

- Không lẽ... nàng ta định đánh bại tứ đại tài tử?

Một người khác cười trừ, làm gì có chuyện đó được chứ:

- Không đâu, chắc nàng ta chỉ đang thể hiện mà thôi, không thể nào đánh bại được hai tài tử còn lại đâu.

Người khác tiếp lời:

- Phải a, nàng ta vốn là phế vật mà, đến được nước này, nàng ta đã rất giỏi rồi a.

- Hai tài tử còn lại đâu có dễ dàng bị nàng đánh bại đâu chứ. Nét chữ thể hiện nét người, cứ xem thử đi.

Mỗi một người thi đấu đều sẽ phải mua một tờ giấy dài, những người đó dùng cách viết gì cũng được, viết văn cũng được, viết thơ cũng được, chỉ cần viết lên những nét chữ đẹp nhất, xuất sắc nhất, lời văn hay nhất sẽ là người đứng đầu bảng.

Và người đứng đầu bảng hiện tại chính là một trong tứ đại tài tử. Nàng đã đánh bại hai trong tứ đại tài tử rồi, chỉ còn hai người nữa thôi.

Bốn từ! Nàng viết ra chỉ có bốn từ trên một tờ giấy dài đó mà thôi. Nét chữ to lớn, vừa phải, phù hợp với tờ giấy dài đó. Bốn từ trên tờ giấy đó, nàng ta cao ngạo treo nó trước cả tờ giấy của tứ đại tài tử.

So với tờ giấy của tứ đại tài tử, nàng quả thật rất thua biệt. Thua biệt là số từ, hẳn là viết lên một bài thơ bốn dòng, nàng là viết lên một câu độc nhất bốn chữ.

Những người nhìn dòng chữ nàng viết ra mà ngây người, miệng của bọn họ há to đến mức không thể to hơn, họ hẳn quay đầu nhìn nàng mà run rẩy, khớp cổ di chuyển như một con rô bốt bị hư, từng chút, khó khăn quay đầu lại.

Nàng rất hài lòng a, chữ viết của nàng, hôm nay là tuyệt nhất!

Tiếp tục nào, đến môn thi cuối cùng, môn họa.

Lại tiếp tục mua một tờ giấy lớn và dài, đặt lên bàn, trên bàn có đầy đủ sắc màu. Nàng khẽ hít thở sâu, lấy lại sự bình tĩnh trước khi nàng vẽ lên bức họa này.

Hàn Nguyệt Xuyên đưa mắt nhìn xung quanh, nàng đang tìm kiếm người nào đó. Nàng đã tìm thấy. Sa Toa, Sa La, Hứa Thanh Nam và một vài vị cao tăng khác. Có đầy đủ thật a.

Những người bám theo Hàn Nguyệt Xuyên từ lúc thi cờ cho đến giờ vẫn luôn một mực đi theo nàng, quan sát nàng thi đến trận cuối cùng.

Pha một bát màu, nàng lại pha những màu khác vào khuôn pha màu, mỗi màu đều rất hạn chế, riêng chỉ có một màu đỏ là nàng pha chế ra cả một bát. Lấy ra cây bút lông, chấm màu đỏ trong bát, vung lên tấm giấy, nàng vung liên tục.

Cho đến một lúc, nàng dừng lại, xé một tờ giấy khác, che một số vị trí trên tờ giấy bị nàng vung màu mực tùm lum đó. Đổ lên bát màu tùy ý lên tờ giấy, rồi kéo những tờ giấy nàng đặt lên trên giấy vẽ kia xuống.

Giấy nàng đặt lên khá dày, nên màu mực nàng đổ vung vãi ra giấy kia không bị thấm xuống giấy vẽ. Có nhiều người nhìn nàng vẽ theo cách này mà tò mò hỏi:

- Nàng ta có thật sự biết vẽ không đây?

- Từ đầu đến cuối chỉ toàn là vung mực đỏ tùm lum, không nên phun phí 10 thước giấy như thế chứ.

Hít sâu một ngụm, Hàn Nguyệt Xuyên bắt đầu vung bút lên vẽ, nàng vẽ rất thành thực, rất nhanh, lại không có một điểm sai sót nào, lại càng thành hình rất đẹp, tựa như chân thật người sống.

Mọi người bắt đầu nhìn ra nét vẽ nàng vẽ rất nhanh a:

- Đây... đây là nữ phụ ôm một nhi tử vừa mới sinh ra a.

- Phong cảnh này... chính là hoàng cung..

Có người chiêm ngưỡng tài năng hội họa của nàng, có người lại khen ngợi nét vẽ như thật có hồn của nàng bên trong nét vẽ đó.

Nàng lại qua một khuôn hình khác, nữ phụ đó chết, phía sau tấm rèm cửa nguy nga, trắng lè, tuyệt mỹ của hoàng cung đó lại là các phi tần đang rối rít cười với nhau.

Lại hướng về khuôn mẫu khác, đức vua mặc long bào điều tra sự việc, biệt rõ nữ nhân đã hại nữ phụ kia là ai, nhưng vẫn không trách nàng ta. Thái hậu đứng sau phong tước nàng ta lên làm hậu. Phụng hoàng đỏ lựng lờ sau lưng nữ nhân đó.

Nhiều người nhìn thấy mà chẳng dám lên tiếng gì cả, bọn chúng biết rõ một điều: Nàng ta chết chắc rồi.

Hàn Nguyệt Xuyên vẫn tiếp tục vẽ, nữ nhân đã được phong liền có con sau vài ngày, các phi tần khác đã cố ý hại nàng, nhưng cuối cùng lại bị nàng ta hại lại. Cuối cùng những đứa trẻ được sinh ra chỉ có ba đứa trẻ. Đứa trẻ của nữ phụ bị hại kia sống trong vòng tay của hoàng thượng, được hân ưu ái.

Đứa trẻ được hoàng hậu sanh hạ được phong làm thái tử, được hoàng hậu nuôi dưỡng. Đứa trẻ cuối cùng do một vị vương phi sanh hạ được sống một cuộc sống bình an. Ba đứa trẻ lúc đầu chơi với nhau rất thân thiết, nhưng càng lớn, chúng lại càng xa cách, tạo ra một mảng chắn với nhau.

Dần dần, nàng dần ba đứa trẻ ra một khuôn cảnh nội chiến hoàng cung, khi nàng vẽ đến đây, đã có người thốt lên:

- Ngăn nàng ta lại.

Nhưng không thể, Hàn Nguyệt Xuyên tốc độ tay vẽ không những không chậm lại mà còn nhanh hơn nữa. Trong miệng nàng lẩm bẩm cái gì đó, không khí xung quanh nàng dao động, bất kỳ ai chạm vào nàng đều bị bật ra phía sau, không cách nào chạm vào nàng ta được.

Nàng vẫn tự tại, ung dung vẽ xong bức tranh.

Một góc nàng không hề vung mực đỏ lên chút nào, mọi người hoàn toàn không biết tại sao nàng lại không vung mực đỏ lên như thế. Ở khoảng ba thước giấy cuối cùng, nàng vung lên là mực đen chứ không phải là mực đỏ.

Nàng vẽ lên một lão thái, trên tay điều khiển hai con rối, mọi người nhìn xuống hai con rối nàng đang vẽ lại chính là hoàng thượng và hoàng hậu. Bên cạnh hai người là ba đứa con với hình hài của ba con khôi lồi, những sợi dây mỏng chẳng chịt khắp người bọn chúng, những vị quan lại tranh giành nhau mỗi người đều muốn nắm giữ nhiều dây hơn người khác.

Mỗi người chiến tranh nội bộ với nhau, bên ngoài lại chia bè sẻ phái làm thành ba nhóm, xem ai sẽ là người lên nắm vương quyền. Cuối cùng, nàng vẽ lên một đấng quân vương khôi lồi, và các quan thần là những người nắm giữ sợi dây điều khiển.

Ở cuối bức tranh, nàng viết lên hai từ: Khôi lồi.

Dán bức tranh đó lên khung gỗ, thực hiện xong những điều đó, lại có một người hạ xuống trước mặt nàng, một lão nhân, vẻ mặt của lão ta tức giận, hướng nàng chỉ tay ra lệnh:

- Mau bắt lấy nàng ta.

Hàn Nguyệt Xuyên nở nụ cười khinh miệt, những người đến liền bị không khí xung quanh nàng đánh bay đi, lão nhân nhìn thấy rõ không khí xung quanh nàng dao động, lão đi tới, vung tay lên, những không khí dao động đó liền biến mất.

Lão ra hiện bằng ánh mắt, các thí vệ liền tục chạy lên, khóa tay nàng lại, Hàn Nguyệt Xuyên đứng yên ở đó cho bọn họ bắt nàng, nàng cười từ một nụ cười khinh miệt liền giờ để trở thành cổ quái.

Hứa Nam Thanh nhìn thấy nụ cười sao hán lại có cảm giác ón lạnh như thế chứ? Không chỉ có một mình hán, mà những người khác đều có cùng một cảm giác, cùng một ý nghĩ hiện lên trong đầu của bọn họ.

Nàng ta cười? ... nụ cười đó là... thỏa mãn?

Phải, nụ cười nàng thể hiện ra trước mặt tất cả mọi người là một nụ cười thỏa mãn, nàng đang thỏa mãn với hiện tại.

- Người có biết người vừa phạm vào tội khi quân, phạm thượng không?

Hàn Nguyệt Xuyên cười khanh khách quái dị:

- Khắc khắc khắc, ta không biết đấy a. Ta chỉ đang vẽ lên những thứ ta muốn vẽ mà thôi. Phải, ta muốn khắc họa lên một bức tranh, một bức tranh thể hiện sự giả tạo, sự thật đằng sau cái gọi là quân vương đó mà thôi. Khắc khắc khắc...

Tiếng cười của nàng vang vọng khắp nơi trong hội thi, lão nhân liền vung tay, lệnh:

- Áp giải nàng ta vào nhà lao, chờ đợi xét xử.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quân*? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trước Khi Biến Mất (1)

- Hàn Nguyệt Xuyên... người đang... tan biến...

Ở trong thức hải, Hàn Nguyệt Xuyên thấy “Hàn Nguyệt Xuyên” đang tan biến từ từ, tốc độ tan biến rất chậm chạp nhưng sẽ không kéo dài được lâu, cao nhất là năm ngày nữa mà thôi.

- Ta sắp biến mất rồi, vậy mà... bên ngoài vẫn chẳng có động tĩnh gì cả... Buồn thật a.

Mặc dù nói một câu nói đầy bi thương nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn hiện lên nụ cười tươi si ngốc nhạt nhòa đang gần biến mất. Một phần gò má của nàng đang mờ nhạt dần, nó nhưng một miếng thủy tinh trong suốt có thể nhìn xuyên thấu qua bên kia.

Ở bên ngoài, Hàn Nguyệt Xuyên đã bị áp giải vào nhà lao hơn hai tuần rồi, nhưng vẫn chẳng xét xử nàng lấy nửa điểm. Trong suốt hai tuần qua, triều chính loạn lạc, quan thần trong cung rồi ren, chẳng có mấy người còn quan tâm đến nàng, bởi vì họ đang quan tâm đến việc hoàng thượng và các vương tử khác sẽ phản ứng như thế nào.

Tranh vẽ của Hàn Nguyệt Xuyên vẽ ra không được tháo xuống trong những ngày thi đấu. Nhưng khi trận đấu kết thúc thì bức tranh liền bị biến mất, có

người đồn là bị thiêu hủy, có người lại nói rằng một vị giám khảo chấm thi đã lấy đi bức tranh của nàng.

Ngay sau khi Hàn Nguyệt Xuyên bị bắt.

- Mau tháo gỡ bức tranh “khôỉ lổ” này xuống cho ta!

Một nam tử mặc trên người bộ kim bào uy nghiêm, nhưng vẻ mặt tức giận khó coi đó của hắn lại khiến cho sự uy nghiêm đó biến mất hoàn toàn.

- Thái tử điện hạ, xin ngài đừng tức giận, những bài thi đã được treo lên thì không thể gỡ xuống, chỉ có thể chờ kỳ thi kết thúc mới có thể gỡ xuống.

Một lão nhân đến trước mặt nam tử kim bào này giảng giải.

- Chẳng lẽ cứ để cho bức tranh này ở đây?

Nam tử kim bào tức giận quát ầm lên trong hội thi, hắn không phục, không hề mong muốn bức tranh đó tồn tại, đó khi quân phạm thượng.

- Phải đó, Thạch thái lão, mong ngài hãy phá lệ, gỡ bỏ bức tranh này xuống, nếu không, thiên hạ sẽ đại náo.

- Mong thái lão minh xét.

Ồ ạt từng nhóm người lên tiếng minh xét cho chuyện vừa xảy ra. Thạch thái lão lắc đầu cự tuyệt:

- Luật lệ này là do tiên hoàng ban ra, không thể phá được, nếu phá bỏ, chẳng khác nào là khi quân đâu?

Đám người kia nghe xong liền cắn răng chịu đựng, lấy bô hòn làm ngọt, còn biết nói gì hơn khi Thạch thái lão đã nói đó là do tiên hoàng ban xuống.

Hứa Nam Thanh nhìn bức tranh do chính tay nàng vẽ mà siết chặt nắm đấm. Nàng ta thật giỏi a, còn có thể lật tẩy bộ mặt thật của hoàng thất thế này nữa.

Ngày thứ hai, trôi qua nhẹ nhàng, các thí sinh, không ai có thể hạ bài của Hàn Nguyệt Xuyên xuống. Nàng vẫn là người đứng đầu bốn môn thi.

Ngày thứ hai, cũng là ngày mà Sa Toa bức bội nhất. Đã quá kỳ hạn ba ngày rồi, mà nàng ta vẫn chưa đến gặp hắn. Hắn nhiều ngày theo dõi Hiên Viên Nguyệt, lại có lần lợi dụng lúc nàng ngủ mà lục soát người nàng, khiến người khác còn tưởng hắn là hái hoa tặc nữa chứ. May mà lúc đó hắn che mặt.

Hắn đã tìm hết tất cả các thiếu nữ ở Ngao Thiên có chữ Nguyệt, nhưng lại chẳng tìm ra được ai cả.

Ngày thứ ba, vẫn là một ngày “an nhàn“. Ngao Thiên nổi loạn, tranh của Hàn Nguyệt Xuyên được sao chép thành nhiều bản và được lan rộng ra khắp mọi nơi trên dưới Tây đại lục.

Ngày thứ tư, ngày thi đấu kết thúc, các vị bô lão đến chấm điểm, đi qua bức họa của Hàn Nguyệt Xuyên, bọn bô lão kinh ngạc, thất thường, hóa đá... đủ loại cảm xúc trên mặt, có người lại bật lên cười khanh khách. Nhưng chỉ có một người duy nhất, lão ta chính là Thái Thạch Nham, lão nhân cổ quái và điên nhất trong các bô lão ở đây.

Lão ta được hoàng thượng ưu ái, nhiều lần mời lão vào cung làm quan nhưng đều bị cự tuyệt, đến lần thứ năm, hoàng thượng mời hắn đi làm lão sư chấm điểm cho các kỳ thi tuyển dụng nhân tài, lần này lão chấp nhận.

- Hào, bức tranh rất đẹp, ta thích, bài này đạt điểm tối đa.

Những lão nhân khác nhìn lão nhân Thái Thạch Nham đều lắc đầu không thôi. Tính tình cổ quái của lão ta, ai mà chẳng biết.

Thái Thạch Nham nhìn bức tranh, lại ra hạ lệnh cho những thị vệ theo lão tháo bức tranh xuống đem về nhà của lão ta. Khi các thị vệ nghe được mệnh lệnh là đưa bức tranh về nhà của lão ta một cách an toàn, không được hư hỏng dù chỉ là một chút.

Nghe xong, cả đám liền sợ tái mặt, đến trước mặt hoàng thượng, xin thêm quân lương để di chuyển. Nhà của lão nhân điên này ở trên đỉnh núi, quanh năm băng tuyết lạnh buốt, đã vậy còn là ngọn núi khá dốc, khó đi nữa chứ, chưa kể trên đường đi còn bị ma thú tập kích không biết bao nhiêu lần.

Đến chỗ thi viết, lão nhân nhìn tờ giấy to, dài ở đầu tiên, những lão nhân khác nhìn vào nét chữ nhận xét nét chữ đầu tiên:

- Nét chữ tự do, phiêu phách, nhưng hình như còn có lệ thuộc a.

- Phải, nét chữ này có chút lệ thuộc mơ hồ không rõ.

Thái Thạch Nham lão nhân nhìn vào nét chữ của nàng, hí mắt lí giải:

- Có hai nét chữ ghép lại với nhau. Hừm, con người này... xuất ẩn xuất hiện hai loại người, như kiểu hai linh hồn một thể xác, chẳng ra gì cả.

Nhưng rồi lão ta lại cười khanh khách, khen ngợi:

- Hào khí phách a, nét chữ này, lão nhân ta không thể khiến cho nó có thần như vậy được. Đặc biệt là uy trong nét chữ đó.

Ngay khi Thái Thạch Nham nói hào khí phách, những bộ lão khác liền nhìn nghĩa của nét chữ liền giật mình, có người run rẩy chỉ chỉ:

- Cái này... cái này là ai viết?

Một tên giám sát viên đi đến lên tiếng:

- Cái này... là do Hàn Nguyệt Xuyên viết ra.

Thái Thạch Nham mặt hiện rõ sự chẳng biết gì hỏi:

- Hàn Nguyệt Xuyên, tên nữ nhân a, là ai?

Tên giám thị lại giải thích một hồi:

- Nàng ta chính là phé vật mà khắp đại lục đều biết nàng ta. Nàng ta từ năm bảy tuổi cho đến nay đã được mười tuổi vẫn không thể thăng nổi một cấp.

Lão ta xì một tiếng bất mãn:

- Ba năm không thăng cấp cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi, ta mười năm ở một cấp thì sao?

Tên giám thị lắc đầu bó tay với lão quái nhân này rồi, lại cố giải thích:

- Nàng ta được mệnh danh là “phé vật ba năm không thăng nổi cấp 2”.

Thái Thạch Nham lúc này mới quay đầu lại, vẻ mặt bất mãn biến thái tối sầm một cách quái dị:

- Ba năm... cấp 2 không thăng nổi?

Tên giám thị gật đầu, lão nhìn qua những bộ lão khác, bọn họ đồng dạng cũng gật đầu như gà mổ thóc.

- Phé vật là chuẩn rồi còn gì?

Lão nói ra một câu phù phàng như một điều hiển nhiên, đó cũng phải thôi, người bình thường chỉ cần vài tháng là có thể đột phá cấp 2, cao nhất là một năm, còn nàng thì ba năm không thăng nổi, nghĩ lại danh hiệu phé vật quả rất đúng.

Nhưng chữ trên kia lại càng đúng hơn, đơn giản bốn từ đã đẩy thiên tài viết xuống thứ hai: Không bằng phé vật.

Lại duy chuyển tiếp đến chỗ cờ, những trận cờ được bày ra được sắp xếp theo như ban đầu, lão nhân đi đến bàn cờ thể của bạch y nam nhân lúc trước. Lão rất hài lòng, rất thích thú với thể cờ nhưng lại không giải nó mà chỉ đi lướt qua, đến một thể cờ khác, thể cờ này là của Hàn Nguyệt Xuyên.

Những tờ giấy do Hàn Nguyệt Xuyên viết vẫn còn ở nguyên đó, lão nhân mở ra hết tất cả các tờ giấy, tất cả đều những bước đi tiếp theo của nàng ta, riêng một tờ trong chỉ ghi một hàng chữ mà không ghi nước cờ tiếp theo:

Các người có thấy mình ngu hay không? Mười lăm người, lại còn biết trước các thể cờ của ta mà vẫn không thể giải được, nói ta là phé vật, vậy các người là gì? Không bằng cả phé vật?

Đọc xong tờ giấy đó, lão ta cười hắc hắc, lại đặt xuống, lão nhìn thể cờ, nhìn cả mười lăm nước đi tiếp theo của nàng ta, thể cờ này là gì? Lão nghĩ đủ cách mà vẫn không thể giải ra, lão không bằng cả một phé vật sao?

- Đây cũng là do cái Hàn Nguyệt Xuyên đó gây ra?

Tên giám thị đi theo gật đầu, hẳn là người giám sát mọi người lúc thi đấu nên biết rất rõ những đặc điểm do tuyển thủ để lại.

Lão ta cười trừ lắc đầu, lão bắt đầu muốn gặp a đầu tên gọi Hàn Nguyệt Xuyên đó rồi a.

Tiếp tục bài thi về âm nhạc, các lão nhân lấy những nhạc phổ ra xem một lần, lão rất hài lòng với những bản nhạc phổ này, tuổi trẻ tài hoa, thật ngưỡng mộ.

Dừng lại ở một nhạc phổ, lão trầm ngâm như đang ngân nga khúc nhạc phổ đó ở trong đầu vậy, lại tỏ ra vẻ mặt phức tạp bỏ qua tờ giấy đó cho các bộ lão khác xem thử, các bộ lão khác nhìn thấy bản nhạc phổ liền rất hài lòng cho đạt điểm tối đa.

- Ai viết bản nhạc phổ này.

- Đây chắc là của tiểu tử Tiêu Lâm kia viết rồi, hẳn vốn giữ tài tử về cầm suốt ba kỳ liền mà.

Một bộ lão hài lòng nói lên, Thái Thạch Nham làm ra một vẻ mặt ngốc chệch, chỉ chỉ tay vài bản nhạc phổ trên tay của hắn:

- Ta không nói đến bản nhạc phổ đó, tay nói là cái này.

Tên giám thị đi đến, cầm bản nhạc phổ trên tay lên tiếng:

- Đây cũng là do Hàn Nguyệt Xuyên viết ra.

Lão nhân lắc đầu, cười trừ:

- Lại là a đầu đó a, ta thật rất muốn gặp nàng. Về lên bức tranh “khôi lỗi” mà không ai dám vẽ, viết lên dòng chữ hiên ngang, kiêu ngạo ngất trời đó, bày ra một thế cờ mà chẳng ai giải được, giờ đây lại viết lên bản nhạc phổ “Bất Chi Bất Diệt” khâm phục a, ta thật phục nàng ta sát đất.

Tên giám thị đó đã nghe qua bản nhạc phổ do nàng viết này rồi, hẳn có phần tò mò hỏi:

- Thái lão sư, ngài biết bản nhạc phổ này?

Thái Thạch Lão gật đầu:

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quản?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Trước Khi Biển Mất (2)

- Từng nghe qua một lần trong đời, ta nhớ mãi không quên, lúc đó ta đang ở trong rừng, sương mù huyền ảo đưa ta đến một thế giới xa lạ, ta vô tình gặp được một nữ tử đã gây lên khúc nhạc “Âm Dương Sư” này, sau này mới biết được thân phận thật của nàng ta liền khiến ta e ngại không dám tiếp xúc, bây giờ hữu duyên lại được thấy bản nhạc phổ này ở đây.

Lão nhân rời đi, hẳn ta đi đâu, có thánh mới biết được ấy.

Đám bồ lão tiếp tục xem những bài thi khác, khi bọn hắn quay lại công bố kết quả ai đứng nhất các bảng thi thì phát hiện ra cái lão nhân điên kia đã viết hết hai vị trí đầu của bốn bản thi rồi. Hàn Nguyệt Xuyên đứng đầu tất cả các bảng, tứ đại tài tử đứng sau nàng.

Cả đám bọn người đó thở dài than ngắn, biết làm sao được, có sửa lại cũng không được nữa rồi, bảng công bố chỉ có một nào có hai, tất cả cũng gần như đồng tình với kết quả này, không luận về khi quân phạm thượng, luận về tài năng nàng vượt xa bốn tài tử kia rất nhiều.

...

- Hoàng thượng, chắc ngài cũng đã nghe nói qua về nữ tử tên Hàn Nguyệt Xuyên khi quân phạm thượng rồi chứ?

Thái Thạch Nham ở trước mặt đức vua không xua nịnh, không chút khom người, lão thẳng tắp thẳng lưng đối diện với vua của một nước nói chuyện như hai người ngang hàng nhau.

- Ta đã biết, không biết Thái lão sư ngài đến có phải vì nàng ta?

Thái Thạch Nham gật đầu:

- Phải, ta muốn hoàng thượng tha thứ cho nàng ta.

Đối diện với hoàng thượng, Thái Thạch Nham một mặt nghiêm túc nói chuyện, không thể hiện chút nào ngu ngốc, trẻ con như ở hội thi tứ tài vừa rồi. Hoàng thượng nhìn lão kiên quyết muốn nàng như thế, hoàng thượng lại có cơ giữ lão bên cạnh:

- Cũng được thôi, ta sẽ dùng hình phạt nhẹ nhất đối với nàng ta. Nhưng ta có một điều kiện.

Thái Thạch Nham nhếch mày, ánh mắt to rõ minh mẫn, đặt ly trà xuống, muốn so độ xảo quyết với lão? Người cũng chỉ qua là hài tử được ta dạy bảo khi nhỏ mà cũng dám lên mặt ra điều kiện với ta?

- Thật thứ lỗi, ta chỉ có hứng thú với nàng ta, nhưng nếu vì nàng mà mất đi điều ta thích nhất thì thật không thể, ta đành cáo biệt rồi. Mong hoàng thượng từ đây về sau đừng tìm lão phu nữa.

Lão đứng dậy, chấp tay cáo lui. Lão vừa đi được vài bước, hoàng thượng lại lên tiếng:

- Thanh gia chủ muốn tiêu diệt nàng ta, Hàn gia không quản nàng ta sống chết, bọn họ đã từ nhau khoảng một tuần trước rồi. Các vương tử lại không chấp nhận sự tồn tại của nàng ta, nàng đã về nên một thứ không nên về, ta là vua một nước, đâu thể để người khác sỉ nhục được chứ. Tội nàng ta đã

được định sẵn, hai tuần sau sẽ bắt đầu xử lí nàng ta.

Dùng một hồi, hoàng thượng lại nói tiếp:

- Nàng ta sẽ bị lột trần trước mặt một trong những người sẽ in dấu ấn lên người nàng ta, vĩnh viễn sẽ không thể đến Ngạo Thiên đế quốc được nữa, đến một lần, giết một lần.

Thái Thạch Nham không màng đến lời nói của hoàng thượng, nếu hắn đã quyết thì lão còn làm gì được, nếu lão cầu xin cho nàng thì lão sẽ bị tên hoàng thượng đó tính kế. Kể từ ngày đó, Thái Thạch Nham lão nhân biến mất khỏi Ngạo Thiên đế quốc.

Núi Phù Dung, nơi lão sống để lại một mảnh lạnh lẽo bất tận ngàn thu, nhà cửa, đồ vật đều biến mất, mọi thứ về lão như chưa từng tồn tại - kể từ khi tứ đại hội kết thúc. Hoàng thượng ra sức tìm kiếm lão nhưng không có bất kỳ tung tích gì của lão, hối hận vì chuyện bản thân mình quyết định mà mất đi một trụ cột vững chắc sau lưng đã quá muộn màng.

Hai tuần sau.

Thái tử vào nhà lao, mệnh lệnh cho hai tên cai vệ cởi bỏ hết y phục trên người nàng. Hàn Nguyệt Xuyên trong vô thức tỉnh dậy, thấy y phục khắp người bị lột trần, nhìn về phía trước mặt một con người kim bào tuần tú đi cùng dữ tợn đến trước mặt nàng, hắn dờ giọng cười âm thầm:

- Haha, Hàn Nguyệt Xuyên, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay đó a.

Hắn ta đun nóng một thanh sắt vào trong lò than, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn thấy nó, lại hướng về hắn giọng hơi run run:

- Ngươi muốn làm gì?

- Haha, làm gì còn không rõ? Ngươi nên cảm thấy hạnh diện thì hơn, được ta tự tay ấn dấu ấn này lên cho ngươi. Ngươi, vẫn là người đầu tiên được chính tay ta ấn dấu ấn nhục nhã này.

- Không, ta không muốn...

Hàn Nguyệt Xuyên như ứa nước mắt, nàng hoảng sợ điều gì, sợ đau đớn hay sợ mãi mãi cũng không thể quay về Ngạo Thiên đế quốc.

- Haha... Khóc đi, la hét đi, ta muốn nghe tiếng kêu tuyệt vọng của ngươi, hahahaha....

Hắn ta như một con dã thú gào thét điên cuồng trong vui sướng khi hành hạ người khác. Hắn rút thanh sắt ra khỏi lò than, bắt đầu hướng đến chỗ eo bên trái của nàng ấn vào đó. Hắn ấn xuống thật mạnh, nàng chịu không nổi la lên:

- Aaaaaa.....

Khi nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của nàng hắn lại vui thích, ấn càng mạnh hơn nữa vào phần eo bên trái của nàng, lên tiếng:

- Ngươi có một cơ thể rất âm thầm đấy a. Hahaha, hãy nhớ cái ngày hôm nay, ngày mà người bị in dấu ấn này, mãi mãi ngươi cũng sẽ không thể quay về Ngạo Thiên đế quốc, ngươi kể từ bây giờ là một kẻ phản bội, một con ả điểm danh đã bị người khác nhìn thấy hết mọi thứ trên cơ thể của mình.

Rút thanh sắt ra khỏi vùng eo của nàng, trên eo bên trái của Hàn Nguyệt Xuyên có một dấu ấn màu đỏ huyết sắc, nó không lặn xuống mà vẫn giữ yên mãi một màu đỏ thẫm này. Hắn lại vung tay, ra hiệu với những tên cai vệ, ném nàng đến một nơi nào đó.

Trong đêm, bọn hắn dẫn nàng đến rừng U Linh, ném nàng một thân trần trụi ở giữa rừng, Hàn Nguyệt Xuyên nằm đó, chờ đợi bọn người kia rồi đi rồi mới ngồi dậy, sờ tai của mình, may mắn Hắc Giới không bị tháo xuống, miếng ngọc bội trên cổ của nàng đã được cất vào Hắc Giới khi nàng còn đang yên phận ở trong ngục.

Không có ai ở xung quanh đây, nếu có người ở quanh đây thì họ sẽ nghĩ rằng, Hàn Nguyệt xuyên vì quá đau đớn mà hóa điên. Vì trên khuôn mặt nàng bây giờ đang nở ra một nụ cười thỏa mãn. Phải, nàng đang thỏa mãn với kết quả thực tại, mọi thứ sắp quay về một con số không rồi, chỉ còn một chút nữa thôi.

Lấy ra một bộ đồ mặc vào, Hàn Nguyệt Xuyên đi đến căn cứ của Cốc Lai bang, vừa đi, nàng vừa để hồn ở trong thức hải.

- Ngươi sắp biến mất rồi, nên để ta ra ngoài đi, nếu trong tình trạng hiện tại thì ngươi không sống nổi hai ngày nữa đâu, nếu giữ sức thì có khi người còn có thể kéo dài sinh tồn thêm.

"Hàn Nguyệt Xuyên" nở ra một nụ cười si ngốc đối với Hàn Nguyệt Xuyên:

- Chỉ lần này thôi, ta muốn làm một điều cho Nguyệt Xuyên tỳ.

Nàng siết chặt nắm đấm của mình, nàng đây là lần đầu tiên không muốn một người rời xa mình như thế:

- Đừng đi, ở lại một thời gian nữa đi, ta sẽ hát cho muội nghe mỗi đêm.

Vẫn như thế, nàng vẫn nở nụ cười si ngốc như một đứa trẻ trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên:

- Ta là đứa trẻ hư, Nguyệt Xuyên tỷ, tỷ có thể hát cho ta nghe lại bài Giai Nhân Khúc được không? Ta rất muốn nghe lại bài đó, vào ngày mai.

Hàn Nguyệt Xuyên biết rõ, có cảm cảnh nàng thế nào đi nữa thì nàng vẫn sẽ rời đi, nàng chỉ biết gật đầu đáp ứng, đôi khi con người phải chấp nhận sự thật không mong muốn này.

Cốc cốc.

Trong đêm tối, nàng tới gõ cửa căn cứ Cốc Lai bang, lần này là do Mạnh Thiên đi ra mở cửa, vừa thấy nàng hân hoan nghênh nhiệt liệt mời vào trong. Hàn Nguyệt Xuyên vừa vào trong liền ôm trầm lấy hắn, khóc òa một trận:

- Ca ca, ta sợ lắm.. Ta sợ lắm a.

Mạnh Thiên vừa mới mở cửa cho nàng liền bị nàng ôm khiến hắn không kịp trở tay chân gì cả. Mặc Phong từ trong phòng đi ra, thấy cảnh tượng trước mặt hỏi:

- Có chuyện gì vậy a?

Hàn Nguyệt Xuyên đưa cặp mắt to tròn nhìn Mặc Phong, rồi oa một tiếng:

- Oa ~ mỹ nam ca ca.

Sau đó liền chạy đến chỗ của hắn, ôm trầm lấy hắn.

Mặc Phong khó chịu, hắn kiên quyết nhất chính là loại người có vẻ ngoài si ngốc như thế này. Hắn đẩy nàng ra, hướng về phía sau quát khẽ một tiếng:

- Sa Toa, bên người của ngươi có thầy thuốc nhỉ? Gọi hắn đến trị cho nàng ta đi.

Sa Toa cùng Sa La đi ra, hắn nhìn thấy Hàn Nguyệt Xuyên trong bộ dạng đó liền chịu không được khinh thường một tiếng, sắc mặt của hắn hết sức khó coi.

- Oa ~ lại có một mỹ nam ca ca nữa, ta thích ngươi nhất mỹ nam ca ca.

Sa Toa đột nhiên bị ôm trầm lấy khiến cho hắn máu huyết sôi trào, nếu là một người khác thì có thể cho qua chút đỉnh đi, nhưng đây là nữ nhân hắn ghét cay ghét đắng nhất a. Nếu nàng quay về là hình ảnh Nguyệt, hắn sẽ không bức bối với nàng làm gì, đáng tiếc, hiện tại nàng đang là kẻ si ngốc bệnh hoạn, thấy ai đẹp trai liền ôm với ấp.

- Các ngươi mau xem cho nàng ta. Còn ngươi biến ra!

Lời nói đi kèm hành động, hắn vừa quát nàng xong lại lấy tay hất mạnh nàng ra xa, trong tay còn có mạng theo đầu khí, nên khi hất nàng ra liền cố tình hất nàng ra xa xa, cho đến khi đụng phải bức tường mới dừng lại.

Ngã xuống, nàng òa khóc như một đứa trẻ:

- Oa oa oa... Ngươi xấu lắm... ngươi là người xấu... Xuyên Xuyên không bao giờ chơi với ngươi nữa.

Thái y đến bên cạnh nàng, bắt mạch, cho nàng ăn kẹo để nàng yên thân cho hắn khám bệnh. Khám một hồi hắn mới kết luận một điều rằng:

- Nàng ta bị chấn thương tâm lý vì do có một cú sốc ảnh hưởng đến nàng ta.

Mặc Lâm khó chịu với nàng ta, hỏi:

- Vậy bao lâu mới có thể hết được?

Thái y lắc đầu:

- Nếu là mất trí nhớ thì sẽ có khoảng thời gian nhớ lại, nhưng còn bệnh si ngốc này, e là cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tạm Biệt

Sa Toa nghe xong lời nói của thái y liền tức giận bỏ đi, không nói một tiếng nào, hẳn không thích nàng ta trông như thế này, còn kinh tởm hơn cả lúc nàng ta âm thầm bám theo hắn nữa.

Khi Sa Toa bỏ đi, Mặc Phong liền chặn ngay trước mặt đường đi của hắn, ánh mắt lạnh khốc không một chút cảm xúc lên tiếng:

- Nàng chính là “Nguyệt” mà người đang tìm, sao thế? Người thua rồi không thực hiện nổi lời hứa sao?

Nàng ta chính là “Nguyệt”?

Nghĩ đến điều này, Sa Toa không khỏi một trận rét run, nếu nàng ta là Nguyệt mà hắn đang tìm thì rắc rối to rồi còn gì? Với tình trạng thấy trai đẹp là nhào tới thì khi nói ra hẳn thiếu nàng một điều kiện cần thực hiện, rất có thể nàng sẽ bắt hắn cưới nàng. Đây chính là chuyện hắn không mong muốn nhất.

Xoảng... xoảng... xoảng...

Liên tục có nhiều tiếng vỡ đồ vang lên, cả hai người chạy về phía sau xem có chuyện gì xảy ra. Vừa đến, một tràng hỗn độn đập vào mắt bọn họ, những bình hoa, ly sứ, lại còn có thêm mấy món phẩm vật quý giá khác đều bị nàng cho bể hết thấy.

- Người quậy đủ chưa?

Tính cách của Mặc Phong dù có lạnh lẽo, trầm ổn đến mức nào đi chăng nữa thì hắn vẫn sẽ không chấp nhận được sự việc xảy ra trước mặt mình. Những món đồ bị nàng đập phá kia đều là những trân phẩm được đem bán đấu giá trong vài tháng tới đây, nó có thể nuôi sống cả Cốc Lai bang trong khoảng 10 năm, lại có thể giúp Cốc Lai bang phát triển mạnh mẽ hơn nữa.

Hàn Nguyệt Xuyên bị quát đưa ánh mắt long lanh mong nước hướng về phía Mặc Phong và Sa Toa. Nhưng khi bắt gặp ánh mắt đó của nàng, hai người lại càng tránh xa nàng hơn, thấy rõ bọn họ lùi về sau mấy bước, vẻ mặt như đang muốn xua đuổi tà ma vậy.

Trong hai người, sắc mặt của Sa Toa là khó coi nhất, trên mặt hắn xuất hiện không biết bao nhiêu đường hắc tuyến, ngũ quan trên mặt vặn vẹo hết sức khó nhìn, ai không biết còn tưởng hắn đang bị táo bón nữa a.

- Biến ra khỏi đây đi, cho dù người có hồi phục lại thì cũng đừng đến tìm chúng ta!

Mặc Phong là người tức giận đầu tiên, còn trước cả Sa Toa. Trong lúc tức giận, hắn thật sự không kiềm chế được mà thốt lên một lời khiến hắn hối hận vì đã nói ra, nhưng đây là sau khi chuyện này đi qua.

Hắn đi tới, chụp lấy cổ nàng, ném nàng ra bên ngoài. Hàn Nguyệt Xuyên làm vẻ mặt đáng thương, cần khăn bọn họ, nhưng cuối cùng, bọn họ cũng xem nàng như một món đồ bị hư mà vứt bỏ đi.

Đóng cửa rầm một cái, bọn họ không quản nàng thế nào, đóng cửa bỏ đi thật nhanh vào một căn phòng nào cho yên tĩnh. Khi bọn họ vừa mới rời đi vài bước thì bên ngoài vọng vào một tiếng:

Rầm!

- Hahaha... giờ ta mới biết được tình cảm huynh đệ kết nghĩa của chúng ta sâu nặng đến thế nào đấy, giờ ta mới biết được đấy. Ta thật ngu ngốc, rất ngu ngốc khi đã kết giao với các người. Mặc Phong, Mạnh Thiên, Sa Toa các người nhớ kỹ cho ta, sau này gặp lại, chúng ta như những con người xa lạ, chưa từng quen biết. Hôm nay, ta hảo một cái đóng kịch, các người hảo một cái mặt thật.

Tiếng nói ong ong biến mất, Mạnh Thiên nhìn ra khe cửa, hẳn không thấy nàng ta ở đâu hết cả, nàng ta đã rời đi từ khi nào, hẳn hoàn toàn không cảm nhận ra được. Điều này khiến cho Mạnh Thiên thắc mắc về tu vi hiện tại của nàng.

Tìm một cái hang động, Hàn Nguyệt Xuyên ở trong hang động đó tiến vào thức hải, rơi vào tình trạng ngủ say.

- Oa oa oa... hic... hic... oa...

Ở bên trong thức hải, hai con người xa lạ, một người dỗ dành, một người lại ôm người khác òa khóc. Cơ thể của “Hàn Nguyệt Xuyên” chỉ còn lại một nửa, không hiểu tại sao, chỉ cần nàng càng khóc, tốc độ biến mất lại ngày một nhanh, đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng cũng đang từ từ biến mất trong hư không.

- Nguyệt Xuyên tỷ, ta thật vô dụng... ta... ta thật đáng trách... tại sao ta lại có thể kết giao với những loại người đó chứ? Một người thì đứng xem kịch vui (MT), một người thì chỉ vì vật phẩm trước mắt mà tuyệt tình với mười mười kết nghĩa này... ta... tại sao chứ? Đáng lẽ... ngay từ lúc đầu, ta phải nghe lời tỷ... không nên kết giao bừa bãi...

Hàn Nguyệt Xuyên như một người mẹ vút đầu của “Hàn Nguyệt Xuyên”, vỗ về cho nàng, giọng nàng không âm trầm như lúc nữa, mà trở nên dịu dàng hơn rất nhiều:

- Được rồi, muốn khóc cứ khóc đi, có gì muốn nói cứ nói hết đi, ta sẽ ở đây nghe. Sau khi khóc xong, giải tỏa tâm trạng xong thì hãy ngủ một giấc, khi mười tình dậy, mọi chuyện đã kết thúc.

“Hàn Nguyệt Xuyên” nghe lời của nàng, khóc rất nhiều, kể cũng rất nhiều chuyện, tất cả những chuyện ở hiện tại lẫn quá khứ nàng đều kể ra tất cả.

Chuyện kể, có một lần nàng vào cung, nhưng rồi lại bị thái tử cùng thái tử phi cho đẩy xuống hồ ao vào mùa đông, khiến nàng bị cảm nặng không đến trường học kịp thời hạn quy định, đành phải ở lại cho đến ba tháng sau.

Trong vòng ba tháng, nàng bị nhóm người của Hàn Ân Nguyệt ám sát thiếu chút nữa mất mạng, nhưng quay về nàng lại bị phạt, Hàn Đông Nhi đánh nàng, người bị phạt cũng là nàng. Ở trong tiểu viện, nô tỳ cũng chẳng thèm đặt nàng vào mát, lúc thì đem cơm đến cho nàng ăn, lúc thì không đem chút cơm nào đến cả.

Có lần nàng đi chơi ở ngoài phố, bắt gặp thái tử, liền bị hấn cho làm bao cát đánh đấm thỏa thích, quay về nàng chẳng dám nói lời nào. Thái tử hấn đây không phải là lần đầu tiên thấy cơ thể của nàng, đây chính xác là lần thứ hai.

Càng nghe, Hàn Nguyệt Xuyên càng tức giận, muốn thay “Hàn Nguyệt Xuyên” đi trả thù, diệt tất cả người của Ngao Thiên quốc, ngay cả thường dân qua đường còn chẳng thèm cho nàng ta một chút mặt mũi nào, thích thì cứ si bắn nàng trước đám đông thiên hạ.

Khi nàng có được tiếng sét ái tình lần đầu ở học viện liền bị các nữ tử khác tìm đủ mọi cách hãm hại, chằm chọc,... kết quả, nàng luôn cô độc.

Hoàn cảnh của nàng cũng giống như Hàn Nguyệt Xuyên, vật chất có thể nói đủ dùng, nhưng còn tâm lý lại bị ảnh hưởng nặng nề, nếu để cho “Hàn Nguyệt Xuyên” tiếp tục sống ở thế giới này, không biết nàng sẽ chịu bao nhiêu uất ức.

- Nguyệt Xuyên tỷ, làm ơn, ở trong đây ta không phân biệt được thời gian, nhưng ta biết ta sắp biến mất rồi. Ta khẩn cầu tỷ, xin tỷ hãy tìm ra gia đình thật sự của ta, xin hãy thay ta báo đáp cho sự phụ Tư Âm, làm đệ tử của người, hãy dùng thân phận của ta sống ở thế giới này. Ta có phần quá mức keo kiệt, ta không thể bắt tỷ sống thay cho ta được. Nhưng ta chỉ mong... chỉ mong tỷ là ta, tỷ như thế nào cũng được, ta chỉ muốn tỷ...

“Hàn Nguyệt Xuyên” cứ mỗi đối diện với Hàn Nguyệt Xuyên là cứ nói không theo thứ tự gì cả, những câu nói không được tự nhiên chút nào.

- Ta biết rõ, ta và muội đều có cùng một cái tên, ta sẽ sống theo cách mà ta muốn. Nhưng ta cũng sẽ là “Hàn Nguyệt Xuyên” ở thế giới này, cuộc sống, thân phận, vận mệnh ta đều sẽ là muội - Hàn Nguyệt Xuyên ở Thiên Ty, không còn là Hàn Nguyệt Xuyên ở thế giới kia nữa.

Những lời đó chính là những ý nghĩa trong những câu nói ấp úng không rõ thứ tự của “Hàn Nguyệt Xuyên”, nàng quả thực muốn nói lên lời như thế này, nhưng tại sao lại cứ nói lên những câu nói không được tự nhiên, không được rõ ràng như thế?

- A, Nguyệt Xuyên tỷ, tỷ có thể cười nhiều hơn được không? Ta lúc nào cũng thấy tỷ với một vẻ mặt trầm tĩnh đến đóng băng rồi, cười một chút không có hại đâu a.

“Hàn Nguyệt Xuyên” nói ra một cái lời khuyên khiến Hàn Nguyệt Xuyên không biết nói lời này thật không biết nên đồng ý hay không. Vì chiến tranh khi xưa lại còn thêm sự phản bội đã khiến cho nàng không còn có cảm giác gì từ trong thâm tâm. Nàng giấu lại, hình như còn chưa mất hoàn toàn, ở thế giới kia, trước khi nàng chết hình như nàng có cười vì...

- Được, ta sẽ cười. Nhưng là cười khi có người gặp họa.

Nhận được lời đáp, “Hàn Nguyệt Xuyên” không biết nói sao nữa đây... Lấy cái họa của người khác làm niềm vui cho mình, nghĩ lại hình như có chút vui đấy a!

Nàng ôm chặt lấy Hàn Nguyệt Xuyên, giọng nói khe khẽ:

- Nguyệt Xuyên tỷ, hát cho muội nghe đi.

Vào lúc này, Hàn Nguyệt Xuyên lại không nói gì, nàng chỉ cười khẽ, một nụ cười rất nhạt, trong lòng của nàng hiện tại đang rất khó chịu, nàng ôm “Hàn Nguyệt Xuyên” vào lòng, khẽ vút ve mái tóc đen của nàng, ngân nga lên câu hát mà nàng vẫn hay hát cho “Hàn Nguyệt Xuyên” nghe.

- Lời hát của tỷ, là tuyệt nhất, muội rất thích.

Cho dù ngay hiện tại “Hàn Nguyệt Xuyên” đang biến mất. Nhưng nàng vẫn giữ lấy nụ cười si ngốc ấy, nàng không hiểu? Có lẽ như, ở bên cạnh Hàn Nguyệt Xuyên nàng mới muốn bản thân mình thật sự là một đứa trẻ để được người khác thương hại.

Con người thương hại này, nàng lại chỉ muốn người đó là Hàn Nguyệt Xuyên. Cảm giác cuối cùng mà nàng cảm nhận được là sự ấm áp, giống như cảm giác được mẹ ôm vào lòng. “Hàn Nguyệt Xuyên” chưa bao giờ trải qua cảm giác, nếu được thử qua một lần thì có lẽ nó giống như hiện tại thế này.

- Xuyên tỷ... tạm biệt...

Trong lúc bất giác, Hàn Nguyệt Xuyên nhỏ xuống một giọt nước mắt không tự chủ, ngay cả Hàn Nguyệt Xuyên cũng chẳng biết đã bao lâu rồi mình mới khóc một cách không được tự chủ thế này.

- Tạm biệt.

Một lời nói vang lên tựa như hết sức bình thường, tựa như không chuyện gì xảy ra. Hiện tại, người duy nhất nghe được âm thanh run động cùng với sự dịu dàng mơ hồ đó từ nàng thì chỉ có một mình “Hàn Nguyệt Xuyên”.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Ta Là Chỉ Huy

Keng! Keng!

- Có ai đó ở phòng rèn thì phải?

Tước Hạ đang ở trong phòng đọc sách cùng với các huynh đệ của mình, đôi tay nhạy bén đột nhiên nghe những tiếng keng keng dồn dập.

- Từ đây đệ có thể nghe thấy tiếng rèn phát ra từ phòng rèn sao?

Mặc Lâm bắt ngờ nhìn Tước Hạ hỏi, ở đây như một căn phòng cách biệt với thế giới bên ngoài, hay căn bản là cách biệt với cả khu vực khác của Hắc Giới, vậy mà Tước Hạ có thể nghe được thì đúng là quái thai hóa thành rồi.

- Chắc là lão đại đây a.

Thanh Long cười nhạt lên tiếng, những đứa trẻ nghe xong lời nói này của Thanh Long liền bỏ hết sách trên tay của mình xuống, chạy đến chỗ phòng rèn, nhìn xem có phải là Hàn Nguyệt Xuyên đang ở trong đó hay không?

- Lão đại!

Mặc Lâm mở đầu cho cả đám hài tử mở cửa đi vào trong phòng rèn. Nhưng khi mở ra thì trống không, chẳng có một ai hay chẳng có gì ở bên trong cả. Tư Lãnh ở sau lưng Mặc Lâm, chột chột vai của cậu và chỉ sang một hướng khác:

- Ca đọc lại đi, đây là phòng rèn, nhưng rèn trong rèn luyện chứ không phải phòng rèn. Lâm ca ngơoi lần sau đọc hết chữ đi, chỉ đọc có mỗi chữ “rèn” là thấy bất ổn rồi a.

Mặc Lâm đơ người ra vài phút rồi từ từ bước đến chỗ của Tước Hạ, về mặt của cậu hết sức âm thầm a.

Mặc Mặc mở hé cánh cửa nhìn vào bên trong, khẽ giọng nói:

- Lão đại.

Ở bên trong phòng rèn, Hàn Nguyệt Xuyên đang bỏ sản phẩm của mình vào nước lạnh, tiếng xèo xèo nổi lên cùng với những bọt khí. Tạo ra thành phẩm nằng để nó sang một bên đi đến cánh cửa, mở rộng cửa, nhìn năm hài tử đang đứng xếp hàng, nhìn nằng trong này, hỏi:

- Các đệ làm gì ở đây?

Tước Hạ thấp giọng trả lời:

- Đệ nghe thấp tiếng rèn nên nghĩ lão đại ở đây, nên đến xem.

Thấy Tước Hạ cúi mặt, thấp giọng nói, Hàn Nguyệt Xuyên vỗ vỗ đầu hán lên tiếng:

- Ta làm phiền các đệ rồi.

Ngay lập tức, Tước Hạ ngẩng đầu lên nhìn nằng, lắc lắc:

- Không có, tiếng của tỷ rất nhỏ, ta chỉ thoáng nghe qua một chút mà thôi. Là chúng ta làm phiền tỷ mới đúng.

Không nói gì, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn phòng sách mở toan thế kia, trong nội tâm không rõ những đứa trẻ này đã ở trong đó bao lâu rồi.

- Ta hỏi các đệ một chút, trong các đệ có ai căm ghét Ngao Thiên đế quốc không?

Năm đứa trẻ đưa mắt nhìn nhau, chỉ một cử chỉ nhỏ, Hàn Nguyệt Xuyên liền có thể nhận ra ngay, trong mắt của chúng thể hiện sự bất mãn, nhưng rất nhanh liền biến mất. Những ngón tay siết chặt lại thành nắm đấm, nằng tự hỏi chúng là đang bất mãn với câu hỏi của nằng đang làm khó dễ chúng hay là chúng đang bất mãn về Ngao Thiên.

- Ngao đúng là rất “ngao”, chúng đệ cũng là một người dân của Ngao Thiên đế quốc dù không phải chính gốc sinh ra nhưng cũng là ở nơi này một năm trời, nhưng họ đối với chúng ta ăn mày cũng chẳng bằng. Gặp một người liền đánh một người, gặp hai người liền đánh một đôi. Chúng ta ngay cả bước ra đường cũng không dám bước, chỉ sợ lại bị bọn họ đánh thêm một trận, chúng ta rất sợ hãi.

Trong ánh mắt khi nói chuyện đó của Mặc Lâm cho thấy được những khổ sở mà bọn hắn đã trải qua trong một năm ở Ngạo Thiên đế quốc, nàng cũng rõ, Mặc Lâm từng nói qua mọi người gặp cậu liền gọi cậu là yêu quái. Nếu đã là yêu quái thì sẽ bị người xưa đuổi.

- Nhưng ai có nỗi oan ức thì đi ra ngoài với ta. Chúng ta sẽ biến nỗi sợ hãi thành thù hận đối với Ngạo Thiên quốc.

Trong lời nói của nàng, Hàn Nguyệt Xuyên cố tình bỏ đi chữ “đề” đơn giản chỉ vì trong mắt nàng chẳng xem trọng Ngạo Thiên đế quốc vào đâu cả, chỉ coi nó như một quốc gia bình thường, bình đẳng.

Vụt!

Vụt!

Vừa đi ra khỏi Hắc Giới, hai đạo khối đen đã đáp xuống trước nhóm người Hàn Nguyệt Xuyên, cả hai cung kính đáp:

- Chủ nhân.

Những hài tử vừa thấy hai đạo bóng dáng liền hoảng sợ núp ở phía sau lưng nàng. Hàn Nguyệt Xuyên khẽ vỗ vỗ trán án chúng. Lại hướng về phía hai ma thú lên tiếng:

- Nói với đám ma thú đó, chúng ta giải nhập, nhưng ngoại trừ hai người các ngươi thì sẽ còn có ta và năm hài tử này. Và người lãnh đạo sẽ là ta.

...

- Con người hỗn láo!

Một con Xích Diễm Hồng Sư to lớn, sắc lông đỏ rực như ngọn lửa trong đêm. Cái bờm của nó tựa như ngọn lửa phiêu dật trong gió thanh nhẹ nhàng, bộ lông đỏ của nó như muốn thấp sáng cả hang động này. Nó đang tức giận, cơ mặt co quắp lại khó chịu, hướng về phía trước nam hài tử khoảng mười tuổi, tướng khí lạnh nhạt đang ngồi đung đưa trên cái ghế gỗ không biết lấy từ đâu, phía sau nam hài tử này là một bọn hài tử nhỏ hơn, gồm năm người.

Miệng máu của Xích Diễm Hồng Sư há to ở trước mặt nam tử, người này không sợ ngược lại còn tỏ ra vẻ kiêu ngạo. Người này là ai? Mái tóc đen huyền dài như thác nước được cột cao, đôi mắt xanh lục như măng xà độc tính sẵn đêm phát ra ánh sáng hào nhoáng lúc có lúc không, khuôn mặt vừa thể hiện sự kiêu ngạo lại vừa thể hiện lên sự trầm ổn, hai cái không liên quan nhưng lại hòa hợp với nhau một cách kỳ lạ. Người này chính là Hàn Nguyệt Xuyên được Hoắc Bạch Ly và Huyệt Dạ đưa đến nơi này.

Những hài tử phía sau là do nàng mang theo mà tới đây.

Hàn Nguyệt Xuyên kéo áo của mình lên, lộ ra một phần eo thon gọn nhỏ nhắn, cùng lúc đó, hiện ở trên eo của nàng một dấu ấn đỏ huyết, dấu ấn này chỉ có một chữ đơn giản chính là: “Phản”.

- Ta đã bị Ngạo Thiên bỏ rơi, nếu ta quay lại nơi đó liền bị giết chết. Bước chân vào Ngạo Thiên đế quốc liền sẽ bị truy đuổi. Rừng U Linh này rộng lớn, mây mù lại là biên giới nên sẽ không có người đuổi giết ta, nhưng chỉ cần ta ở trong rừng U Linh hướng mắt mà thấy Ngạo Thiên kinh đô thì chắc chắn sẽ bị truy đuổi.

Ý nói ở đây là biên giới giữa Ngạo Thiên đế quốc và quốc gia khác ở rừng U Linh, giữ rừng U Linh và Ngạo Thiên đế quốc không biết phải phân chia lãnh thổ giữa loài người và ma thú thế nào nên đành chọn vị trí từ U Linh có thể hướng mắt nhìn thấy Ngạo Thiên đế quốc làm ranh giới.

Xích Diễm Hồng Sư nhìn dấu ấn trên người hắn gật đầu:

- Đây đúng là thật không giả được. Nhưng làm thế nào ta tin được ngươi không phải là nội gián từ đế quốc khác cử đến, mà không phải là người của Ngạo Thiên? Cái này lẽ không phải dấu ấn mà là hình xăm thì thế nào? Chẳng phải tất cả chúng ta đều bị lừa hết cả sao?

Hàn Nguyệt Xuyên ngưng lại động tác đung đưa, nàng đứng dậy, vung tay lên bỏ đi:

- Hoắc Bạch Ly, Huyệt Dạ đi thôi, nơi này không tiếp ta. Ma thú mà đòi thắng được con người đúng là mơ mộng viễn vông.

Vừa nghe xong lời mỉa mai không to lắm của nàng lại thấy hai ma thú vất vả lắm mới mời vào được liền một câu nói đi của nàng liền đi mà không có chút cái lại chút nào. Trên mặt của Xích Diễm Hồng Sư hiện lên sự bối rối:

- Khoan... khoan đã!

Hàn Nguyệt Xuyên không quay lại, hai ma thú cũng không dừng lại bước chân, bọn hài tử cũng chẳng để tâm đến lời nói của Xích Diễm Hồng Sư coi hắn như không tồn tại. Hắn lại lần nữa cất tiếng:

- Ngươi thật sự, có thể giúp bọn ta chiến thắng con người?

Hàn Nguyệt Xuyên dừng lại bước chân, quay đầu lại đáp:

- Ta là chỉ huy.

Xích Diễm Hồng Sur cắn răng chấp nhận, hẳn là không muốn mất đi hai ma thú cấp bậc Đại Địa kia. Trong một khoảng thời gian không ở bên cạnh Hàn Nguyệt Xuyên, Hoắc Bạch Ly đạt đến cấp bậc Thiên Không đỉnh phong cao nhất, có thể thăng cấp thành Đại Địa bất kỳ, khả năng chiến đấu của Hoắc Bạch Ly lại ngang bằng với ma thú cấp Đại Địa bình thường khác. Và Xích Diễm Hồng Sur không biết rõ cấp bậc thật sự của Hoắc Bạch Ly, chỉ biết giữ Hoắc Bạch Ly và Huyết Dạ gần như ngang bằng nhau.

Nhận được cái gật đầu của Xích Diễm Hồng Sur, Hàn Nguyệt Xuyên quay lại vị trí ngồi của mình, hướng ánh mắt đến chỗ của Xích Diễm Hồng Sur, hỏi:

- Cấp bậc?

Nàng nói cộc lốc, rõ ràng nàng ta chỉ mới có mười tuổi thôi, sự ngông nghênh này của nàng là từ đâu mà ra vậy chứ? Xích Diễm Hồng Sur nghiêng răng cắn tức con người này, trả lời:

- Quân Chủ đỉnh phong.

Suy nghĩ một lúc, Hàn Nguyệt Xuyên lại lên tiếng:

- Ngươi, kêu gọi hết ma thú đến, nói chuyện với ma thú cấp thấp hơn Thiên Không trở xuống vì ta chẳng hiểu bọn chúng nói gì nếu chúng không đạt đến Thiên Không cấp bậc. Chuẩn bị đi, ngươi sẽ là kẻ tập luyện nhiều nhất và thống khổ nhất.

Hàn Nguyệt Xuyên nhìn thoáng qua Xích Diễm Hồng Sur và một số ma thú bậc cao khác ở đây, dùng giọng khinh thường nói:

- Thử ma thú các ngươi thiếu chính là hình thức!

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nô Lệ Tình Nhân

- Con người, ngươi đừng có kiêu ngạo như thế!

Một con Huyền Tước Hồ rít giọng lên tiếng.

- Phải đó, con người, luận về cùng cấp, con người có thể đánh bại chúng ta sao?

- Ngươi đừng cho mình lên làm được chỉ huy liền lên mặt.

Không mấy để tâm đến, Hàn Nguyệt Xuyên lục loại trong người tìm cái thú giới của Hạ Tiểu Ninh đưa cho nàng. Ngươi để ý mọi chuyện trong đây có đúng ba người, không tính Huyết Dạ cùng Hoắc Bạch Ly. Thì ba người này khó chịu nhìn ma thú xung quanh, cả ba tỏa ra ba loại uy áp khác nhau, nhưng đồng dạng đều áp chế ma thú khiến bọn chúng im lặng.

Ba người này chính là Thanh Long, Tước Hạ Lưu Ly Tế và Mạc Mặc. Đồng tử của Thanh Long là có vấn đề nhất trong ba hài tử khiến ma thú im lặng này, đường thẳng trong mắt của Thanh Long hiện rõ ràng và đậm hơn bao giờ hết. Tước Hạ và Mạc Mặc thì tỏa ra một loại uy áp khác nhau, một bên là đầu khí nhưng kèm theo đầu khí lại còn có một loại khí tức khó hiểu khác nữa. Mạc Mặc lại tỏa ra thiên âm sát khí khiến ma thú kiêng kỵ.

Tìm được thú giới, Hàn Nguyệt Xuyên thả hết ma thú bên trong thú giới ra, khi chúng vừa được thả ra ngay lập tức hướng Hàn Nguyệt Xuyên công kích tới. Vừa mới giương móng vuốt đến gần chỗ của nàng, ngay lập tức, bọn chúng bị một thứ dấu ấn nhỏ ở mỗi chỗ khác nhau trên người kiềm hãm lại.

Có vẻ như dấu ấn đó sẽ khiến cho bọn chúng đau đớn mà dừng tấn công nàng. Sáu con ma thú đau đớn nằm trên mặt đất, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn qua những dấu ấn:

- Cấm chế a?

Hắc Long to lớn gầm gừ:

- Con người chết tiệt!

Bỏ lời chửi mắng qua tai, Hàn Nguyệt Xuyên đi thẳng vào vấn đề chính:

- Giúp ta một chút, ta sẽ trả lại các ngươi tự do.

Độc Giáp Mã là ma thú tự cao tự đại, thuần khiết nhất chỉ tiếp xúc với những thiếu nữ đồng trình, dù Hàn Nguyệt Xuyên có là đồng trình nhưng nó vẫn rất xa lánh nàng:

- Một kẻ trên người có đầy mùi máu từ linh hồn như người có thể giữ lời sao?

Ánh mắt của nàng khẽ híp lại, nàng từng biết được Độc Giáp Mã có khả năng nhìn thấy những thiếu nữ đồng trinh qua vẻ ngoài, nhưng giờ biết được, nàng đã sai, chúng thấy là linh hồn, mỗi linh hồn có một thứ riêng biệt, những người mà chúng cho là đồng trinh, thuần khiết thiếu nữ chính là những người có linh hồn trong sáng không bị nhiễm tạp chất bụi trần đi.

Còn nàng, chắc nó đã nhìn ra được mùi máu tươi từ linh hồn chưa được gột rửa của nàng, cho dù có được gột rửa cũng chỉ là vô dụng với một linh hồn đã bị nhiễm máu từ quá sớm.

- Ta nói được thì ta làm được. Chỉ cần các người giúp ta làm xong một việc thì trong vòng một tháng ta sẽ tìm người đã đặt cấm chế lên người các người, giúp các người có lại sự tự do.

Lại hướng về phía của Xích Diễm Hồng Sur, hỏi:

- Các người cao nhất chỉ là Quân Chủ cấp bậc?

Xích Diễm Hồng Sur bị câu hỏi của nàng làm cho ngây người, hần hiện tại là không biết nên gật hay nên lắc đây? Cuối cùng, hần lắc nhưng rồi lại gật đầu một cách nặng nề.

- Ta phi!

Hần chỉ vừa mới gật đầu có một cái liền bị Hàn Nguyệt Xuyên quát một tiếng khinh thường:

- Người có biết trong Ngạo Thiên đế quốc người ta tiếp xúc chỉ mới một nhân vật nhỏ nhỏ đã là Thống Hoàng hay Vương Quyền gì đó rồi, còn các người. Mới có Quân Chủ thì làm ăn được gì? Trừ khi các người có một ma thú đứng đầu có cấp bậc Tổng Sư nghe ra còn dễ nói chuyện.

Nàng bất mãn trước quân lực yếu ớt này của ma thú, khiến nàng thất vọng nặng nề. Nghe Huyệt Dạ nói là có một ma thú mạnh thống lĩnh thì nàng liền nghĩ ít nhất nó cũng là ma thú cấp bậc Tổng Sư trở lên mới dám ngạo nghễ đi khiêu chiến như thế.

- Đáng lý lúc đầu ma thú lãnh đạo chúng ta đúng thật là cấp Tổng Sư. Nhưng là ngài ấy không thể tham chiến được và nhường cho Lam Hóa Kỳ Lân huyền thú làm chỉ huy, nếu muốn làm chỉ huy của bọn ta người phải thuyết phục được Lam Hóa Kỳ Lân, có được sự đồng ý của Xích Diễm Hồng Sur thì người cũng chỉ có đủ tư cách làm chỉ huy của một nhóm nhỏ trong bọn ta, chứ không phải là toàn bộ.

Một con Tử Huyền Ma Lang hừ lạnh lên tiếng.

- Lam Hóa Kỳ Lân cấp bậc bao nhiêu? Không tính ma thú của ta, ở đây có bao nhiêu ma thú từ cấp bậc Quân Chủ trở lên?

Một con Thất Vĩ Linh Hồ nhảy đến trước mặt của Hàn Nguyệt Xuyên, rồi hóa thành hình người, một nữ nhân yêu mị, thân hình lồ lõm hết sức vừa mắt, chỗ còn lồ lõm thì lồ lõm, cằn lõm thì liền lõm, đôi mắt sắc bén xé lên màu hổ phách, mái tóc trắng như tuyết ngọc, môi bạch cười ma mị:

- Tiểu a đầu, cấp bậc của Lam Hóa Kỳ Lân là Vương Quyền trung kỳ, người mà đáng lẽ phải làm chỉ huy chính là Nhân Diện Ma Chu cấp bậc Tổng Sư trung kỳ, ta là bạn của hần, người có thể gọi ta là Linh Hồ tỷ tỷ, cấp bậc Tổng Sư sơ kỳ. Ở đây có ba ma thú cấp bậc Quân Chủ, mười ma thú cấp bậc Đại Địa và năm mươi ma thú cấp bậc Thiên Không, còn lại là ma thú từ Thiên Không trở xuống, khoảng mười vạn đi.

Nhìn nữ nhân yêu điệu trước mặt là ma thú Thất Vĩ Linh Hồ lại nhớ về Xích Hóa Tam Vĩ Hồ, nó là cấp bậc Thiên Không đỉnh phong đã có ba đuôi, chẳng lẽ hồ ly mọc thêm đuôi không phân theo cấp bậc?

Những ma thú ở đây đều không thể hóa hình thành người, nhưng Thất Vĩ Linh Hồ lại có thể biến thành người, nàng đây là không biết ở cấp Vương Quyền liền có thể biến thành người hay là cấp Tổng Sư mới thành người được đây?

- Các người lên cấp Tổng Sư liền có thể biến thành người sao?

Thất Vĩ Linh Hồ gật gật đầu, ngón tay khẽ run đưa lên, sờ trên mặt của Hàn Nguyệt Xuyên, càng sờ lại càng thích, nàng ta ngay lập tức lộ ra bảy cái đuôi của mình:

- Chịu hết nổi rồi a, sao lại có tiểu nữ oa dễ thương thế này a. Tiểu nữ oa, người muốn ăn kẹo không?

Năm hài tử ở phía sau nhìn cảnh tượng này thật không biết nói gì.

Răng rắc.

Trong lúc mọi người lơ là trước sự đùa giỡn của Thất Vĩ Linh Hồ thì người nổi điên nhất là Hàn Nguyệt Xuyên đã chịu không được, chụp lấy cánh tay của nàng vật xuống nền đất, khóa tay và dùng sức bẻ gãy cánh tay đó của nàng ta.

- Nếu biết ta là nữ hài tử thì cũng nên suy nghĩ một chút, tại sao nữ hài tử ta lại giả nam trang làm gì đi.

Bất kỳ kẻ này xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này đều thất thần run sợ, bọn chúng sợ nhất là Thất Vĩ Linh Hồ tức giận.

- Này, uống đi.

Ngoài dự đoán của mọi người, Hàn Nguyệt Xuyên đưa một viên đan dược cho Thất Vĩ Linh Hồ. Nhìn thấy viên đan dược, Thất Vĩ Linh Hồ tức giận, mặt nàng là một mảng tối sẫm u ám

- Ta phải giết ngươi.

Thất Vĩ Linh Hồ tức giận liền tỏ ra uy áp đè ép Hàn Nguyệt Xuyên xuống, ở nơi này một thời gian, nàng cũng biết rõ, uy áp là không phải vừa tỏ ra liền đã đè ép người mà là cần một thời gian ngắn để đạt đến đỉnh cao.

Chỉ cần nàng không chế người đó trước khi tỏ uy áp đạt đến đỉnh cao thì nàng cần phải nhanh hơn tốc độ của uy áp và thực hiện xong điều mình cần làm. Nàng bắt lấy cổ của Thất Vĩ Linh Hồ, bỏ viên đan dược vào miệng của nàng rồi ôm lấy đầu của Thất Vĩ Linh Hồ, truyền viên đan dược xuống cổ họng của Thất Vĩ Linh Hồ.

Những người xung quanh thấy xong cảnh tượng này liền há hốc mồm, uy áp của Thất Vĩ Linh Hồ biến mất một cách kỳ lạ, Hàn Nguyệt Xuyên trong lúc không biết nên dứt thuốc vào miệng nàng ta hay dùng cách này thì trực giác nói nàng nên dùng cách này, và...

Uy áp của Thất Vĩ Linh Hồ không chỉ hạ xuống mà còn biến mất, nếu là dùng cách nhét thuốc vào miệng nàng ta thì chắc không thể khiến uy áp biến mất và cũng chưa chắc gì nàng ta sẽ uống xuống viên thuốc này, có khi lại phun ra.

Thất Vĩ Linh Hồ ngã ra phía sau ngất đi vài giây liền bất tỉnh dậy, nhìn thấy Hàn Nguyệt Xuyên nàng ta liền như hóa dại, ôm trâm lấy Hàn Nguyệt Xuyên, nụ cười tà mị trên khuôn mặt lại thêm cong một cách kỳ quái:

- Ngươi giờ là của ta.

Mặc Lâm nhìn chăm chăm vào hai người, ngay lập tức cậu đã phát hiện điều gì đó không ổn, không chỉ có Mặc Lâm mà còn có cả Thanh Long cũng nhìn thấy điều gì đó, cả hai đồng thanh quát:

- Ngươi đã làm gì lão đại?

Thất Vĩ Linh Hồ cười hắc hắc nhìn đám hài tử, nàng khẽ híp mắt cười mê mị đáp:

- Hài tử này, giờ là, của ta. Kể từ bây giờ, đứa trẻ này sẽ là nô lệ của ta, vì nó dám hôn ta.

Một con má thú ở trong bóng tối cười nói:

- Mị lực của Linh Hồ rất cao, bất kỳ ai hôn nàng ta đều sẽ biến thành con rối tình nhân của nàng ta.

Đồng tử của Thanh Long đang giãn ra liền biến thành một đường thẳng lại như lúc trước, rít lên những tiếng căm giận:

- Giải cho lão đại. Nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Sóng Ngâm

Những ma thú ở trong bóng tối cả ngoài sáng đều cười quái dị. Năm hài tử lo lắng, bọn chúng không biết làm gì cả. Thấy thế, Hoắc Bạch Ly và Huyết Dạ đến bên cạnh năm hài tử, ánh mắt khẽ ra hiệu rất nhỏ, Mặc Lâm và Thanh Long nhìn thấy liền hiểu rõ, sắc mặt trên khuôn mặt hòa hoãn lại.

- Hê ~ ta nghe nói ma thú khi hóa hình người thì điểm yếu là đuôi nhỉ?

Thò tay đến một trong bảy cái đuôi của Linh Hồ, nàng nắm chặt trong tay, siết chặt nó, chọc trúng điểm yếu của Thất Vĩ Linh Hồ, khiến nàng nằm co lại trên đất, hơi cọ sát trên mặt đất, thốt lên những tiếng rên mơ hồ.

Câu nói vừa rồi của Hàn Nguyệt Xuyên như một câu nói đùa giỡn, nhưng trên mặt của nàng lại chẳng cười lấy một cái. Sắc mặt trầm ổn như hiện tại phải gọi là băng thu ngàn năm không tan mới đúng. Nhưng đồng dạng kèm theo đó là sát khí hắc ám đè ép những kẻ xung quanh.

Nhìn sắc mặt chẳng bao giờ cười của nàng khiến cho năm hài tử cảm thấy vừa rét vừa run, khi Hàn Nguyệt Xuyên đến bên cạnh bọn chúng thì Tư Lãnh hỏi một câu:

- Lão đại người không thể cười lên một chút gì đó sao?

Nghe xong câu nói này, Hàn Nguyệt Xuyên đứng hình trong phút chốc, lần cuối nàng cười là khi nào vậy? Hình như là ở lễ hội trong vô thức nàng có cười qua một chút thì phải? Gật nhẹ một cái:

- Được, ta sẽ cười. Nhưng là sẽ cười khi có kẻ gặp họa.

Nghe xong câu trả lời này của nàng, Tư Lãnh thật muốn rút lại câu hỏi vừa rồi của mình, giờ không phải là vừa rét vừa run nữa mà đã trở thành không rét mà run rồi.

- Các ngươi không cho ta làm thủ lĩnh. Được, vậy dám chơi với ta một trò chơi không?

Thất Vĩ Linh Hồ đã khôi phục như bình thường, nàng ta đến trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên, đôi mắt híp lại âm lãnh, hai bàn tay cầu lại đưa lên đe dọa:

- Ngươi là kẻ đầu tiên dám đối với ta vô lễ như thế, rất tốt, ta muốn xem con người có thể làm gì để thắng được chúng ta?

Nhận được lời đáp ứng của người mạnh nhất trong đây, Hàn Nguyệt Xuyên liền cười quay người lại nói:

- Tốt, luật là như sau, chúng ta có sáu người. Các ngươi đề cử mười ma thú mạnh nhất ra thi với bọn ta. Nếu thi về chiến đấu, chúng ta nhất định sẽ thua, vì mạnh nhất của chúng ta chỉ là cấp 8, còn các ngươi mạnh nhất là cấp Tông Sư, cách biệt quá lớn, ngay cả uy áp của các ngươi cũng có thể đè ép chết bọn ta rồi. Vậy nên, chúng ta thi một cái khác.

- Ta đã từng nói qua, ma thú các ngươi thua con người về hình thức, giờ ta bổ sung thêm nữa là trí tuệ.

Nàng đưa ngón chỏ chỉ chỉ lên huyết thái dương, lại nói tiếp:

- Để chứng minh điều đó, ta sẽ ra một trò chơi như sau: Trò chơi sẽ bắt đầu ngay khi ta nói bắt đầu, cả hai đội sẽ phải đi bắt con người, một người chết là một điểm, một người sống nhưng bị thương là hai điểm, một người sống lành mạnh không bị thương thì mười điểm. Sau ba ngày thì tập hợp lại, tổng kết xem ai giết được nhiều người đem về thì nhóm đó thắng. Hiểu rõ rồi chứ?

Vì Hàn Nguyệt Xuyên quay lại nên những ma thú kia không thấy được nụ cười quái dị hết sức của nàng, những người thấy được là năm đứa trẻ cùng hai ma thú kia, bọn chúng thấy nụ cười quái dị như ác ma đó của nàng quả thật phải nói là lạnh từ trong xương lạnh ra.

Không biết từ lúc nào, trong tay của Thất Vĩ Linh Hồ đã cầm một quả cầu lưu ly nhỏ, nhìn thoáng qua nó, Hàn Nguyệt Xuyên nghi hoặc hỏi:

- Đó là... cầu thu âm?

Thất Vĩ Linh Hồ cười khanh khách:

- Để ngươi khỏi nuốt lời.

Lại hỏi tiếp:

- Còn ghi âm chứ?

Nàng ta gật nhẹ. Hàn Nguyệt Xuyên lại cười nói tiếp:

- Phần thưởng cho nhóm thắng cuộc là: Bên thắng có quyền ra lệnh cho bên thua, bên thua phải phục tùng cho bên thắng, nghe lệnh tuyệt đối và không được cãi lại trong vòng 1 tháng.

Nhìn lại đám ma thú nàng thả đang đứng ở một góc kia, nàng chỉ tay cái vào nhóm ma thú Thất Vĩ Linh Hồ, ánh mắt hướng về đám ma thú Hắc Long nói:

- Các ngươi có thể giai nhập cùng bọn họ.

Bọn ma thú mới được Hàn Nguyệt Xuyên thả ra ngoài xong liền đứng ngu người ra đó, bọn chúng không nghe lắm chứ? Có thể giai nhập vào nhóm người kia, nhưng lỡ bọn họ thắng thì sao? Bọn chúng giờ có một khúc mắc giữa lời hứa của nàng ta.

Băng Phượng kiều ngạo vỗ cánh cất tiếng:

- Vậy nếu chúng ta giai nhập nhưng thắng thì sao?

Nàng định rồi đi để chuẩn bị bắt đầu trò chơi, nghe Băng Phượng hỏi nàng liền quay lại đáp:

- Dĩ nhiên vẫn là nghe theo các ngươi sai bảo trong 1 tháng, nếu qua kỳ hạn các ngươi vẫn không ra lệnh giải cấm chế, nhưng các ngươi đã thực hiện xong yêu cầu của ta, ta vẫn như trước giải cấm chế cho các ngươi.

- Chọn lựa nhanh đi, trận đấu bắt đầu, khi bình minh, giờ thì đi ngủ thôi.

Hàn Nguyệt Xuyên cười cười đáp câu cuối, kéo năm hài tử ra bên ngoài hang động ma thú, lại đi vào Hắc Giới, hai ma thú thì nàng âm thầm lệnh nói

chuyện với các ma thú khác, khiến cho những ma thú không còn có ác ý đến với bọn chúng.

- Lão đại, ta muốn rút lại lời nói lúc nãy.

Ở trong Hắc Giới, Tư Lãnh cúi mặt, thì thầm một câu. Với thính giác của Hàn Nguyệt Xuyên không lí nào lại không nghe được lời nói của Tư Lãnh, nàng bình thản lên tiếng:

- Đáng tiếc, dù đệ không nói ta cũng sẽ thực hiện như thế thôi. Ta có một lời hứa với một người, muối muối của ta.

Năm hài tử nghe xong trầm miệng một lời:

- Muối muối? Bọn đệ gặp được chứ?

Ánh mắt nàng khẽ liếc qua năm đứa trẻ, lắc đầu, trên mặt nàng không thể hiện lấy một sắc thái nào cả, chỉ có sự trầm ổn không cảm xúc:

- Đáng tiếc, muối ấy đã không còn.

Bọn hài tử nghe xong liền hiểu ý, không phải chỉ có bọn chúng mới mất đi người thân mà ngay cả lão đại này cũng mất đi người thân nhất của mình.

- Lão đại, giờ chúng ta làm gì? Mặc dù lão đại nói sáng mai bắt đầu nhưng ma thú sẽ không làm theo đâu.

Mặc Mặc sắc mặt âm trầm lên tiếng, mặc dù là nhỏ tuổi nhất như tính cách của cậu lại là âm lãnh nhất trong năm đứa trẻ.

- Chắc đệ hiểu sai ý của ta rồi, ta nói là: Trận đấu bắt đầu... khi bình minh.

Năm đứa trẻ nghe lời nói của nàng, ngẫm lại rất mới hiểu được lời nói của Hàn Nguyệt Xuyên, cả đám “Ồ ~” lên một tiếng nể phục. Hồ ly xảo quyệt, lão đại lại còn xảo quyệt hơn.

- Ta đưa các đệ vào đây vốn không phải là để ngủ, trong Hắc Giới vốn không có thiên địa pháp tắc, nên muốn ngủ thì phải đến một phòng tịnh dưỡng, vốn dĩ là muốn bàn kế sách mà thôi.

- Nghe rõ ta nói, các đệ chỉ cần làm theo lời của ta là được rồi. Chúng ta trước nhất thu gom nhiều người là được, dùng bất kể thủ đoạn. Ta đã nói rồi, ai bắt nhiều người nhất thì thắng.

Nói dứt lời, nàng lại đem những hài tử đó ra khỏi Hắc Giới, khi ra ngoài hỏi một câu:

- Buồn ngủ chứ?

Cả năm hài tử đều lắc đầu, nàng biết năm hài tử này đang mệt, nhưng nàng cần huấn luyện chúng trước khi chúng đi nghỉ ngơi, trận đấu này nàng không thể thua được, lòng tin vào việc nàng thua gần như là con số không. Nhưng rồi nàng vẫn quyết định để những hài tử này ở lại trong đây.

- Đi ngủ đi, bình minh rồi hãy làm việc, thời gian một ngày còn dài, ta cũng không muốn các đệ thấy mặt xấu của ta. Không ngủ được thì các đệ làm gì đó đi, vào phòng tu luyện hay đọc sách chẳng hạn.

Mười ánh mắt nhìn nhau, lời này là có ý gì? Không muốn nhìn thấy mặt xấu, mặt xấu nào của lão đại mà bọn chúng chưa thấy nữa đây? Không hiểu sao nhưng cả năm người đều có cảm giác cháng lảnh, thôi thì nghe theo đi ngủ còn hơn là ra ngoài nhìn thấy cái mặt xấu gì đó.

- Các đệ vào phòng tu luyện, ở trong đó tu luyện đi, khi tu luyện nhập thần cũng không khác gì ngủ là mấy đâu.

Nghe theo lời của nàng, năm hài tử đi vào Hắc Giới, tìm kiếm phòng tu luyện mà ở. Thời gian ở phòng tu luyện rất dài, một giờ ở ngoài đây bằng trong đó một ngày, rất tốt để tu luyện.

Phòng tu luyện quả thật đúng là phòng tu luyện, nàng từng vào đó một lần, các căn phòng thích hợp cho mỗi loại khác nhau, phân chia đầu khí, ma pháp và dành cho các nghề khác như âm dương sư, khí sư, phù sư, hồn sư...

Bên trong các phòng lại chia ra các loại hình thức cũng nguyên tố khác nhau để thuận lợi cho việc tu luyện gấp 10 lần.

- Giờ thì... muốn cho đám ma thú nổi loạn khi tham chiến thì cần phải giảm nhân lực mới đúng chứ?

Nàng tính toán xong mọi thứ liền nở một nụ cười sâu thẳm khó dò, dự báo một trấn địa ở dưới lòng biển đang được phun trào, việc sóng thần xuất hiện là chuyện không sớm cũng muộn.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân*? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cái Này Gọi Là Chơi Đùa (1)

Nhưng trước khi làm mọi chuyện nàng vẫn là muốn đến một nơi khác, nàng cần sử lí một người, một kẻ biết rõ nàng, phải khiến hắn quên đi hết thấy tất cả.

Đến căn cứ Cốc Lai bang, đứng ở trên một cành cây, những tán lá rậm rạp che đầy sự tồn tại của Hàn Nguyệt Xuyên, nàng đang chờ đợi một người. Bọn người này liên tục thay ca cho nhau, nàng biết rõ, cứ đến canh ba là Mặc Phong sẽ đi ra tuần tra, nàng sẽ nhân cơ hội lúc đó bắt hắn.

Mặc Phong ở trong căn cứ đi ra, Hàn Nguyệt Xuyên vừa thấy hắn liền thuận theo hướng gió thả một thứ bụi phấn.

- 8...9... 10.

Nàng vừa nhắm trong miệng thời gian, vừa nhìn xem sắc thái của Mặc Phong, khi hắn ngã xuống nàng liền chạy đến, đem xác hắn rời đi.

Mặc Phong tỉnh dậy ở trong một căn phòng tối, Hàn Nguyệt Xuyên ở trước mặt hắn, trên tay cầm một sợi dây kim loại sáng được thả thông xuống một đoạn ngắn, ở cuối đầu dây là một viên đá màu sắc khá bắt mắt, một viên đá hình thoi màu đỏ được bọc kim loại trên đầu và những hoa văn do kim loại bao bọc, đơn giản nhưng rất đẹp.

- Hàn Nguyệt Xuyên?

Nàng đến trước mặt hắn, đưa sợi dây lên trước mặt hắn, viên đá ở dưới sợi dây lắc lư lắc lư, chóng mặt, nàng thì thầm:

- Đặt lòng tin vào ta, linh hồn và thể xác nghe theo chỉ dẫn của ta, ngươi mệt mỏi, ngươi muốn thư giãn, ngươi muốn dừng lại mọi hoạt động suy nghĩ.

Trong căn phòng, ánh đèn mập mờ, lời nói dồn dập, con lắc đang đưa mơ hồ ảo diệu. Đôi mắt của hắn khẽ diệu xuống, cơ bắp trên người hắn đang bắt đầu thư giãn ra, tay và chân hắn đang bị chới chặt cũng từ từ mềm mủm ra.

- Khấp cơ thể ngươi nặng trĩu, tay và chân của ngươi như đã bị đá đè... Chú ý vào con lắc của ta, ngươi vẫn đang tỉnh táo, hãy tập chung vào nó, ngươi cảm thấy cơ thể của mình rất nặng, rất nặng... Ngươi cảm thấy thật mệt mỏi, ngươi cảm thấy áp lực, ngươi muốn thư giãn... hãy thư giãn đi... Bây giờ, ngươi thấy ngươi đang ở trên một đồng cỏ, gió hiu hạnh mát dịu thổi qua khắp người của ngươi, ngươi muốn đánh một giấc, hãy ngủ đi, hãy chìm vào giấc mộng đi...

Lời ối của nàng huyền ảo, ngay khi Mặc Phong vừa nhắm mắt ngủ, nàng búng tay một cái, khiến hắn tỉnh giấc, nhưng ánh mắt của hắn đã rất mơ hồ, chỉ cần nàng ra lệnh cho hắn nằm ngủ hắn nhất định sẽ nằm ngủ ngay.

Hàn Nguyệt Xuyên thổi nhẹ vào mặt hắn, một loại thuốc tê nàng mới làm khi ở trong Hắc Giới, cùng lúc với thời gian nàng rèn không bao lâu.

- Ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi là ai? Ngươi không cần trả lời, ngươi chỉ cần nghe theo mệnh lệnh ta đặt ra. Trong ký ức của ngươi, ngươi không quen biết ai có tên là Hàn Âm Xuyên, ngươi lại càng không biết Hàn Âm Xuyên là ai. Ngươi không biết gì về Hàn Âm Xuyên, ngươi chẳng biết gì về con người đó cả, người đó không tồn tại trong ký ức của ngươi.

Nàng lập đi lập lại liên tục những câu nói cùng ý nghĩa. Một lúc sau khi ánh mắt của Mặc Phong đã nhắm nghiền lại nàng mới thu lại sợi dây con lắc, kết thúc:

- Ngươi sẽ chìm vào giấc ngủ, khi trời sáng ngươi sẽ thức dậy và sẽ không nhớ chuyện gì xảy ra cả, ngươi ở nơi này chỉ là vô tình đi vào và đánh một giấc mà thôi.

Cởi chới cho hắn ta, Hàn Nguyệt Xuyên thu dọn mọi thứ, rời khỏi căn nhà hoang cũ kỹ trong rừng, đi đến một nơi. Trên đường đi, nàng nhìn con lắc trong tay của mình, thở dài một hơi:

- Con lắc quá xa lạ, không thuận để thôi miên chút nào, lại càng không thể khiến người khác rơi vào trạng thái thôi miên ngay lập tức. Phải tập luyện nhiều hơn về cái này mới được.

Sự thật trong lúc nàng thôi miên Mặc Phong đã nhầm lẫn mệnh lệnh và cách thôi miên. Vì Mặc Phong không tin tưởng vào nàng và hắn lại là một người mạnh mẽ, nàng trước đó đã dùng thuốc tê lên người của hắn, bắt hắn đến đây, nàng cần dùng thuật thôi miên sâu để có thể dễ dàng đặt ra mệnh lệnh.

Thường dùng cho thuật thôi miên sâu là dùng thuốc mê, nhưng dùng thuốc mê quá độ sẽ khiến cho người bị thôi miên chìm hẳn vào giấc ngủ, nên trước đó nàng cần đặt ra mệnh lệnh cho hắn, và dùng một lượng thuốc mê nhẹ nhiều liều lượng để người kia bị mất đi tâm trí. Nhưng giữ đường quên mất cách thôi miên sâu này, vì trong quá khứ nàng chỉ cần thả con lắc là có thể thôi miên người khác ngay lập tức.

Ở hiện tại, con lắc đó không có trong tay, nàng chỉ có thể lấy một con lắc khác để thay thế, và ban đầu cái thuật thôi miên nàng dùng lại chính là thuật thôi miên ngủ ngon giấc... Hắn ngủ có thể là dài dài.

*Con lắc của nhà thôi miên khi đã dùng nhiều nó như có ma thuật, có thể dùng nó ngay lập tức mà không cần đưa ra những mệnh lệnh vòng vo.

...

Kho lương thực của đế quốc Ngao Thiên.

Nàng đây là tự hỏi bọn họ là ngu ngốc hay không có não, kho lương thực mà không ở một nơi an toàn nhiều thị vệ như hoàng cung mà lại để ở trong khu vực đóng quân làm gì. Ngẫm lại mới thấy bọn họ cũng thông minh, nhưng đi kèm sự ngu ngốc.

Để kho lương thực ở đây có thể kịp thời cung cấp lương thực cho quân đội khi đang chiến đấu. Nhưng ngu ngốc ở một điểm, bọn họ không nên để lộ liễu như thế, việc quân lính thường xem chết vì bệnh tật cũng là bắt nguồn từ đây đấy a. Là nàng, nàng sẽ không để kho lương thực ở trong doanh quân với số lượng lớn như thế. Để quá hạn sẽ gây ra ngộ độc, nhưng ở nơi này, bọn họ có khái niệm về hết hạn hay không thì nàng không biết.

Đột nhập vào trong doanh trại, đến trước cửa kho lương, nhìn xuống ổ khóa, nàng rút ra một cây kim từ đồ cột tóc ra, đâm vào ổ khóa, chọt chọt chưa đến ba giây ổ khóa liền mở ra dễ dàng.

Phá khóa xong, nàng giữ ổ khóa trong tay luôn một thể đi vào trong, đóng cửa. Khắp nơi trong kho lương cũng chỉ là những bao gạo cùng với ít lương khô được đóng gói gọn gàng.

Nhìn lên ba bức tường, Hàn Nguyệt Xuyên để ý ba cửa sổ nhỏ trên tường, nàng nhảy lên đó, nhỏ một vài giọt nước gì đó ở ngay cửa sổ, liên tiếp ba cánh cửa sổ đều bị nàng làm điều tương tự. Rồi đi, đóng cửa, khóa cửa.

Đi đến giếng nước, nàng lại tiếp tục nhỏ những giọt nước xuống giếng, nhưng những giọt nước chưa chạm vào mặt nước ở giếng đã bốc hơi, Hàn Nguyệt Xuyên để ý đến những điều đó.

Nàng ngược lại cảm thấy vui mừng, làm xong nàng phui tay rồi đi, cười cười:

- Chờ các người ngộ độc mà chết hết đi. Chiến tranh là không trừ bất kể thù đoạn, kết quả là cái cuối cùng.

...

Bùm!

Bùm!

- Nghe tin ở đây là hang ổ của cướp vậy mà tiền thì chỉ có vài trăm mà đàn bà thì tính hàng ngàn...

Ở trong doanh trại của đám thổ phỉ, Hàn Nguyệt Xuyên ngồi kiểm kê toàn bộ số tiền ở đây hiện có, nàng cũng chẳng vì chê ít mà không bỏ chúng vào không giới chỉ của mình, có khi lại cần.

- Các người ai có người thân, quê nhà thì về nơi các người thuộc về đi.

Ở nơi thổ phỉ này tiến ít, nữ nhiều không đếm xuể, giữ bên người không biết làm gì, nàng lại không phải nam nhân ham muốn chơi đùa, nên cứ để các nàng quyết định con đường các nàng muốn đi. Những nữ tử ở đây được Hàn Nguyệt Xuyên cứu ra liền chạy nhanh ra khỏi căn cứ của bọn thổ phỉ, mỗi người một hướng, đường ai nấy đi.

Nhìn lướt qua một hồi ở căn cứ này, bọn thổ phỉ bị bom của nàng cho nổ chết hết, nàng chỉ lấy đầu nên đếm xem có bao nhiêu cái đầu ở đây. Khoảng 50 cái đầu, như vậy cũng được đi. Thu thập xong mấy cái đầu này nàng lại tiếp tục rời đi.

...

- Đường này ta mở, cây này ta trồng, muốn qua để mạng lại.

Hàn Nguyệt Xuyên đối diện với đám nam hán hung tợn, phách lối nói lên lời, mặt không hiện sắc thái.

Bọn nam hán kia nhìn nàng mà cơ mắt giật mấy cái, vô lí, lời này có lẽ là bọn hán nói mới đúng chứ? Rốt cuộc thì bọn hán là cướp hay nàng ta là cướp đây?

- Này tiểu tử, người đã dứt sữa chưa mà dám đi đạo lời của bọn thổ phỉ chúng ta.

Hai tay nàng khoanh trước ngực, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm lướt qua bọn người đó:

- Ý kiến?

Sát ý tò mò, đám người kia bất giác cảm nhận được sát khí từ nàng, nhưng số lượng người của bọn họ đông hơn lý nào lại sợ một tiểu hài tử chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quân*? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Cái Này Gọi Là Chơi Đùa (2)

- Tiểu tử ngông cuồng!

Một tên hán tử trong đó chịu không được sự ngông cuồng của nàng liền xông lên đầu tiên. Lần này nàng không dùng bom nữa, nàng cũng là rất yêu thiên nhiên đó a, dùng bom quá nhiều có thể gây ô nhiễm, phá hoại thiên nhiên ở đây, nàng là không muốn đây. Tất cả chỉ là giả thôi.

Tên nam tử giương nắm đấm về phía nàng, nàng ngược lại cũng không sợ hãi, trực diện đối đầu với nắm đấm đó.

Rầm!

Hai cú đấm va chạm vào nhau. Tên hán tử kia bị uy lực từ hai cú đấm va chạm vào nhau và cũng vì cú đấm của hắn quá yếu liền bị thổi bay.

- Cấp 5 trung cấp? Những kẻ có cấp bậc Thiên Không trở lên thì đấu với ta, những kẻ còn lại... tốt nhất là chạy nhanh đi.

Hàn Nguyệt Xuyên nói ra một câu khiêu khích, nhưng câu nói đó cũng không phải câu nói đùa, những người có cấp bậc Thiên Không trở lên may ra mới đấu lại nàng, còn những kẻ từ Thiên Không trở xuống đều giống tên vừa rồi bị nàng đánh cho bay mất dạng.

Những tên thổ phi ngược lại không tin, chỉ xem nó nhưng một lời khiêu khích từ nàng, tất cả đồng loạt xông lên. Cả đám người vừa xông lên liền chìm và trong hư vô bóng tối. Khi bọn họ nhìn thấy lại ánh sáng thì tất cả đều đang rơi.

Phập!

Hơn mười tên thổ phi bị những cọc nhọn đâm vào người. Có kẻ còn chút ít ý thức nhìn lên nơi bọn chúng rơi xuống, biết được đây là một cái hố được đào sẵn. Có một người đứng ở trên nhìn xuống bọn hắn.

Con người đó đưa bàn tay nhỏ nhắn xuống phía dưới bọn hắn, ngay lập tức bọn hắn chỉ cảm thấy bản thân đang rơi xuống và biến mất. Thứ rơi xuống không phải bản thân bọn hắn mà là đầu của hắn.

Hàn Nguyệt Xuyên thu gọn những cái đầu vào không gian giới chỉ sau khi dùng phong nhận chém đầu bọn hắn. Lúc đầu, nàng dùng hắc ám ma thuật để che đi ánh mắt của bọn hắn, sau đó lại dùng thuật không gian dịch chuyển bọn người này đến một cái hố nàng đã đào sẵn cả đêm.

Nhìn xung quanh nơi rừng rậm này, ngoại trừ cái hố đó ra vẫn còn rất nhiều cái hố khác, nàng dành cả đêm để đi đào hố ở trong rừng, dùng nó là mộ chôn người cũng như làm bẫy để bắt người khác.

Đến những cái hố khác, nàng lại như trước, chặt đầu của những kẻ bị rơi xuống hố đó. Những người đi đêm này thường là vì săn bắt ma thú hoạt động về đêm hoặc là đang chạy trốn khỏi ma thú truy sát.

Đến cái hố cuối cùng, nàng thấy một nhóm kỵ sĩ mặc giáp năm người còn sống rất lạnh lẽo đang leo lên khỏi cái hố của nàng, liếc mắt nhìn những cọc nhọn bên dưới. Tất cả đều bị bọn họ chém thành hai mảnh, không còn tính sát thương.

Nhóm kỵ sĩ ở bên dưới phát hiện ra Hàn Nguyệt Xuyên đang nhìn bọn hắn, trong lòng năm người đều sinh ra một tia cảnh giác với nàng.

Một hải tử mới bao nhiêu lại ở trong rừng rậm một mình như thế này? Đã vậy trên người của đứa trẻ này không hề có một chút vết thương nào cả, cho thấy một điều, đứa trẻ này thường xuyên vào rừng và là một kẻ âm hiểm mới có thể sống sót được ở trong rừng rậm thế này.

Nhìn bọn họ leo lên ngày càng gần đến nàng, nàng liền lui về phía sau một chút, lấy ngọc bội trong không gian giới chỉ ra đeo vào cổ. Không biết là do nàng đa nghi hay miếng ngọc bội này có năng lực có thể nhìn thấy cấp bậc của người khác gần như chính xác.

Cả năm người đều lên được mặt đất, nam người đối diện với Hàn Nguyệt Xuyên cực kì cảnh giác. Liếc mắt nhìn cả năm người, Hàn Nguyệt Xuyên bắt ngờ, cả năm người đến trên cấp bậc Thiên Không, người mạnh nhất ở cấp bậc Đại Địa.

Nhưng suy nghĩ một hồi nàng mới phát hiện ra, đám người này là kỵ sĩ nghiệp dư, một cái bẫy đơn giản do nàng làm ra vậy mà cũng bị rơi xuống. Cái này không thể nói do trời tối được, kỵ sĩ là những người có thể thích nghi được với mọi hoàn cảnh, tình huống. Dù có là đêm cũng sẽ không bị rơi xuống dễ dàng như vậy.

- Tiểu đệ đệ, ngươi làm gì ở đây về đêm như vậy?

Một nữ tử kỵ sĩ chưa đến mười tám đến trước mặt nàng cười ôn nhu hỏi.

- Vị tỷ tỷ này, tỷ không thấy là mặt trời đang lên hay sao?

Nàng chỉ tay về hướng Đông, thấy rõ ánh mặt trời đang dần nhô lên, ánh nắng ban mai chiếu qua những khe lá, nói về đêm hơi bị quá đáng đi.

Ở trong ánh nắng mới nhìn thấy rõ nữ tử kỵ sĩ mặc kim giáp mái tóc bạch kim, đôi mắt lam băng, từ người nàng ta tỏa ra khí tức củ băng vậy mà nàng không theo mà pháp lại theo kỵ sĩ, đúng là nghịch đời mà.

- Vậy... đệ đệ đi vào rừng mới sáng sớm thế này là để làm gì?

- Biết được, tỷ sẽ làm gì? Áp giải ta? Giết ta? Lôi kéo ta? Bảo vệ ta? Hay làm thuộc hạ cho ta?

Hàn Nguyệt Xuyên một vẻ mặt lạnh ngắt nói chuyện với nữ tử này.

- Nhóc con, ngươi chưa nghe qua họa là từ miệng mà ra à?

Nam tử tóc cam tức giận trước lời nói ngang ngược của nàng, quát âm lên.

- Đã rước từ sớm rồi.

Nàng nói một câu rồi đi đến một gốc cây, lấy một cái xẻng ra, lấy những nắm đất lớn gần bên cạnh những cái hố, xúc vào những cái hố đó. Một nam nhanh kỵ sĩ khoảng mười tám, hai mươi nhìn thấy hành động của nàng liền nghi hoặc:

- Những cái hố này là do ngươi đào?

Nàng không quản bọn họ nói gì, tập trung chuyên môn đào đất. Nữ tử có mái bạch kim đến bên cạnh nàng hỏi:

- Còn không? Ta giúp đệ.

Nàng liếc nhìn nữ tử ấy một chút lại nói:

- Nếu muốn thì đến gốc cây kia, còn rất nhiều.

Nữ tử tóc bạch kim đi đến gốc cây mà Hàn Nguyệt Xuyên chỉ, nhưng không thấy xẻng đào đất nào cả, chỉ thấy mấy ống tre dài, có một sợi dây dài đang được đốt lên, ngọn lửa như một đóm pháo hoa nhỏ nổ lách tách.

- Nếu được tỷ đem cho những người kia làm giúp đệ việc lấp hố này đi. Nếu để như thế này phiền lắm, sẽ có thêm nạn nhân bị rơi xuống đấy.

Nữ tử tóc bạch kim khẽ cau mày, đây đâu phải xẻng đào đất đây chứ?

- Nhưng cái này...

Hàn Nguyệt Xuyên quay đầu lại, nhìn những thanh tre là bom trên tay nàng, liền cười nhẹ đáp:

- Không sao đâu, đệ sẽ chỉ mọi người cách dùng nó. Tỷ phân chia nó cho mọi người đi, những ai muốn làm thôi a. Còn những kẻ còn lại không muốn thì cứ để đó đi, kỵ sĩ thuộc tầng lớp hoàng gia, đâu cần phải hạ thấp nhân phẩm đi làm những chuyện này đâu chứ.

Nàng mãi mãi nói một tiếng, nữ tử tóc bạch kim này giúp nàng, bọn họ không giúp mà vì câu nói kia của nàng chẳng khác gì xem những kỵ sĩ giúp nàng là bọn mất cao hơn đầu, không coi người dân lớp thấp ra gì.

Nữ tử tóc bạch kim đi đến đưa những ống tre trong tay cho mọi người, có kẻ cầm lên thắc mắc:

- Cái thứ đang cháy này là gì vậy?

Ngọn lửa càng lúc càng vào sâu trong ống tre, nữ tử lắc đầu không rõ. Có người cảnh giác trong nhóm liền ném ống che về phía Hàn Nguyệt Xuyên. Nàng vừa thấy ống tre bay về phía mình, liền dùng thủy ma pháp dập tắt ngọn lửa.

Hắn ta thấy những ống tre trong tay mọi người không hề vút đi, mà những người này còn là ngơ ngát nhìn hắn, hắn liền rống lên:

- Mau né...

Bùm!

Lời nói vẫn còn nghẹn trong họng thì ống tre trong tay mọi người liền nổ tung. Hàn Nguyệt Xuyên đứng ở đó nhìn xem người chết. Bom trong ống tre đó nàng cố tình làm uy lực của nó nhỏ đi, không mạnh mẽ đến mức phá hủy hết mọi thứ trong bán kính 5 mét. Nàng chỉ làm cho nó nổ tan mọi thứ trong bán kính 1 mét thôi.

Nên vị trí đứng của nàng an toàn, không lo bị bom nổ trúng.

Khi đám khói mù từ quả bom tan biến, Hàn Nguyệt Xuyên bất ngờ khi có một người không hề bị sao hết, nàng nhìn áo giáp người đó mặt, một bộ giáp xanh bạch kim sáng bóng, nàng nhìn kỹ vào bộ giáp đó mới phát hiện ra có vòng ma pháp được vẽ lên bộ giáp đó.

- Giáp ma thuật. Là người may mắn hay những người khác xui xẻo?

Nam nhân mặc áo giáp xanh bạch kim, lấy cánh tay đang che mặt mình xuống, đối diện với Hàn Nguyệt Xuyên, hắn rút ra một thanh kiếm đại bàng, chém về phía nàng, tức giận rít lên:

- Tại sao?

Những người khác máu thịt lẫn lộn, không có gì trên người của bọn họ còn nguyên vẹn cả, tên nam nhân kia dù có áo giáp bảo vệ nhưng tay và mặt cũng có những vết thương do mảnh tre đâm vào, tạo ra những vết thương nhỏ nhưng sâu ở trên người hắn.

- Cái này gọi là chơi đùa đấy à.

Nàng cười khẽ một tiếng. Hắn cau mày, cái chuyện này có gì đáng cười?

- Ngươi giết người vui lắm sao?

- Không, ta cười vì ta đã hứa với một người...

Nàng lắc đầu rồi chỉ vào hắn, nói tiếp:

- Ngươi sắp gặp họa.

Nói xong lời này, nàng lùi người nhảy về phía một bước, thân hình của nàng biến mất tại chỗ. Hắn không hiểu nàng đây là có ý gì?

Hắn quay người lại, xác những người bạn của hắn đã biến mất. Không hiểu sao nhưng hắn có cảm giác gì đó rất lạ. Bất chợt, trong đầu nam nhân này nghĩ đến một chuyện gì đó, nhưng rồi hắn lắc đầu, thầm nghĩ: Làm sao có thể được chứ?

Vì chắc chắn, hắn muốn đến một nơi.

Hiệp hội kỵ sĩ ở Ngao Thiên đế quốc.

- Mau bắt tên giết người đó lại.

Vừa mới bước vào thành đế đô, tên nam nhân này đã bị một đám binh lính chạy tới bắt giữ, hắn vừa bực mình chuyện mình gặp một tên khốn bí ẩn giết chết bạn bè của mình, giờ lại bị một đám người quay bắt mà không hiểu nguyên nhân.

- Tại sao lại bắt ta, ta đã làm chuyện gì có tội?

Một tên đại hán lưng hum vai gấu, cơ bắp tạo thành từng khối thịt trên cánh tay, những vết sẹo trên người lại càng tô điểm cho sự hung tợn của hắn. Trên tay hắn một thứ bột đen ném vào mặt tên nam nhân này, quát:

- Ngươi còn chối, đây chính là huỳnh trong pháo hoa, trên người đồng bạn của ngươi có dấu bị cháy sém, chính là do pháo hoa gây ra, ngoài ra trên người họ còn có vết chém do kiếm gây ra nữa, một kỵ sĩ như ngươi giết những người đồng bạn này quá dễ dàng. Hơn hết chúng ta còn tìm ra được trên người bọn họ đều có một mảnh giấy nói họ đến phòng của ngươi, chúng ta cũng đã kiểm tra, nét chữ ở trên những mảnh giấy này đều giống hết nét chữ của ngươi.

- Ngươi còn gì để chối nữa không?

Tên nam nhân đó chống cự, hắn gất gao quát:

- Không phải, ta không có, ta sao lại phải làm như thế chứ?

Tên đại hán kia nghiêm nghị nói:

- Ta không biết lý do tại sao ngươi lại làm như vậy. Áp giải hắn về thẩm tra.

Ở trong rừng, Hàn Nguyệt Xuyên ngưng trệ nụ cười trên môi, sắc mặt hiện tại của nàng vô cùng nhạt nhẽo, chẳng thể hiện lấy một cảm xúc nào cả. Nàng chỉ đơn thuần bước đi thong dong, lầm bầm trong miệng:

- Đặc Đạt Tư Lãm, giải quyết xong ngươi rồi, mối hận khi xưa ta sẽ trả từ từ.

Đặc Đạt Tư Lãm chính là tên của nam nhân kỵ sĩ bị Hàn Nguyệt Xuyên chơi khăm vừa rồi. Một trong những người được thuê ám sát nàng khi xưa có quan hệ mật thiết với đại tiểu Hân Ân Nguyệt, cũng là người đứng ra vì nàng tìm giết Hàn Nguyệt Xuyên.

Biết được danh phận của bọn họ khi đó, Hàn Nguyệt Xuyên không thể làm gì được bọn hắn, nhưng hiện tại, nàng không còn là Hàn Nguyệt Xuyên đó nữa, có thù thì dĩ nhiên nàng sẽ báo.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Ngọc Bội (1)

Hắc Giỏi lóe lên ánh sáng đen không hiện rõ rồi vụt tắt, năm hài tử xuất hiện trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên, ngó nhìn xung quanh một chút lại hướng nàng hỏi:

- Lão đại, chúng ta hiện tại nên làm gì?

Nàng cười cười đáp một tiếng nhẹ nhàng:

- Ta rất hiền lành a, đã là hiền nhân thì phải ra dáng hiền nhân chứ! Chúng ta đi phát được cho một số người đi. Ta sẽ đưa được cho các đệ.

Nói rồi, nàng từ trong không gian giới chỉ lấy ra vài bình sứ trắng đưa cho năm hài tử, mỗi người hai bình. Năm đứa trẻ nhận bình sứ xong liền liếc nhìn nhau, nhỏ giọng thì thầm:

- Lúc trước lão đại nói thế nào?

Mặc Lâm đầu tiên lên tiếng.

- Có người gặp họa mới cười.

Tước Hạ đáp lời vô cùng nhỏ.

Cả năm đồng lòng gật đầu đồng ý với lời nói đó của Tước Hạ. Nhưng vừa rồi không chỉ cười mà giọng điệu còn rất nhẹ nhàng tựa bông nữa là.

- Cái này... đệ nghĩ không chỉ là có người gặp họa thông thường đâu, chắc là họa lớn đấy a.

Mặc Mặc thì thầm nói lên một tiếng. Tất cả đồng nhất gật đầu.

Hàn Nguyệt Xuyên ở một bên nghe hết từ đầu tới cuối đối thoại của đám tiểu tử nàng cũng mặc kệ đó, coi như mình chưa nghe một cái gì cả, chính giọng lại thần nhiên nói:

- Một bài học ta muốn dạy cho các đệ trong lần giết người này chính là tùy cơ ứng biến, nói thẳng ra là đóng kịch. Đóng có thành hay không thì chính là diễn xuất của các đệ mà ra. Đôi lúc thứ giả tạo này sẽ cứu các đệ một mạng. Nhưng hãy nhớ một điều, diễn thì phải diễn cho trọn vai, nếu bị phát hiện, ta chỉ có thể nói, tùy cơ ứng biến mà thôi.

Năm hài tử nghe xong lại xúm thành một đám thì thầm:

- Lão đại thường lành lừng như băng đóng kịch liệu có ổn không đây?

Thanh Long nghi hoặc hỏi một câu.

Tư Lãnh là người đầu tiên lắc đầu:

- Không thể trông mặt mà bắt hình dong được đâu, lão đại còn nhiều điều mà chúng ta không biết lắm.

Mặc Mặc gật đầu:

- Cứ theo lão đại là được rồi a.

Cả năm người nhìn lên liền thấy Hàn Nguyệt Xuyên đứng ở trước mặt bọn họ, nàng mặt không biểu tình hỏi:

- Tán gẫu xong chưa? Xong rồi thì theo ta.

Nàng đi phía trước, năm hài tử đi theo sau. Vì không thể đến Ngạo Thiên để quốc giết người, Hàn Nguyệt Xuyên chỉ có thể dẫn cả đám đến Lan Nha Nạp. Có hai lí do mà nàng chọn nơi này, một là do ở đây có một vài người mà nàng muốn dạy cho bọn họ một bài học, hai là nơi này gần, đồng người lại hay loạn chiến vì là nơi tập trung nhiều tán tu cùng tội, đứng thứ mười ở Thiên Ty. (ở đây chỉ nói đến 5 đại lục mà ai cũng biết về Thiên Ty thôi, không tính 6 đại lục kia)

Đến một góc đường, Hàn Nguyệt Xuyên lấy một số đan dược cùng dược liệu ở trong không gian giới chỉ, bày hàng ra bán.

Tước Hạ vừa nhìn qua những món đồ dưới đất liền nhỏ giọng kinh hô:

- Đây là... giả hình thuật, một huyền huyền thuật. Làm sao lão đại có thể học được thứ này?

Nàng liếc nhìn Tước Hạ một cái, ngón tay chỏ đặt lên môi, nàng mặc một cái áo choàng đen, thì thầm nói với đám hài tử:

- Có thời gian tìm hiểu hết sách ma thuật trong Hắc Giới sẽ biết được, nhưng muốn đọc hết sách thì các đệ nên kèm theo sách giải ngữ thuật đi.

Từng người từng người đi qua, chẳng mấy ai ngó ngang gì đến những món đồ bên đường của Hàn Nguyệt Xuyên, một nhóm người vừa đi qua, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn lướt qua đám người bọn họ, nàng chợt mở miệng:

- Khách quan, ngài có muốn mua chút đan dược hay dược liệu không?

Nhóm người mặc hắc bào nhìn con người thần bí trước mặt mình, ở trong lớp áo choàng kia, tất cả bọn người đó đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cùng một câu hỏi duy nhất trong đầu: Người này ở đây từ lúc nào?

Nhìn biểu hiện ngạc nhiên của đám người đó, dù chỉ là thoáng qua, nhưng ngay lập tức đã rơi vào tầm nhìn của Mạc Mặc, cậu ở phía sau liếc nhìn qua Thanh Long, thì thào một tiếng vào tai cậu gì đó.

Ngay lập tức, cả năm người đều biết được chuyện gì xảy ra ngay sau đó. Tước Hạ là đứa trẻ có kiến thức phong phú nhất trong năm đứa trẻ, vừa nghe được lời của Mạc Mặc nói liền biết ngay có chuyện gì xảy ra.

Nếu theo phán đoán của Tước Hạ thì Hàn Nguyệt Xuyên đang dùng ma thuật không gian, nàng dùng ma thuật không gian để bóp méo không gian xung quanh mình, che đi sự tồn tại của bản thân, để những người qua đường không ai thấy nàng và mua những món đồ được bày bán, chỉ khi nào gặp được con mồi thật sự mới giải ma thuật, dụ dỗ kẻ khác mua đồ của mình.

Nhưng điều bọn chúng không thể nào hiểu được là: Tại sao lão đại phải làm như vậy?

- Đan dược của ta có rất nhiều tác dụng đó a, có loại dùng để tăng lên tu vi, có loại dùng để cường thực lực trong vòng một khắc. Đặc biệt không có tác dụng phụ, hoặc rất nhẹ thôi a.

Một người trong nhóm cúi mũi trườn trên đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn phong nhã, một bên tóc buộc sợi dây đỏ, thắt tóc nhẹ, mái tóc ngắn đen, đôi mắt xanh sẫm không đáy khó dò.

- Làm sao ta biết được đan dược này có tác dụng như vậy hay không?

Nàng không chút lúng túng đáp:

- Thử thuốc liền biết. Ày, nhưng ta không cho thử thuốc miễn phí đâu a, nhưng là thử thuốc nên ta lấy nửa giá thôi.

Hắn nhìn xuống đóng dược bên dưới, lạnh nhạt nói:

- Một viên tăng lên tu vi.

Nàng lựa trong đóng thuốc lấy ra một hộp gỗ, mở ra trước mặt hắn, thành thạo diễn giải:

- Khách quan a, đây Thiên Phá Đan, chỉ cần là người có cấp bậc từ Đại Địa trở xuống, uống vào đảm bảo tăng lên một cấp, không có tác dụng phụ.

Hắn lấy đan dược ném về cho người phía sau, một hán tử uống viên thuốc này xong liền khoanh chân ngồi xuống, dưỡng thần tăng khí, huyền khí xung quanh dao động âm âm. Cơ thể của người đó sáng lên, tỏ ra khí thế mãnh liệt một hồi rồi chấm dứt.

Hàn Nguyệt Xuyên vui mừng đáp:

- Chúc mừng khách quan đã tấn cấp thành công.

Nam nhân nhìn đồng bạn đã tấn cấp hẳn hướng nàng hỏi giá:

- Đan dược này bao nhiêu?

Nàng nở nụ cười hành nghề đáp:

- Giá của viên đan dược này là 100 vạn kim tệ, viên vừa rồi ta chịu thiệt thòi lấy nửa giá còn 50 vạn kim tệ.

Hắn từ trong túi lấy ra một sấp ngân phiếu đưa cho nàng:

- Ta lấy mười viên.

Nhận lấy ngân phiếu, Hàn Nguyệt Xuyên đồng dạng đưa thuốc cho hắn, giao dịch thành công. Nàng vờ nhìn trời rồi hỏi hã thu dọn đồ đạc rồi đi, đám người kia thấy vậy liền nghi hoặc hỏi một câu:

- Ở đây không quan binh, cũng chưa đến buổi trưa, người hỏi hã thu dọn làm gì?

Hàn Nguyệt Xuyên dò giọng bất đắc dĩ nói:

- Khách quan, ngài không biết ta đây ngồi ở đây từ canh ba đến giờ rồi à, sư phụ ta có dặn dò trước giờ thìn phải quay về sơn môn, không được chậm trễ.

Thu dọn mọi thứ vào không gian giới chỉ nàng ngược lên nhìn thấy những ánh mắt kinh ngạc đang nhìn nàng, cũng phải thôi, không gian giới chỉ đâu phải đồ chơi muốn nhặt ở đâu cũng có chứ.

Túi càn khôn, hay là không gian giới chỉ đều như nhau hết cả, khi xuất hiện đều uy trấn các phòng đấu giá tranh mua. Thường thì ở trong hoàng thất người có được không gian giới chỉ cũng chỉ có một mình hoàng thượng, các đại gia tộc có được cũng chỉ từ một đến hai cái, thường bị người đứng đầu gia tộc nắm giữ.

Mà giờ đây, bọn họ lại thấy một kẻ bán được đạo có không gian giới chỉ trên tay, cả nhóm thảm thuyệt một ngụm nước bọt thêm khát.

Để ý những biểu hiện này trên mặt của bọn họ, Hàn Nguyệt Xuyên cười cười, đưa tay trước mặt bọn họ, dò hỏi:

- Muốn?

Bất giác đám người kia bất tỉnh, mọi ánh mắt đều hướng lên người nam nhân tóc đen ngắn kia. Hắn đánh ánh mắt đi hướng khác, quay người bỏ đi như muốn nói: Các ngươi làm gì thì làm không liên quan đến ta.

Trên tay của mỗi người hiện tại đều có một viên đan dược Thiên Phá đan, nàng biết rõ hắn mua là muốn để cho đồng bọn của mình mạnh hơn hiện tại. Tất cả đều nhận được, vậy chứng tỏ bọn họ chưa ai đạt đến cấp Đại Địa cả.

- Muốn cướp ba cái không gian giới này của ta, trừ khi các ngươi đều đạt đến Đại Địa cấp bậc, còn không thì mơ mộng hão huyền đi.

Nàng cười khanh khách rồi bỏ đi vào trong rừng sâu, năm hài tử đi theo phía sau nàng.

Mặc Lâm nhìn về phía sau, bọn người kia bám theo Hàn Nguyệt Xuyên nhưng có vẻ như đám người đó không nhìn thấy năm người bọn họ, mà chỉ nhìn thấy Hàn Nguyệt Xuyên.

Đáp xuống một nơi, Hàn Nguyệt Xuyên dừng chân bên bờ suối, uống nước nghỉ ngơi, nàng nói giờ thìn, nhưng giờ thìn thì vẫn chưa qua, cứ thông dong bức chết đám người kia. Đám người kia vừa thấy nàng dừng chân nghỉ ngơi, bọn chúng liền nhân cơ hội đột phá.

Nhắm mắt dưỡng thần, dựa vào không khí dao động xung quanh mà biết được đám người kia tấn chức cấp bậc bao nhiêu. Mờ mắt ra, Hàn Nguyệt Xuyên có cảm giác rất lạ, nàng đã biết được cấp bậc của đám người kia.

Nhưng nàng thấy có gì đó lạ lắm, đến bây giờ nàng mới để ý đến, tại sao nàng có thể biết rõ chính xác một người nào đó ở cấp bậc nào đó cơ chứ? Dần dần nàng không còn có cảm giác phân vân, không chắc chắn nhưng dần nàng liền khẳng định những phán đoán của nàng về tu vi của một người là hoàn toàn chính xác.

Diễn hình như những người kia, trong đó nàng biết được một người ở cấp 8, hai người ở cấp 9, một người ở cấp Thiên Không sơ giai và một Thiên Không trung giai.

Bình thường tu vi của người khác cao hơn thì ta không thể biết được họ chính xác ở cấp bậc nào, vậy mà Hàn Nguyệt Xuyên lại có thể chắc chắn được người cao giai hơn mình ở một cấp bậc nhất định một cách chính xác 100%, đây không phải là do năng lực bản thân, bất kỳ ai cũng sẽ không thể phá vỡ được quy luật không thể nhìn thấu tu vi cấp cao hơn mình.

Từ trong lòng ngực nàng lấy ra miếng ngọc bội, lúc này một loạt suy nghĩ xẹt qua đầu nàng:

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ngọc Bội (2)

Miếng ngọc bội này ta luôn mang trên người, tại sao không bị người khác để ý. Không, sư phụ Tư Âm biết được miếng ngọc bội này, nhưng người bình thường lại chẳng để tâm gì đến.

Lúc ở Hàn gia nàng nhớ rõ, “Hàn Nguyệt Xuyên” luôn đeo ngọc bội này, nhưng lại chẳng có ai lấy nó. Muốn lấy được ngọc bội trên người của nàng chẳng phải rất dễ dàng hay sao? Tại sao lại không lấy nó khỏi nàng.

Đồ vật này không phải là một cái phẩm vật bình thường, nếu thật là miếng ngọc bội bình thường thì nó vẫn có giá trị rất cao, hoa văn điêu khắc phải gọi là bậc nhất, nàng đã nhìn thấy rất nhiều ngọc bội ở thế giới này, nhưng chẳng có miếng ngọc bội nào điêu khắc tinh xảo như cái này.

Hoàn toàn không giống tính cách của những người trong Hàn gia, chỉ cần nàng có một thứ gì đó đáng giá thì đám người tỷ muội kia sẽ chạy đến tranh nhau giành lấy của nàng, chính vì thế mà Hàn Nguyệt Xuyên chẳng có lấy một món trang sức nào trong phòng của mình, cũng như đồ đẹp.

Rất muốn đi làm rõ chuyện tình của thứ đồ vật này, nhưng với tình huống trước mắt là không thể, nàng cần phải đi giải quyết đám người kia.

Đến trước mặt bọn họ, nàng lạnh nhạt hỏi:

- Không biết Thanh Hoàng Tước Qua cùng với Lâm Thanh Uyển Hương sẽ gây ra cái gì?

Một người trong đó đội là được sư am hiểu điều này liền đáp:

- Sẽ sinh ra độc tố chết người chỉ cần hít một chút cũng sẽ chết ngay lập tức, tác dụng rất nhanh.

Vừa nói hết câu người này liền hoảng hốt lùi lại phía sau, những người khác đồng dạng đều nhảy về phía sau. Nhìn phản xạ của những đó, Hàn Nguyệt Xuyên vỗ tay thán phục:

- Trí nhớ tốt, phản xạ tốt. Nhưng, kiến thức phán đoán lại quá cạn hẹp.

Nhóm người kia đột nhiên khuyu gối xuống, đưa tay lên cổ họng của mình, cảm giác đau đớn dân trào. Bọn họ cảm giác được xương cốt đang bị phá hủy, huyết mạch đang bị đứt đoạn.

Phụt!

Cả đám người đều nôn ra một ngụm máu đen, nhìn xuống đất, lại dùng ánh mắt căm hận nhìn Hàn Nguyệt Xuyên. Lúc này nàng cũng không che giấu thân phận của mình nữa, bỏ mũi trâm trên đầu xuống, nàng âm trầm đi đến:

- Quên ta rồi sao? Sát thủ!

- Khi đó các người cho ta biết mặt các người là vì cái gì? Vì ta không thể làm gì được các người, nhưng giờ, có thù ta báo. Tiếp đến là đội trưởng của các người, thấy buồn thật a, chỉ vì ba người trong nhóm các người truy giết ta mà giờ cả nhóm đều phải chết. Đừng lo, ta sẽ không giết đội trưởng của các người đâu, ta sẽ gieo một hạt giống tuyệt vọng cho hắn.

Một nữ tử tóc đen nhánh, đôi mắt xanh lam, nàng có nét mặt tương đồng với nam nhân mà Hàn Nguyệt Xuyên bán đan được, có điều, nữ tử này nhỏ tuổi hơn nam nhân đó khoảng hai ba tuổi đi.

- Hàn, Nguyệt, Xuyên... làm ma, ta cũng không tha, cho người...

Nữ tử cố gắng nói trọn vẹn một câu liền khiến cho mặt của nàng hiện ra những vết nứt cho đến cổ, hốc mắt, mũi, miệng đều chảy máu đen, nàng oán hận trừng mắt nhìn Hàn Nguyệt Xuyên, dù chết nàng cũng không nhắm mắt.

Những người khác đều không được khí thế như, tất cả đều chết trong lặng im, cùng đau đớn.

- Ở đây có sáu người, mỗi người một người, cắt đầu của bọn họ ra là được rồi.

Quay về hướng năm hài tử ra, lệnh nàng đưa cho mỗi người một thanh đoản kiếm, khi nhận được vũ khí, biểu hiện của năm đứa trẻ không ngoài dự đoán của nàng. Run sợ, bọn chúng chưa bao giờ giết người, cũng chưa bao giờ trải qua cảm giác giết người. Cầm trên tay một thanh vũ khí, được lệnh đi cắt đầu người, làm sao chúng có thể chịu nổi sự kinh hoàng này?

- Khi các huynh đệ tỷ muội của các đệ ngã xuống, biểu hiện của họ là gì? Biểu hiện của những kẻ giết họ là gì? Còn nhớ không? Người đã giết a di của các đệ, bọn chúng đã làm gì a di của các đệ? Quên rồi sao? Nhớ cho ta một điều, thế giới này là cường giả vi tôn, muốn sống phải đạp lên xác của người khác. Nếu muốn trách chỉ có thể trách các đệ sinh nhầm thế giới.

Hàn Nguyệt Xuyên nói xong một lười của mình, liền hạ kiếm. Một nhát duy nhất nàng liền lấy được đầu của thiếu nữ kia, lại thu nhặt xác của nàng. Quay lại nhìn đám hài tử kia, bọn chúng giờ không còn chút run rẩy nào nữa, trong đôi mắt của năm hài tử hiện lên sự cường quật.

Bắt trước theo động tác của Hàn Nguyệt xuyên, một nhát lấy được đầu người, nàng nhìn chúng trưởng thành nhanh chóng vừa mừng mà cũng vừa lo. Thu cất những cái đầu người xong Hàn Nguyệt Xuyên nhẹ giọng nói:

- Các đệ đi giết người đi, thuốc ta được cho các đệ uống vào liền chết ngay lập tức, có thể đập nát thành bột phấn, hít vào cũng cũng như uống đều chết hết cả. Nếu gặp tình huống khó sử các đệ lấy những ống tre này đập mạnh xuống đất một cái rồi ném đi, nhớ là phải chạy tìm chỗ nấp an toàn, càng xa càng tốt.

Nàng nói có thể khiến bọn nhóc này cảm thấy khó hiểu và có cảm giác nghi hoặc, biết được điều đó nàng lấy một ống tre ném vào trong rừng, lực nàng ném ống tre khá mạnh nên ống tre bay đi rất xa.

Bùm!

Lực nổ của ống tre khiến cho khu rừng bị nổ tan hoang cả một mảnh bán kính lên đến 100 mét. Ống tre này có điểm khác với những ống tre có uy lực

nhỏ kia, hình dạng nhỏ nhắn hơn, giống như làm từ cây trúc nhưng to hơn.

Nàng thiết kế bên trong, bỏ vào đó là những hạt bom nhỏ li ti, chính giữa lại có thể lõi bom, uy lực tạo ra không thua kém gì bom nguyên tử. Cùng lúc nàng kết hợp thêm ma thuật vào đó, nó có thể tự bật ra lửa, số lượng nàng làm ra cũng vô cùng hạn chế, chỉ có mười sáu ống.

Một ống là nàng định dùng để giết địch ở phạm vi rộng, nhưng không ngờ đến phải dùng ống để làm mẫu cho những đứa trẻ này, còn lại mỗi đứa đều có ba ống tre.

Lúc nàng chế tạo bom cầu, thì nghĩ cách thu nhỏ quả cầu, dồn nhiều quả cầu vào một cái duy nhất uy lực sẽ tăng lên, nhưng thiếu tự động phát nổ, ở đây không có điện máy thì làm gì có tự động phát nổ. Khi đó, nàng liền nghĩ đến kết hợp ma pháp vào trong bom, nếu vẽ lên vòng ma pháp hóa hệ lên bom thì chắc có thể tự châm ngòi, kết quả đúng như nàng mong đợi, bom tự châm ngòi mà không cần đến lửa.

- À, các đệ khoan đi đã, ta có một thứ muốn hỏi.

Năm đứa trẻ nhận được đồ vật trên tay, lại chung ý định mỗi người mỗi hướng, thu thập có khi lại cao hơn, đang định rời đi thì chợt nghe Hàn Nguyệt Xuyên gọi lại hỏi.

- Trước ngực ta, các đệ có thấy cái gì đó?

Cả năm đứa trẻ nhìn vào ngực nàng, tất cả đều cau mày, Tư Lãnh khó hiểu trả lời trước:

- Lão đại, ngoài áo và tóc ra, đệ không thấy gì bất thường cả.

Bốn đứa trẻ còn lại đều gật đầu cùng một ý với Tư Lãnh. Mi tâm của nàng có phần cau lại, sao lại có chuyện kì lạ như vậy? Rõ miếng ngọc bội nàng để trước ngực thế cơ mà, nó đây phải nhỏ nhắn gì mà không thấy, cái miếng ngọc bội này to có khi hơn cả bàn tay của nàng rồi đó (lưu ý: HNX hiện tại mới có mười tuổi)

Nàng cảm miếng ngọc bội lên lại hỏi:

- Thấy chưa?

Năm đứa trẻ đưa mắt nhìn nhau, rồi lại lắc đầu, nàng đã cảm miếng ngọc bội trong tay vậy mà bọn chúng cũng không thấy, chứng tỏ miếng ngọc bội này có vấn đề.

Nàng thử tháo miếng ngọc bội ra khỏi cổ, tay đưa ra trước mặt đám trẻ lại hỏi tiếp:

- Giờ thì sao?

Mặc Lâm ồ lên một tiếng:

- Thấy rồi a, một miếng ngọc bội khảm địa ngục.

Nàng cau mày:

- Địa ngục?

Mặc Lâm gật đầu giải thích:

- Đệ hay có một giấc mơ, đệ thấy đệ ở địa ngục, màu sắc ở nơi đó rất u tối, ngoài ra có một nơi có kiến trúc hoa văn khá giống với hoa văn trên miếng ngọc bội này.

Nàng thật không thể nhìn ra, rõ ràng đây là khảm rồng phượng nhưng Mặc Lâm lại nói là hình địa ngục, rốt cuộc là có ý tứ gì đây? Một suy nghĩ thoáng xẹt qua đầu nàng: Có khi nào thứ nàng thấy chỉ là ảo ảnh?

- Mặc Lâm, đệ thấy miếng ngọc này có màu gì?

Mặc Lâm nhìn Hàn Nguyệt Xuyên chớp chớp đôi mắt, trả lời một cách bất thường, giống như kiểu nàng đang chơi đùa với cậu vậy:

- Lão đại, miếng ngọc bội này có màu đen và đỏ sao a?

Hả nhiên giống như nàng nghĩ, trong mắt nàng, miếng ngọc bội này có màu xanh lục, nó không khác gì một miếng ngọc bích cả, nhưng trong mắt của Mặc Lâm nó lại có màu sắc khác.

Thanh Long nheo mắt hồi lâu mới lên tiếng:

- Lão đại, Mặc Lâm ca, ta không nhìn thấy được gì cả.

Nàng nhìn qua Mặc Mặc, Mặc Mặc lắc đầu ý nói cậu cũng không thấy. Đến Tư Lãnh, cũng nhận lấy cái lắc đầu, lại đến Tước Hạ, Tước Hạ không nói

gi, vẻ mặt có phần cau lại lên tiếng:

- Đệ thấy, nhưng không giống như Mặc Lâm ca nói, đệ thấy là hình nhật nguyệt, màu sắc là màu vàng non. Lão đại thấy màu gì?

Nàng khẽ cau mày đáp:

- Ngọc bích, rồng phượng.

Lại nói tiếp:

- Có thể cái chúng ta thấy chỉ là một tầng huyền ảo, hình dạng thật sự của nó là một bí ẩn, muốn giải tầng huyền ảo này thì chắc phải đạt đến cấp bậc cao bằng hoặc hơn người đặt ra ma thuật huyền ảo này.

Nàng suy ngẫm càng lúc càng rời, từ nhỏ nàng đã mang nó, lúc có ý thức thì nó đã ở trên người của nàng, rất có thể đây chính là di vật của gia đình nàng để lại cho nàng, để có một ngày nàng đi tìm họ.

- Các đệ đi đâu thì đi đi, nhớ lời ta đã dặn là được rồi.

Ngọc bội này có thể cho một số người nhìn thấy, nhưng có người không nhìn thấy.

Rắc!

Một âm thanh giòn tan vang lên, một người xuất hiện trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên chính Hạ Tiểu Ninh. Vừa gặp Hàn Nguyệt Xuyên, Hạ Tiểu Ninh như muốn điên máu lên, trước kịp phát hỏa thì nàng đã hỏi hấn:

- Cái này ngươi thấy nó thế nào?

- Màu đen, có hai hình, một là hình đầu sói, một là hình quý.

Nàng thu hồi miếng ngọc bội lại, đưa tay lên cầm, suy nghĩ gì đó. Hạ Tiểu Ninh bất chợt nhớ tới hấn lúc đầu muốn nói gì đó liền điên khùng quát tháo:

- Ngươi, rãnh lắm sao? Gọi ta đến chỉ vì cái thứ vớ vẩn này!

Nàng liếc nhìn hấn một cái rồi quay về trạng thái suy tư, thì thầm lên tiếng:

- Ta thấy là một miếng ngọc bích rồng phượng, Mặc Lâm thấy địa ngục màu đen đỏ hai màu, Tước Hạ thấy màu vàng non hình nhật nguyệt, ngươi lại thấy sói và quý một màu đen. Đây cũng không phải hình ảnh thật sự của miếng ngọc bội...

Nàng không thể nghĩ ra được chuyện gì ngoại việc đây là di vật do người trong nhà để lại cho nàng, thờ dài một hơi vầy vẩy tay:

- Để thời gian trả lời a. À cảm ơn ngươi đã cất công đến đây, giờ thì biến được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quản?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Hôi Của

Gân xanh trên mặt của Hạ Tiểu Ninh nổi lên, hiện tại hấn chỉ muốn một trào chọc chết nàng, gọi hấn đến chỉ hỏi một thứ vô lí như thế này thôi sao?

- Ngươi...

Lời mới thốt ra được một chữ, Hàn Nguyệt Xuyên liền xen vào nói một câu:

- Trong vòng một tháng tới ngươi rãnh không?

Trong bất giác, hấn bỏ qua con tức giận của mình, trả lời câu hỏi của nàng:

- Trong vòng một tháng này ta rãnh, chỉ qua là chạy đi khắp nơi giao nhiệm vụ thừa thải cho đám người ở các phân tông, có chuyện gì?

Nàng thẳng thắn đáp lại:

- Nhờ ngươi giúp ta một việc.

Nói một lúc, nàng nhớ tới, tên này quên mất con tức của bản thân hấn rồi, nếu để lâu dài hấn điên lại lần nữa thì đúng thật là phiền, nàng đành nói thẳng ra những yêu cầu của nàng:

- Ta muốn ngươi giải phong ấn trên người các ma thú ngươi đưa cho ta, ta đã hứa với bọn chúng, nếu bọn chúng thực hiện yêu cầu của ta, ta sẽ cầu ngươi giải cầm chế cho bọn chúng, yêu cầu này của ta bọn chúng chưa thực hiện, nhưng nội trong một tháng ta phải giải ấn cho bọn chúng vậy nên phiền ngươi đi theo ta một tháng.

Hạ Tiểu Ninh gật đầu:

- Được thôi.

Hấn đáp ứng? Lại đáp ứng một cách dễ dàng, quá kỳ quái đi...

- Sủa ba tiếng đi.

Nàng suy ngẫm một hồi rồi chỉ hấn dùng giọng điệu bình thản nhưng chứa đựng ý ra lệnh.

- Ấu ầu ầu.

Chóp chóp.

Cả hai người đồng thời chóp chóp ánh mắt nhìn đối phương. Hạ Tiểu Ninh vừa kêu lên ba tiếng cầu, hấn liền lấy tay che mắt, quay đi hướng khác, Hàn Nguyệt Xuyên có phần trầm tư, rất nhanh nàng đưa ra đáp án:

- Sư phụ không phải nói ngươi giúp ta phát triển, mà sư phụ có thể nói rằng: Tạm thời ngươi cứ coi nó như ta đi. Đúng chứ?

Hạ tiểu Ninh quay lưng lại với nàng, nên nàng không thể nhìn thấy vẻ mặt của hấn hiện tại. Sắc mặt của Hạ Tiểu Ninh lúc này trông rất khó coi. Hấn lại không ngờ nàng nói đúng như thế, Tư Âm quả thật bảo hấn rằng: Nếu buồn chán, ngươi hãy xem đệ tử này chính là ta đi, ít nhất cũng không khiến ngươi cảm thấy buồn chán, nhớ nghe lời đấy!

- Đúng, chủ nhân có nói thế với ta.

Hấn không chút nào che giấu nói thẳng ra sự thật. Hàn Nguyệt Xuyên lại rơi vào một mảnh trầm tư, nàng vừa rồi chỉ đoán chứ không chính thức khẳng định, nhưng khi Hạ Tiểu Ninh khẳng định lời nói của nàng đúng thì ngay lập tức, Hàn Nguyệt Xuyên có một phán đoán về tính cách của Tư Âm: Vấn đề!

Chính xác là vấn đề, lúc nàng đối mặt với Tư Âm là một mảnh lạnh nhạt, nhưng không vô tâm, có phần ảm áp, Hạ Tiểu Ninh gọi Tư Âm là chủ nhân, nhưng nếu theo giọng điệu của Hạ Tiểu Ninh khi khẳng định câu nói, hấn không giống như đang ép buộc bản thân, tự hồ buông thả cùng nhẹ nhàng, có phần giống như đang nói với một người bạn hơn.

Những thứ mà Hàn Nguyệt Xuyên có thể kết luận trăm phần trăm có trên người của Tư Âm là: Sát khí nặng, mùi máu, lạnh lùng, ảm áp, trầm ổn và... ham muốn. Mặc dù nàng không rõ Tư Âm ham muốn điều gì, nhưng nàng chắc chắn, Tư Âm không chỉ có một ham muốn, ít nhất Tư Âm có đến hai ham muốn, những ham muốn đó như hữu hiện lên trên đôi mắt của Tư Âm khi đó. Kết luận duy nhất vẫn chỉ là quái đản, có vấn đề.

Khi ở bên cạnh Tư Âm, Hàn Nguyệt Xuyên nhận ra được, mỗi ngày Tư Âm mang một vẻ mặt khác, một tính cách khác, quái đản vô cùng.

- Cơ mà... Ta muốn phát hỏa!

Hàn Nguyệt Xuyên cảm thấy thật ồn ào, hấn muốn phát hỏa kệt hấn, nàng quan tâm sao? Hấn giúp được gì cho nàng ở hiện tại?

Đột nhiên, Hàn Nguyệt Xuyên đơ người ra một lúc, nàng nhanh chóng phản ứng lại, cười nhạt một cái:

- Muốn phát hỏa, được! Đi theo ta, đến nơi này phát hỏa.

Nói xong, nàng lập tức kéo Hạ Tiểu Ninh chạy đi một đường dài, chạy gần một canh giờ mà còn chưa tới nơi, hạ Tiểu Ninh càng điên máu hơn, hóa hình thành một con sói trắng, hắt Hàn Nguyệt Xuyên lên lưng hấn, rống lên một tiếng:

- Ngươi muốn đến chỗ nào thì chỉ đường nhanh, lão tử ta cần phát hỏa, lão tử ta muốn giết người! Đặt biệt là người!

Hấn đã khách khí như vậy nàng cũng có thiện tâm chỉ đường cho hấn đến chỗ cần phát hỏa, ở trên lưng Hạ Tiểu Ninh quả nhiên chạy đi rất nhanh, đáng lý đến nơi này cần hơn ba canh giờ mới đến được, nhưng được Hạ Tiểu Ninh chở đi thì chưa đầy một khắc (15 phút) đã đến nơi.

Tốc độ này, thật là kinh khủng a.

Ở trước mặt cả hai người có hơn năm mươi vạn người đang đánh nhau, nàng nhìn Hạ Tiểu Ninh chằm chằm, ánh mắt hiện lên một ý: Chỗ để người phát hỏa đó, sao không đi?

Khỏe mắt của Hạ Tiểu Ninh giật giật, quát nàng mấy tiếng:

- Người bị thần kinh à? Đây là chiến khu, là loạn chiến năm nước tranh giành địa bàn đây. Người muốn ta đánh giết hết một lúc hơn năm mươi vạn người này?

Nàng nhún vai:

- Vậy lấy danh ma thú tới đây xâm chiến, mở rộng lãnh thổ rừng U Linh, nơi này là một trấn trung lập, không thuộc quốc gia nào, sau đó làm phiền người dài dài a.

Giọng nàng cười cười nói, Hạ Tiểu Ninh không hiểu là do bản thân mình quá nhạy cảm hay không nữa, hẳn cảm nhận được từ người của Hàn Nguyệt Xuyên là sát khí. Kỳ lạ là, nó chỉ diễn ra thoáng qua rồi biến mất nhanh chóng như một tia chớp, xuất hiện chưa đầy một giây liền biến mất.

- Cũng được ~ ta thật muốn thử sức của bản thân.

Hạ Tiểu Ninh hóa hình ma thú lớn hơn cả vừa rồi, hẳn nhảy ra ngoài, giai nhập vào đội ngũ chiến đấu. Ở một bên, Hàn Nguyệt Xuyên chắc lưỡi lắc đầu, một đấu năm mươi vạn, lực lượng ma thú đúng là khủng bố a, hẳn chỉ ở cấp Quân Chủ vậy mà một đấu năm mươi vạn, thắng nổi không?

Nghi hoặc nhưng vẫn nhìn thử xem. Hạ Tiểu Ninh kia một cái vung tay đã giết chết không dưới trăm tên, cảm thán sức mạnh bá đạo này của hắn, không gì có thể bị được sức mạnh hiện tại của Hạ Tiểu Ninh. Nhìn tình cảnh ngày hôm nay, nàng mới biết được cấp bậc ảnh hưởng lớn đến thực lực như thế nào.

Có lẽ nàng nên đi tu luyện nhiều một chút.

Có một điểm mà Hàn Nguyệt Xuyên không để ý, trong lúc chiến đấu, bên cạnh người Hạ Tiểu Ninh có một vòng ma pháp bị vỡ vụn, đó chính là phong ấn sức mạnh trên người hắn.

Chưa đầy một canh giờ, hơn ba vạn quân đã bị Hạ Tiểu Ninh tiêu diệt, trên người của hắn có một ít chỗ bị đâm sâu vào da thịt chảy máu như suối. Hắn đánh hắn càng tức giận, đánh càng hăng say, giống như trên người hắn không hề có vết thương nào cả.

Năm mươi vạn quân, vậy mà không ai làm gì được hắn? Nàng cảm thấy khó hiểu, dù đã đoàn kết với nhau nhưng vẫn không thể làm gì được Hạ Tiểu Ninh. Hàn Nguyệt Xuyên dò xét thực lực của đám người kia một lượt, mới biết được, chỉ huy của các đoàn cao nhất cũng chỉ ở cấp Đại Địa. Cấp bậc Quân Chủ thì khỏi nói đi, đếm trên đầu ngón tay, chưa đến năm người.

Giờ thì nàng hiểu được lý do tại sao Cốc Lai bang là bang hội đứng nhất Đại lục rồi đây, Đại Địa ở trong các đế quốc tồn tại gần như một cái cao tăng, Quân Chủ là cấp bậc thuộc về cao tăng, Thống Hoàng thì khỏi cần phải nói rồi, đó là đứng đầu của một thế lực, có đủ tư cách làm vua một nước.

Hạ Tiểu Ninh ngoại trừ sức mạnh bản thân còn có sức mạnh ma thuật, ma thuật hắn dùng nàng đếm qua có ba loại, băng, hỏa và hắc ám. Ba ma thuật hắn có thể dùng thành thạo trong cùng một lúc, cách điều khiển này của Hạ Tiểu Ninh khiến cho nàng nghi ngờ cấp bậc thật sự của hắn, nhưng nàng cũng không đi quá sâu vào chuyện của Hạ Tiểu Ninh.

Một canh giờ trôi qua, lại thêm một canh giờ nữa.

Một thời gian cũng khá lâu rồi, quân lính giảm đi vô số kể, lúc này chỉ còn chưa tới hai vạn người, lúc chỉ còn hai vạn người này bọn họ mới nghĩ đến chuyện làm hòa, hợp tác đấu với Hạ Tiểu Ninh.

Con người thật ngu ngốc, nước tới chân rồi mới chịu nhảy. Chuyện này không quan trọng, quan trọng nhất hiện tại là đi hôi của. Hàn Nguyệt Xuyên nhanh chân chạy đi cắt đầu, trên người của đám người chết này có đồ vật gì đáng giá nàng liền thu, người quá nhiều, nàng cũng lười kiểm tra, về sau thấy gì liền thu cái nấy, không quan tâm gì nữa, thu hết vào không gian giới chỉ.

Có một vài người mang không gian giới chỉ cùng túi càn khôn, Hàn Nguyệt Xuyên cũng không khách khí đi lấy mấy thứ này, nàng không cần nhưng người khác cần. Sẵn tiện chặt đầu của đám người này bỏ vào không gian giới chỉ luôn.

- Nơi này thuộc về rừng U Linh, không thuộc bất kỳ một lãnh thổ nào hết cả, chỉ cần là bộ phận của rừng U linh, ma thú ta sẽ giành lấy hết! Rừng U Linh thuộc về ma thú bọn ta, không thuộc về con người các người, biến khỏi lãnh thổ của chúng ta!

Trong lời ngậm uy chấn động khắp vạn dặm, nàng đưa mắt nhìn Hạ Tiểu Ninh hiện tại, đủ khí phách, rất oai. Từ thể ma thú đứng hiên ngang, vết thương loang lổ trên cơ thể không thể khuất phục được hắn. Một vài người còn sống nghe được lời này, hoảng sợ bỏ chạy.

Ở thế giới này có một thứ rất mắc cười, chỉ cần một kẻ hùng hồn tuyên bố bản quyền có thể uy trấn người khác liền được cho là thắng cuộc, những kẻ không chịu được uy trấn, hay có cảm giác khuất phục trước uy trấn bản quyền tuyên ngôn này liền sẽ nhận thua, tự động bỏ chạy.

Đám người kia bỏ chạy, nàng tiếp tục hôi của. Nhưng nàng cũng không phải là một kẻ vô tâm, thu một hồi nàng liền chạy đến chỗ của Hạ Tiểu Ninh, bảo hắn vào Hắc Giới nghỉ ngơi, Hạ Tiểu Ninh hóa thành hình người, không lộ ra một chút yếu nhược nào ra bên ngoài, hắn nghe theo lời của nàng vào Hắc Giới nghỉ ngơi.

Vừa vào Hắc Giới, hắn ngay lập tức chạy đến phòng tu luyện, đóng cửa lại liền ngã trên nền đất. Hàn Nguyệt Xuyên lắc đầu, nàng biết rõ, linh lực của Hạ Tiểu Ninh đã bị tiêu hao hết toàn bộ.

Thu dọn hết đám chiến trường này xong cũng mất hơn hai canh giờ, làm xong việc hôi của, Hàn Nguyệt Xuyên dùng thổ thuật kéo toàn bộ xác chết

xuống dưới đất sâu, một lần nàng chỉ kéo được khoảng trăm người xuống đất, vì cấp bậc hiện tại hạn chế ma thuật của nàng rất nhiều.

Đây là một cách tập luyện rất hữu hiệu, phá hủy sau đó lập lại, tiến bộ có khi lại nhanh hơn tu luyện bình thường. Hàn Nguyệt Xuyên cực nhọc vận dụng ma pháp chôn người chết, chôn chưa được một nửa thì ma lực của nàng đã cạn kiệt.

Ngồi xuống tu luyện, lấy lại ma lực của mình, một hồi thật lâu Hàn Nguyệt Xuyên mới hồi phục lại được một nửa ma lực vốn có, nàng lại tiếp tục chôn người chết, không được bao lâu ma lực lại hết.

- Phiên thật! Có lẽ ta nên vào Hắc Giới để hồi sức mới đúng.

Quyết định đi vào Hắc Giới để hồi sức nhanh hơn, đến phòng tu luyện, vừa mở cửa nàng vừa thấy Hạ Tiểu Ninh nằm trên đất, bước ra ngoài, nhìn lại chữ trên cửa, lại đi vào trong, trong đầu hiện lên một câu hỏi: Có nhầm không? Đây là phòng tu luyện đâu phải phòng hồi phục?

Để ý lại mới thấy rõ, những vết thương trên người của Hạ Tiểu Ninh khép lại nhanh chóng, bằng vào mắt thường cũng thấy được những vết thương đó đang khép lại.

Hắn ta... ngủ cũng có thể tu luyện? Là năng lực của ma thú?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quản?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Nói Chuyện

Để Hạ Tiểu Ninh một bên tu dưỡng, Hàn Nguyệt Xuyên đi tu luyện, thời gian ở nơi này so với bên ngoài rất khác biệt, nàng cũng chẳng quản đã trôi qua bao lâu, cứ ở trong nơi này tu luyện dưỡng thần cho đến khi linh lực của nàng đầy đủ thì thôi.

Càng tu luyện, Hàn Nguyệt Xuyên càng có cảm giác kỳ lạ, trong người nàng như có một cái hố đen, bao nhiêu linh khí hấp thụ vào người đều bị hố đen đó hút vào, có hấp thụ bao nhiêu cũng không đủ, đây là dấu hiệu gì?

Một lâu sau, cái hố đen không đầy đó tự nhiên biến mất, đã biến mất thì thôi, còn lập tức thả ra một phần linh khí do Hàn Nguyệt Xuyên hấp thụ, đây chỉ là một phần trong những linh khí nàng hấp thụ, nhưng linh khí được trả lại, có vấn đề!

Cái hố đen này muốn bạo nàng, nàng không rõ bản thân đã hấp thụ bao nhiêu, cứ hút linh khí cho đến cái hố đen biến mất, cùng lúc đó, linh lực hồi phục hơn phân nửa thì bất ngờ cái hố đen kia biến mất, dẫn ra một luồng linh khí thô bạo, vượt quá mức chịu đựng linh khí hiện tại của nàng rồi.

Linh khí quá nhiều, nàng muốn bạo thể rồi, giờ phải làm thế nào? Cường ép tấn cấp? Có lẽ đây là cách duy nhất ở hiện tại, nếu không nàng thật sự sẽ bị bạo chết.

Cấp 9 cao cấp.

Nửa bước Thiên Không.

Thiên Không sơ cấp, nắm vững thiên thời, linh hội nội thể, linh tính.

Đạt đến Thiên Không sơ cấp nàng liền cường ép dừng lại ngay lập tức, không khí xung quanh phòng tu luyện có một chút dao động nhỏ, không quá lớn đến mức ảnh hưởng người khác tu luyện, nhưng không hiểu sao, Hạ Tiểu Ninh vừa phát hiện trong không khí có dao động liên tục bất định.

- Có chuyện gì?

Hắn chạy đến bên người Hàn Nguyệt Xuyên, lúc này Hạ Tiểu Ninh thấy mặt của Hàn Nguyệt Xuyên tái nhợt, hắn lo lắng quan sát nàng thật kỹ, rồi thốt lên:

- Ngươi cư nhiên nhảy đến cấp Thiên Không, ngươi... rõ ràng ngươi ở cấp 8 cao cấp, sao giờ đã lên Thiên Không rồi? Ngươi cường ép tăng cấp sao? Ngươi có biết như thế sẽ làm hỏng căn cơ không? Tu luyện tương lai sẽ chậm chạp rất nhiều so với người khác, chưa kể, ngươi là bát hệ, là bát hệ đó, gần chạm mốc đến thập hệ rồi đó, tu luyện chậm chạp vô đối, vậy mà ngươi...

Hạ Tiểu Ninh như còn muốn quát tháo lên tiếp, Hàn Nguyệt Xuyên cơ hồ quát lên ngăn hắn lại:

- Im lặng. Ta không phải muốn tăng cấp nhanh như vậy.

Nàng thở dài một hơi, lấy lại một chút hồng sắc trên mặt, bình ổn kể lại chuyện nàng vừa trải qua, Hạ Tiểu Ninh ngồi đối diện với nàng chăm chú nghe nàng giải thích. Khi biết được đầu đuôi câu chuyện, Hạ Tiểu Ninh thở dài một hơi nhẹ:

- Ngươi cường ép là tốt, nhưng một lúc tăng hai cấp như thế này rất có thể khiến căn cốt của ngươi mất ổn định. Để ta xem một chút.

Nói rồi, Hạ Tiểu Ninh đặt tay của mình lên tay nàng, xâm nhập vào cơ thể của nàng một lúc rồi dừng lại:

- Không sao ngươi vẫn ổn, ta thấy ngươi thật lạ, căn cốt của ngươi không bị vấn đề gì, ngược lại càng rất dẻo dai và kiên cố như một tòa tháp. Lần này may mắn không bị sao hết rất có thể do linh hồn của ngươi đạt đến cấp Đại Địa.

Nghe hai từ “linh hồn” thì sắc mặt Hàn Nguyệt Xuyên trầm xuống, linh hồn tấn cấp, có liên quan đến thể xác sao? Hạ Tiểu Ninh nhìn sắc mặt của nàng hiện lên sự nghi hoặc liền giải thích:

- Linh hồn cũng là một phần của tu luyện, trên thượng giới, có một số người không thể bước thêm một bước nữa. Ngay vào lúc đó, họ chọn luyện hồn, chỉ cần linh hồn tăng lên cấp bậc nào thì tương lai gặp được cơ duyên, bọn họ có thể tấn cấp lên cấp bậc đó. Nhưng làm như thế này thì cần trải qua hai lần tu luyện khá là vất vả.

Dừng lại một chút, Hạ Tiểu Ninh nói tiếp:

- Cơ mà, ngươi có thể luyện hồn được là dùng vào cách gì? Những người muốn luyện hồn bọn họ cần có những bí kỹ đặc biệt về hồn thì mới luyện được, hoặc là nhờ vào sự trợ giúp của hồn sư, nhưng muốn nhờ vào trợ giúp của hồn sư, thì hồn sư đó phải là tà hồn sư hoặc vượt qua cấp Thần mới có thể giúp ngươi luyện hồn.

Trong những cách mà Hạ Tiểu Ninh nói, Hàn Nguyệt Xuyên không trúng cái nào cả, định lắc đầu hỏi hán có cách khác không, thì hán lại thao thao bất tuyệt giảng giải tiếp:

- Ngoài những thứ trên đó còn có những trường hợp đặc biệt hi hữu khác, như việc ngươi là hồn sư, luyện hồn ở trong thức hải có điều có thể. Hoặc, ngươi đoạt xác.

Hai lời này, hình như đều đúng được một nửa, nàng tu luyện trong thức hải, cũng là đoạt xác, nhưng không hoàn toàn là đoạt xác a. Ngẫm nghĩ một chút nàng lên tiếng:

- Ta không phải là hồn sư, nhưng ta có thể tu luyện ở trong thức hải.

Vừa mới đứng dậy rồi đi thì Hàn Nguyệt Xuyên thốt lên một câu khiến cho Hạ Tiểu Ninh suýt té ngã. Hán quay lại, giật giật khóe mắt:

- Ngươi...

Hán thờ dài lấy lại bình tĩnh nói:

- Nếu có thể tu luyện linh hồn trong thức hải thì chứng tỏ ngươi đạt được nửa bước hồn sư, còn thiếu nửa bước nữa a. Nửa bước đó đạt được không thì do cơ duyên của ngươi. Có được hồn linh tượng trưng. Cái hiện tại này của ngươi chỉ được gọi là luyện hồn.

- Lần sau nhớ chú ý hơn một chút là được rồi, tấn cấp quá nhanh, một lúc tấn quá nhiều cấp đều sẽ không ổn định căn cơ, vì ngươi là đệ tử của chủ nhân, vì thế, chỉ cần ta phát hiện ra căn cơ của ngươi có một điểm không ổn định hay vững chắc ta liền sẽ phế tu vi của ngươi, khiến ngươi phải tu luyện lại từ đầu.

Hạ Tiểu Ninh buông ra một lời đe dọa với Hàn Nguyệt Xuyên xong hán lại ngó nhìn xung quanh một lần, hán ngó nhìn xung quanh một hồi rồi hướng về phía nàng hỏi:

- Ngươi ngồi ở đây tu luyện?

Không hiểu lí do gì mà mặt của Hạ Tiểu Ninh hệt như Bao công tái thể hỏi nàng một câu.

- Phải.

Nghe nàng thừa nhận xong, Hạ Tiểu Ninh hít một hơi thật sâu, Hàn Nguyệt Xuyên thì làm một động tác đưa tay lên tai:

- Cô nãi nãi của ta, ngươi có biết nơi này linh khí đậm đặc bao nhiêu không hả? Gấp 100 lần đấy! Là gấp 100 lần đấy! Chỉ dành cho những trường hợp cần phục hồi linh khí cấp tốc không thể đi lên tầng trên mới dám ở đây tu luyện, ngươi coi ngươi, mới cấp mấy, cấp 8, vậy mà dám ngồi ở đây tu luyện, hay ngươi không cảm nhận được linh khí nơi này nồng độ bao nhiêu? Ở đây có rất nhiều gian phòng nhỏ, ngươi cứ việc vào đó tu luyện, khó khăn lắm à? Linh khí gấp 10 lần so với bên ngoài, sao không vào đó? Hay không biết đọc chữ?

Hán quát cho một hồi liên tục không ngừng, khi dừng lại thì thở hồn hộc như bị siết cổ một thời gian mới được thả ra. Hạ tay xuống, Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu:

- Quả thật, ta, không biết cảm nhận linh khí, hay đúng hơn là linh khí ở khu vực trung tâm này ta không cảm nhận được. Ta biết rõ trong những gian phòng kia linh khí nồng đậm hơn bên ngoài gấp 10 lần, đi lên một tầng thì gấp 100 lần, lên tầng nữa sẽ gấp 200 lần và tầng tiếp theo ta không thể lên được. Duy chỉ có trung tâm của các tầng ta không cảm nhận được linh khí của chúng.

- Vậy nên ngươi mới ngồi ở đây hấp thụ linh khí?

Nàng gật đầu. Hạ Tiểu Ninh tiếp tục thở dài như ông lão:

- Ta nghĩ là vì do ngươi không được học trận pháp đi.

Trận pháp? Hình như nàng từng nghe Tư Âm giảng giải về trận pháp một lần rồi thì phải? Tìm lại trong ký ức, Hàn Nguyệt Xuyên nhớ được trận pháp được dùng để làm rất nhiều thứ ví như bảo vệ, che giấu, tăng tốc độ tu luyện, ngưng tụ linh khí, giam cầm,... có rất nhiều loại, tất cả đều có một mục đích riêng của trận pháp.

- Dạy ta đi, trận pháp.

Dù được đề cập đến nhưng Tư Âm vốn không dạy nàng bất kỳ thứ gì về trận pháp cả, bây giờ nghe đến trận pháp nàng cứ như một con ngốc chẳng biết cái quái gì hết cả.

- Nè, ngươi hiện tại trước mắt đã là ma thuật sư cùng đấu sư chưa kể đến ngươi được chủ nhân dạy về luyện được, ngươi cũng đã trở thành một luyện được sư, còn có cả khế ước sư. Không chỉ vậy, bây giờ ngươi lại còn là nửa bước hồn sư, giờ ngươi còn muốn trở thành trận pháp sư?

Ý của Hạ Tiểu Ninh như muốn nói: Ngươi đã có năm chức nghiệp, giờ còn muốn có thêm nữa sao? Không sợ bạo chết à? Thấy có gì đó hơi thiếu, Hàn Nguyệt Xuyên bổ xung thêm:

- Ta còn là một luyện khí sư (rèn binh khí ấy), à chỉ có nửa bước mà thôi.

Cơ mặt của Hạ Tiểu Ninh có phần giật giật:

- Còn gì nữa không, nói hết luôn đi.

Nàng lắc đầu:

- Bí mật của ta có nhiều đó thôi.

- Ngươi còn muốn học gì nữa không nói hết luôn đi.

Không chút suy nghĩ gì, nàng nói hết những thứ nàng muốn học:

- Giải ngữ, phù sư, thuật sĩ (là những người tạo ra ảo ảnh), thuần thú, à thuần thú sư chắc không cần đâu vì khế ước sư cũng gần giống với thuần thú sư rồi à. Ta còn muốn học nhạc khí sư, dịch dung sư, đoán tạo sư,... nhiều lắm, muốn học tất.

Đọc xong một loạt đó, Hạ Tiểu Ninh còn chưa kịp thay đổi sắc mặt thì Hàn Nguyệt Xuyên đã nói thêm một câu:

- Nói đùa, ta là con người, thời gian tu luyện còn không có thì học ba cái thứ đó làm gì? Học nhiều thì thế nào? Gọi là thiên tài, đa tài nhưng rồi sẽ có kết quả ra sao? Mọi người ganh ghét vì tài năng này của ta, để rồi, ta sống trong sự ganh ghét thù hận để bản thân chết lúc nào không hay?

- Ta không ngờ ngươi còn biết thứ này đấy.

Hạ Tiểu Ninh thốt lên một câu, Hàn Nguyệt Xuyên vẫy vẫy tay:

- Ta muốn học, nhưng chỉ dùng để phòng thân khi cần thôi, không chuyên sâu, không muốn biết quá nhiều, càng không muốn nổi danh gì đó.

Có gì đó rất khác ở Hàn Nguyệt Xuyên, Hạ Tiểu Ninh nhìn nàng một hồi thật lâu, đôi mắt sôi neo lại:

- Ngươi, là ai?... Hàn Nguyệt Xuyên ta biết là một đứa trẻ mười tuổi nhưng tâm hồn lại như mười ba tuổi thích chơi bời, dễ bị dao động, còn ngươi, thân hình mười tuổi, nhưng tâm hồn của ngươi hơn hẳn những người khác, có khi lại hơn cả những lão bất tử sống hơn ngàn năm kia, rất hiểu biết.

Nàng cười đứng dậy rồi đi, tìm cái nơi nào đó tắm rửa một phen, bên ngoài thì không ai thấy nhưng thực chất trong cơ thể của nàng đang muốn tiết ra thứ gì đó rất khó chịu. Tìm lấy một phòng tắm, Hàn Nguyệt Xuyên càng tắm thứ nhón màu đen trên cơ thể của nàng càng nhiều hơn, ngay cả nước tắm cũng muốn biến thành màu đen.

Điều mà Hàn Nguyệt Xuyên bắt ngờ là trong Hắc Giới này còn có nhà tắm công cộng, tắm dù thỏa mái thật nhưng thứ từ trên người nàng tiết ra lại không thỏa mái chút nào.

- Ô ~ là tẩy kinh phạt tủy. Nếu tẩy rửa thứ này thì ngươi đến chỗ kia, có cánh cửa ở đó, ngươi đi tắm rửa nước thuốc trong đó là được rồi, thứ này rất tốt không hại lắm đâu, chỉ cần lên đến Thiên Không đều trải qua cảm giác tẩy kinh phạt tủy này, dựa vào mức độ đau nhức mà biết được sự tiến bộ sau này.

Ngồi ở trong bồn tắm, Hàn Nguyệt Xuyên quay đầu lại, thấy Hạ Tiểu Ninh hết sức “tĩnh” ở sau lưng nàng nhắc nhở nàng vài câu.

- Ngươi biến ra ngoài.

Hạ Tiểu Ninh tựa hồ quên mất con người không thích bị người khác giới nhìn thấy cơ thể, hần mơ hồ đi ra ngoài để nàng tắm rửa thỏa mái bên trong...

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ta Muốn Hai Yêu Cầu

Dựa theo lời chỉ dẫn của Hạ Tiểu Ninh, Hàn Nguyệt Xuyên đi vào phòng được để tắm rửa, nhớ lại lúc hần nhắc nhở nàng hình như có dựa vào mức độ đau nhức mà biết được sự tiến bộ sau này, nàng không cảm thấy đau nhức, sau này tiến bộ sẽ thế nào?

...

Xong hết thầy, Hàn Nguyệt Xuyên đi ra khỏi Hắc Giới, tiếp tục công việc của mình.

Chỉ còn loại khoảng một nghìn xác, Hàn Nguyệt Xuyên dùng xẻng đào đất chôn người chết, không thể quá thiên vị cho ma pháp, ít nhiều cũng nên vận dụng thể lực để rèn luyện cơ thể chứ.

Bùm!

Một tiếng nổ vang vọng đến khu vực của Hàn Nguyệt Xuyên, nhìn về phía trước cách chỗ của nàng không xa lắm, một luồng khói xám lơ lửng trên không trung. Nhìn nhìn, có hương vị quen thuộc.

Đây là mùi thuốc nổ, là bom của ta?

Ngay tức khắc có một đạo suy nghĩ ở trong đầu nàng hiện ra, một trong năm hài tử kia đang gặp nạn. Tin tưởng vào phán đoán của mình, nàng chạy đến nơi có đám khói xám kia.

Trên thế giới này, Hàn Nguyệt Xuyên chưa từng gặp qua ai có khả năng làm bom ngoài bản thân nàng cả, điều này có thể chứng minh được, suy đoán của nàng là đúng đi.

Tùy tiện lấy một cái mặt nạ trong không gian giới chỉ mang vào, nàng chạy đến nơi quả bom nổ. Khi nàng chạy đến, thấy Mạc Mạc một thân huyết sắc, vất vả chạy từng bước, tốc độ này phải nói là vô cùng chậm chạp so với đi tản bộ thông thường còn nhanh hơn cậu chạy, ở phía sau là một nhóm gồm ba người đuổi theo.

Bọn họ ở phía sau cười đùa, châm chọc:

- Người chạy đi, nhóc con người chạy đi, dù ở chân trời nào ta cũng đều sẽ tìm ra được người.

Bọn họ vừa đi vừa cười gian xảo với cậu, Mạc Mạc vẫn cố hết sức chạy về phía trước. Trước mặt nàng đang diễn ra một viễn cảnh hết như trong quá khứ, nàng một thân bỏ chạy, tuyệt vọng trong mưa đạn.

Kiếp này, nàng không muốn quá khứ đó lặp lại thêm một lần nào, dù là nàng hay những đệ đệ của nàng.

Ba người trước mặt này, Hàn Nguyệt Xuyên biết rõ bọn họ là ai, ngấm lại hình như cũng tới ngày đó. Ngày mà học viện Tập Ma cho học viên đi dã ngoại cùng nâng cao kỹ năng sống, một năm sẽ tổ chức ba lần cho học viên ở các ban cấp.

Một sự trùng hợp nho nhỏ ở hiện tại, ba người kia là đồng học của Hàn Nguyệt Xuyên khi nàng còn ở trường học.

Vụt!

Tên nam nhân tóc dài được cột thấp ở phía sau như một cái đuôi chuột cười ha ha phóng một thanh đoản kiếm về phía Mạc Mạc.

Keng!

Âm thanh kim loại rơi xuống, nhóm ba người kinh ngạc nhìn về phía trước, một bức tường được làm bằng đất đá đã ngăn cản thanh đoản kiếm của nam nhân kia. Mạc Mạc nhìn về phía trước cách cậu không xa, một bóng đen đứng sát mép gốc cây, chỉ để lộ ra một nửa thân hình.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, Mạc Mạc cũng đã đoán biết được người này là ai, cậu mơ hồ nói:

- Lão... đại.

Bức tường đá vỡ vụn, đám người kia nghe được đứa trẻ trước mặt gọi người ở xa xa đối diện với ánh mắt của đứa trẻ này là “lão đại”, lập tức bọn họ treo nụ cười trên môi, lộ ra sự xảo quyệt trong nụ cười đó.

Hàn Nguyệt Xuyên chạy đến trước mặt Mạc Mặc, ôm cậu vào lòng, cắn răng một hồi, nàng có cảm giác hối hận khi đã cho Mạc Mặc đi giết người, chuyện này là do nàng khởi sướng, có lẽ nàng nên tự giải quyết nó.

Nhưng kèm theo sự hối hận đó là sự thỏa mãn, cùng may mắn. May mắn nàng đến kịp lúc, may mắn Mạc Mặc còn sống, như vậy là quá đủ rồi. Cuộc huấn luyện dành cho Mạc Mặc cũng nên kết thúc tại đây, chiến đấu một thời gian qua, có lẽ cũng đã cho Mạc Mặc một chút kinh nghiệm đáng giá.

Đưa Mạc Mặc vào Hắc Giới nghỉ ngơi, Hàn Nguyệt Xuyên một thân đối mặt với đám người kia. Ở trước mặt bọn họ, nàng thật không có một chút cảm giác gì cả, sâu nặng tình bạn, không có, cảm giác chán ghét muốn trả thù, không có, bọn họ vốn chưa bao giờ làm gì nàng thì nàng mắc gì phải đi trả thù. Cảm giác thân thiện, xa lánh, khinh bỉ,... tất cả đều không có, bọn họ chỉ như những người qua đường trong cuộc đời nàng.

- Xin lỗi, nếu đệ đệ ta có làm gì sai khiến ba vị đây truy đuổi thì ta thay mặt đệ đệ xin lỗi mọi người. Nhưng nếu các người không cho ta một lời giải thích thích đáng, ta sẽ giết các người, học viên của Tập Ma.

Khi nghe Hàn Nguyệt Xuyên nói ra tên học viện, ba người có phần thất kinh nhưng sau đó liền lấy lại bình tĩnh, cười thầm trong lòng, người trước mặt này dám giết bọn họ sao? Tuổi của người này cao lắm cũng bằng bọn họ thôi, mà học viên của Tập Ma luôn được xưng là thiên tài hiếm có, người trước mặt này có thể sánh bằng thiên tài bọn họ sao?

Điều đó là không thể! Đây là những ý nghĩ của bọn họ trước khi bị Hàn Nguyệt Xuyên cho một bài học.

- Hừ! Bọn ta chỉ muốn biết thuốc mà tên nhóc đó đã cho bọn vệ binh uống là thứ gì mà có thể khiến cho bọn họ trong phút chốc liền tăng lên một cấp nhưng rồi lại chết một cách nhanh chóng. Nó không chịu nói ra, bọn ta đành phải ép tên nhóc đó nói ra.

Một thiếu nữ khoảng mười tuổi, tóc đen được búi thành hai quả cầu nhỏ thả xuống một nhánh tóc nhỏ được thắt bím bé xíu xinh xắn, giọng nàng đồng thanh nói.

Ba người trước mặt gồm hai nam, một nữ. Nam nhân dẫn đầu truy đuổi Mạc Mặc gọi là Trương Mãn, nam nhân bên cạnh cũng khoảng tầm tuổi đó với mái tóc xanh lục sắc tên Tô Lâm Nha, nữ tử đồng thanh kia là Tiêu Miêu Miêu.

Hàn Nguyệt Xuyên nhếch môi:

- Câu trả lời quả thật rất đáng đánh.

Dứt lời, bóng dáng Hàn Nguyệt Xuyên biến mất khỏi tầm mắt của ba người, xuất hiện ở sau lưng ba người họ, nàng không cần dùng đến linh lực để đánh với đám nhóc không hiểu chuyện này, thứ Hàn Nguyệt Xuyên dùng đơn giản chỉ là sức mạnh đơn thuần của cơ thể, còn không dùng đến linh lực vận đấu khí.

Vung ra nắm đấm của mình, Hàn Nguyệt Xuyên nhanh như chớp đã đâm vào bụng của Trương Mãn, sau người vung chân, Tô Lâm Nha là người tiếp theo bị đánh bay. Duy nhất chỉ có Tiêu Miêu Miêu tránh được quyền trao của nàng.

- Mười hai tuổi, nhưng với vóc dáng nhỏ nhắn dễ khiến người khác hiểu lầm là một đứa trẻ chưa đến mười tuổi. Có được vóc dáng nhỏ bé đó là vì người tu luyện một loại bí kỹ của gia tộc khiến cơ thể trở nên nhẹ nhàng hơn trong lúc chiến đấu, ta nói đúng chứ?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Miêu Miêu lộ ra vẻ bất ngờ, nhưng rất nhanh liền biến mất, Hàn Nguyệt Xuyên vừa rồi chỉ đoán đại mà thôi, một thân thủ nhanh nhẹn có phần theo khuôn khổ, ở thế giới này chỉ cần là có gia tộc chống đỡ thì sẽ có vũ kỹ. Nên từ đó nàng đoán Tiêu Miêu Miêu sẽ có vũ kỹ, nhưng chỉ là đoán.

Khi nàng rời đi khỏi trường học, có nghe qua Tiêu Miêu Miêu nhận được danh hiệu thiên tài thứ hai của học viện, mười hai tuổi đấu sư cấp 8 cao cấp. Vì độ tuổi của nàng hơn Sa Toa nên nàng bị xếp ở vị trí thứ hai, nếu không nàng rất có thể đã đứng nhất.

- Dừng lại!

Một tiếng quát vang lên, mang theo uy áp đè lên người của Hàn Nguyệt Xuyên, cú đâm của nàng dừng ngay tại trước mặt của Tiêu Miêu Miêu. Một cú đâm đột nhiên xuất hiện trước mặt, khiến cho nàng ta hoảng sợ ngã về phía sau, sắc mặt trắng bệch, chân của nàng mềm nhũn ra.

Cả ba người không ai biết Hàn Nguyệt Xuyên đã thay đổi tư thế đánh Tiêu Miêu Miêu. Và giờ, đến phiên Hàn Nguyệt Xuyên, sau lớp mặt nạ một dòng máu tươi chảy ra, ánh mắt hướng về nơi phát ra uy áp đè ép nàng.

Một lão nhân râu tóc bạc trắng dài, bay nhẹ trong gió. Hàn Nguyệt Xuyên sao lại không nhận ra lão nhân gia này chứ, lão chính là chủ nhiệm lớp của ba người này, cũng từng là lão sư của nàng - Quang Nhất Bách.

- Hàn Nguyệt Xuyên, lâu ngày không gặp.

Bị phát hiện, nàng cũng không che giấu, cúi bỏ mặt nạ xuống, mái tóc cột cao nàng cũng tháo xuống, tay đưa vào cổ làm một động tác gì đó khiến người khác không nhìn rõ, chấp tay với Quang Nhất Bách:

- Quang lão, khỏe?

Quang Nhất Bách không ngờ rằng khi nàng bị lão vạch trần mà vẫn giữ được sự trầm ổn, chào hỏi với lão.

- Cảm tạ, ta khỏe.

Lau vết máu trên môi, Hàn Nguyệt Xuyên quay người bỏ đi, lão nhân Quang Nhất bách giữ nàng lại hỏi:

- Không muốn dạy cho bọn chúng một bài học nữa à?

Nàng không dừng lại bước chân, để lại một lời:

- Có lão quái vật chống lưng, dù là gia chủ của một gia tộc đứng đầu cũng không dám dạy, huống chi, lão nhân người dạy học trò không thành, sao ta lại phải quản chúng thành hay không? Đây vốn là do người dạy cả thôi.

Quang Nhất Bách hừ lạnh:

- Ý người là Quang mỗ ta không biết dạy học trò?

- Ý đã nói hết, còn cần giải thích?

Nàng đã bị đuổi đi, thì lí nào lão còn là lão sư của nàng, huống chi nàng đã bái sư theo học, cũng đã có sự xấp sếp từ trước.

- Người vừa rồi không vận đấu khí, sao có thể khiến bọn họ rơi xuống thế hạ phong.

Nàng không trả lời tiếp tục rời đi, tốc độ của nàng không nhanh không chậm nhưng rất nhanh liền sẽ rời đi khỏi nơi này. Lão không nhịn được lại nói:

- Nếu người đấu với bọn chúng một lần nữa, cùng giải thích cho ta biết được lí do tại sao, ta sẽ đáp ứng người một yêu cầu.

Bước chân của nàng dừng lại, quả thật, nàng muốn lão thực hiện một vài yêu cầu cho nàng nhưng hiện tại chỉ có một, suy nghĩ thật kỹ nàng hỏi:

- Quang lão định ở nơi này huấn luyện cho học viên trong bao lâu, có đến Ngao Thiên đế quốc không?

Lão không hiểu tại sao nàng lại hỏi chuyện này làm gì, nhưng vẫn trả lời:

- Ta và học viên sẽ ở đây huấn luyện thức chiến khoảng một tháng, một tháng sau rất có thể ta sẽ đến Ngao Thiên đế quốc.

Gật nhẹ một cái với đáp án này, nàng quay lại hướng ba người kia, khẽ híp mắt một chút nhằm chán lên tiếng:

- Được, ta đấu với bọn họ, cũng cho người cái lí do tại sao, nhưng hy vọng người không xen ngang khi ta đang giáo huấn, lí do ta muốn giáo huấn bọn họ là vì họ bất nạt đệ đệ của ta. Và mong người thực hiện lời hứa, đáp ứng yêu cầu của ta, nhưng là hai yêu cầu không phải là một.

Trầm tư suy nghĩ một lúc thật lâu, Hàn Nguyệt Xuyên không có tính kiên nhẫn chờ lâu như vậy, vẫn còn bốn hài tử không biết ra sao hay đang làm trò gì, nàng hiện tại rất muốn đi tìm bọn chúng đây.

Chờ đợi kiểu này cũng không phải cách, lão nhân này thật biết cách khiến người ta tức điên mà, nàng quay người rời đi. Quang Nhất Bách thấy nàng rời đi liền ho khan một tiếng, vờ từ bí nói:

- Nể người là hài tử ta không so đo, hai yêu cầu thì hai yêu cầu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Giả Mạo

- Vậy... bắt đầu đi.

Hàn Nguyệt Xuyên thầm nói một câu, ba người kia được ma pháp của lão Quang Nhất Bách trị liệu thương thế trên người xong, lập tức nghe được âm thanh thì thầm đó của nàng, cảm giác không ổn liền tránh né sang một hướng khác.

Trương Mẫn là người phản ứng nhanh nhất khi nghe âm thanh của nàng, ánh mắt hần mơ hồ thấy được một bóng đen trước mặt, không kịp nhìn thấy gì đã bị ngắt đi, hần chỉ nghe được một âm thanh quát vào tai hần:

- Phản ứng quá chậm chạp.

Hai người Tiêu Miêu Miêu và Tô Lâm Nha nhìn người bạn của mình bị đám bay không biết đã dừng chưa, Tiêu Miêu Miêu lo lắng cho Trương Mãn, thấy cậu ta đứng phải một cây cổ thụ mới dừng lại liền thở nhẹ một hơi.

- Tiêu Miêu Miêu cẩn thận!

Tô Lâm Nha thất kinh quát to một tiếng, Tiêu Miêu Miêu mới nhớ ra nàng đang ở trong cuộc chiến sao lại rảnh rỗi đi lo cho người khác như thế.

- Trong chiến đấu, thì đừng nên quá lo lắng cho người khác.

Một tiếng nói vang vọng bên tai của Tiêu Miêu Miêu, nàng cảm thấy khuôn mặt của mình lạnh ngắt, những ngón tay lạnh đặt lên khuôn mặt trắng nõn khiến cho Tiêu Miêu Miêu có cảm giác lạnh cả sống lưng.

Nếu đây là cuộc chiến thật sự, Hàn Nguyệt Xuyên sẽ không nói những lời dư thừa này và cũng sẽ không hạ thủ lưu tình chút nào mà bẻ gãy cổ Tiêu Miêu Miêu này. Hàn Nguyệt Xuyên thay vì bẻ cổ cho nàng ta chết đi thì đập vào lưng nàng một cái, ngực nàng ta đập vào một gốc cây liền ngã quỵ xuống, nôn ra một ngụm máu tươi.

Vụt!

Tô Lâm Nha ném một thanh phi tiêu đến trước mặt nàng, Hàn Nguyệt Xuyên lắc người nhẹ đã tránh được ám khí của Tô Lâm Nha, hai tay nàng chấp ở sau lưng, lạnh nhạt như nước đến trước mặt hắn, vừa tránh né những ám khí một cách thông dong tự tại.

Không hề có sát khí? Tô Lâm Nha trong đầu có một mảnh rối bời, hắn không hề cảm nhận được sát khí từ Hàn Nguyệt Xuyên, cũng không cảm nhận được sự thân thiện từ nàng, giống như... một người qua đường không có ý định gì hết.

Lướt qua người của Tô Lâm Nha, Hàn Nguyệt Xuyên dừng lại, nàng hơi cúi đầu nói:

- Diễn xuất có thành công hay không còn phải dựa vào kinh nghiệm và khả năng nhập vai. Một người qua đường thì dĩ nhiên sẽ không có sát khí, nếu một kẻ qua đường mà có sát khí thì đúng là bất ổn.

Tô Lâm Nha nghe lời nói này hoàn toàn không hiểu gì cả, ánh mắt của cậu đột nhiên mơ hồ rồi ngã xuống, lão nhân Quang Nhất Bách im lặng đứng xem, đúng như lời của Hàn Nguyệt Xuyên nói, không xen vào trận đấu này.

Khi đi lướt qua Tô Lâm Nha, Hàn Nguyệt Xuyên đã đâm một cú vào cằm của cậu ta, tốc độ nhanh chóng không bị nhìn thấy cùng với điểm mù thì dĩ nhiên sẽ không kịp tránh né. Chiến thắng quá đơn giản.

Quay người về phía lão Quang Nhất Bách, nàng bắt đầu giải thích lí do tại sao khi chiến đấu nàng không dùng đến đầu khí vẫn thắng được bọn họ, không phải là một mà những hai lần:

- Ta thắng bọn họ vì ba lí do. Một, bọn họ không có kinh nghiệm thực chiến. Hai, ta có nhiều kinh nghiệm cùng khả năng chiến đấu. Ba, Thiên Không cấp bậc.

Lời nói đơn giản của nàng cũng đủ làm cho lão nhân Quang Nhất Bách hiểu hết mọi thứ, nhưng nàng làm thế nào? Chỉ mới hơn một tháng sao nàng ta có thể từ đầu sư cấp 2 nhảy lên Thiên Không cấp bậc được?

Lão còn đang suy ngẫm thì chợt nghe có những âm thanh nhỏ bé xung quanh, chợt mở mắt thấy Hàn Nguyệt Xuyên đang chơi đùa cùng với ba đứa trẻ khác, mà mỗi đứa trẻ này đều mang một cái bao trong tay.

- Lão đại, vừa rồi là gì? Là võ kỹ gì? Lão đại dạy cho đệ đi.

- Đệ cũng muốn, đệ cũng muốn học.

- Lão đại không nên thiên vị với các đệ chứ?

- Phải đó, lão đại dạy cho bọn đệ đi a.

Nàng hết nói nổi với đám nhóc này luôn rồi, mới đầu là năn nỉ, sau đó lại ép buộc phải dạy cho bọn chúng, nàng cười trừ trong lòng, gật nhẹ một cái:

- Khi nào có thời gian ta sẽ dạy các đệ.

Bốn hài tử gật gù đồng ý, rồi bắt đầu khoe chiến tích của mình, Mặc Lâm như trước là người mở mào đầu tiên:

- Lão đại ta được 18 người a.

Thanh Long cười nhẹ:

- 20.

Tư Lãm miệng cười vỗ ngực:

- 25.

Tước Hạ là người cuối cùng, một tay đưa ra năm ngón, một tay đưa ra một ngón:

- 15 đảo ngược.

Vừa dứt hai từ cuối, ba hài tử còn lại nhìn Tước Hạ với ánh mắt như đang nhìn quái vật đầu thai, cả ba hiện lên cùng một câu hỏi trên mặt: Đệ làm cách nào?

Chớp mắt liền hiểu được ý của các ca ca, Tước Hạ không giấu gì mà kể hết:

- Đệ xin vào quán ăn nhỏ, phục vụ bụng đói, thì trong lúc không ai để ý, đệ đã bóp nát những viên thuốc trộn vào nước và gia vị trong bếp.

Hào ý tưởng a.

Hàn Nguyệt Xuyên không ngờ một đứa trẻ như Tước Hạ lại có thể nghĩ ra cách thông minh như thế này hạ độc người khác. Trộn thuốc vào nước thì không chỉ có một món mà rất nhiều món sẽ bị nhiễm độc, từ thức ăn đến nước uống đều sẽ bị nhiễm độc. Bỏ độc vào gia vị thì đương nhiên, tất cả các món ăn đều có độc, giết người thế này đúng là hảo diệu kế.

- Quay về thôi, chúng ta thu thập đủ rồi, dù gì cũng chỉ còn có một ngày, chúng ta cứ dành ngày này để nghỉ ngơi đi.

Đưa tay về lưng của những đứa trẻ, nàng đẩy chúng rời đi được một đoạn đường thì lão Quang Nhất bạch đã chữa trị xong cho những đứa trẻ kia hốt lên một tiếng:

- Hai yêu cầu của ngươi?

Hàn Nguyệt Xuyên hơi quay nửa mặt nhìn lão, nói ra hai yêu cầu của mình:

- Thứ nhất, rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, không được xen vào chuyện của Ngao Thiên đế quốc dù là bất cứ chuyện gì xảy ra, đây không phải là nói mình Quang lão, mà ta nói với tất cả những người tồn tại trong Tạp Ma học viện.

- Thứ hai.. Quang lão, xin hãy coi như Hàn Nguyệt Xuyên này chưa từng tồn tại đi, hy vọng ngài có thể xóa ký ức của tất cả mọi người trong học viện, những người biết về ta hoặc chỉ cần biết tên ta, đều xóa hết, và cả ngài.

Lời nói vừa dứt, bóng người cũng biến mất trong khu rừng U Linh. Kể từ thời khắc này, không còn một ai biết đến Hàn Nguyệt Xuyên nàng, mọi thứ về nàng tựa như con số 0, nàng biến mất suốt một thời gian dài khoảng năm năm.

Trong khoảng thời gian nàng biến mất, một cái tên tựa giống nàng được nổi lên, gây ra không biết bao nhiêu sóng gió đến Thiên Ty, từ năm đại lục Thiên Ty cho đến sáu đại lục ẩn của Thiên Ty đều biết đến cái tên: Hàn Âm Xuyên.

Đưa những đứa trẻ đi về hang động của bọn ma thú kia, trên đường đi nàng nhắc nhở bọn chúng vài câu rồi rời đi, Hàn Nguyệt Xuyên đến chỗ của những cái xác không đầu kia, chắc nam nhân kia đã phát hiện ra được người của hắn ở đó rồi.

- Là người giết bọn họ?

Nam nhân tựa người vào một góc cây nhìn khung cảnh lụi tàn trước mặt. Cây cối xanh tươi, cỏ xanh trải rộng, suối nguồn trong xanh nhưng điểm ở khung cảnh là vài xác người máu me. Đáng lý đây là khung cảnh thiên nhiên đầy sức sống nhưng vì tò mò điểm vào đó là những xác người mất đầu nên đã biến thành khung cảnh lụi tàn.

Cùng một góc cây, Hàn Nguyệt Xuyên tựa lưng vào một mặt khác của nó, đôi mi dài khẽ híp lại như đang ngủ, nàng không lên tiếng, nam nhân kia tiếp tục nói:

- Cảm ơn người đã giết bọn họ. Nếu người không giết thì cũng sẽ có một ngày ta giết bọn họ thôi.

Đôi mắt xanh lục mờ ra, vô thần nhìn những tán cây trên đầu:

- Cả muội muội người?

Nam nhân vô thần gật nhẹ tựa có tựa không:

- Ân.

Trong ký ức của Hàn Nguyệt Xuyên, nam nhân này gọi là Huyền Thiên Thần, nhưng tâm của hắn lại không phải thiên thần gì, một con người lạnh lẽo vô tình đến đáng sợ. Ngay cả thân muội muội của hắn, hắn cũng muốn giết.

Nhưng điều này lại khiến Hàn Nguyệt Xuyên nghi ngờ hắn ở nhiều mặt. Huyền Thiên Thần đưa tay lên mặt, kéo ra một lớp da, nụ cười trên khuôn mặt của hắn, quái dị một cách rét lạnh:

- Trong đầu ngươi nghĩ rằng ta là một kẻ vô tình âm lãnh, ngay cả thân muội muội cũng muốn giết? Sai lầm a, ta vốn không phải Huyền Thiên Thần, hấn ta chết từ lâu rồi. Năm năm trước hấn ta đã phạm vào một người mà hấn không nên phạm vào.

Năm năm trước? Khi đó Hàn Nguyệt Xuyên chỉ mới năm tuổi, ký ức quá mơ hồ, nàng không thể nhớ nổi khi đó Huyền Thiên Thần đã phạm vào người nào?

Một lần nữa giọng nói nam nhân kia lại vang lên:

- Đúng hơn một chút là tên Huyền Thiên Thần này đã uy hiếp đến quyền uy của huyền thú chúng ta. Nên, hấn đáng chết.

Nàng thờ dài một hơi thất vọng:

- Vốn muốn chơi đùa với Huyền Thiên Thần, nhưng giờ, không vui chút nào.

Nhắc lưng lên, Hàn Nguyệt Xuyên rời đi, huyền thú? Đây là ma thú hóa hình? Chẳng lẽ huyền thú thì không cần chờ đến cấp Tông Sư sao?

Lựa chọn tốt nhất hiện tại vẫn là cẩn thận cùng cảnh giác với tên này thì hơn. Nam nhân ở phía sau cây thu hồi nụ cười quái dị lạnh lẽo, bước vài bước vòng qua gốc cây, nhìn về hướng nàng vừa rời đi, trong miệng lầm bầm:

- Con người này, sao lại nồng mùi máu như thế?

Nam nhân bí ẩn này quay người bỏ đi, trong đầu vẫn còn đang suy tư điều gì đó...

Koong~

Một tiếng trời giáng vang lên, nam nhân giả Huyền Thiên Thần ngã xuống, lộ ra một người đứng ở sau lưng hấn, tay cầm một cây trường khúc kim loại đen, vẻ mặt của người này ngạc nhiên không biết nên nói gì cho phải:

- Hình như... vừa rồi phát ra tiếng “koong”... .. đầu hấn làm bằng kim loại à?

Ngẩn mặt đi nơi khác, Hàn Nguyệt Xuyên làm như không có chuyện gì xảy ra rồi đi một cách vô tư lự. Đi đến Lan Nha Nạp, đưa một lá thư, cùng một viên đá đến cho quan binh, tiếp tục rời đi, quay về hang động của đám ma thú kia, chờ đợi ngày đưa ra kết quả.

Nam nhân giả làm Huyền Thiên Thần kia đột nhiên bị bắt giam vào tù, hấn tìm hiểu lý do một hồi liền biết được có người cáo trạng hấn giả làm Huyền Thiên Thần lợi dụng tình cảm đó để trả thù những người trong đội của Huyền Thiên Thần khi xưa đã xúc phạm hấn.

Có đá ghi âm, nhưng người gửi không thể ghi lại toàn bộ câu chuyện, chỉ ghi được một nửa, nhưng cũng chứng minh hấn có tội.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện thấy rõ có thêm mắm thêm muối trong đó, hấn tức giận, biết rõ được người nào đã hại hấn như thế này liền quát ầm lên trong ngực:

- Nữ nhân ngươi chờ đó cho ta!

Nói thì nói thế, nhưng hấn còn không nhớ rõ nữ nhân mình gặp là ai nữa là. Một người đã không có ấn tượng lại còn bị “trấn động” nào khiến hấn không còn mơ hồ mà trở thành hoàn toàn không biết rõ người đó là ai. Cố gắng tĩnh tâm, nhớ lại mùi hương và giọng nói của người đó, trong tâm thần niệm: Ta nhất định sẽ trả thù!

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lam Hỏa Kỳ Lân

- Ngươi gian lận!

Thất Vinh Linh Hồ đập bàn không ngừng nghỉ, miệng thì liên tục nói Hàn Nguyệt Xuyên gian lận. Bấy cái đuôi của nàng ta dựng đứng lên trời, xù lông tức giận. Mặt đỏ hồng không phục đập bàn.

Một bên Hàn Nguyệt Xuyên đưa ngón tay đặt lên môi nhưng vẫn không che được nụ cười gian xảo của nàng:

- Ta đã nói qua không được gian lận sao?

Những ma thú nghe được lời nói của nàng liền phản nộ quát:

- Con người gian xảo biến đi!
- Chúng ta không cần con người các ngươi chỉ đạo.
- Biến đi!
- Trò chơi này đã chứng minh bản chất của con người các ngươi rồi.
- Phải đó! Nói không chừng ngươi chỉ lợi dụng chúng ta rồi đâm chúng ta một nhát sau lưng.

Từng tiếng hô “biến đi biến đi” không ngừng của bọn ma thú, Hàn Nguyệt Xuyên để yên cho bọn chúng quát tháo lên thỏa mái. Nhưng không biết từ lúc nào hay do kẻ nào khơi mào, một hòn đá ném vào nhóm người Hàn Nguyệt Xuyên, mặc dù không trúng ai trong nhóm của nàng nhưng đã dẫn đến một cuộc bạo động.

Từng đợt ném đá đến phía nàng, nhưng hòn đá đen lần lượt tiến về phía nàng và những đứa trẻ, hơn ngàn viên viên đá được ném lên trời, Hàn Nguyệt Xuyên có thể dùng thổ thuật để bảo vệ chính nàng và những đứa trẻ, nhưng cứ dễ như thế này cũng không phải là cách hay gì.

Rầm!

Nàng vung cao chân đập mạnh xuống đất tạo ra một trận chấn địa nhỏ rung động trong hang động, những thạch đá trên cao hơi lung lắc rơi xuống, những cột đá rơi đi những hướng khác không đến được chỗ của Hàn Nguyệt Xuyên cùng bọn hài tử, hít một hơi sâu vào lồng ngực, nàng quát lên một bài diễn thuyết:

- Các ngươi làm loạn đủ chưa? Ta hỏi các ngươi, ở trong rừng U Linh khi một nhóm người quay quanh một ma thú, tấn công, tiêu diệt, lấy máu, ma hạch, da, xương, thịt,... của các ngươi, các ngươi cảm thấy đó là gì? Gian lận? Bọn chúng có để ý ư? Các ngươi đã thấy được con người nào chấp nhận cùng các ngươi ngang cấp một đầu một chưa?

- Khi các ngươi kéo bầy đàn của mình đi đánh một con ma thú các ngươi đã bao giờ nghĩ đó là gian lận chưa? Trong đầu của các ngươi cũng như con người bọn ta cả thôi, đều nghĩ đó là lẽ phải, điều đúng đắn, không có gì là gian lận cả.

- Đây là bản chất của chiến tranh, chỉ cần diễn ra bất kỳ cuộc chiến nào thì không kể đến thù đoạn, chỉ cần kết quả là đủ rồi. Điều này đáng lí các ngươi phải biết rõ hơn ai hết chứ? Và hơn hết, trong luật lệ ta không hề nói là không được phép gian lận cơ mà?

Ma thú đang nổi loạn chợt dừng lại, không khí xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, cũng phải thôi, đây đều là dự đoán trong đầu của nàng, nói bọn chúng cảm thấy không có lí trong lời nói của nàng đi.

Nhìn lướt qua một lượt, Hàn Nguyệt Xuyên khàn giọng:

- Nếu đã quyết thì nghe ta nói đây, dạo gần đây có ngươi quá liều lĩnh tự hợp ma thú lại một chỗ khiến cho con người nghi ngờ hành động của các ngươi. Vậy nên, trước nhất các ngươi phải chia ra hai đội, một đội vào ban ngày hoạt động, chủ yếu là đi giết các đoàn đông binh nhỏ thám hiểm trong rừng, đội thứ hai hoạt động về đêm, các ngươi không cần đi đánh người mà đi do thám, đến sáng quay về báo cáo những động tĩnh của con người ở Ngạo Thiên để quốc cùng với những nhóm người ở trong rừng về đêm, để đội hoạt động ban ngày đến đó tiêu diệt nhóm người kia.

Xích Diễm Hồng Sur đến trước mặt của Hàn Nguyệt Xuyên, hống lên một tiếng:

- Chúng ta vẫn chưa chấp nhận ngươi.

Câu nói vừa thốt ra, Hàn Nguyệt Xuyên nguẩy nguẩy lỗ tai coi thử mình có nghe làm không:

- Ngươi nói lại một lần nữa ta nghe.

Xích Diễm Hồng Sur cứ có cảm giác như đang bị khiêu khích, nhắc lại một lần nữa, Hàn Nguyệt Xuyên vẫn tiếp tục kêu hấn nói lại lần nữa câu vừa rồi, liên tục khiêu khích tính kiên nhẫn của hấn, đến một lúc hấn chịu không nổi nữa quát ầm lên:

- Ngươi đang chơi đùa với ta có phải hay không? Ta nói ở đây không ai chấp nhận ngươi nên ngươi đừng có làm ra vẻ ngươi là chỉ huy.

Rút ra cây trường côn kim loại đen từ sau lưng, tất cả ma thú ở đây đều bất ngờ khi nàng lấy ra thanh trường côn đó, không ai biết được nàng cất cây trường côn đó sau lưng, từ khi Hàn Nguyệt Xuyên quay về cho đến hiện tại đều không hề nhận ra nếu như nàng không rút nó ra khỏi người.

Bốp!

Đưa lên cây trường côn, Hàn Nguyệt Xuyên vung một cái ném cây trường côn về phía Xích Diễm Hồng Sur, khinh thường nói:

- Kẻ khác có quyền nói ta câu đó, nhưng ngươi thì không. Đừng quên, chính ngươi là kẻ chấp nhận cho ta làm chỉ huy đầu tiên.

- Ngươi...

Lần đầu tiên hắn bị con người khinh thường, lần đầu tiên hắn bị một con người dùng trường côn ném vào mặt như một con chó, hắn là Hồng Sư cao ngạo, li nào lại so sánh hắn giống chó không bằng. Con thịnh nộ nổi đùng đùng, trong khi đó, Hàn Nguyệt Xuyên chán nản nói ra một cái tên:

- Hạ Tiểu Ninh.

Hắc Giới bên tai của Hàn Nguyệt Xuyên lóe lên quang mang huyền ảo, một con người xuất hiện trước mặt nàng thờ ơ với khung cảnh xung quanh, chỉ tay vào Xích Diễm Hồng Sư, dùng ánh mắt chán ghét đến mức không thể nào chán ghét hơn nhìn nó, có thể so sánh với con ruồi bên đường:

- Cái con nửa chó nửa mèo này là thế nào đây? Người không giải quyết nổi? Cần ta?

Vẫy vẫy tay, Hàn Nguyệt Xuyên lạnh nhạt nói một câu:

- Không, ta muốn người trấn áp cả đám ma thú này nghe theo ta. Lúc đầu là dùng cá cược để phân thắng bại, nhưng bại không phục nên ta dùng biện pháp cưỡng ép, làm được không?

Hạ Tiểu Ninh quay lại, vẫy vẫy tay với nàng, khuôn mặt tươi cười như hoa, trái ngược hoàn toàn với sắc mặt của nàng, đáp lại:

- Không thể không thể, ta chỉ có thể trấn áp được một mình con hồ ly kia thôi, còn lại là không thể.

Một tay vẫy vẫy một tay còn lại thì chỉ về hướng của Thất Vĩ Linh Hồ, giọng điệu đùa cợt khiến người nghe muốn đánh hắn một trận.

Quả thật, Hạ Tiểu Ninh này mang đến cho nàng bất ngờ hết sức a, lúc đầu biết được hắn ở cấp bậc Đại Địa, sau khi tìm hiểu mới biết ma thú đến cấp Tông sư mới có thể hóa hình người thì nàng liền nghi ngờ cấp bậc hiện tại của Hạ Tiểu Ninh, giờ nói có thể áp chế được Thất Vĩ Linh Hồ, vậy chứng tỏ Hạ Tiểu Ninh cấp bậc hiện tại cũng là trên Tông Sư trung kỳ.

Thất Vĩ Linh Hồ nghe được lời nói kiêu ngạo của Hạ Tiểu Ninh liền muốn quát lên, nhưng vì ở sau lưng của Hạ Tiểu Ninh nên nàng thấy được rất rõ, có hơn mười cái vòng tròn ma pháp vô cùng hiện ra ngoài không gian, mỗi một cái đều có màu sắc khác nhau.

Trong mắt nàng nhìn thấy được Hạ Tiểu Ninh chỉ là ma thú cấp bậc Đại Địa, nhưng thoáng nghĩ một hồi mới phát hiện, ma thú cấp Đại Địa thì không thể hóa hình được, còn những vòng trong ma pháp kia, ký tự trên đó nàng không hiểu rõ, mỗi cái lại có mỗi ký tự khác nhau, có vẻ như là được tổng hợp từ nhiều ma thuật khác nhau qua các thời đại hoặc cũng có thể là ma pháp của không gian khác.

Trong tất cả những đạo ma pháp, Thất Vĩ Linh Hồ chỉ đọc được một ký tự trong đó, và cái đó có nghĩa là phong ấn. Những đạo ma pháp này xuất hiện ra bên ngoài thể hiện rõ hắn ta có thể phá giải được phong ấn đó, nếu khi phá giải được phong ấn đó thì thế nào?

Kết quả nàng không muốn nghĩ đến.

- Thôi được rồi, áp chế nàng ta thì được gì, mà ta thấy người thật rảnh rỗi. Ta giúp nơi này cũng coi như xong đi. Quân đội chủ lực của đế quốc Ngạo Thiên sẽ bị giam cầm trong vòng vài ngày tới, khoảng một tuần sau là thời cơ chính mùi để các đi đến Ngạo Thiên đế quốc, bắt ép bọn họ phải ký hiệp ước gì đó.

Hàn Nguyệt Xuyên ngẫm xong hết mọi thứ trong đầu, nàng làm mọi thứ coi như công cốc hết cả rồi, kéo đám hải tử rồi đi, nàng để lại một câu:

- Rừng U Linh không phải là nơi duy nhất để ta tận dụng khả năng chém giết của bản thân. Chúng ta đi thôi.

Bước đi vài bước, Hàn Nguyệt Xuyên chợt rừng mình, có một cảm giác không tốt chút nào, quay lại quát:

- Tránh ra.

Cùng một lúc đó, Hạ Tiểu Ninh theo sau lời nói của nàng chưa tới một nhịp:

- Hàn Nguyệt Xuyên cẩn thận.

Một người xuất hiện ở sau lưng Hàn Nguyệt Xuyên, cánh tay của hắn bóp lấy cổ nàng. Bị bóp cổ từ phía sau lưng, đây là lần thứ mấy nàng nhận được nhỉ? Từ kiếp trước đến kiếp này, không biết đã bao nhiêu lần rồi nhỉ?

Koong!

Phản ứng của Hàn Nguyệt Xuyên nhanh chóng đánh vào cảm của người đang bóp cổ nàng từ sau lưng. Âm thanh có chút quen tai, quay lại, nàng không nhớ rõ mặt của người đó, nhưng âm thanh thì nàng không thể quên được.

Kẻ bị nàng đánh một cú vào cằm ôm lấy không phải là cái cằm mà là đầu, suy nghĩ lại một chút, hình như có gì đó sai sai, nàng góc độ tay của nàng là đánh từ dưới lên thì phải đánh trúng cằm của hắn chứ nhỉ? Sao lại là đầu được?

Quay lại nhìn Hạ Tiểu Ninh, vì hắn đứng bên cạnh nàng nên có thể nhìn thấy hết thảy toàn bộ, ai ngờ vừa lướt nhìn qua hắn, thì con chó điên đó đã biến mất, xuất hiện bên cạnh nam nhân bị đánh ôm đầu, hắn cười ha hả như một tên điên:

- Ha ha, ta thấy kẻ ngu nhiều rồi, nhưng ngu như người thì lần đầu tiên a. biết rõ có thứ nguy hiểm mà còn cúi xuống nhìn thay vì tránh né, ngu hết sức

mà, ha ha ha...

Vừa nói, Hạ Tiểu Ninh vừa đánh vào đầu tên nam nhân kia, Hàn Nguyệt Xuyên cầm trên tay một cặp quai kim loại, thật sự muốn đưa lên đánh tên này tiếp một lần nữa, để xem thử đầu của hắn làm bằng gì a.

- Lam Hòa Kỳ Lân...

Thất Vĩ Linh Hồ vừa nói lên một câu, một ánh mắt nhìn nàng không thể nói lên được lời nào cả, người này là Lam Hòa Kỳ Lân? Nói ra ai tin? Hắn giả làm con người một cách hoàn hảo, không bất kỳ ai nhận ra nếu hắn không tháo mặt nạ của mình ra.

- Ta muốn làm chỉ huy.

Lam Hòa Kỳ Lân xoa xoa cái đầu của mình vài cái, nhìn Hàn Nguyệt Xuyên thờ dài một hơi, lên tiếng:

- Được, nhưng ngươi phải đi theo ta đến một nơi, vào đó ngươi chỉ được phép lấy một thứ, nếu ngươi thành công đi ra thì coi như ngươi đủ tư cách làm chỉ huy của bọn ta, còn không...

Hắn ngời một chút, ngón trỏ chỉ về phía Hàn Nguyệt Xuyên, rút lại đưa ra ngón cái quệt một đường ngay cổ:

- Ngươi chết.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bỏ Một Thứ Để Lấy Một Thứ.

Lam Hòa Kỳ Lân dẫn đường cho Hàn Nguyệt Xuyên đến nơi hắn đã nói, đám hài tử sợ nàng xảy ra chuyện chạy đi theo sau, trên đường đi quả thật không khác gì U Linh dẫn đường, những đóm lửa xanh dẫn đường như ma chơi gọi hồn.

- Vào trong đó, chỉ cần ngươi đi ra được coi như ngươi thắng, ngươi làm chỉ huy, ai có ý kiến gì thì ta ra mặt cho ngươi, kể cả lão Nhân Diện Ma Chu cũng sẽ không làm gì được ngươi.

Huyền thú là ma thú như thế nào? Hàn Nguyệt Xuyên không rõ tại sao nhưng có một cái gì đó sai sai ở đây.

- Ma thú cấp Tông Sư mới có thể hóa hình người?

Hình như câu hỏi này nàng đã hỏi lần thứ hai rồi a. Lam Hòa Kỳ Lân quay lại, khuôn mặt bất mãn đồ ừng, cứ giống như nàng đã làm sai gì đó với hắn vậy, ngẩng lại mới thấy bản thân đã hai lần đánh vào đầu của hắn. Nhớ được mọi chuyện nàng ngại ngại xin lỗi:

- Xin lỗi, lần đó là do ta ham chơi.

Nói là ngại ngại xin lỗi, nhưng biểu cảm trên mặt lại giống như không có chuyện gì to tát cả.

- Ngươi còn dám nói, nếu ngươi không cáo trạng ta thì làm gì có chuyện ta vào địa lao ở cả ngày trời, ta phải dùng đến sức mạnh nguyên bản để vượt ngục đây! Ta giờ đang bị truy nã khắp nơi kia kìa, giờ muốn vào thế giới con người cũng đâu còn được nữa, ta đột nhập vào thế giới loài người suốt năm năm để do thám, chờ đợi cơ hội đến, nhưng ngươi...

Nói giữa chừng hắn nghẹn giọng quay phắt mặt về phía cửa đá, Hàn Nguyệt Xuyên cũng chẳng nói gì nhìn cánh cửa, lại nhìn động tác của Lam Hòa Kỳ Lân, hắn như đang tìm cơ quan mở mặt thất. Quả đúng như vậy, sau một lúc cửa đá mở ra, hiện ra trong mắt nàng là một con đường tối tăm.

- Vào đi, khi ngươi đi ra đặt tay lên viên đá màu lục phát quang ở gần cánh cửa thì cửa động sẽ tự mở ra cho ngươi.

Đi đến cánh cửa, Hàn Nguyệt Xuyên dừng lại, quay đầu nhìn Lam Hòa Kỳ Lân:

- Bảo vệ các đệ đệ của ta, khi ta đi ra thấy bọn chúng bị thương, ta sẽ tìm ngươi tính sổ, cả hai người các ngươi Hạ Tiểu Ninh, Lam Hòa.

Từ cái tên Lam Hòa Kỳ Lân đã bị giảm xuống còn lại hai từ “Lam Hòa”, dù có phần tức giận như nói cũng quá muộn màng đi, nàng vừa dứt lời liền một bước đi vào trong động, cánh cửa đóng sầm lại.

Tách!

Búng tay một cái, một đoạn hỏa diễm xuất hiện trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên, nàng vung tay múa múa một chút, từ một ngọn lửa nhỏ hóa thành từng

đoạn đường lửa thấp sáng cả con đường đi.

Một đường thẳng không biết bao giờ mới đến nơi, dừng một chút, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn lên tường, bàn tay trắng nõn của nàng tùy tiện đặt lên tường đá, vút một đường dài rồi thu tay lại. Nhìn xuống dưới đất, lại không có gì đặc biệt, cứ đi mãi thì cũng không phải là cách, rất có thể nơi này là một mê cung một lối đi, cứ đi mãi rồi sẽ có ngày bị lạc.

Đi vào trong Hắc Giới, Hàn Nguyệt Xuyên đến thư viện, những lúc này nàng không biết nên tìm sách về mê cung hay về mật thất. Nhớ kiếp trước hình như đám thiếu úy thường hay chơi một trò đoán may rủi, tất cả xếp thành một vòng trong, tung cục đá nhỏ lên trời, cục đá rơi xuống gần ai nhất thì người đó dẫn đường.

Lần này nàng thử chơi trò này, nhưng ở đây thì làm gì có đá? Một suy nghĩ hiện lên trong đầu nàng, nghĩ cũng được rồi làm theo.

Nàng vung cao chân, đập mạnh xuống sàn, quyển sách nào rơi xuống đất thì chọn quyển sách đó.

Rầm!

Nhìn ở hai khu vực mê cung và mật thất, nàng tự hỏi quyển nào sẽ rơi xuống trước tiên.

Bụp!

Một quyển sách rơi xuống, nàng không biết liệu có phải đã được sắp đặt trước hay không? Nơi nàng đứng là rất gần với hai kệ sách mê cung và mật thất, nhưng quyển sách rơi xuống đất lại khá là xa chỗ nàng đứng, có khi là trấn động còn không động được đến nó.

Cuối căn phòng, một kệ sách được áp sát vào góc tường, trên tấm biển chỉ ghi một từ “cấm”, quyển sách là từ kệ đó rơi xuống, quái lạ hết sức. Chấp nhận sự thật, Hàn Nguyệt Xuyên đi đến kệ sách, lấy quyển sách rơi xuống dưới đất lên, ở trên có một dòng chữ bị mờ đi, không thể thấy rõ.

Mở ra trang đầu tiên là trống rỗng, những trang tiếp theo đồng dạng đều là trống không. Ôm quyển sách đi ra ngoài, định để ngọn lửa hơi nóng những trang sách, nhưng không ngờ, khi nàng vừa đi ra ngoài, những dòng chữ đồng dạng hiện lên, Hàn Nguyệt Xuyên bắt đầu đọc thông tin trên sách:

- Mê cung Nhất Lộ, đi mãi một đường, cuối cùng là sẽ bị lạc, điều tốt nhất hiện tại khi bị lạc là quay ngược lại trước khi bản thân nhận ra mình đang ở vị trí xuất phát.

Theo như trong quyển sách hướng dẫn, Hàn Nguyệt Xuyên đi về lại vị trí xuất phát, một viên ngọc lục sắc nhấp nháy lúc ẩn lúc hiện, chỉ cần ấn vào nó thì nàng sẽ đi ra được bên ngoài, thay vì làm thế nàng tiếp tục đọc sách và làm theo những gì trong quyển sách chỉ dẫn.

- Đi bộ về phía trước một trăm dặm..

Quay đầu nhìn lại chỗ mình đang đứng, vừa chuẩn một trăm dặm, nhưng là thế quái nào? Nàng vừa rồi là từ nơi này quay về vị trí ban đầu...

- Đẩy bức tường bên cánh tay phải vào trong.

Nhìn về phía bên phải, một bức tường đá, nó chính xác là bức tường nàng đã chạm tay vào. Dòng chữ vừa định hiện lên tiếp tục chỉ dẫn, nàng liền chụp lấy trang giấy xé nát và đốt cháy nó. Sau đó, nàng ném quyển sách quay về vị trí cũ.

Trong sách nói đây, Hàn Nguyệt Xuyên thì làm ngược lại, một cước đập nát tường đá đi vào trong, khi nàng đi vào thì bức tường tự động hồi phục lại nguyên trạng của nó, cứ như nó chưa từng bị đập phá vậy.

Ở bên trong căn phòng, thứ có nhiều nhất là ma hạch cùng khoáng thạch, ngoài ra, vũ khí còn được xếp trên khắp dãy tường hai bên, vũ khí loại gì cũng có, một số vũ kỹ cùng pháp bảo vương vãi trên đồng ma hạch cùng khoáng thạch cao cấp.

Đi sâu vào trong, hiện ra một khung cảnh khác, thảo dược, dược điền là những gì nàng thấy tiếp theo, tất cả thảo dược có mặt ở đây đều có linh khí nồng đậm, nhưng mà... ở trong Hắc Giới cũng có những linh dược cùng thần dược này...

Đi tiếp vào bên trong, là một lối đen tựa như lúc nàng mới vào hang động này, có ý định quay về lại nhưng không hiểu tại sao, nàng cảm thấy có gì đó muốn nàng đi về phía trước. Một thứ duy nhất nàng luôn tự tin vào bản thân đó là trực giác cùng linh cảm.

Trực giác cùng linh cảm có thể nói là thứ sinh ra may mắn, cũng có thể ngược lại. May mắn trước giờ của nàng cũng rất tốt, chỉ có ở kiếp trước quá sơ suất mà bị hãm hại, những thứ này do bản thân nàng gây ra, may mắn hay do trời gì đều không liên quan.

Tiếp tục đi về phía trước, một ánh sáng trắng xuất hiện trước mặt, khiến đôi mắt của Hàn Nguyệt Xuyên phải nhắm nghiền lại, không thể mở ra được. Khi ánh sáng dịu đi một chút, nàng mở mắt ra, phát hiện bản thân đang ở trong hang băng, một điều kỳ lạ, ở trong hang băng này nàng không cảm thấy lạnh chút nào.

Một khối băng trong suốt màu lam thu hút ánh nhìn của Hàn Nguyệt Xuyên, nàng đi đến, đặt tay lên khối băng, một trận đau nhức lập tức truyền vào người nàng.

Đầu óc của Hàn Nguyệt Xuyên quay cuồng, đau nhức khó chịu, lớp băng dưới nền đất hiện ra những đường sáng trắng vẽ ra một trận pháp phức tạp, cánh tay đặt trên khối băng không thu về được liền khiến nàng đau nhức hơn bao giờ hết.

Ở bên ngoài.

- Lão đại lâu quá.

Từ Lãnh ngồi khoanh chân dưới đất nhìn chăm chú vào cánh cửa, Hạ Tiểu Ninh một bên không quản gì đám nhóc, cùng Lam Hòa Kỳ Lân tựa như gác cửa sư tử, mặt cho đám nhóc nói chuyện, chỉ cần không có người làm hại chúng là được rồi.

Oong! Oong!

Đình! Đình!

Hai tiếng động cùng lúc vang lên, hai trận ma pháp hiện ra trước mặt tất cả những người có ở đây, hai trận ma pháp này xuất phát từ hai ma thú Hoắc Bạch Ly cùng với Huyết Dạ.

Nghe động tĩnh, Hạ Tiểu Ninh cùng Lam Hòa Kỳ Lân mở mắt nhìn chuyện gì xảy ra, vừa thấy hai đạo ma pháp bị vỡ thành từng mảnh rồi tan biến trong không gian như những con phù du trong đêm.

Về mặt của hai người khi nhìn thấy cảnh tượng này đều khác nhau, Hạ Tiểu Ninh một mặt khó coi, chân mày cau lại khó chịu. Còn Lam Hòa Kỳ Lân thì cười khinh bỉ pha lẫn trong đó là sự thỏa mãn.

Năm hài tử đưa mắt nhìn tình huống trước mặt, bọn chúng không biết rõ đây là như thế nào, nhìn lại sắc mặt của hai người Hạ Tiểu Ninh và Lam Hòa Kỳ Lân thể hiện sự trái ngược không rõ.

Thanh Long nhìn hai ma thú hỏi:

- Có chuyện gì a?

Hoắc Bạch Ly cau mày, sắc mặt không mấy được tốt lắm. Huyết Dạ điềm tĩnh trả lời:

- Khế ước giữa Khế Ước Sư và ma thú đã bị phá vỡ.

Mạc Mặc lạnh lẽo nhìn hai ma thú, ánh mắt của cậu trở nên lạ thường, giọng nói có phần trưởng thành hơn:

- Điều đó chứng minh?

Hoắc Bạch Ly ủ rũ đáp:

- Chủ nhân đã chết.

Hạ Tiểu Ninh ngồi yên tĩnh từ đầu đến giờ liền quát lên một tiếng:

- Không thể.

Năm hài tử giương như không nghe thấy, bọn chúng ở trong phòng sách một thời gian rất dài, cũng đã từng đọc qua sách nói về Khế Ước sư. Liên kết giữa Khế Ước Sư cùng ma thú vô cùng vững chắc, nếu bị phá vỡ thì theo hai cách khế ước mà có những biểu hiện khác nhau.

Khế ước chủ tử, thì Khế Ước Sư chết, ma thú cũng chết, nhưng ma thú chết thì Khế Ước sư lại không hề bị gì cả. Còn khế ước bình đẳng thì lại khác, Khế Ước Sư chết ma thú được hóa giải khế ước, ma thú chết Khế Ước Sư không còn quan hệ gì với ma thú đó nữa.

- Quan hệ giữa bọn ta và chủ nhân là bình đẳng, chúng ta tự nguyện đi theo... Nhưng hiện tại Khế Ước bị phá vỡ thì chỉ có thể nói...

Vụt!

Huyết Dạ vẫn còn đang nói, đột nhiên có một cái gì đó lướt qua người hắn, nhìn lại phía sau, một quả cầu hắc điểm bốc cháy giữa không trung từ từ lui tàn.

- Nói thêm một câu nữa coi chừng ta.

Giọng của Hạ Tiểu Ninh âm lãnh vang lên, hắn gác một cánh tay lên đầu gối trấn an lại những hài tử:

- Vẫn có một cách để phá vỡ khế ước, dùng một trao đổi một. Cứ chờ đi, nếu trong vòng một tuần Hàn Nguyệt Xuyên không đi ra chứng minh nàng ta đã chết, còn nếu đi ra, chứng minh nàng ta đã buộc trao đổi một thứ.

Tước Hạ khẽ nhin mi hỏi:

- Một đổi một?

Dù đọc rất nhiều sách trong phòng sách, nhưng cậu vẫn chưa nghe qua “một đổi một” bao giờ, Hạ Tiểu Ninh rù mí xuống, nhắm mắt lại đáp:

- Dùng một để trao đổi một đó là dùng một nghề nghiệp quý hiếm, quan trọng để trao đổi một nghề nghiệp tương tự. Chẳng hạn như người có chức nghiệp là luyện được sư, nhưng rồi người gặp được cơ duyên cho phép người trao đổi thì người có thể trở thành một ma pháp sư hay một đấu sư, kèm theo đó người không còn là luyện được sư nữa, thiên phú về luyện được của người không còn được như trước, nó sẽ trở thành một con số âm, đồng nghĩa với việc người là phế vật trong nghề nghiệp ấy, dù trước đây người là thiên tài.

- Hoặc có trường hợp trao đổi nghề nghiệp không phân chia cấp bậc như dịch dung, thấu ngữ, trận pháp, văn phù,... những nghề nghiệp này chỉ dựa vào cảm ngộ chứ không dựa vào cấp bậc phân chia. Nhưng yêu cầu bắt buộc là nghề nghiệp trao đổi phải tương đương với nghề nghiệp nhận được, thông thường sẽ là có địa vị ngang nhau, rất hiếm trường hợp ở trên.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đi Ra

- Cách đó, ta chưa bao giờ nghe nói qua, nếu có cách thứ hai thì ta chỉ biết đó là bị một Khế Ước Sư khác can thiệp và phá hủy khế ước.

Hoắc Bạch Ly nằm xuống, hần lấy lại vẻ kiêu ngạo của bản thân trước khi bị thuần hóa, khó chịu nói một tiếng.

Hạ Tiểu Ninh không nói nhiều, bên kia Tước Hạ đặt tay lên cằm suy nghĩ gì đó, chợt hiểu được lí do tại sao Hạ Tiểu Ninh lại nói như vậy, liền lên tiếng:

- Hạ Tiểu Ninh ca nói như thế là rất đúng đấy, bên trong kia luôn đóng lại nếu không phải Lam Hòa Kỳ Lân mở cửa thì cũng sẽ không có ai có thể vào được, đặc biệt là con người, nếu là ma thú lại càng không thể đi vào. Ta có cảm giác nơi này có cấm chế đặc biệt, đối với người và thú đều có tác dụng, khiến cho kẻ khác không thể tùy tiện đi vào.

Lam Hòa Kỳ Lân im lặng từ đầu đến giờ, hần chỉ ngồi ở cánh cửa mỉm cười thỏa mãn, thì bây giờ lại thốt lên:

- Đứng đây tiêu tử, nơi này có cấm chế và chỉ có huyền thú ta mới có khả năng mở ra cánh cửa này, đi vào thì một cách nhưng đi ra thì một cách khác. Đứng một sự thật là không có ma thú hay con người vào đây, nên khả năng bị phá hủy khế ước là không tồn tại. Nếu chết trong đó thì chỉ có một lí do, vì con nhóc đó tham lam, ta đã nói chỉ được lấy một thứ, vậy nên con nhóc đó lấy đi hai món đồ liền sẽ bị giết chết trong hang động đó.

Nghe những âm thanh tự nhiên đó của Lam Hòa Kỳ Lân, năm hài tử chịu không được muốn rống lên thì Hạ Tiểu Ninh cướp lời, quát:

- Im đi! Chờ một tuần.

Tất cả chờ đợi, một tuần trôi qua nhanh chóng nhưng Hàn Nguyệt Xuyên vẫn chưa đi ra bên ngoài. Lam Hòa Kỳ Lân muốn rời đi nhưng lại không đi được vì bị năm tên hài tử và Hạ Tiểu Ninh ngăn cản lại, đành phải ngồi chờ đợi tiếp tục, trong lúc chán nản hần hỏi Thất Vĩ Linh Hồ, tại sao bọn họ lại thua Hàn Nguyệt Xuyên.

Thất Vĩ Linh Hồ kể lại mọi chuyện cho Lam hòa Kỳ Lân nghe. Bắt đầu từ việc Hàn Nguyệt Xuyên đưa ra luật lệ và bắt đầu trò chơi.

Khi đến ngày kết thúc, Hàn Nguyệt Xuyên đi về chờ đợi bọn họ từ trước, Thất Vĩ Linh Hồ kiêu ngạo đi vào cùng với đám ma thú sau lưng, nàng nhìn những người mà bọn chúng đem về, coi như hiểu ý nàng nói “đội nào giết được nhiều người nhất thắng” quá thật không vì những câu ngu ngốc trước đó của nàng đánh lừa, coi như thông minh đi.

Từng cái xác người ném đến trước mặt nàng, nhìn xác người chết cứ cao dần dần lên, Hàn Nguyệt Xuyên cười cười, chỉ hỏi:

- Bao nhiêu?

Thất Vĩ Linh Hồ tay chống nạnh cười mà mỉa đáp:

- Hơn ba vạn.

Bụp!

Hàn Nguyệt Xuyên vỗ tay một cái đứng dậy, những hài tử không hiểu nàng đang vui cái gì, vì số lượng mà chúng biết được từ Hàn Nguyệt Xuyên là con số chưa tới một vạn.

- Chúng ta thắng, hơn năm mươi vạn.

Nàng vừa nói, vừa vung tay chỉ lên chỉ xuống, những cái đầu người từ không gian giới chỉ đua nhau rơi xuống, chiếm hơn bảy phần trong hang động, một cái hang động ở sâu trong núi này có đủ sức chứa hơn hai mươi vạn ma thú, hiện tại lại chỉ với những cái đầu người cũng đã chiếm hết bảy phần ở trong

đây.

- Ngươi gian lận, những người này nếu ta không làm là do kẻ khác giết, không phải do ngươi giết!

Thất Vĩ Linh Hồ quát âm lên, Băng Phượng ngửi ngửi một chút mùi trên người những cái đầu này một lúc rồi dùng cánh che lại cái mũi của mình rít lên:

- Những kẻ này là do một ma thú giết, không phải ngươi giết. Ta từng bay qua một cái chiến khu, một con sói đã giết những kẻ này. Thế này là gian lận đấy ngươi biết không? Không phải của ngươi giết thì không tính.

Nàng nhún nhún vai đáp:

- Ta đã nói không được nhờ sự trợ giúp đâu chứ? Ta nói bên ta có sáu người nhưng cũng không nói gồm có ai với ai, với lại khi đó chiến đấu chỉ có hai người chứ không phải sáu người, có ngươi lời bốn còn ý kiến gì nữa?

Ngay lúc nàng nói ra những lời này liền khiến cho ma thú bất mãn, chửi nàng gian lận, xảo quyệt, cũng từ lúc đó nàng để cho bọn chúng chửi bới nàng thỏa mái, chỉ cần không động chạm vào nàng là được rồi.

Kể xong chuyện này, thì Lam Hỏa Kỳ Lân tự nhiên tựa tiểu phi tiểu, có cũng như không, nhếch môi:

- Con nhóc đó đủ xảo quyệt, đủ thông minh, rất có tố chất, ngay cả ta còn bị con nhóc đó lừa thì nói gì đến các ngươi.

Sau khi nghe xong câu nói này của Lam Hỏa Kỳ Lân, những ma thú khác đều tròn mắt nhìn hấn, bọn chúng không nghe lầm đấy chứ? Lam Hỏa Kỳ Lân cũng là nạn nhân của nàng ta, nhưng hấn nói có nên xem lại không nhỉ?

Độ xảo quyệt của hấn bằng được Thất Vĩ Linh Hồ, kẻ sống còn lâu hơn cả hấn?

Năm hài tử nhìn vào cánh cửa, trừ những lúc kiệt sức đi ngủ ra thì mọi lúc bọn chúng đều nhìn vào cánh cổng kia, đồ ăn thức uống gì cũng mặc kệ không quan tâm, Hạ Tiểu Ninh thì cả một tuần qua đều ngồi yên một chỗ.

Ầm! Ầm!

Cánh cửa mở ra, một con người hoàn toàn xa lạ bước ra ngoài, mái tóc đen huyền ngắn được cột nửa đầu, đôi mắt màu hổ phách vàng kim như ma thú, trên người thân mặc một bộ đồ đen, kiểu đồ này không giống với đồ người ta thường mặc ở năm đại lục. (năm đại lục Trung, Đông, Bắc, Nam, Tây mặc đồ cổ đại)

Nhìn lại quần áo trên người của Hạ Tiểu Ninh và con người kia có phần giống nhau. Khắp cả cơ thể của con người kia băng bó từ nửa cổ xuống cả lòng bàn chân, ngay cả hai cánh tay cũng băng lại, trừ những ngón tay là không băng gì cả, còn lại đều được băng kín.

- Thực hiện lời hứa của ngươi, Lam Hỏa.

Giọng nói có phần nam tính nhưng khi nghe hai từ “Lam Hỏa” thì tất cả mọi người đều biết người này là ai, ngoài trừ Hàn Nguyệt Xuyên gọi hấn là Lam Hỏa ra thì còn ai dám gọi Lam Hỏa Kỳ Lân là Lam Hỏa nữa chứ?

- Ngươi... khác quá.

Lam Hỏa Kỳ Lân áp ứng lên tiếng, hấn không ngờ rằng nàng sẽ đi ra, lại càng không ngờ được rằng nàng sẽ thay đổi như thế này. Một cái liếc mắt nàng cũng không thèm nhìn hấn, Mặc Lâm nhìn thấy sự thay đổi của nàng, nhỏ giọng lên tiếng:

- Lão đại tóc của lão đại.

- Ta cắt rồi.

Nàng dứt khoát nói.

Từ Lãnh nhìn mái tóc ngắn được cột nửa đầu của nàng có phần hơi tiết tưởi với mái tóc dài lúc trước kia:

- Sao lại lão đại lại cắt đi, không phải tóc dài... là biểu tượng cũng như niềm kiêu hãnh của người ở Ngạo Thiên?

Hàn Nguyệt Xuyên lạnh nhạt giải thích:

- Bên trong đó ta gặp ảo cảnh, nhờ nó mà ta mới ngộ ra được, mái tóc dài khi đó của ta thật qua mức giống người Ngạo Thiên đế quốc, thật giống như ta thuộc về Tây đại lục. Người của Ngạo Thiên rất trọng mái tóc của họ, vậy nên họ không thường cắt tóc, nếu như nó là minh chứng cho việc ta trọng mái tóc đó như người Ngạo Thiên vậy... ta thả bỏ nó còn hơn.

Đôi mắt đang nhắm của Hạ Tiểu Ninh khẽ mở ra nhìn nàng, trong đôi mắt hiện lên một sự suy tư, hấn có cảm giác rất lạ đến từ Hàn Nguyệt Xuyên, hấn lại càng sợ hơn nữa là nàng sẽ đi theo con đường mà sư phụ của nàng đã từng đi.

- Còn màu mắt?

Mạc Mặc nhìn đôi mắt màu hổ phách của Hàn Nguyệt Xuyên nghi hoặc hỏi.

- Bị cái thứ chết tiệt kia thay đổi màu mắt, giờ thì nó như vậy, ta không thể lấy lại đôi mắt khi xưa, nhìn bằng đôi mắt này thật khó chịu.

Hàn Nguyệt Xuyên thở dài một hơi cảm thấy phiền phức lên tiếng. Bên kia, Hạ Tiểu Ninh vốn đang ngồi yên không di chuyển dù nàng có đi ra ngoài bình an đi nữa thì vừa nghe “nhìn bằng đôi mắt này thật khó chịu” khiến cho hần nghi ngờ đứng dậy.

Nhìn kỹ vào đôi mắt của nàng, Hạ Tiểu Ninh phun ra hàng loạt câu hỏi:

- Đôi mắt này ngươi thấy khó chịu như thế nào? Có phải trước mắt thấy rất nhiều con số hay những dòng chữ kỳ lạ? Đôi khi ngươi nhìn thấy trong không gian có những đường màu sắc khác thường? Hay màu sắc hữu hiện trong mắt ngươi bị hạn chế hơn khi xưa?

Lắc đầu, Hạ Tiểu Ninh liền thở dài một hơi, nàng nếu không có như thế thì hần an tâm hơn một chút rồi.

- Ta ghét màu hổ phách nên nhìn bằng một đôi mắt màu hổ phách khiến ta cảm thấy khó chịu, vậy thôi.

Màu hổ phách trong đôi mắt của Hàn Nguyệt Xuyên là một màu vàng kim, nó gọi lên những ký ức về chiến tranh, mưa đạn, biển lửa. Ngay lúc trong đầu nàng hiện lên những ý nghĩ về quá khứ thì một giọng nói khẽ vang lên bên tai nàng:

- Ăn dật một chút sẽ tốt hơn với ngươi đấy.

Hạ Tiểu Ninh nói xong một câu này liền im lặng không nói gì nữa, vừa rồi hần cũng không phải nói khẽ vào tai nàng mà dùng truyền âm để nói chuyện.

- Ta hiện tại đi lập kế hoạch dùng làm phiền ta trong những ngày tới.

Ba ngày liền sau đó, Hàn Nguyệt Xuyên được Lam Hòa Kỳ Lân sắp xếp một căn phòng kín cho nàng ở, Thất Vĩ Linh Hồ nhân cơ hội Hàn Nguyệt Xuyên không có ở bên đi quyến rũ hải tử. Có hai hải tử suốt ngày bị nàng rượt đuổi vì muốn ôm ấp ở trong lòng, chỉ có ba người là nàng không dám động tay động chân vào.

Sau khi đã làm xong hết mọi thứ, Hàn Nguyệt Xuyên đi ra ngoài liền trực tiếp đi tìm Lam Hòa Kỳ Lân:

- Lam Hòa! ... Bại Gia Hóa ngươi ở đâu?

Vừa đi, Hàn Nguyệt Xuyên vừa rống to, từ cái tên Lam Hòa nàng đã chuyển hần thành Bại Gia Hóa, tốc độ đổi tên đáng khâm phục.

Lam Hòa Kỳ Lân ở bên ngoài hang động hưởng thụ không khí trong lành vừa nghe tên Lam Hòa trong miệng của Hàn Nguyệt Xuyên liền biến thành Bại Gia Hóa liền từ trên cây ngã xuống đất, bản thân hần như hóa đá.

Hóa ra đây gọi là con người dễ thay đổi.

- Gọi ta có việc gì?

Xuất hiện trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên, Lam Hòa Kỳ Lân hỏi một câu. Hàn Nguyệt Xuyên nhìn hần, nheo mắt hỏi:

- Ba câu hỏi dành cho người. Thứ nhất sao ngươi có thể hóa hình?

Câu hỏi này vốn là trước kia nàng đã hỏi hần, nói rằng đi ra muốn có câu trả lời nhưng không ngờ đi ra lại quên mất, giờ hỏi lại hần một lần. Nhưng với Lam Hòa Kỳ Lân lại thấy nàng rất là rảnh rỗi khi chỉ có một câu hỏi mà hỏi đi hỏi lại đến ba lần.

- Ta dùng Hóa Hình Thảo.

- Câu hỏi thứ hai, ngươi là huyền thú biến dị?

Vừa nhận được đáp án, Hàn Nguyệt Xuyên liền chuyển sang câu hỏi khác.

- Phải.

Cũng không giải thích hần biến dị gì, chỉ cần hần là huyền thú biến dị vậy là được rồi.

- Thứ ba, ngươi là huyền thú tham gia vào cuộc chiến này thượng giới phát hiện ngươi sẽ như thế nào?

Câu hỏi thứ ba này của Hàn Nguyệt Xuyên khiến cho Lam Hòa Kỳ Lân dừng một lúc mới trả lời:

- Ta sẽ bị bắt.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mắt Các Ngươi Quản?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Được Lý

- Đưa cái này mà làm theo đi, cho đến khi ta thấy các ngươi không ai còn là ma thú dưới cấp 9 nữa thì hãy phát động thú triều.

Hàn Nguyệt Xuyên ném cho Lam Hòa Kỳ Lân một sấp giấy tờ. Có người giúp nàng phân chia nhiệm vụ cùng công việc thì lí nào nàng lại ôm hết tất cả vào mình chỉ cho một.

Khi nhận đồng giấy do Hàn Nguyệt Xuyên đưa cho, Lam Hòa Kỳ Lân đọc lướt sơ qua một lần, khẽ cau mày:

- Ngươi làm vậy có phải là quá lăm rồi không?

Không hề quay lưng lại, Hàn Nguyệt Xuyên tiếp tục rời đi vào trong phòng của mình, để lại một câu với giọng điệu nhảm chán:

- Chiến tranh... không cần kẻ vô dụng.

Lời nói của nàng vừa dứt, lòng ngực của Lam Hòa Kỳ Lân nóng lên, lời nàng nói là có ý gì? Nàng có biết là nàng đang yêu cầu một điều vô lí không? Nếu có thể có được một binh đoàn hùng mạnh trong vòng một tháng như nàng nói thì chẳng khác gì U Linh rừng có thể trở thành một lãnh thổ riêng. Nhưng... cái giá phải trả lại nhẹ nhàng như thế sao?

Đưa đồng giấy này đi thương lượng với Thất Vĩ Linh Hồ, vừa đọc xong qua tất cả những tờ giấy đó, nàng ta cười hắc hắc mà mị, ngón trỏ chỉ vào mi tâm của Lam Hòa Kỳ Lân tựa như đang trêu chọc hắn:

- Ngươi đọc qua không thấy được điểm gì sao?

Lắc đầu, hắn đọc đi đọc lại đến ba lần nhưng vẫn không hiểu rõ tại sao Hàn Nguyệt Xuyên lại yêu cầu khốc liệt như thế. Thất Vĩ Linh Hồ thu lại ngón tay, thay đổi thế chỉ, đặt đầu ngón trỏ lên đầu ngón cái, búng vào mi tâm hắn một cái:

- Nàng ta là không muốn ngươi xuất chiến cũng như là giảm thiểu thiệt hại trong lúc chiến đấu với con người. Ngươi nghĩ đi, nếu ma thú dưới cấp Thiên Không thì số lượng bị giết sẽ là bao nhiêu? Nhưng nếu chúng ta có một đoàn ma thú từ cấp 9 trở lên như nàng nói thì số lượng ma thú bị giết hại trong trận chiến được giả đi rất nhiều.

- Có thể nói đây là khoảng bù đắp vào vị trí của ngươi, mất đi một Vương Quyền nhưng bù được chất lượng bên trong. Trong đây cũng có nói, khi tham chiến lãnh đạo là nàng ta chứ không phải ngươi, bởi vì sao? Vì chuyện này dù ít dù nhiều cũng sẽ kinh động đến giới thượng bên trên, ma thú và con người luôn có một hiệp ước bí mật bị áp chế nhất lại chính là những huyền thú như các ngươi.

Nàng thu lại bàn tay của mình, đôi mắt yêu hoặc khẽ híp lại, cười nhàn nhạt nói tiếp:

- Một khi bị phát hiện ngươi có liên quan đến chuyện này chẳng khác gì ngươi sẽ không bao giờ được bước chân đến Thiên Ty này nữa, tội tệ hơn là ngươi bị bắt ép làm thú sủng cho Khế Ước sư. Chính sách này của nàng, rất đáng để thử một lần.

Đi đến cửa phòng, Hàn Nguyệt Xuyên đứng khựng lại, nàng quên mất một kẻ, đành phải quay người lại đi tìm tên đó.

- Hạ Tiểu Ninh!

Đứng ở trước miệng hang động, nàng rống lên một tiếng hét như lúc nàng gọi Lam Hòa Kỳ Lân.

- Cái gì?

Bất thành linh, Hạ Tiểu Ninh xuất hiện sau lưng của Hàn Nguyệt Xuyên như bóng ma, nàng quay người, bắt thanh vô sắc hỏi:

- Ngươi biết được lý?

Gật đầu miễn cưỡng coi như biết, hắn theo Tư Âm một thời gian không nhiều cũng ít biết được được lý cùng hiệu được, huống chi hắn còn là ma thú, thường xuyên sống trong rừng, hiểu rõ được liệu hơn cả con người.

- Đan được cho con người có thể áp dụng lên ma thú không?

Bắt chợt Hạ Tiểu Ninh bỏ cái vẻ mặt lười nhát nhìn lại Hàn Nguyệt Xuyên, cười ha hả khinh bỉ:

- Ngươi mà cũng biết về luyện được sao, ngươi là được sư mấy phẩm, biết phân biệt được liệu chưa?

Hàn Nguyệt Xuyên ngược lại không giận còn nói tiếp:

- Phiền người chỉ dẫn ta cách chế được cho ma thú.

Nói xong lời này, Hạ Tiểu Ninh ngưng trệ nụ cười khinh bỉ trên mặt, đùa giỡn với người vô cảm thật vô vị nhàm chán. Hắn vẫy vẫy tay kéo nàng vào Hắc Giới, đưa đến một căn phòng mà nàng chẳng hề biết cũng như chưa bao giờ đặt chân đến.

- Đây là phòng được luyện tương tự giống với phòng dùng để luyện được thôi, duy nhất khác một chỗ là nơi này thuận lợi để luyện chế được phẩm cho ma thú, sách ma thú được lý đều nằm ở đây chứ không nằm trong thư phòng kia.

Tùy tiện đi đến lấy một quyển sách đọc qua một lần, Hàn Nguyệt Xuyên khẽ cau mày, hướng Hạ Tiểu Ninh hỏi:

- Người có thể giảng dạy nhanh chóng không? Ta không muốn mất quá nhiều thời gian cho việc đọc sách.

- Được, sách có thể đọc sau, cuộc sống của người còn dài. Nói đi, muốn luyện được gì cho ma thú, yêu cầu như thế nào?

Nàng vốn đã có ý định ngay từ đầu về loại được mình cần cho ma thú:

- Dưỡng thương đồng thời có thể phục hồi ma lực cho ma thú, ta nghĩ từ việc hồi phục nhờ vào hấp thu được có thể khiến ma thú thăng cấp thông qua từ việc đó, vậy nên lượng được ưu tiên phải nhiều, ân, được thủy dùng để ngâm mình là tốt nhất.

Khẽ gật một chút, Hạ Tiểu Ninh lại đưa Hàn Nguyệt Xuyên đến một căn phòng khác trong Hắc Giới, căn phòng lần này thì nàng rất rõ vì nàng thường xuyên lui tới kho được này.

Vừa đi vào vừa nhìn ngắm khắp nơi, Hạ Tiểu Ninh bắt đầu bài giảng về ma thú được lý cho Hàn Nguyệt Xuyên:

- Giữa ma thú và con người có độ khác nhau về sức mạnh và sức chịu đựng, một ma thú cấp một thì cần đến mười đầu sĩ cấp 1 mới có thể bắt được một con tiểu ma thú cấp 1 đó, điều đó cho thấy ma thú hơn hẳn con người gấp mười lần, nên về mặt được lý cũng tương tự như thế.

- Chọn được liệu cho con người khi luyện đan được nhất phẩm thì tối thiểu chỉ cần được liệu từ mười đến năm mươi năm là được, nhưng với ma thú thì yêu cầu nhất phẩm đan được từ một trăm đến hai trăm năm tương đương với đan được nhị phẩm.

Vừa giảng giải, Hạ Tiểu Ninh vừa nhìn được liệu trong các ngăn kéo, lấy một ít được liệu ra bên ngoài, đi đến một cái bàn để toàn bộ được liệu hắn lấy để lên đó lại tiếp tục đi lấy một số được liệu khác, đồng thời giảng giải tiếp tục:

- Được liệu là được thủy ngâm mình cho ma thú yêu cầu khá nhiều được liệu, pha loãng, chưa hết tại đó người phải chuẩn bị nước nóng để luyện được. Không nên luyện được rồi đổ vào nước bình thường để pha loãng như thế sẽ làm mất đi linh khí của được liệu, tốt nhất là nấu cùng một thể.

- Vì thế ta khuyên người đem luôn một cái hồ lớn mà luyện được cho ma thú ngâm mình, hoặc...

Hạ Tiểu Ninh gom đủ được, liếc mắt soi nhìn nàng lại khẽ nói:

- Dùng đồng thời hai loại ma thuật thủy và hỏa, tạo ra một cái đại thủy cầu dùng hỏa thuật đun sôi rồi ném được vào trong đó, vậy là xong.

Hàn Nguyệt Xuyên ở trong kho được rất tự nhiên, kéo một cái ghế ở gần bàn để được do Hạ Tiểu Ninh đem đến, chuyên tâm nghe Hạ Tiểu Ninh giảng giải. Tính toán, nàng dùng ma thuật thủy cùng hỏa như trong lời nói của Hạ Tiểu Ninh quả thật rất thuận tiện, nhưng điểm yếu là nàng phải duy trì ma thuật liên tục không ngừng nghỉ.

Đem toàn bộ được liệu đặt lên trên bàn, Hạ Tiểu Ninh hỏi:

- Người thử dùng năng lực của người chọn ra được liệu tốt nhất ở đây đi.

Giờ mới nghĩ lại, lúc trước khi luyện được nàng hoàn toàn không chú ý đến việc lựa chọn được liệu, đa phần đều chọn đại từ trong kho được hết cả. Nghĩ đến phân được quả thật nàng chẳng biết một chút gì cả, đành dựa theo quán tính mà chọn bừa.

Trong số hơn năm trăm cây được liệu do Hạ Tiểu Ninh đem đến, Hàn Nguyệt Xuyên chọn lựa ra chỉ được hơn hai trăm loại được do nàng coi là tốt.

Hãy~

Hạ Tiểu Ninh thờ dài một hơi hết sức chán nản khi nhìn được nàng chọn lựa trên bàn, nhìn nàng một cái lại thờ dài một hơi:

- Người chưa bao giờ để tâm đến việc chọn lựa được liệu tốt sao?

Gật nhẹ một cái, không phản đối nàng chưa bao giờ để ý đến tinh khí trong được liệu. Một bên Hạ Tiểu Ninh biểu tình trái ngược, khuôn mặt thể hiện rõ sự chán đời, giảng dạy cho nàng biết rõ ràng về được liệu tinh khí:

- Được liệu này không tốt cho lắm, trên đầu lá có một thứ màu héo úa vàng nâu, rất khó để nhận biết vì lá của Thiên Hoàng Diệp Thảo vốn có màu vàng nên dùng mắt thường lướt khó nhận biết rõ, muốn nhận biết được trừ khi quan sát nhiều được thành thói quen hoặc dùng tinh thần lực quan sát sẽ phát hiện lỗi nhỏ này.

- Còn chỗ này nữa, trên Xích Chu quả có một đường gân đỏ chứng minh cho việc Xích Chu quả này đang tích tụ tinh khí vẫn chưa chín hoàn toàn, khi Xích Chu quả chín thì trên mặt quả sáng bóng màu đỏ tươi không có một điểm lỗi nào cả. Gân đỏ này rất nhạy cần quan sát thật kỹ.

- Cả cái này nữa, Thanh Tâm Nhân tốt nhất cần có màu sắc đậm...

Trong kho dược, một người giảng một người chuyên tâm nghe. Hạ Tiểu Ninh giảng thì giảng cũng không quản nằng có chuyên chú nghe những gì hắn nói hay không, Hàn Nguyệt Xuyên nghe hắn lý giải dược liệu cao thâm, một cái chớp mắt nằng cũng quên chớp chỉ chuyên tâm vào dược lý. (dược lý: lý thuyết về dược)

Thời gian thoi đưa, cả hai đều không rõ thời gian bên trong và bên ngoài đã trôi qua bao lâu, chỉ đến khi giảng lý hết đồng dược trên bàn Hạ Tiểu Ninh mới kết luận một câu:

- Dược liệu tốt nhất thường sẽ không có điểm khuyết dù là nhỏ nhất, màu sắc hài hòa ổn định vậy là dược rồi.

Giảng lý xong, Hạ Tiểu Ninh ngẩn đầu nhìn thấy Hàn Nguyệt Xuyên một đôi hồ phách kim nhân nhìn hắn không lấy một cái chớp mắt liền giật mình, hỏi:

- Ngươi là có đang nghe?

Không nói một lời nào, Hàn Nguyệt Xuyên đứng dậy đi đến một số học tử lấy vài cây dược đem ra để lên bàn, số dược nằng đem đến ít hơn của Hạ Tiểu Ninh đem đến rất nhiều, màu sắc cũng có sự bất đồng, nằng để đồng dược này ở trên bàn, cách biệt so với đám dược của Hạ Tiểu Ninh.

- Đồng dược này, phân biệt thế nào? Trong đây một số là độc dược, một số là dược hàn tính.

Không giống với trong lời nói vừa rồi bề dược lý, những dược liệu mà Hàn Nguyệt Xuyên đặt lên bàn đa số đều có màu sắc hỗn tạp, còn có một số ít dược liệu nhiều màu sắc khác biệt.

- Độc dược thì rất dễ dàng nhận biết dược tốt, màu sắc càng tươi, càng bắt mắt nhìn liền là độc dược thiên tính càng cao. Những dược hàn tính do người đem tới quả thật không thể dùng cách bình thường ta đã nói qua mà phân biệt dược tốt, càng không thể vì thế mà phân biệt theo cách ngược lại.

- Nhận biết dược ngoài dùng mắt người còn có thể dùng những giác quan khác để nhận biết dược tốt như xúc giác cùng thính giác. Hàn tính dược càng mát lạnh thì dược sẽ tốt hơn, mùi trên dược hàn tính thường rất nhẹ, không gắt, không nồng, đơn giản chỉ là một mùi dược thoảng nhẹ qua.

Hai người lại tiếp tục giảng giải dược lý, có Hạ Tiểu Ninh ở đây, Hàn Nguyệt Xuyên nhân cơ hội một lúc đi hỏi hết các cách phân biệt các loại. Khi giảng giải dược lý xong thì dược trong các học đệ đều bị lấy ra soi mói một lần rồi đem trả lại.

Sau khi đã giảng giải xong thì Hạ Tiểu Ninh cảm thấy bản thân thật mỏi miệng, hắn lần đầu tiên vì một người mà mỏi miệng, uể oải đi ra ngoài, để cho Hàn Nguyệt Xuyên muốn làm gì thì làm, hắn để lại một cái dược phương cho nằng rồi vô trách nhiệm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quân*? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Mâu Thuẫn

- Hạ Tiểu Ninh ca, lão đại của ta đâu rồi, hơn ba ngày nay lão đại không hề xuất hiện qua một lần, ở trong phòng không thấy, xung quanh khu vực lân cận và cả rừng U Linh này đều không thấy lão đại.

Hạ Tiểu Ninh đang nằm trên cây ngủ trưa thì một giọng nói non nớt phá hỏng, nhìn xuống dưới hóa ra là Tư Lãnh đang chạy khắp nơi tìm Hàn Nguyệt Xuyên, chuyện có nằng khi nào đến phiên hắn quản?

- Không biết, ta cũng không thấy nằng ta...

Mới dứt lời còn chưa kịp ngưng giọng thì giọng quát chói tai vang vọng khắp U Linh rừng:

- Há - có - lí - này!

Chính giọng, chỉ về nơi phát ra âm thanh:

- Không phải lão đại người ở đó sao?

Ngắm nhìn về phương hướng vừa phát ra âm thanh xong Tư Lãnh tự động rút lui, cậu không dại dột gì đi đến chỗ đó đâu. Nơi đó không phải nơi nào khác chính là chỗ ma thú tập luyện, điên cuồng vào nơi đó chẳng khác gì bị ma thú áp cho chết.

Người dám đi vào trong đó chơi đùa chỉ có đúng hai người là Tước Hạ cùng Thanh Long, còn lại đều di chuyển bên ngoài phạm vi, tự do tập luyện không ai quản.

Ở bên kia, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn đám ma thú tập luyện năng như tức điên lên, trong giây phút thật năng có bảo bọn họ dùng đánh nhau để tăng lên khả năng chiến đấu, kết hợp giữ phá rồi lại lập.

Cái năng muốn là ma thú dùng lực lượng huyền khí thuần túy của ma thú để đánh với nhau, tiêu hao toàn bộ rồi bắt đầu tu luyện, như vậy sẽ tích lũy được nhiều huyền khí hơn so với ban đầu, làm nhiều lần liên tục không những lượng huyền khí trong ma hạch càng tăng mà còn có thể khiến cho bọn ma thú tùy lúc có thể tấn cấp.

Bọn họ đúng là không hiểu dụng ý của năng. Một đám ma thú luyện tập trong rừng sâu, ít người đi lại đúng hơn là chẳng ai dám đi vào thì đúng hơn, ai cũng biết, càng vào sâu trong U Linh rừng càng gặp nhiều ma thú cường đại, nguy hiểm cũng đồng dạng tăng theo.

Đây đúng là cứ điểm tốt nhất để huấn luyện mà không ai biết, có dùng sư tử hồng như vừa rồi cũng chẳng có ma nào nghe được ngoài ma thú ở sâu trong U Linh rừng.

Ma thú nghe thấy năng hồng lên một tiếng liền quay đầu nhìn lại năng, có ma thú khó chịu quát lại lập tức:

- Ngươi muốn chúng ta tập luyện giờ lại muốn gì?

Đang bức bối, Hàn Nguyệt Xuyên lại càng bức hơn, dù một lời nói không có một chút e dè liền khiến năng động máu não:

- Ta muốn, không phải là thứ vô nghĩa các ngươi dùng.

Trầm giọng một cái, trừng mắt nhìn đám ma thú này, lại âm lãnh giọng điệu tiếp tục:

- Các ngươi ai có ý kiến đi tìm Lam Hòa Kỳ Lân, muốn áp ta, được, ma thú các ngươi chờ thất thủ đi! Không muốn thì nghe theo ta nói đây, ma thú các ngươi không được phân cấp ra đầu, mà sẽ hỗn chiến, kẻ yếu không có quyền được trong đội, phải bị loại bỏ.

- Tại sao phải loại các ngươi, đừng hỏi ta, các ngươi có lẽ nên biết tự nhục mà rút lui, không muốn trong chiến tranh làm liên lụy đến người trong đội thì biến. Không muốn? Vậy thì mạnh hơn kẻ khác đi!

Những lời hùng hồn của năng chấm dứt, đám ma thú một bầu không khí u ám bao phủ, nhiệt độ dù đang là mùa hạ cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ lạnh lẽo trong U Linh rừng từ đám thù này ra.

- Đứng ngay người ra đó làm gì? Đánh!

Bị năng quát một tiếng, bầu không khí liền quay trở lại với cái nóng bức của mùa hè, ma thú một đám hỗn chiến, nhìn bọn chúng hỗn chiến, con này đánh con kia liền bị con khác đánh lại ngay lập tức, vẫn khiến năng khó chịu quát tiếp:

- Dùng toàn bộ lực lượng của các ngươi, sở trường của các ngươi. Lợi dụng hệ thuộc tính của bản thân.

Được nhắc nhở, cuộc hỗn chiến càng diễn ra quyết liệt hơn bao giờ hết.

Dựa theo sự sắp xếp của Hàn Nguyệt Xuyên thì có hai nhóm ban ngày và hai nhóm ban đêm, một nhóm ban ngày hoạt động để con người không nghi ngờ, một nhóm ban đêm hoạt động vào ban ngày để trinh sát con người hoạt động, sau đó đổi ngược lại tương tự, ban đêm cũng gồm hai nhóm ngày và đêm.

Nhưng nhóm ban ngày hoạt động ban đêm rất ít, còn ban đêm hoạt động ban ngày cũng tương tự. Ban đêm khi hoạt động vào ban ngày sẽ giảm đi phân nửa sức mạnh thực của chúng, riêng chỉ ban đêm, tất cả ma thú gần như để hoạt động. Chỉ là gần như, không phải tất cả.

Đám hỗn chiến hiện tại rất vừa lòng Hàn Nguyệt Xuyên, năng ở lại ngồi xem diễn biến, khi có ma thú ra tay mắt kiểm soát năng liền quát:

- Không được hạ sát thủ với kẻ không còn khả năng chiến đấu, kẻ nào bị thương nặng và không thể chiến đấu đều lui ra, ma thú bất tỉnh thì những ma thú khác trong lúc lui ra kéo theo đi ra, kéo ra bằng cách nào cũng được.

Làm theo lời năng nói, ma thú không có khả năng chiến đấu liền tự động lui ra ngoài, hỗn chiến chỉ còn một nửa so với trước, ma thú lui ra cũng khá nhiều, Hàn Nguyệt Xuyên nhảy xuống, tìm chỗ rộng lớn, phóng khoáng, bắt đầu thi triển ma pháp thủy hệ, lại tiếp đến hỏa hệ.

Liên tục vận chuyển, hai tay vung múa uyển chuyển nước chảy mây trôi thuần thực, làm một cái đại thủy cầu lơ lửng ở trên không trung, thò ra một hơi dài, Hàn Nguyệt Xuyên bắt đầu bỏ được vào trong thủy cầu, từng chút bỏ từng loại được vào những thời khắc khác nhau.

Ngăn sự bốc hơi nước lại, nếu nước bị bốc hơi đi quá nhiều, chẳng khác nào là năng đang làm công cốc (không công), bỏ vào một cây được cuối cùng, thì thủy cầu liền bị phân tách thành nhiều thủy cầu to nhỏ khác nhau từ đại thủy cầu ban đầu.

- Tước Hạ, Thanh Long, hai đệ kêu những ma thú không có khả năng chiến đấu đến, trước khi đến đây các đệ bảo bọn hấn chạy vòng quanh U Linh rừng một vòng rồi đến, nhưng ma thú bất tỉnh thì bảo bọn ma thú kia kéo tới đây.

Rất nhanh một khắc sau, những ma thú chạy tới chỗ nàng, bọn chúng đang bị thương nàng lại bắt bọn chúng chạy một vòng rồi mới đến được đây đúng là muốn lấy mạng người, à không là lấy mạng thú.

Nhưng sự thật rằng, nàng muốn giết bọn chúng liền sẽ không dùng cách đơn giản thế này. Khi nhìn lại trên lưng của ma thú còn có diu một ma thú khác, lại đưa mắt nhìn về phía Tước Hạ và Thanh Long, hiểu ý, trả lời:

- Bọn họ vác trên lưng chạy luôn.

Ma thú là thật thà chất phát hay ngu lâu có đào tạo? Âm giọng thản nhiên lên tiếng:

- Ném mấy ma thú vào trong một cái thủy cầu nào đó đi, nhỏ thì hai ma thú, lớn thì năm ma thú vào đó. Thấy còn đủ khả năng vào được thì cứ vào, nhớ đừng chen vào là được.

Không hiểu dụng ý của nàng là gì? Nhưng sau lưng nàng có người chống đỡ, bọn chúng đành phải nghe theo, đi vào trong thủy cầu. Khi nhảy vào thủy cầu thứ duy nhất bọn chúng hy vọng là không bị rơi xuống dưới lại.

Vừa nói bọn chúng đi vào, Hàn Nguyệt Xuyên trực nhớ lại, trọng lực chỉ có tác dụng với nước và những thứ nhẹ hơn hoặc bằng nước mà thôi, ma thú đi vào chắc chắn sẽ bị rơi xuống, đành phải vận thêm ma pháp không gian kết hợp phong thuật thay đổi trọng lực ở nơi này.

Vậy nên khi ma thú nhảy vào trong thủy cầu liền không có bị rơi xuống, ở trong nước ấm, bọn chúng được hưởng thụ rõ ra mặt, miệng vết thương từ từ khép lại, có thể dùng mắt thường để nhìn thấy.

Những ma thú tập luyện xong cũng bắt đầu theo lời nàng chạy một vòng U Linh rừng rồi mới đi đến, đến nơi tự giác nhảy vào trong nước, có hơn hai trăm thủy cầu ở đây, bọn chúng tự do hoạt động chọn lựa ngâm mình.

Chỉ trong vòng một canh giờ đến hai canh giờ đại bộ phận ma thú từ Thiên Không đỉnh phong trở xuống đến tấn 1 cấp, những ma thú ở cấp 9 đều thành công đạt đến cấp Thiên Không thuận lợi. Nhưng cái giá phải đổi là được thủy của nàng đen xì hết vì chúng.

Cũng chẳng luyện tiếc, Hàn Nguyệt Xuyên coi như bỏ được một cái hời đi. Thứ nước này không thể tùy tiện vứt bỏ đi được, dùng ma thuật không gian làm tiêu tan được thủy, không để lại một chút dấu tích.

Thảm mừng vì kế hoạch của bản thân đã thành công, nhưng khiến nàng đau khổ là phải luyện liên tục không ngừng cả ba ngày liền, không ăn, không ngủ, không nghỉ đã khiến nàng mệt gần chết, còn kéo dài rất có thể người chết đầu tiên không phải ma thú mà chính là nàng.

Ba ngày ba đêm đã đến giới hạn của bản thân hiện tại, Hàn Nguyệt Xuyên tuy bỏ dừng lại việc ngâm được, các ma thú tập trung chiến đấu để giữ vững căn cơ.

Thời gian tập luyện còn rất dài, Hàn Nguyệt Xuyên đồng dạng nghĩ ra rất nhiều cách để tập luyện cho ma thú. Ma thú hệ thực vật có khả năng chữa trị nàng sẽ dùng cách riêng để huấn luyện bọn chúng, nâng cao kỹ năng chữa trị để trợ giúp trong chiến đấu.

Ma thú huyền huyền là ít nhất cùng kỳ ảo nhất, nàng đặc biệt lợi dụng đám ma thú ít ỏi này nhất, bọn chúng được hưởng thụ bốn cái nhất, cái nhất cuối cùng chính là: Khó nhất. Bị nàng sai vặt cả ngày lẫn đêm không cho nghỉ ngơi, bọn chúng bị như thế đành phải phân ra cho nhau công việc tạo ra huyền cảnh.

Chính vì có được huyền cảnh của đám ma thú này tạo ra mới khiến cho những ma thú còn lại có nhiều thời gian tập luyện hơn.

Những ma thú khác đều là ma thú thiên về chiến đấu, vẫn theo cách cũ nhưng kèm theo phân nhóm phối hợp, luyện tập ở nhiều loại môi trường, tìm kiếm nhược điểm của ma thú cũng như môi trường chiến đấu giải thích một loạt suốt ba tuần liền.

Ma thú được nàng huấn luyện dần thuần phục dưới trướng của nàng, cùng năm hài tử đồng dạng gọi Hàn Nguyệt Xuyên là "lão đại". Cũng có ma thú gọi nàng một tiếng "thủ lĩnh", trong đó đặc biệt có Thất Vĩ Linh Hồ.

- Lão đại, không hay rồi!

Một con Khu Phong Thanh Thử bay từ trên trời xuống, hai chân nó mang theo một ma thú Đại Địa Chi Hùng, trên người có một vết thương xuyên qua lòng ngực, đây quả thật là một đòn trí mạng, một đao đoạt mạng, ngay cả ma hạch cũng bị vỡ vụn chứ không phải bị lấy ra.

Hàn Nguyệt Xuyên quỳ xuống nửa thân, đôi mắt khế híp lại nhẹ nhàng ẩn hiện điều gì không rõ, các ma thú nhìn nàng chăm chú, một lúc sau mới hải hùng trước hành động của Hàn Nguyệt Xuyên.

Nàng cúi xuống, lấy đi một miếng thịt của Đại Địa Chi Hùng bỏ vào miệng nhai nuốt. Sau đó đứng dậy, lại hướng toàn thể ma thú đang ánh mắt kinh tởm nhìn nàng:

- Ma thú này đã hi sinh vì hoàn thành nhiệm vụ, vì bảo vệ lãnh thổ, ăn hấn chính là thể hiện sự tôn trọng với hấn và cũng coi như máu thịt hấn ở trong chúng ta. Đối với toàn thể, hấn không chết mà vẫn đang sống, sống trong chúng ta.

Nghe thấy lời giải thích này từ Hàn Nguyệt Xuyên không một ma thú nào lại không động tâm đến lời nói này cả, tất cả đồng loạt làm một động tác giống Hàn Nguyệt Xuyên, tỏ lòng tôn kính.

Cũng kể từ đây, ma thú ăn thịt ma thú vì bị con người giết trở thành một truyền thống hay một nghi thức tôn trọng đồng loại của chúng ở U Linh rừng.

Đại Địa Chi Hùng vừa rồi là ma thú cấp Thiên Không đỉnh phong mới được tấn cấp cách đây không bao lâu, con người, không hiểu tại sao, Hàn Nguyệt Xuyên có một cảm giác kỳ lạ, một sự mâu thuẫn xuất hiện trong đầu nàng: Ta ghét con người, nhưng ta lại là con người, rốt cuộc, con người là sinh vật gì?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quán?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Gặp Mặt Kẻ Quái Đản

Những ngày tập luyện tiếp theo Hàn Nguyệt Xuyên ra lệnh cho ma thú củng cố căn cơ làm trọng, tấn cấp là chuyện thường tình chậm rãi nhưng vững. Các ma thú nghe theo lệnh bắt đầu tập luyện củng cố căn cơ.

Không còn chuyện gì làm, Hàn Nguyệt Xuyên nhân dịp đi dạo trong rừng U Linh, năm hải tử kia hông biết từ lúc nào đã hứng thú đến việc mạnh hơn, chạy đi tập luyện theo nhiều cách khác nhau, từ Mặc Lâm không dám tiếp xúc đến ma thú cũng tiếp xúc đến ma thú để tập luyện, tốc độ tu luyện của cả năm hải tử đều chậm chạp tấn cấp.

Trong những ngày gần đây, một số ma thú không có ý định tham gia vào nhóm chiến đấu tranh giành lãnh thổ phi nghĩa kia đã chấp thuận giai nhập bởi nghe được tin có thể lên một cấp nếu giai nhập vào nhóm chiến đấu tranh giành lãnh thổ.

Trong lúc rảnh rỗi hiện tại vì mọi việc đã giao hết cho Hạ Tiểu Ninh và Thất Vĩ Linh Hồ thì Hàn Nguyệt Xuyên chọn lựa đi dạo trong U Linh.

Soạt soạt!

Một tiếng động ở trong bụi cây gần chỗ Hàn Nguyệt Xuyên vang lên, nàng cảnh giác nhìn đến nơi đó, là ma thú? Hay là con người?

Một bóng đen đi ra khỏi bụi cây từ phía sau, là một con người với mái tóc xích huyết sắc dài không thấy rõ được đến đâu vì bị bụi cây che mắt, trên đầu còn mang theo rất nhiều lá cây cùng nhánh cây non nhỏ nhắn.

Kẻ đi ra này cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn hấn, quay đầu nhìn lại, hóa ra là một nam nhân, đôi mắt của hấn thần thò đến ngây ngốc, một cặp huyết đồng quái lạ, trong mắt hấn như ẩn như hiện giống như máu chảy, có thể gọi mắt là huyết dịch lưu đồng cũng nên.

- Người là ai? Tại sao lại vào rừng U Linh?

Hàn Nguyệt Xuyên chậm rãi đến chỗ của nam nhân này hỏi.

- Ta? Ta là Du Niên, ta ở đây tại sao thì ta không rõ, ta chỉ đi du ngoạn khắp nơi không rõ mục đích. (Làm ơn đừng ai ý kiến gì hết TTvTT ta là bị ép)

Người này là cô mấy sao? Cách nói chuyện y hệt như một con robot tự động. Nhìn hấn quái gỡ, nàng lại hỏi:

- Người là người ở đâu?

Du Niên lắc đầu:

- Không biết.

Khẽ lắc đầu, nàng không biết nói gì với tên này nữa, nơi hấn ở hấn còn không biết thì có trời mới biết được hấn ở đâu.

- Trời cũng không biết được ta ở đâu đâu, bầu trời nơi này và bầu trời mà ta từng ở rất khác nhau, ta cũng không nhớ ta đã ở dưới bao nhiêu cái bầu trời.

Hấn đọc được suy nghĩ của nàng, Hàn Nguyệt Xuyên kinh hãi, nếu hấn đọc được thì tốt nhất nàng không nên suy nghĩ thì hết.

- Thấu nhân, Kim Luân Tinh Nhân.

Một câu nói nhỏ của hấn vừa thốt ra liền khiến cho Hàn Nguyệt Xuyên kinh ngạc, nàng khi nhận được đôi mắt này biết được tên gọi của nó, nhưng không biết được cách dùng kim nhân hồ phách kim sắc này như thế nào.

- Người biết cách dùng?

Gật nhẹ, Du Niên nhìn chằm chằm vào đôi mắt Hàn Nguyệt Xuyên giải thích:

- Kim Luân Tinh Thấu Nhân là một quý nhân, cũng là một thiên nhân, có thể nhìn thấu được mọi vật, người có Kim Luân Tinh Nhân thường thiên về về bùa, làm trận pháp, rèn tạo, phân được,... những nghề nghiệp dùng tinh thần lực cao. Nhưng với người... vô duyên với các nghề này.

Hắn ngừng một chút lại nói:

- Thiên tộc, Quang tộc, Ảnh tộc, Ma tộc, Yêu tộc rất căm ghét những người có Kim Luân Tinh Nhân. Phải tiến hóa Kim Luân Tinh Nhân thành Huyết Âm Quỷ Âm Nhân mới có thể khiến cho Yêu tộc, Ảnh tộc, Ma tộc không còn bài xích, nhưng Thiên tộc và Quang tộc vẫn rất ghét đôi mắt Huyết Âm Quỷ Âm Nhân.

Những tộc đó thì đã liên quan gì tới nàng? Có tiến hóa hay không chẳng phải đều rất vô nghĩa sao, đều là những tộc không bao giờ gặp.

- Bên người người có bốn tộc khác?

Du Niên lại nói ra một khó hiểu nữa. Không cần nàng hỏi, hắn vẫn sẽ nói:

- Lưu Ly Tế tộc, Băng tộc, Ma tộc biến dị chủng loại lai, Âm Ti tộc, còn có, một thần thú... rồng?

Những chủng tộc này? Du Niên vừa nói ra khiến Hàn Nguyệt Xuyên rơi vào một mảnh trầm tư, Lưu Ly Tế, là trùng hợp sao? Đây chính là họ của Tước Hạ, Tước Hạ có tên ngược với những đứa trẻ khác, họ của cậu là ở phía trước, mà ở phía sau.

Băng tộc, đây là ám chỉ Mạc Mạc tư chất băng cốt? Ma tộc cùng Âm Ti tộc? Vẫn là không nghĩ ra được là ai trong số ba hài tử đi theo nàng, nhưng nói có thần thú đi theo nàng, còn là rồng, giống như đang ám chỉ Thanh Long.

Vẫn là suy đoán đi. Khi nàng rơi vào trầm tư, Du Niên ngồi xếp bằng dưới đất nhìn nàng, ánh mắt ngây ngốc không gì để nói, khi phát hiện hắn nhìn nàng với ánh mắt ngây ngốc, Hàn Nguyệt Xuyên bất chợt cảm thấy một cảm giác quen thuộc, người duy nhất thường dùng ánh mắt này với nàng chỉ có “Hàn Nguyệt Xuyên”, nhưng nàng ta đã chết rồi, giờ lại xuất hiện một người khiến nàng có cảm giác thật thân quen.

Trên khuôn mặt trầm ổn, lạnh lẽo như băng nở ra một nụ cười nhạt, Du Niên nhìn nụ cười nhạt của nàng cũng chẳng biểu lộ một cảm xúc gì cả, chỉ ngồi đó, ngược lên nhìn nàng với ánh mắt ngây ngốc.

- Tên người?

Du Niên thốt lên một câu hỏi Hàn Nguyệt Xuyên, nụ cười trên mặt liền bị nàng thu lại đáp:

- Hàn Âm Xuyên.

Nhìn mi một chút, một cái nhìn mi vô cùng nhỏ, nhỏ đến mức dùng kính lúp để mà nhìn, nói thẳng ra là không đáng kể, lại hỏi:

- Tên thật?

Thở dài, nàng quên mất, hắn có thể đọc suy nghĩ thì nhìn ra được tên nàng cũng quá mức bình thường, không dấu giếm gì nói với hắn:

- Hàn Nguyệt Xuyên.

Du Niên đứng dậy, hai bàn tay lạnh lẽo đặt lên gò má của Hàn Nguyệt Xuyên, hai cái trán đụng vào nhau, Hàn Nguyệt Xuyên sửng sốt, khi nàng kịp phản ứng thì hắn đã thả nàng ra, nhìn nàng với ánh mắt ngu ngốc vô cảm như trước nói:

- Ta dạy cho Xuyên Xuyên một thuật về ma pháp không gian, như thế thì không cần mang theo không gian giới chỉ, lại thuận lợi để lấy vũ khí, được liệu theo ý nghĩ của bản thân, nhanh hơn không gian giới chỉ rất nhiều, lại không bị kẻ khác cướp.

Gật đầu, nàng còn chưa kịp phát ra một tiếng được thì Du Niên đã kéo nàng đi vào một không gian hư ảo, dạy nàng ma thuật không gian:

- Ma thuật này ta gọi là không gian dự trữ, còn có tên gọi khác như không gian ẩn, dùng ma thuật không gian tạo ra một cái không gian ẩn khác để cất chứa đồ vật, không gian này cần dùng ý trí để giữ vững nó. Cách tạo ra dễ lắm, tương tự như việc người tạo ra một cái thời không vậy.

Tạo ra thời không? Đáp phá hư không có nghe qua, tạo ra thời không chưa nghe bao giờ. Nhìn khắp nơi này, nàng thầm nghĩ đây chính là thời không do hắn tạo ra đi, một mảnh màu trắng không còn gì nữa. Ngoại trừ hai người đang đứng.

Hiểu được Hàn Nguyệt Xuyên không biết cách tạo ra không gian, Du Niên càng nhìn nàng một cách vô cảm hơn, ngu ngốc hơn, kiểu không giống như hắn là ngu ngốc, ánh mắt như đang chửi nàng ngu ngốc.

- Được rồi, ta dạy cho Xuyên Xuyên cách tạo, đơn giản hóa một chút nữa là tưởng tượng, tích lũy ma lực, phân chia ma lực, tạo ra một không gian trong tưởng tượng, chỉ cần tưởng tượng ép buộc ma pháp nghe theo bản thân, dung nhập vào tưởng tượng tạo ra một không gian cất giữ như không gian giới chỉ.

Du Niên lấy tay che mắt Hàn Nguyệt Xuyên, giọng nói bình thản như thói miền người khác làm theo lời hắn, Hàn Nguyệt Xuyên tựa theo lời nói của Du Niên tưởng tượng, ép buộc ma pháp làm theo, Du Niên một mặt nhắc nhở:

- Không cần thần chú, ma pháp là ma pháp sư có sự tương liên.

Gật nhẹ, Hàn Nguyệt Xuyên nghe những gì Du Niên nói, lại tiếp tục hình dung không gian, xung quanh người nàng chỉ có mỗi Du Niên chứng kiến được, nhưng hắn cũng làm một bộ mặt thờ ơ vô cảm, coi như không biết gì, không thấy gì.

Hàn Nguyệt Xuyên lại bị che kín mắt, càng không nhìn thấy được những gì xung quanh. Hiện tại, xung quanh Hàn Nguyệt Xuyên là vô số vòng tròn ma pháp tự vẽ, tự thành hình, tự biến mất, thiết lập không gian trong tưởng tượng.

- Thử cắt một cây chùy thủ vào đó đi.

Lấy ra một cái chùy thủ trong không gian giới chỉ cắt vào không gian nàng vừa tạo ra. chùy thủ biến mất, Hàn Nguyệt Xuyên mở mắt, Du Niên không còn che mắt nàng lại nữa, nhìn thành quả của bản thân, có chút vui mừng, nhưng nàng có cảm giác không giữ được lâu không gian dự trữ đó liền sẽ bị hủy đi.

- Xuyên Xuyên, vẽ ra một trận pháp bằng cách vẽ niệm ma thuật trong không gian, luôn luôn giữ một phần ma lực ách biệt ra khỏi cơ thể để duy trì ma thuật.

Nắm lấy tay nàng, Du Niên bắt đầu hướng dẫn nàng vẽ ra trận pháp, tích lũy một phần ma lực ở trong đó, trận pháp còn hiện rõ phần ma lực này sẽ không bao giờ tiêu biến. Đây là trận pháp mấy phẩm? Đây là uy lực của trận pháp? Nếu vũ khí mà được vẽ lên trận pháp thì thế nào? Chẳng phải rất mạnh sao?

Trong đầu Hàn Nguyệt Xuyên nghĩ ra không biết bao nhiêu biện pháp để học rèn cùng trận pháp, lại muốn dung hợp hai thứ thành một.

Làm xong hết thấy, Du Niên đưa Hàn Nguyệt Xuyên quay về, nhìn sắc trời, lúc nàng rời đi và ở hiện tại đều không có gì thay đổi, thời gian cũng không có trôi đi trong lúc nàng ở trong không gian của Du Niên.

- Xuyên Xuyên, chúng ta rời một ngày sẽ gặp lại nhau, khi đó ta sẽ đi theo ngươi, mãi mãi.

Cười trừ, không biết nói gì với cái tên quái gở này, Hàn Nguyệt Xuyên chỉ biết đáp lại:

- Làm ơn đừng gọi ta là Xuyên Xuyên, nghe lạ lắm.

Du Niên vừa định rời đi, liền ngẩn đầu tái cổ:

- Vậy là Xuyên nhi.

Nàng cứng họng, lắc đầu cười khổ một cái:

- Thôi thì Xuyên là được rồi.

Gật nhẹ, Du Niên đi về phía trước một bước, nàng ngay lập tức đã không còn thấy hắn nữa, cứ như ở nơi này chưa từng có sự xuất hiện của kẻ tên là Du Niên.

Lại tiếp tục đi dạo, nàng ngắm nhìn phong cảnh, rồi chửi một câu:

- Thật tốn thời gian!

Nói ra một câu, rồi tiến vào Hắc Giới, đến phòng rèn, bắt đầu luyện binh khí.

Keng... Keng... Keng...

Những âm thanh trầm đục vang lên trong phòng rèn, rèn một hồi lâu, Hàn Nguyệt Xuyên không có cảm giác mệt mỏi vẫn tiếp tục truyền linh lực vào thanh kiếm trên tay, một ánh sáng dịu dàng nhàng nhạt xuất hiện, nhìn chăm chăm vào ánh sáng này.

Dừng lại một chút, quan sát thanh kiếm đang phát sáng, nàng dừng không được bao lâu thanh kiếm cũng dừng phát ra ánh sáng nhạt nhòa.

Hàn Nguyệt Xuyên rèn kiếm theo cách phổ thông mà kiếp trước nàng từng thấy qua ở trong quân đội, hiện tại chỉ có cải tiến một chút là rót linh lực vào thanh kiếm, không ngờ lại xảy ra dị tượng.

Không quản đến dị tượng này nữa, Hàn Nguyệt Xuyên thu kiếm, tiếp tục hoàn thành phần còn lại đang bỏ sót. Làm xong nàng đem thanh kiếm chưa được lắp chuôi đến thư phòng đọc sách, tìm hiểu về trận pháp.

Trong sách lại ghi, chỉ những thanh kiếm đạt từ nhị phẩm trở lên mới có thể kết hợp trận pháp. Đọc xong nàng thật muốn phá hủy thanh kiếm, nhị phẩm binh khí là gì? Nó khác binh khí nhất phẩm thế nào? Nàng luyện khí nhưng chưa từng tìm hiểu mọi thứ qua một lần, nên gọi là thiên tài hay gọi là ngu ngốc đây?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Ngươi Quân*? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Xin Lỗi, Ta Không Cần (1)

Bỏ qua những thứ về luyện khí, Hàn Nguyệt Xuyên không quan tâm phẩm hay nhất phẩm nữa, nàng tự tay khắc trận pháp lên thanh kiếm, lần đầu tiên Hàn Nguyệt Xuyên khắc lên một trận pháp phức tạp.

Sau khi khắc xong nàng nhìn lại, và tự hỏi: Ta đang làm cái gì vậy?

Một đám hoa văn hỗn tạp không rõ trật tự xuất hiện trên thân kiếm, lắc đầu, nàng chịu thua, lại lật sách ra mà đọc tiếp, mới phát hiện cuối dòng còn thêm một hàng chữ: Ngoài ra, nhị phẩm phải đạt yêu cầu Nhập Rèn, tương đương với tam phẩm luyện khí.

Sao không ghi một mạch luôn đi, lại tốn công xuống cuối trang sách, ghi chú một hàng chữ nhỏ. Cái này liệu có xem là phế phẩm hay không? Không nghĩ nhiều lắm gì, chỉ cần đem thứ này ra bán thì có thể khẳng định được thanh kiếm này thuộc hạng phế phẩm gì.

Đi ra ngoài, quay về chôn căn cứ của ma thú, đêm đến, Hàn Nguyệt Xuyên bắt đầu ra lệnh:

- Một trăm ma thú đầu tiên lấy Quân Chủ làm thủ lĩnh, tấn công con người ở Ngạo Thiên lần đầu tiên cảnh báo, giết bao nhiêu thì cứ giết, khi thấy có kẻ thực lực vượt ngoài Quân Chủ không được cạy nhiều, mau chóng rút lui.

Một nhóm trăm ma thú do Hàn Nguyệt Xuyên chọn lựa đi ra, nàng thật sự rất muốn được đi cùng bọn chúng, quan sát tình thế, nhưng đáng tiếc, cái đầu ấu ố ở eo khiến nàng mãi mãi không thể bước vào Ngạo Thiên để quốc một lần nào nữa.

- Cho người.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ vu vơ một chút về Ngạo Thiên Thiên đế quốc thì một giọng nói vang lên bên cạnh nàng. Hóa ra là Lam Hòa Kỳ Lân, hắn treo ngược người ở trên cây xem những ma thú hưng phấn đi đánh trận, lại một tay đưa ra một sợi băng vải.

- Băng cái này vào phần eo của người, che kín hết đầu ấu ố đi, khi vào đế quốc Ngạo Thiên sẽ không ai phát hiện ra.

Hắn liếc nhìn nàng từ trên xuống dưới một lần, rồi lại ngẩn mặt về phía đám ma thú đang hưng phấn khi được đánh chiến:

- Nó cũng có tác dụng tương tự như băng vải che đi một số bộ phận trên người của người, nhưng ta tự hỏi sao người phải che trong khi người chưa phát dục, với lại người cũng chỉ là hài đồng mười tuổi, giọng nói cũng chẳng nhất thiết phải chú ý gì?

Nói xong lời cuối cùng, Hàn Nguyệt Xuyên nhận lấy sợi băng vải nhưng cùng lúc đó liền ghé vào tai của Lam Hòa Kỳ Lân:

- Giọng nói non nớt cùng giọng trầm thấp này không giống nhau, người đã từng nghe qua giọng của ta ở Ngạo Thiên sẽ không quên, có khi lại còn phát hiện ra ta.

Rồi nàng ung dung tự tại nhìn đám ma thú chuẩn bị xuất kích, bọn chúng hưng phấn nhất vì câu này của nàng, bọn chúng đã chờ cả một ngày rồi a. Không làm chúng thất vọng, Hàn Nguyệt Xuyên ho nhẹ một tiếng, quát:

- Xuất phát!

Ở sâu trong rừng U Linh, tiếng hò hét vang vọng khắp nơi, từng đợt gió lạ thổi lên, mặt đất rung động kịch liệt, những ma thú nhỏ bé từ Thiên Không trở xuống đến chạy trốn trước sự rung động cũng những tiếng hét chói này.

Rừng U Linh có một đặc tính, cứ về những đêm không có trăng tròn, khắp cả khu rừng sẽ bao phủ bởi một màn sương mù, nàng đã tính toán đến điểm này, nội trong ngày hôm nay sẽ có ba đợt thú triều cỡ nhỏ, hai ngày này là sương mù dày đặc nhất.

Nàng muốn ma thú phải nhớ rõ địa hình trong sương mù, không nên quá lợi dụng vào huyền thú tạo ra huyền cảnh không có sương mù cho bọn chúng, những huyền thú còn phải làm những việc khác.

Đám lính vệ binh canh cửa thành Ngạo Thiên nhàn chán ngáp ruồi, chợt bọn họ cảm thấy mặt đất rung động, cả đám người lại thầm nghĩ bản thân uống quá chén mà sinh ra ảo giác:

- Đây, ta cảm thấy mặt đất rung chuyển thì phải?

Một tên vệ binh say mềm cười khanh khách nheo miệng nói:

- Người uống giống ta nên say rồi, cả hai chúng ta đều say rồi.

Một vệ binh trẻ tuổi ở trong nhóm người cau mày lắc đầu:

- Ta không uống lại càn sẽ không bị say, nhưng vẫn có cảm giác mặt đất đang rung chuyển.

Ba người sắc mặt quái dị nhìn nhau, tên vệ binh trẻ tuổi nhanh chóng hướng lên trên hỏi tình hình:

- Đạt Nhâm, ở trên đó người báo cáo tình hình đi!

Người thanh niên gầy mòn nhìn xuống dưới, lại ảo não hướng mắt nhìn ra ngoài xa. Không ít cây lớn rung động, đôi lúc có một vài cái cây chịu không nổi sụp đổ, những bóng đen to lớn trong màn sương mỏng dần hiện hữu. Tên vệ binh Đạt Lâm tái mặt, nói lắp bắp:

- Đội... đội đội trưởng, thú triều, là thú triều!

Những vệ binh ở dưới vừa nghe nói là thú triều liền không quản nó là cỡ lớn nhỏ gì, lập tức phát ra còi báo hiệu nguy hiểm, cần quân trợ giúp, một cái viên tinh thạch trong tay lấp lóe ánh sáng, tên vệ binh trẻ tuổi cầm nó trên tay quát:

- Thú triều tấn công, xin nhắc lại, thú triều tấn công.

Báo cáo xong hắn liền đóng tinh thạch lại, củng cố vệ binh, thủ hộ cửa thành. Tin báo vừa được chuyển ngay lập tức có một nhóm người đi đến quan sát tình hình, một lão nhân cười hắc hắc, neho mắt hướng về phía xa xa trong rừng U Linh, liếc về phía sau một cái lão hạ lệnh:

- Đốt lửa lên để xua tan sương mù, nếu không trong lúc chiến đấu chúng ta sẽ gặp bất lợi về tầm nhìn.

Những kẻ khác nghe lệnh đốt lửa thành từng nhóm rồi ra thế thủ, chuẩn bị nghênh chiến bất cứ lúc nào.

Rống!

Một âm thanh chói tai vang vọng khắp khu rừng, báo hiệu cho một đợt thú triều đầu tiên, cuộc chiến giữa người và ma thú bắt đầu từ đây. Những ma thú chạy nhào lên cắn xé bọn vệ binh không chút nương tay, trong đôi mắt của bọn chúng hiện lên sự căm ghét, phản hận và... khát máu.

Bọn chúng đã chờ quá lâu để được giết chết những con người này, đám người vệ binh xúm lại thành từng nhóm quay quanh những ngọn lửa lớn, một phần lớn ma thú lượn lờ cách xa đám lửa kia, bọn chúng không thể tiếp xúc với lửa hay đúng hơn là những thứ nóng và sáng.

Băng Phượng giai nhập ở trong đôi ngũ đầu tiên này, phối hợp cùng Khu Phong Thanh Thửu tạo ra một trận bão tuyết dập tắt hết những ngọn lửa, sau khi hoàn thành xong, chúng liền bay lên trời đánh ngã những đài quan sát.

Mặc dù cũng là Quân Chủ đỉnh phong cấp bậc, nhưng cả hai không được làm lãnh đạo, chỉ ở bên ngoài phụ trợ cho thú triều.

Ma thú ở dưới lại lần nữa ào ạt tiếng đến giết người là niềm vui hiện tại của bọn chúng, lão nhân kia một thân lão đấu với hai ma thú cấp Đại Địa, cả hai đều giữ ở thế cân bằng.

Những tên vệ binh khác hội thành một nhóm đánh với ma thú cấp Thiên Không, bọn họ vừa vay khốn được một ma thú thì liền có ma thú khác chạy đến cứu trợ, phá hỏng đội hình khiến cho quân số bên vệ binh chỉ có giảm nhanh hơn ma thú.

Tất cả đều đang bận chiến đấu, chẳng mấy ai rảnh rỗi mà đi quan sát xung quanh, bởi hiện tại có hai phía ánh mắt nhìn về nhóm loạn chiến người - thú này.

Một bên là người của Ngạo Thiên, nhóm người kỵ sĩ cao tăng, bọn họ quan sát ma thú nhiều hơn là quan sát nhóm người kia thế nào. Bên còn lại, không ai khác chính là Hàn Nguyệt Xuyên một thân hắc y, mặt nạ đen ngời trên một góc đại thụ quan sát hỗn chiến.

Nhóm người ở Ngạo Thiên gồm ba người hai nam một nữ, cả ba người này Hàn Nguyệt Xuyên đều biết thông qua ký ức của chủ thể, một người trong đó đã hơn hai mươi có mái tóc đen tím, bên tai đeo một cái khuyên hình thoi xanh lục là Tinh Thế Nam, nam nhân còn lại thì trẻ tuổi hơn khoảng hai mươi với mái tóc xanh sẫm và cặp lam băng nhãn, hắn là khách khanh tướng quân của triều đình, không phải người của kỵ sĩ, tự Tổ Nha.

Nữ tử có mái tóc hồng đỏ, nàng ta theo trong ký ức Hàn Nguyệt Xuyên biết được thì nàng nên gọi người đó một tiếng cô nãi nãi, nhìn bề ngoài thì chỉ khoảng hai mươi là cao nhất, nhưng thật tế nữ nhân này đã hơn bảy mươi tuổi, mọi người đều tôn kính gọi bà ta là Thanh tiên nữ, tục danh gọi Thanh Hạ Đàm.

Mặc dù ở thế giới này tuổi tác đã không còn là vấn đề gì nữa, tuổi chỉ biểu thị cho thiên phú trong việc tu luyện mà thôi, ngoài ra thì để coi thọ mệnh còn bao lâu. Kẻ sống cả nghìn năm người đêm không xuê, kẻ sống vạn năm không phải không có.

Ánh mắt của Hàn Nguyệt Xuyên dừng trên ba người một lúc, lại nhìn về trận chiến, có phần hơi thất lạc nhưng giọng lại mang theo ý khẳng định: Bọn họ đã nhìn ra?

Khi nhìn tình thế đã hơi có phần nghiêng về phía mình, Hàn Nguyệt Xuyên nhắm nghiền đôi mắt lại, âm thầm nghe lén ba người kia nói gì, nàng có một cảm giác như thú triều này đã được nhìn thấu.

- Thanh tiên nữ người cũng phát hiện ra điểm bất ổn này?

Tinh Thế Nam hướng Thanh Hạ Đàm cung kính hỏi.

- Điểm này ai nhìn vào cũng sẽ thấy ngay có điểm bất ổn, Thiên Không ma thú hơn sáu mươi, Đại Địa hơn ba mươi ma thú, tất cả chúng đều biết thú triều chỉ cần có cấp bậc từ Đại Địa gia nhập thì nhất định có ma thú cấp cao hơn lãnh đạo ở phía sau, vậy nên ta có thể khẳng định có một con ma thú cấp bậc Quân Chủ đang ở đây.

Tổ Nha cười khinh, liếc mắt nhìn về hướng xa, nói:

- Còn có khoảng năm ma thú tu vi Quân Chủ tham dự bên ngoài kia, với tư cách hỗ trợ.

Thanh Hạ Đàm nhận nhìn tình thế nói, nàng ta là người từng chiến đấu với thú triều, những điều cơ bản này nàng là người rõ hơn ai hết.

- Còn có một thứ nữa.

Tổ Nha bất chợt im lặng lại lên tiếng. Hai người kia trực tiếp nhìn về phía hắc, chờ đợi câu trả lời của Tổ Nha.

- Ma thú này có tổ chức, các người nhìn đi, khi có ma thú bị vay khốn một ma thú khác sẽ phá vay, chuyện này không phải là trùng hợp, càng không phải là bản tính ma thú, rõ ràng là có tổ chức.

Hắc ta nói từ đầu đến giờ đều chỉ quay quanh hai từ “tổ chức”, hai người kia cộng nhận lời nói của Tổ Nha, nhưng cái tên bệnh tự kỷ này lâu nay ít tiếp xúc, nói chuyện lại cứ giữ một vẻ thờ ơ, nhưng hắc thơ ơ như vậy mới tốt.

Lại nói tiếp:

- Lúc ban đầu khi có những nhóm lửa lớn, một số ma thú kiên kỵ tránh xa, nhưng lại có hai con ma thú bay đến dập tắt ngọn lửa, chúng không tham gia chiến đấu chỉ có hỗ trợ. Nhưng theo ta nghĩ, bọn chúng lại thuộc một cái khác.

Tổ Nha lại dùng một đoạn, Tinh Thế Nam thật sự một một trào chục hắc chết ngay tại chỗ, nhưng đáng tiếc, hắc lại không thể làm như vậy, con người này trước mặt còn nguy hiểm hơn cả hoàn đế Ngạo Thiên, chỉ cần làm phật lòng khiến hắc rời khỏi Ngạo Thiên thì vị trí xếp đầu bảng đế quốc phải đổi ngôi rồi.

- Có người ở phía sau chỉ dẫn ma thú, không phải là ma thú chỉ dẫn, ta có thể chắc chắn đây là con người...

Âm điệu của Tổ Nha đột nhiên biến đổi dần trầm xuống một cách kỳ quái, nét mặt của hai người kia cũng dần trở nên tái nhợt đi, xuất hiện trên mặt bọn họ một dòng chữ không cam lòng: Không phải chứ?

- Khách khách... nếu người đó xuất hiện ta nhất định phải kết giao với người này, không, phải đi theo kẻ này, tìm hiểu kẻ này mới đúng, khách khách thú vị, thú vị!

Không giống vẻ mặt u ám tự kỷ vừa rồi, hiện tại Tổ Nha như một kẻ khác hắc quái đản, điên cuồng, treo một nụ cười quái dị man rợn trên khuôn mặt.

Tổ Nha, hắc đến Ngạo Thiên đế quốc khoảng mười năm trước, chính xác là tám năm, mọi tiểu sử về hắc trước khi đến đây, không ai biết rõ, điều duy nhất bọn họ biết được, bẩm sinh hắc có hai nhân cách hoàn toàn khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quân*? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Xin Lỗi, Ta Không Cần (2)

- Nay Tổ Nha người không giúp bọn họ sao? Bọn họ sắp bị diệt hết rồi.

Tổ Nha vẫn ở trong tình trạng điên cuồng, nụ cười quái dị vẫn treo trên môi hắc không hề có một chút thay đổi, chỉ có kinh dị hơn, giọng điệu cao ngạo coi thường trời đất:

- Mắc mớ gì đến ta?

Nói xong câu đó, Tổ Nha nhìn xuống chiến trường, hắc cuối thấp đầu, ngẩng đầu nhẹ lên một chút, sắc mặt âm trầm một lần nữa hiện ra. Từ trên cây, Tổ Nha nhảy xuống bên dưới, rút hai thanh kiếm một hắc một xích (đen với đỏ) ra đối diện trước mặt xông lên.

Rống!

Ngay khi Tổ Nha vừa xông vào một trận chiến liền một tiếng gầm giận dữ chấn động không gian, một trận gió lạ thổi lên.

Nhưng Tổ Nha gần như không để thứ đó vào mắt, nhắm thẳng vào ma thú trước mắt chém giết tới, cùng lúc đó, một bóng đen bay giữ không trung, đánh về phía Tổ Nha. Hắn dùng hai thanh kiếm của mình đặt chéo lên nhau chặn lại đòn vừa rồi, lực của thứ màu đen đó vẫn đẩy được hắn đi một đoạn đường mới dừng lại.

Khi dừng lại, thứ bóng đen rơi xuống đất, nhìn thứ ở dưới đất, có chút kinh ngạc, thứ Tổ Nha vừa đỡ là một hòn đá lớn.

Àm!

Trong lúc Tổ Nha đang quan sát hòn đá, một thứ gì đó đã đánh hắn bay đi mất, những ma thú khác không bị tiếng vang vừa rồi ảnh hưởng đến, chúng vẫn tiếp tục giết người. Sát khí vừa rồi của Tổ Nha không phải bọn chúng không nhận ra, mà tất cả đều đã biết từ trước, lý do tại sao lãnh đạo đội thú triều không xuất hiện?

Đơn giản vì để phòng trường hợp như thế này, một cuộc tập kích bất ngờ từ một kẻ mạnh.

Khi thấy Tổ Nha bị đánh bay, hai người kia cũng từ trên không nhảy xuống, không phải vì lo lắng cho hắn ta mà vì con ma thú vừa xuất hiện này đang nhìn hai người, có chốn cũng vô ích.

Lân Giáp Tê? Lân Giáp Tê đã từng nghe qua có thể đạt đến cấp bậc Quân Chủ chưa? Loài vật này phải có nhiễm một chút tạp chất long huyết mới có thể đạt tới cấp bậc Quân Chủ trở lên, nhưng những con vật có lẫn tạp chất long huyết đó đáng lý không còn tồn tại nữa mới đúng chứ?

Cả ba người nhìn trầm trồ vào con Lân Giáp Tê kia, nước dãi chảy đầy miệng, con vật này bắt được nó thì có biết bao nhiêu tiền bạc chứ? Chưa kể khắp người của Lân Giáp Tê đều là được phẩm chân quý, cho bao nhiêu ai cũng không ngại nhiều, chỉ ngại không thể lấy thêm.

Ba người đồng nhất đổ bộ đánh một mình Lân Giáp Tê, một Quân Chủ trung kỳ, một Thống Hoàng sơ kỳ, một Thống Hoàng đỉnh phong. Vừa nhìn ra được cấp bậc của những người này Hàn Nguyệt Xuyên mới thấm lắc đầu, may mà cấp bậc của nàng không thể nhìn thấu khi mang ngọc bội, nếu không nàng đã bị phát hiện từ lâu rồi.

Kẻ nhìn như yếu nhất, trẻ nhất là Tô Lâm Nha không ngờ là người có cấp bậc cao nhất trong ba người bọn họ, Thanh Hạ Đàm đứng thứ hai, Tinh Thế Nam là người có cấp bậc thấp nhất trong ba người.

Nên rút về thì hơn, nhưng ma thú sẽ rút về sao? Bản tính của bọn chúng là giết người, hiện tại đang bị máu người vấy bẩn thì biết thế nào đây? Hàn Nguyệt Xuyên lắc đầu đành phải ra mặt, nhảy xuống khỏi cây.

Giữa ba người và Lân Giáp Tê đã muốn nghênh chiến với nhau, Hàn Nguyệt Xuyên không để điều đó xảy ra, ngay trước khi cả bốn cùng xông lên nàng lập tức sử dụng ma pháp không gian truyền tống đổi chỗ hai bên.

Khi họ phát hiện ra vị trí thay đổi đột ngột liền dựa theo mùi hương ma thuật, tìm ra kẻ sử dụng ma thuật để cứu con ma thú này.

Bùm!

Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ thanh tú, nhìn một đám khói nhỏ trên bầu trời lại hướng ánh mắt xuống dưới, phát hiện ra một hải tử khoảng mười đến mười hai tuổi một thân áo đen, mặt nạ đen hình tử vân(mây tím).

Hai bên ma thú và người dừng lại động tác, cũng làm một động tác quan xác như những người khác, đều phát hiện ra một thân hình nhỏ bé đứng giữ bãi hỗn chiến

- Các ngươi chém giết đã rồi thì quay về đi. Ta sẽ quay về sau, có Băng Phượng và Khu Phong Thanh Thửu tốc độ ta đi về không kém các ngươi.

Nàng vẫy tay lên một cái, đám ma thú tuân lệnh theo lời của nàng lập tức quay về, bọn chúng vẫn không quên lệ tục do Hàn Nguyệt Xuyên đặt ra, ăn xác của ma thú đã chết trần, chỉ có ba ma thú chết trần trong ngày hôm nay, tất cả ma thú còn lại đều ăn thịt ma thú đã chết trước mặt tất cả con người, chúng tru lên một tiếng, kéo rút về sau trong U Linh.

Sương mù về canh hai càng dày, ma thú đi chưa được ba dặm đã hoàn toàn bị che lấp trong sương mù. Đối diện với những con người trước mặt, Hàn Nguyệt Xuyên lấy ra một tấm bia đá từ không gian Hư Ảo.

Hướng về phía ba người, âm lãnh vô tâm:

- Cảm phiền các ngươi đưa thứ này đến hoàng thất, mời hoàng thượng của các ngươi, đại biểu cho toàn quốc Ngạo Thiên, tự tay ký vào bia đá này, bên ta sẽ tự nhận chứng thật. Tốt nhất là nhanh lên vì càng chậm trễ, càng có nhiều người chết, thú triều tới nay chỉ là mánh chào hỏi, cuộc chiến thật sự sẽ ở canh ba ngày mai, trước đó...

Nàng ngậm một chút, gió sương thổi mạnh, đã đến canh ba sương mù dày đặc bắt đầu che ánh nhìn của mọi người, trước mặt bọn họ, Hàn Nguyệt Xuyên dần trở nên huyền ảo:

- Còn năm đợt thú triều tương tự như thế nữa, uy lực dĩ nhiên, một lần lại hơn một lần.

Vừa định dùng không gian để di chuyển khỏi khu vực này, thì một người bắt chợt quát lên một tiếng:

- Khoan đã!

Ngẩn mắt nhìn nơi phát ra âm thanh này, trước mặt nàng, Tổ Nha lại một lần nữa đổi tính cách thành một người khác, hần tươi cười quái dị hỏi:

- Ngươi chính là thù lĩnh ma thú?

Miễn cưỡng gật nhẹ một cái coi như đáp lời, Tổ Nha hiện lên vẻ mặt hớn hờ nói:

- Ngươi có hứng thú nhận ta không?

Tên quái dị, lời đồn thổi là có thật, hần chính là kẻ quái dị hai nhân cách. Hai người Tinh Thế Nam và Thanh Hạ Đàm sắc mặt không tốt mấy, muốn xông lên kéo hần lại, nhưng không ngờ Hàn Nguyệt Xuyên lại nói một câu:

- Xin lỗi, ta không có hứng thú.

Tổ Nha cười quái dị, mặt dày nói tiếp:

- Ta có thể làm tùy tùng của ngươi.

Nàng lại lắc đầu, xoay người rời đi, để lại một câu:

- Xin lỗi, ta không cần.

Màng sương kéo nàng đi vào trong rừng U Linh, Tổ Nha biến mất từ đó, hai con người đứng ngây người từ đầu tới giờ không biết làm gì thì nghe thấy tiếng “bịch” liền nhìn lại, một tên lính quý gối dưới đất, vẻ mặt tuyệt vọng, quần áo trên người rách rưới, vết thương loang lổ chảy máu khắp người hần, hần tuyệt vọng kêu lên:

- Phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Còn những năm thú triều tương tự như thế này nữa.

- Thôi đủ rồi, ta muốn rời đi, ta không muốn ở Ngạo Thiên đế quốc này chờ chết.

- Aaa!

Những kẻ khác đồng dạng quỳ xuống, có người chịu không nổi lập tức bỏ chạy, nhưng chạy không được bao xa đã bị Thanh Hạ Đàm ra tay giết chết.

- Hoàng cái gì, Ngạo Thiên đế quốc từ khi nào đã trở nên yếu thế như vậy?

Một người lính cúi mặt xuống đất, tuyệt vọng than lên:

- Vô dụng thôi, người ở quân doanh, cả những quân lính ở biên giới khắp đế quốc không phải vì bệnh chết cũng là nằm liệt giường vì một dịch bệnh (đây là lúc HNX đầu độc kho quân lương ấy), Ngạo Thiên đế quốc... hết rồi, chấm hết rồi.

Những con người ở đây truyện vọng lại càng tuyệt vọng hơn. Tinh Thế Nam cau mày, lắc đầu nhìn tấm bia đá, lớn giọng ra lệnh:

- Các ngươi đem bia đá này đến hoàng thất, để họ ra quyết định tiếp theo. Mạng sống của các ngươi còn tùy thuộc vào quyết định của hoàng thất, muốn sống, muốn chết phải đấu tranh dành lấy, không ai ban tặng cho các ngươi cả. Khi các ngươi chết không phải chỉ có mình các ngươi, mà còn gia đình, người dân ở đế quốc này nữa.

Ngay trong giờ phút này, Tinh Thế Nam có thể nói lên một bài phát biểu khiến mọi người có một phần ý trí sống lại, quả không hổ là một người đội kỳ sĩ hoàng gia.

Ở bên trong rừng U Linh, một thân hình nhỏ nhắn đi trước, một thân hình cao lớn tuần tú theo sau, nịnh bợ người đi trước một cách khó tin:

- Ngươi muốn ta làm gì cho ngươi cũng được, chỉ cần ngươi cho ta đi cùng ngươi vậy là được rồi a.

Hàn Nguyệt Xuyên không trả lời, Tổ Nha không từ bỏ, vẫn thao thao bất tuyệt nói:

- Hay ta thành nam nô của ngươi, ngươi thích chơi trò gì ta cũng chiều ngươi, không cần bao ăn chỉ cần bao ở là được.

- A, hay ngươi muốn ta thành nam nhân của ngươi? Suốt ngày bám theo ngươi.

...

Sau một lúc thật lâu, Tổ Nha kiệt sức, hần không còn lời gì để nói, bất kỳ một hình thức nào nói ra hần nhận lại được đều là lạnh mặt không một hồi âm, tiếng thờ dài cũng không có.

- Thiếu gia ta ơi, ngươi muốn ta làm gì mới cho ta theo ngươi?

Hàn Nguyệt Xuyên đột nhiên dừng lại, quay mặt lại nhìn hắn, khinh thường phát ngôn:

- Ta - không - cần!

Tổ Nha một mặt bất khuất, quả quyết nói:

- Ta cần!

Khẽ cau mày một chút, vừa định quay người bỏ đi, tiếp tục không quan tâm đến hắn thì nàng chợt phát hiện ra có một bóng người ở phía sau lưng, sát khí rõ là nồng đậm.

Bốp!

Trong một vài giây trước khi bị đánh vào đầu, Tổ Nha nhận ra phía sau chợt có hàn khí bất thường, lại còn có cảm giác vô cùng quen thuộc, quay đầu không dám, bỏ chạy càng không dám, thôi thì bị đánh luôn còn hơn.

Tổ Nha vừa ngã xuống, Hàn Nguyệt Xuyên liền nhận ra người ở phía sau đánh Tổ Nha là ai, nhưng hình tượng lần đầu gặp và hiện tại thật khác biệt một trời, tuy rằng mái tóc vẫn còn dài chạm đất, nhưng đã cột gọn nhẹ, không còn là một mái tóc rối bời như trước.

Ánh mắt lúc này và lúc đó hoàn toàn khác nhau, khi đó là một mảnh ngu ngốc, nhưng hiện tại là một ánh mắt vô tri vô giác khá giống với kẻ tự kỷ.

- Người... chết, chắc!

Sắc mặt và khí thế lại thể hiện ra một cách trái ngược nhau, mặt thì lạnh nhạt vô cảm tự kỷ, nhưng khắp cả người đều to ra sát khí màu đen hữu hiện trước mắt.

- Du Niên?

Đúng vậy, người này không phải là Du Niên thì còn là kẻ nào tự kỷ xuất hiện ở trong rừng U Linh này nữa chứ?

- Xin lỗi Xuyên, ta đưa hắn về gia tộc, tên nhóc này bỏ trốn, ta vốn đi tìm hắn, nếu hắn có làm gì sai với Xuyên Xuyên coi như nể mặt ta bỏ qua cho hắn.

Nể mặt người này mà bỏ qua cho Tổ Nha? Thật không biết nói lời nào, Du Niên ngoài cái mặt lạnh thì còn gì để nể đây?

Một vùng không gian xuất hiện một cái hố đen sâu, cao khoảng một trượng, Tổ Nha bị ném vào trong cái hố lơ lửng trong không gian đó như một bị rác ném vào trong thùng, ăn rất giống, không còn phiền phức nữa.

Du Niên định đi vào trong cái hố đen thì đột nhiên quay về hướng Hàn Nguyệt Xuyên hỏi:

- Nếu ta làm nam nhân của Xuyên Xuyên, thì Xuyên nhi có nhận không?

Không biết người này có thể thay đổi nhanh đến thế nào nữa, câu trước vẫn là Xuyên Xuyên, câu sau liền thành Xuyên nhi, chợt thấy ớn lạnh lạnh đầu:

- Xin lỗi, ta không cần.

Du Niên cười nhạt với nàng, đáp lại:

- Ân. Sẽ còn gặp lại.

Còn gặp? Hàn Nguyệt Xuyên mong đừng gặp lại hắn thì tốt hơn. Cứ mỗi lần gặp Du Niên, mặc dù Hàn Nguyệt Xuyên cảm giác được một sự ảm áp lạ thường... nhưng chỉ là cảm giác quen thuộc ảm áp, tựa như lần đầu nàng đến thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Thắc Mắc Đôi Bên

Là cảm giác như gia đình khi mới ban đầu ta gặp “Hàn Nguyệt Xuyên” sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, nàng liền loại bỏ nó ra khỏi đầu ngay sau đó. Không nghĩ quá nhiều về vấn đề này, gia đình, ngay hiện tại nàng đang có một gia đình nhỏ cần bảo vệ, những thứ khác như tình cảm không nên xuất hiện vào thời gian hỗn chiến như hiện tại.

Đi vào trong rừng U Linh, Hàn Nguyệt Xuyên lại tiếp tục ra lệnh, nhưng kế hoạch bị thay đổi:

- Đội thú triều thứ hai chuẩn bị, hiện tại Xích Thổ không còn là thú lĩnh của thú triều đợt này nữa, thay vào đó sẽ thêm Ngân Vĩ Huyền Hồ và Lam Diễm Hung Thú thêm vào đội thú triều, chỉ huy sẽ là ta, kể cả những đợt thú triều sau, chỉ huy cũng là ta! Đánh cho con người ở Ngao Thiên tan hoang, đòi lại công bằng cho ma thú! Chúng ta sẽ thay đổi chiến lược, các người hãy nghe cho rõ đây.

Hít một hơi thật sâu, thở ra nhẹ nhàng, nàng lạnh giọng đặt ra kế hoạch:

- Ngao Thiên hoàng thất hiện đã nhận được bia đá ký ước, hiện tại bọn họ sẽ nghĩ đến biện pháp liên minh với các quốc gia lân cận để liên minh huyết tẩy U Linh rừng, nhưng thời gian ngắn ngủi bọn họ không thể gửi thông điệp nhanh nhất đến đó, nên sẽ cố tình dùng ma pháp sư không gian hệ hoặc khởi động truyền tống trận, liên tục đến cầu liên minh.

- Chính vì thế mà ta cần năm nhóm thú triều gồm năm mươi ma thú, trong đó có một ma thú Thống Hoàng đi theo, ba ma thú Quân Chủ, đến ba quốc gia gần U Linh nhất trong vòng một khắc (15 phút), và đến ba quốc gia lân cận Ngao Thiên, hai quốc gia lân cận Ngao Thiên thì không cần phải đoàn ma thú đi, chỉ cần nhiều nhất ba ma thú là đủ rồi.

- Ba nhóm sẽ đến ba quốc gia lân cận gồm có nhóm thú triều thứ tư, năm và sáu trong tổng mười nhóm thú triều ta xếp từ trước. Các nhóm cần bảo vệ sứ giả của mình, ba sứ giả đó là Tước Hạ, Thanh Long và Mạc Mặc, ba người các đệ sẽ mang theo một nhóm thú triều đến các quốc gia lân cận U Linh thương lượng, thương lượng không được thì giết. Chỉ cần bắn pháo hiệu, thú triều ở quốc gia này phải lập tức giết người ở quốc gia có pháo hiệu bắn.

Trước khi đến đây, ma thú cấp Thống Hoàng chẳng có một con, ma thú cấp Quân Chủ chỉ có ba con, hạn hẹp nhân lực, dần dần Hàn Nguyệt Xuyên nghĩ ra nhiều cách chiêu mộ ma thú cấp bậc cao.

Những ma thú cấp bậc Quân Chủ được ngâm được thăng cấp đến Thống Hoàng, nàng ra lệnh cho chúng đi thể hiện uy, thông báo với các ma thú ở ẩn trong U Linh rừng chỉ cần phục tùng nàng liền có khả năng thăng lên một cấp.

Thế là có không biết bao nhiêu ma thú đi theo phục tùng Hàn Nguyệt Xuyên, ma thú ở ẩn trong U Linh rừng vừa nghe được tin có thể thăng cấp nhanh chóng lên một bậc liền chạy theo, kể cả dưới Thiên Không cũng có.

Vì muốn khiến cho U Linh rừng trở nên hùng hậu hơn, nàng đã thăng cấp cho hầu hết ma thú ở dưới Thiên Không, vậy nên hiện tại trong U Linh rừng ma thú dưới cấp Thiên Không khá ít, chỉ chưa đến trăm vạn.

Mà một trăm vạn trong đó chiếm phần lớn là ma thú từ cấp 8 trở lên. Được liệu trong Hắc Giới cũng không phải là vô hạn nên nàng đã lợi dụng ma thú đi thu thập được ở trong U Linh rừng.

Nhưng cũng không phải lấy hết toàn bộ được trong rừng U Linh, lấy một thứ thì trả lại một thứ, khi hái đi được liệu, Hàn Nguyệt Xuyên hướng dẫn cho ma thú cách trồng lại được liệu, như vậy có thể duy trì được số lượng được trong rừng không bị giảm đi, ngược lại còn sẽ tăng lên.

Dưới tướng của nàng hiện tại có hơn 1000 vạn ma thú dưới tay, không phải như mới ban đầu chỉ khoảng 10 vạn ma thú. Ma thú cấp Vương Quyền có hơn hai trăm con, loại bỏ Lam Hòa Kỳ Lân.

Ma thú Thống Hoàng một vạn, Quân Chủ cấp bậc hơn 10 vạn, Đại Địa cấp bậc hơn 200 vạn, Thiên Không cấp bậc hơn 500 vạn, còn lại là dưới cấp Thiên Không, chiếm chủ yếu là cấp 9, cấp 8 trở xuống vô cùng khan hiếm, tổng lại chưa đến 100 vạn.

Ma thú U Linh rừng bao nhiêu đây vẫn chưa phải là tất cả, còn một bộ phận không giao nhập vào quân đoàn, những kẻ này ở nơi thâm tối và sâu nhất của rừng U Linh, nơi quanh năm bao phủ bởi sương mù.

Những kẻ có mặt ở đây, trừ Lam Hòa Kỳ Lân trốn tránh ở phía sau lưng của Hàn Nguyệt Xuyên, những kẻ khác đều chẳng hay sợ bất kỳ thế lực thượng giới nào, bọn họ đều một lòng muốn ép Ngao Thiên quốc ký hiệp ước.

- Hạ Tiểu Ninh, Thất Vĩ Linh Hồ! Hai người sẽ đến hai quốc gia láng giềng của Ngao Thiên để quốc, cho các người mang theo ba ma thú mà các người thích và có khả năng đe dọa đến hai quốc gia đó.

Liếc nhìn qua năm đệ đệ của nàng, cười nhạt lên tiếng:

- Thanh Long, Tước Hạ và Mạc Mặc các đệ cần lưu ý một điều, phải mang theo một hiệp ước đến ba quốc gia lân cận và bắt ép họ ký vào, nói lời bình thường không được liền đe dọa, đe dọa không được liền huyết tẩy!

Ba tiểu hài tử vừa nghe xong lời này liền cảm thấy bản thân đúng là đang bị đe dọa chứ không phải đám người ở ba quốc gia kia...

- Hành động!

Vừa quát lên một tiếng hiệu, ba nhóm ma thú liền tự phân chia đi về ba hướng. Hai người Thất Vĩ Linh Hồ và Hạ Tiểu Ninh đều chia ra hành động, Hàn Nguyệt Xuyên ở đối diện toàn thể ma thú còn lại, lạnh giọng:

- Các người hiện tại sẽ có thay đổi, nhóm thú triều thứ hai ta đã dự định sẽ không thay đổi gì nhiều, chỉ thêm vài thành viên vào đó mà thôi. Nhóm thú triều thứ hai sẽ được thêm vào gồm 3000 ma thú Đại Địa, 400 ma thú Quân Chủ và 10 ma thú Thống Hoàng.

Vừa dứt lời, những ma thú bên dưới tự phân phó cho nhau bởi những ma thú cấp bậc cao hơn không tham gia vào trận chiến, ngay lập tức, một đại đội

ma thú đã được hình thành, chuẩn bị rời đi.

- Thời gian một ly trà sau chúng ta sẽ xuất phát đợt thú triều thứ hai này!

Bọn ma thú chờ đợi thời gian, Hàn Nguyệt Xuyên rảnh rỗi đi dạo một vòng. Lam Hỏa Kỳ Lân theo sau nàng, hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau, Lam Hỏa Kỳ Lân mở miệng bắt đầu cuộc trò chuyện:

- Ta từ trước luôn có ba thắc mắc, không biết có nên nói ra hay không?

Hàn Nguyệt Xuyên đi dạo thảnh thơi, tịnh dưỡng đáp:

- Ân, hỏi đi, nếu biết ta đều sẽ trả lời ngươi.

Lam Hỏa Kỳ Lân vừa định mở miệng hỏi ra những câu thắc mắc thì Hàn Nguyệt Xuyên lại nói thêm:

- Nhưng ngươi đưa ra ba thắc mắc, tương tự, ta sẽ đòi lại ba câu hỏi.

Gật nhẹ một cái, Lam Hỏa Kỳ Lân mới bắt đầu hỏi chuyện:

- Làm thế nào ngươi quen được Hạ Tiểu Ninh.

Không giấu giếm, Hàn Nguyệt Xuyên trả lời ngắn gọn:

- Đầu xong mới biết hóa ra là người quen.

Không quá tìm hiểu sâu, Lam Hỏa Kỳ Lân đơn giản sợ hỏi rõ ràng thì ba cái thắc mắc sẽ biến mất theo gió, tiếp tục hỏi thắc mắc thứ hai:

- Ngươi chỉ mới mười tuổi, tại sao lại có thể am hiểu chiến lược chiến tranh như thế? Đừng nói là con người ngay cả ma thú xưng “Thần” cũng chưa chắc có thể điều động, thu phục ma thú như ngươi hiện tại, ngươi quá mức không đúng tuổi rồi.

Cười khẽ, đáp:

- Đơn giản, chỉ cần xem ma thú các ngươi là một đống hỗn tạp con người chủng tộc các loại là được rồi. Cũng như con người, ma thú cũng có cảm giác, tư duy, bản tính và tính cách của riêng chúng, giống con người cả thôi. Thấy được kẻ mạnh, thấy được thứ có lợi, thấy có thể bám vào liền sẽ không từ thủ đoạn để lấy lòng và phục tùng chỉ đơn giản là lợi dụng lẫn nhau.

Không ngờ trong đầu của một đứa trẻ mười tuổi như Hàn Nguyệt Xuyên lại chỉ xem ma thú như những con người cùng đẳng cấp giống nàng để huấn luyện, nhưng... một đứa trẻ mười tuổi thì có thể đọc được tâm lý kẻ khác sao? Con người và ma thú chưa chắc gì đã giống nhau.

- Ta có phải là đứa trẻ mười tuổi hay không? Khó nói lắm, ngươi đã từng nghe qua một câu chưa? Người đầu bạc chưa chắc là người từng trải, người đầu xanh chắc gì đã giống kẻ non nớt.

Khi còn ở Ngạo Thiên đế quốc, Lam Hỏa Kỳ Lân không phải là chưa từng tiếp xúc qua Hàn Nguyệt Xuyên, ngược lại hẳn tiếp xúc với nàng còn khá nhiều là đằng khác. Một thiên tài chưa đến năm tuổi đã là đầu sư cấp 1, cùng lứa chưa chắc đã bằng được nàng.

Nhưng đột nhiên, nàng trở thành một phế vật không thể lên nổi cấp 2, bị người người trêu chọc, hẳn cũng chỉ là một kẻ trong số đó mà thôi. Nhưng đâu thể biết rõ, một tiểu oa nhi như nàng lại có nhiều kinh nghiệm như thế? Là từ đâu nàng có được?

- Thắc mắc thứ ba, tại sao ngươi biết được ta có thể sẽ gặp rắc rối khi dẫn ma thú tấn công con người?

Thờ ơ một hơi một nhọc, nàng thờ ơ đáp:

- Đơn giản là vì ta đọc sách nhiều nên biết. Huyền thú đã thế còn là huyền thú biến dị thì dĩ nhiên không thể xuất hiện ở một thời không bình hường được, ta thừa nhận, Thiên Ty không phải là một thời không bình thường, nhưng ta biết rõ, đây chỉ là một cái Trung cấp thời không, phía trên dĩ nhiên là có. Kẻ trên luôn thích kiểm chuyện, đi nhìn kẻ dưới. Kẻ dưới nháo một trận kinh động liền kẻ trên sẽ biết, truy tội, trách vấn, trừng phạt,... đâu có gì là không thể?

Lam Hỏa Kỳ Lân cau mày một cái, hỏi:

- Ngươi thật sự chỉ là đứa trẻ mười tuổi?

Hàn Nguyệt Xuyên dừng lại cước bộ, nghiêng đầu về phía Lam Hỏa Kỳ Lân, khẳng định:

- Ân, ta mới mười tuổi, ba thắc mắc đã trả lời xong, ngươi còn thừa ra một cái để làm gì?

- Ách.

Trong phút chốc, Lam Hỏa Kỳ Lân không biết nói thế nào, đành im lặng chờ đợi ba vấn đề từ nàng.

- Ba vấn đề của ta. Ngươi tại sao lại đến Thiên Ty? Ngươi sao lại giả dạng và giết chết Huyền Thiên Thần? Ở nơi đây bạo loạn, ngươi có nghĩ ngươi trùng hợp ở đây mà sẽ bị truy tố?

Chớp chớp ánh mắt nhìn Hàn Nguyệt Xuyên, Lam Hỏa Kỳ Lân nào có ngờ rằng nàng sẽ một lúc nói ra hết ba vấn đề mà không hề nghĩ ngợi điều gì?

Trả lời từ vấn đề một:

- Ta đến Thiên Ty bởi vì lúc ban đầu là chơi đùa, ta dù là huyền thú nhưng vẫn có sự tự do tự tại của bản thân, và ta muốn tìm một thế lực có thể che chở cho ta.

- Ta giả dạng làm Huyền Thiên Thần như lúc trước ta đã nói, ta giết hấn một phần vì hấn xúc phạm ma thú, một phần khác là vì muốn xâm nhập vào thế giới con người để do thám.

- Còn về việc ta ở đây cứ cho là trùng hợp đi, đúng vậy, ta sẽ bị truy tố. Những tổ chức ở Thượng giới sẽ truy lùng, dò hỏi, phán xét mà không cần xác minh, ta rồi chẳng biết sẽ đến nơi nào... Đây chính là số phận của hầu hết ma thú, huyền thú cũng chỉ là ma thú mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quản?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chiến Thắng Về Tay (1)

Lam Hỏa, có thể cho ta biết tên của ngươi, một cái tên, không phải như một tên gọi chung loại?

Đột nhiên nàng thốt ra một câu.

Lam Hỏa Kỳ Lân sững người một lúc rồi chợt cười như tự giễu bản thân hấn, trả lời:

- Thiên Lam.

Lấy một miếng ngọc ở trong Hắc Giới ra, trực tiếp đưa cho Thiên Lam, nói:

- Đây là lệnh bài của sư phụ ta đưa cho. Ngươi mang theo lệnh bài này, tìm kiếm người tên là Tư Âm, giao cho người đó, bảo là Hàn Nguyệt Xuyên xin nhờ sư phụ giúp đỡ một người bạn, đệ tử rất nhanh sẽ đi tìm người.

Mặc dù không hiểu lắm lời nói của Hàn Nguyệt Xuyên nhưng vừa thấy miếng ngọc đen, Thiên Lam đã hoảng hốt không kịp thốt lên lời nào, hấn lấp bấp nói:

- Ngươi... ngươi... có có... b...b...biết... cái này...

Tóch!

Búng vào mi tâm Thiên Lam, Hàn Nguyệt Xuyên dùng thủy ma pháp, rửa mặt cho hấn tỉnh táo, hấn lúc này mới hoàn hồn quát lên:

- Đây là hắc lệnh, là lệnh bài của tông chủ của một tông môn lớn ở Thượng giới, ngươi có biết không? Thấy lệnh bài, như thấy tông chủ... Tư Âm... Sư phụ ngươi là Tư Âm? Thiên Sát Đa La Tư Âm?

Nhún vai, Hàn Nguyệt Xuyên chẳng hiểu Thiên Lam nói cái gì, nàng biết rất ít về Tư Âm, về mặt bình phẩm đáp:

- Ta không biết, sư phụ ta là Tư Âm, người này chắc đã có thể là hậu đãi của ngươi được rồi nhỉ? Được rồi thì biến ngay đi cho ta, ngươi có biết ngươi ở nơi này mà khiến cho ta gặp nhiều phiền phức cùng với vương tay vương chân.

- Ách... được ta lập tức đến Thượng giới tìm sư phụ của ngươi. Nhưng ta nói trước, sau này nếu ngươi đến Thượng giới muốn đi tìm sư phụ của ngươi tốt nhất là nên hỏi tam đại Âm Quý tông môn, sẽ có người chỉ đường cho ngươi, nếu ngươi nói thẳng tên sư phụ của ngươi... hậu quả, ngươi tự chịu.

Thiên Sát Đa La Tư Âm, cái tên này tự hồ nghe có chút quen tai, một cái tên rất dễ nghe, nhưng tựa hồ đã nghe qua ở đâu đó... Định hỏi Thiên Lam... ai ngờ hấn đã chạy mất từ lúc nào, nàng lắc đầu, đành để thời gian trả lời cho nàng.

Thời gian một ly trà cũng gần trôi qua, nàng tự hỏi nhóm nàng gửi đến đã đạt được yêu cầu nàng đề ra hay chưa?

Quay về căn cứ, Hàn Nguyệt Xuyên không dưng dài trực tiếp hạ lệnh. Ma thú đang hô hào chưa kịp rồi đi thì Hàn Nguyệt Xuyên đã rồi đi trước, hiện tại nàng muốn xem diễn biến ở trong hoàng thất.

Hoàng cung.

Kim Loan điện.

- Các ma pháp sư của chúng ta đã đến các quốc gia lân cận xin nhận cứu trợ, cùng hợp tác huyết tẩy U Linh rừng, chắc chắn sẽ không có một ma thú nào còn sống.

Thái tử một mặt cười nói, một bên liếc ánh mắt khinh bỉ với các huynh đệ của mình.

- Ừm..

Hoàng đế yên vị trên ngai vàng, khó chịu tâm không rõ nguyên nhân, hẳn cứ có cảm giác không đơn giản như thế.

- Bầm!!!

Một thị vệ chạy từ bên ngoài vào, kéo ngân dài một chữ cho đến khi hần quỳ đến trước mặt của hoàng đế, bầm dứt khoát:

- Bầm hoàng thượng, tại biên giới, thú triều lại diễn ra, quy mô... lớn hơn trước rất nhiều, có cả Thống Hoàng ma thú..

Vừa nghe đến Thống Hoàng ma thú cũng có trong đội thú triều này, sắc mặt của những người hoàng thất đều chuyển từ hồng hào sang lửa đỏ, rồi chuyển sang trắng nhợt nhạt lại thành tím sẫm. Có lẽ cùng với bóng đèn hoa sắc không mấy khác nhau cho lắm.

- Tại sao các ngươi vẫn chưa ký?

Một âm thanh non nớt vang lên trong đại điện, mọi người lần theo âm thanh đó, hướng lên không trung giữ Kim Loan điện tìm kiếm, một bóng dáng đen nhỏ nhắn của một đứa trẻ khoảng mười tuổi.

Âm thanh chán ghét vang lên lần nữa:

- Ta là U Linh, thủ lĩnh của thú triều và cũng là chính ta yêu cầu các ngươi ký vào hiệp ước phân chia lãnh thổ, trả toàn bộ lãnh thổ của các ngươi cho U Linh rừng.

Hoàng đế tức giận trước lời nói của Hàn Nguyệt Xuyên, hần vỗ mạnh xuống long ý, phóng thích uy áp lên người của nàng. Nhếch môi một chút, Hàn Nguyệt Xuyên lập tức biến mất để lại một giọng nói lạnh lùng vang vọng trong không gian:

- Loài người ngu ngốc muốn đấu với U Linh ta, vậy thì... chờ huyết tẩy hết đi!

- Mau! Mau đi mời các thượng lão đến biên giới cứu trợ!

Hàn Nguyệt Xuyên vừa rời đi, hoàng đế ngay lập tức hạ lệnh xuống dưới. Chiến tranh ở biên giới vẫn tiếp diễn, Hàn Nguyệt Xuyên vẫn đứng từ xa điều khiển U Linh rừng.

Những thái thượng lão từ những gia tộc đứng đầu đế quốc và những gia tộc ẩn thế trong đế quốc đều xuất hiện nhanh chóng để đẩy lùi thú triều, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn tình thế người, thú hỗn chiến, phần thắng không thiên về bên nào, mặc dù những thượng lão đã xuất hiện, vì vậy việc rút quân là không cần thiết.

Đỉnh cao tức giận được giải phóng, ma thú ngay vào lúc ở khí thế ngất trời nhất, Hàn Nguyệt Xuyên liền phóng tín hiệu, yêu cầu rút lui, dù không cam lòng nhưng ma thú vẫn nghe theo chỉ dẫn của nàng, rút lui quay về.

Lần đánh này cũng tương tự như lần đầu, chủ yếu chỉ muốn để hao tổn binh lực của Ngạo Thiên đế quốc, chứ không nhất thiết phải huyết tẩy nơi này, chỉ tổn binh lực cả thôi.

- Tại sao?

Một binh lính đang nghỉ ngơi sau khi thú triều kết thúc đã thì thầm một câu. Đồng bạn của hần nghe được hỏi:

- Hừm? Ý của huynh là?

Vị lính này phân tích:

- Thú triều đang ở khí thế cao nhất, đáng lẽ phải chỉ huy chiến đấu tiếp mới đúng chứ? Chúng ta đều biết, kẻ đứng sau là chỉ huy ma thú U Linh là một kẻ hắc y nhân đứa trẻ tựa như kia, vì không phải là ma thú, không cho dù là ma thú cũng sẽ theo hướng tấn công khi đã đạt đến đỉnh cao chiến lực, nhưng thay vào đó, hần lại cho thú triều rút lui.

Đồng bạn hơi nghĩ một chút lại hỏi:

- Chẳng lẽ là vì quân tiếp viện thêm đến khiến chúng muốn lui binh, tránh tổn thất?

Tên lính lúc đầu tỏ vẻ không rõ:- Ta không thể nói trước được điều gì, vẫn còn ba đợt thú triều nữa, chúng ta nên giữ sức để chuẩn bị nghênh chiến bất cứ lúc nào.

- Nhanh lên, thú triều thứ ba diễn ra rồi!

- Cái...

- Con mẹ nó, còn chưa qua năm phút đã có thú triều mới.

Những người đang nghỉ ngơi trên doanh vừa nghe thấy lời báo liền không chịu được chửi lên một câu, có người tức giận cắn răng, nhưng tất cả đều một dạng kiên cường chạy ra, đối đầu với thú triều.

Ở sâu trong U Linh rừng.

Động ma thú, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn những viên ngọc tròn nhỏ như hạt sạn ở trên bàn, trên tai nàng lại không có lỗ đeo hoa tai, những viên hắc ngọc nhỏ này lại chỉ có đúng một viên ngọc, không có gì hơn, không có kim nhỏ xỏ lỗ, chỉ cần để lên bất kỳ chỗ nào trên tai đều sẽ dính vào chẳng?

Thử một lần, nàng để một viên hắc ngọc lên bình tai, vừa đặt lên, viên hắc ngọc liền cắm vào tai Hàn Nguyệt Xuyên, khiến nàng cảm giác đau buốt một trận nhỏ.

- Lão đại ta về rồi a.

Tư Lãnh là đứa trẻ quay về đầu tiên, đi vào sau liền là Tước Hạ, ba đứa trẻ còn lại Thanh Long, Mạc Mặc, Mạc Lâm đều quay về cùng lúc. Nói thẳng ra năm hài tử này quay về chỉ cách nhau có vài bước chân.

- Thế nào?

Mạc Lâm đưa lên ngón tay cái, tự hào vỗ ngực nói:

- Mỹ mãn.

Cười nhẹ, chột năm hài tử thấy nụ cười nhẹ này của nàng liền sờ da gà, vẫn nhớ mãi không quên lời của lão đại từng nói, chỉ cười khi có người gặp họa.

- Trận chiến này sắp kết thúc rồi. Các đệ chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đến nửa kia Thiên Ty, phân biệt gọi là Đông Thiên Ty, chúng ta sẽ đến đó học tập, muốn đến được Đông Thiên Ty thì phải đến Đông đại lục, tìm thuyền đi Vô Tận Hải.

- Ở đây có đá truyền âm, các đệ mỗi người một cái, đeo vào rồi chúng ta có thể nói chuyện với nhau dù không gặp mặt nhau hay ở xa nhau. Chỉ cần đeo nó vào vị trí mình thích ở trên tai là được rồi. Muốn nói chuyện ở xa, không gặp trực tiếp thì truyền ma lực vào đó là được.

- Lão đại, sao phải đến Đông đại lục, ở Tây đại lục cũng có thuyền đến Đông Thiên Ty a.

Tư Lãnh thấy không đúng thắc mắc hỏi.

Mạc Lâm cũng theo đó giải thích lý do:

- Bọn đệ từng ở Đông Thiên Ty bắt thuyền cùng với Nguyệt a đi đến Tây đại lục này sinh sống, chúng ta cũng đâu cần phải đến Đông đại lục xa xôi để đến Đông Thiên Ty?

Hàn Nguyệt Xuyên lắc đầu:

- Không, nếu như từ Đông Thiên Ty đến Tây đại lục thì ta nghĩ các đệ từ Phong Ấn đại lục mà đến, chúng ta đến Đông Thiên Ty không phải là Phong Ấn, nơi chúng ta đến là Hắc Ấn, vậy nên phải đến Đông đại lục.

Năm hài tử gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, nói chuyện xong liền mang hắc ngọc truyền âm vào tai của chúng, vị trí năm hài tử mang vào lại giống hệt với vị trí của Hàn Nguyệt Xuyên.

Trong lúc sáu người nói chuyện thì Thất Vi Linh Hồ và Hạ Tiểu Ninh đã quay về, chờ đợi cuộc chiến sẽ đi theo bước nào.

- Liệu có quá thuận lợi?

Hạ Tiểu Ninh đột nhiên thì thầm một câu vào tai của Hàn Nguyệt Xuyên, đáp lại ngay sau đó là một nụ cười quái dị sâu thẳm:

- Quá dễ dàng không phải tự nhiên mà có.

Nhìn ra cửa động, trời đã gần sáng, chạy ra ngoài ném một pháo hiệu, nhóm thú triều thứ ba rút lui quay về. Khi ma thú quay về đồng bộ, một số ma thú bị thương thì được các hệ thực vật ma thú trị liệu, còn ma thú chết được lôi về liền bị ăn.

Đứng trên cao nhìn xuống tình cảnh trước mắt, Hàn Nguyệt Xuyên vang vọng lời nói:

- Thú triều kết thúc tại đây. Ta sẽ đến thế giới con người một lần nữa, nếu lần này vẫn khiến quyết không ký vào hiệp ước thì chúng ta sẽ huyết tẩy cả Ngao Thiên mà không cần làm từng chút thú triều như thế này nữa.

Hỏi có đau lòng không khi thấy tình cảnh ma thú thương tích quay về? Câu trả lời của Hàn Nguyệt Xuyên là không.

Nàng không có cảm xúc mãnh liệt với ma thú hay với con người, ngay cả hai ma thú từng khề ước với nàng, hiện tại không còn nàng vẫn không để tâm, chúng tham gia quân đội thú triều này hay không nàng cũng mặc kệ.

Huống chi là những ma thú mới quen biết nhau chưa đến một tháng.

Nhưng tình thế trong lòng ma thú lại khác, chúng lại nghĩ nàng tâm địa không lạnh lẽo như thế, một mặt bên ngoài không cảm xúc nhưng bên trong lại tình nghĩa, âm áp lạ thường. Phải, đây chính là những gì ma thú nghĩ về Hàn Nguyệt Xuyên hiện tại.

Bây ra bên ngoài một ít cảm xúc khó tả trung thành của các ma thú, nhìn thấy những bộ mặt cảm động hướng trung thành này của bọn chúng, Hàn Nguyệt Xuyên bất giác cảm thấy thật buồn cười vô vị nhàm chán.

Nếu chỉ có một chút ít thế này đã khiến cho bọn ma thú trung thành với nàng thì không biết gặp phải kẻ khác đã trở thành tai họa thế nào đến thế giới nhân loại.

Đến Ngao Thiên hoàng thất, bên trong đang lộn xộn xào xáo. Bọn họ đã biết những ma pháp sư không gian hệ rời đi và quay về đã thất bại trong việc thuyết phục. Hoàng thất một mảnh lộn xộn kẻ đứng người ngồi không yên.

- Các đế quốc xung quanh U Linh rừng không chấp nhận liên minh, tại sao? Bởi vì ma thú chúng ta đã đi trước các người một bước. Hiện tại các người muốn cầu cứu hai quốc gia lân cận? Đáng tiếc, hai cái sử giả rất nhanh sẽ quay về với cái bản mặt thất bại. Tại sao? Bởi vì chúng ta đã đi trước các người.

Lại một lần nữa trong Kim Loan điện, một giọng nói non nớt vang lên. Giọng nói này xuất hiện lần nữa không một khinh thường kẻ này, hiện tại chỉ có cảm giác run sợ, ớn lạnh từ bên trong.

Giọng của hoàng đế tức giận run run quát:

- Người nghĩ chỉ với nhiều đó thì đế quốc ta đã chịu thua sao? Quân đoàn của chúng không cạn hẹp như người nghĩ đâu!

Xuất hiện chính giữa Kim Loan điện, hai ánh mắt cao ngạo chạm nhau, một đôi mắt hổ phách vàng kim đối diện với một đôi mắt đen sâu thẳm, không ai nhìn ai. Bên trong đôi mắt đen sâu thẳm ấy mang theo sự tức giận, nhưng đôi mắt hổ phách vàng kim lại mang theo sự khinh bỉ lạ thường.

- A ~ quân lính của các người? Không phải kẻ thì đang bệnh kẻ thì đã chết sao?

Lời nói vừa thốt ra, hoàng đế liền đập bàn, tay chỉ vào Hàn Nguyệt Xuyên, tức giận đỏ cả mặt:

- Người...

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân*? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chiến Thắng Về Tay (2)

Nhún nhún vai, một mặt Hàn Nguyệt Xuyên nhìn đi nơi khác, giọng khinh bỉ lên tiếng lần nữa nhắc nhở:

- Các người nên ký vào trước khi nơi này bị huyết tẩy.

Thất hoàng tử tức giận rầm lên một tiếng:

- Người thật to gan, người không sợ thượng giới giáng trừng phạt?

Hàn Nguyệt Xuyên hừ lạnh:

- Thượng giới? Đừng làm ta khinh thường các người hơn nữa, quy định của thượng giới, không được nhúng tay vào chuyện của người ở các hạ giới nếu trong đó không có một tay của người thượng giới làm nên.

Lại nói tiếp:

- Ta là người của hạ giới, các ngươi cũng là người của hạ giới, chúng ta đánh nhau kinh động đến thượng giới họ sẽ xem vào mắt a? Giả sử có kẻ của thượng giới đến, hẳn cũng sẽ không thể làm gì, vì nếu nhúng tay vào thì sẽ bị phạt nặng ở thượng giới. Vậy nên, đừng lời thượng giới ra nói chuyện với ta.

Những kẻ có mặt ở tại nơi này đều câm nín, bọn họ không dám nói bất cứ một lời nào về thượng giới nữa. Nhị hoàng tử lại hướng sang một câu hỏi khác:

- Chúng ta đều là con người, tại sao lại phải đứng về phía ma thú đánh giết con người?

Lộ ra khỏi chiếc mặt nạ đen là một đôi mắt màu hổ phách vàng kim khẽ nheo lại tỏ vẻ khinh thường những con người trước mặt:

- Ta đang báo thù cho sư muội đồng môn, Hàn Nguyệt Xuyên. Nên, có giết tất cả các ngươi ta vẫn không có cảm giác tội lỗi gì cả. Huống chi, ta vốn không phải thuộc nhân loại các ngươi một loại kẻ. Ta là U Linh, là Tử Thân, là... Quý.

Trong vô thức, Hàn Nguyệt Xuyên nói ra những lời khó hiểu, ngay cả chính nàng cũng không biết bản thân đang nói điều gì, dứt lời liền nhanh chóng biến mất.

Ở trong U Linh rừng, Hàn Nguyệt Xuyên chậm rãi bước đi, cởi bỏ chiếc mặt nạ, nàng biết rõ, bản thân đang ở trong U Linh rừng thì sẽ không ai phát hiện ra thân phận thật của nàng.

Sột soạt!

Một tiếng động nhỏ, Hàn Nguyệt Xuyên cảnh giác nhìn về phía phát ra tiếng động, trong tay từ một thanh chủy thủ.

- Ta nghe nói Xuyên nhi sẽ đến Đông Thiên Ty để học ở học viện Thiên Sát La.

Du Niên đột nhiên xuất hiện trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên, có phần bất ngờ nhưng Hàn Nguyệt Xuyên cũng dần quen với sự xuất hiện bất ngờ này của Du Niên. Điều khiến nàng bất ngờ hơn hết lại không phải là sự xuất hiện của Du Niên mà chính là lời nói của cậu ta.

- Sao ngươi biết?

Đặt ngón tay lên môi Hàn Nguyệt Xuyên, Du Niên nhẹ giọng cười nói:

- Gọi là Niên ca.

Thật không hiểu nổi người này, nhìn vẻ ngoài của Du Niên, anh ta lớn hơn Hàn Nguyệt Xuyên khoảng mười tuổi, xứng đáng là ca ca của nàng, cười nhạt, đáp ứng theo lời của Du Niên, Hàn Nguyệt Xuyên gọi cậu một tiếng Niên ca:

- Sao Niên ca lại biết?

Du Niên trả lời:

- Thân phận của ca, Xuyên nhi không biết được đâu.

Hàn Nguyệt Xuyên đứng như trời trồng một lúc thật lâu, không biết Du Niên này là người thế nào nữa. Nếu biết trước cái con người khó đoán này, Hàn Nguyệt Xuyên đã không thèm đáp ứng hẳn.

Lại nói:

- Được rồi, không đùa với Xuyên nhi nữa, ca là một gã du hành độc lãnh nên ca biết rõ bằng cách đi thăm dò, điều tra và nhận nhiệm vụ.

Hàn Nguyệt Xuyên ninh mi hỏi:

- Nhận nhiệm vụ?

Du Niên gật đầu nói:

- Ân, ca có thể nhận nhiệm vụ mà bản thân ca thích, không ai có thể ép buộc ca. Khi thấy trên người của Xuyên nhi có mùi của Chiến Lang Hạ Tiểu Ninh nên ca liền nghĩ về Tư Âm, đến tìm cậu ấy mới biết được Xuyên nhi là đệ tử của Tư Âm, và chuyện phía sau Xuyên nhi có thể đoán ra rồi đây.

Không cần nói nữa thì Hàn Nguyệt Xuyên cũng biết rõ sư phụ Tư Âm của nàng đã nói hết cho Du Niên biết rõ mọi thứ, nếu không thì sao cậu ta biết được nàng sẽ đến học viện nào ở Đông Thiên Ty.

- Niên ca và Tư Âm sư phụ quen biết?

Gật nhẹ, Du Niên nói:

- Quen biết.

Hàn Nguyệt Xuyên nghe vậy liền không hỏi thêm gì nữa, nếu muốn thì chắc chắn Du Niên sẽ kể cho nàng nghe, nhưng vừa rồi trên mặt của Du Niên thoáng hiện ra sự âm trầm, khó chịu.

- Xuyên nhi có muốn luyện hóa đôi mắt đó không?

Hai người đang đi dạo trong rừng thì Du Niên đột nhiên hỏi lên một câu, Hàn Nguyệt Xuyên nhìn Du Niên đang trầm mặt nhìn xuống đất, không rõ anh đang suy nghĩ gì.

- Nửa muốn, nửa lại không.

Ánh mắt Du Niên nhìn nàng, Hàn Nguyệt Xuyên bất chợt bất gặp ánh mắt như muốn hỏi nàng rằng “tại sao?” đó của cậu, nàng âm trầm trả lời:

- Nếu luyện hóa nó rồi sẽ sao? Không luyện hóa nó rồi sẽ sao? Ta thật sự chỉ muốn được như lúc trước là một kẻ có đôi mắt lục.

- Luyện hóa nó Xuyên nhi từng chút một có những khả năng mới, như thấy tên, sở trường, tuổi,.. tất cả của kẻ khác, chỉ cần nhìn thấy mặt của kẻ đó. Thấy được nội tâm của kẻ đó, hay đúng hơn là nghe được, đôi mắt giúp Xuyên nhi nghe được nội tâm của kẻ khác. Hay nhìn thấy được tương lai ngắn của bản thân. Không luyện hóa... Xuyên nhi, chỉ sống thêm được bảy năm.

Nghe Du Niên giải thích xong, Hàn Nguyệt Xuyên dừng lại bước chân, đồng tử co rút nhanh chóng, lộ ra vẻ kinh ngạc. Trong đầu nàng hiện lên vô số câu hỏi lặp lại.

Tại sao lại chỉ sống được bảy năm nữa? Không luyện hóa thì hại đến thế sao? Tại sao ta lại bị trao đổi cái thứ này? Tại sao? Tại sao?

- Làm cách nào... để luyện hóa đôi mắt này?

Hàn Nguyệt Xuyên ấp úng nói ra một câu.

Du Niên tiếp bước đi về phía trước, nói cho nàng biết cách luyện hóa:

- Nhìn nhiều vào một thứ, một người hay một vật sống gì đó, cưỡng ép bản thân phải biết và muốn hiểu rõ về nó vậy là được rồi. Còn nếu Xuyên nhi muốn chuyển hóa từ Kim Luân Tinh Nhân sang Huyết Âm Quỷ Âm Nhân thì phải... động tình hai lần, hoặc... diệt sát gia tộc, phải chính là gia tộc đã sinh mình ra mới được.

Nói đến đây, Hàn Nguyệt Xuyên còn chưa kịp hỏi chuyện thì Du Niên đã nhìn trời rồi lập tức nói:

- Gặp lại sau, Xuyên nhi.

-...

Nàng còn chưa kịp phản ứng thì con người kia đã biến mất đi đâu, sự hiện diện của anh ta như chưa từng tồn tại ở đây.

Nhìn lại trời, Hàn Nguyệt Xuyên kinh ngạc, không ngờ đã đến giữa trưa, liền chạy về hang động căn cứ ma thú, phát động thú triều thứ tư.

Lần này nàng lại ra lệnh rất kỳ lạ, ma thú đánh con người đến một canh giờ thì quay về, người giữ không được biên cương thì tiến thẳng vào đế quốc mà đánh, nhưng chỉ được đánh ở các phủ thuộc những đại gia tộc, còn nhà cửa bình thường thì cứ cho qua.

Lần này nàng cho cả năm hài tử đi theo, mỗi người một thú Vương, Thất Vĩ Linh Hồ cũng tham gia vào đội hình thú triều này.

Ở vùng biên giới, những người giải nhập vào đội ngũ đại đa số là những dong binh đoàn tự tung tự tác, quân lính của đế quốc dùng cho chiến tranh thì không có lấy một người, bởi tất cả đều bị trúng độc mà bệnh hết cả rồi.

Tập trung vào một thứ...

Trong đôi mắt của Hàn Nguyệt Xuyên, khung cảnh dần mờ ảo, những dòng chữ trên đầu của từng người hiện ra trước mắt nàng, từng cái tên được lộ rõ ra bên ngoài, những kẻ bị chết thì cái tên hiện ra rồi nhanh chóng biến mất, những kẻ còn sống thì tên được hiện hữu một cách rõ ràng trên đầu của họ.

Duy trì chưa đến một phút thì đôi mắt của Hàn Nguyệt Xuyên trở lại bình thường, một cảm giác đau nhức từ hốc mắt truyền ra, lan đến tận huyết thái dương. Hạ Tiểu Ninh ở phía sau nhóm thú triều không hiểu tại sao lại phát giác điểm nhỏ khó chịu này của Hàn Nguyệt Xuyên, hần liền chạy đến bên cạnh nàng, hỏi:

- Người luyện hóa Kim Luân Tinh Nhân?

Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu.

Hạ Tiểu Ninh tức giận, quát khế vào tai nàng:

- Người bị điên sao? Luyện hóa Kim Luân Tinh Nhân rất dễ dàng nhưng cái giá phải đổi lại là sức khỏe của người đấy người biết không?

Hàn Nguyệt Xuyên giật mình, lắc đầu:

- Ta không biết, cái ta biết là nếu không luyện hóa Kim Luân Tinh Nhãn thì sẽ chỉ sống được bảy năm. Ta còn rất nhiều chuyện phải, nên ta không thể chết.

Cau mày, Hạ Tiểu Ninh hỏi:

- Là ai nói cho người biết?

Nàng đáp:

- Du Niên.

Hạ Tiểu Ninh lộ rõ vẻ kinh ngạc thì thầm:

- Thì ra là hắn.

Hạ Tiểu Ninh nói tiếp:

- Đúng quả thật người sẽ chết sau bảy năm nếu không luyện hóa Kim Luân Tinh Nhãn, nhưng người không được phép chuyển hóa Kim Luân Tinh Nhãn thành Huyết Âm Quỷ Ấn Nhãn, nếu không người sẽ chính thức trao đổi cái chết với cơ thể bệnh tật.

Dù nghe những lời cảnh báo nguy hiểm từ Hạ Tiểu Ninh, Hàn Nguyệt Xuyên vẫn một mặt trầm ổn hỏi:

- Bệnh tật thể nào?

Khi hỏi câu hỏi này, Hàn Nguyệt Xuyên thấy rõ trong mắt của Hạ Tiểu Ninh lộ vẻ khó chịu, bực tức trả lời:

- Người khiến người động tình lần thứ hai cứ mười năm phải luyện thuốc cho người một lần, nếu không người sẽ bị rơi vào giấc ngủ dài. Ít nhất thì một năm, nhiều nhất là không bao giờ có thể tỉnh lại. Hoặc chính người tạo ra một loại thuốc, loại thuốc đó không độc cũng không hại và độc nhất chỉ mình người biết.

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên có một giọng ma mị vang lên:

- Thủ lĩnh a, chúng ta đã vượt biên nên tiến đến nơi nào đây?

Giọng nói mị hoặc thể này, trong ma thú chỉ duy nhất một người có được đó không phải là Thất Vĩ Linh Hồ thì là ai?

Hạ Tiểu Ninh thì thầm vào tai Hàn Nguyệt Xuyên, nhắc nhở một câu:

- Nhớ những gì ta nói.

Rồi lui về phía sau, Hàn Nguyệt Xuyên đối diện với Thất Vĩ Linh Hồ, đeo vào một cái mặt nạ đen, trầm giọng nói:

- Chúng ta lên hàng đầu, tiến đến hoàng cung.

Ma thú đang trở nàng nghe được lời nói của nàng lập tức lên hàng đầu, tiên phong những ma thú phía sau chạy thẳng đến hoàng cung, một số nhóm ma thú khác tách nhau ra thành bốn hướng đến các nơi ở Ngạo Thiên quốc.

Rầm!

Nhóm ma thú dẫn đến hoàng cung vừa đến nơi đã đập phá, giết chóc không kiêng nể một ai, Hàn Nguyệt Xuyên rời khỏi lưng của con ma thú Tật Phong Lang kia, nhìn hỗn chiến trước mặt chỉ cười lạnh.

Đám thị vệ, binh lính ở trong cung điện đánh loạn đánh xạ mà chẳng khiến ma thú thương tổn dù chỉ một chút, còn ma thú chỉ một trào đã giết hơn mười tên lính. Tại sao họ lại bị như thế? Đơn giản vì trong mắt của đám người này chỉ toàn ảo cảnh do huyền huyền thú tạo ra.

- Dừng tay!

Một giọng khàn khàn vang vọng khắp không gian nơi đây, ma thú đang đánh nhau dừng lại một chút, ánh mắt lại khẽ liếc về phía Hàn Nguyệt Xuyên, chờ đợi lệnh từ nàng, ngay lập tức Hàn Nguyệt Xuyên làm ra một động tác dừng lại, ma thú nhận được chỉ thị nhanh chóng lui về phía sau nàng.

- Chúng ta sẽ chấp nhận ký vào hiệp ước giữa U Linh và Ngạo Thiên, nhưng chúng ta có điều kiện trong đó, hy vọng U Linh công tử chấp nhận.

Một lão giả xuất hiện trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên, lão khom người chấp tay kính nàng.

Hàn Nguyệt Xuyên không nhanh không chậm đáp:

- Thử nói.

Lão già nhìn nàng có phần khiêm nhường nhưng cũng có phần trường bối:

- Chúng ta muốn để cho người ở Ngạo Thiên vẫn hoạt động bình thường ở U Linh.

Ma thú vừa nghe xong lời này lập tức há miệng máu muốn nói lên lời gì đó, ở đây hầu hết ma thú đều từ cấp Vương Quyền trở lên, nói chuyện bằng ngôn ngữ con người cũng dễ dàng vô cùng. Nhưng lại bị Hàn Nguyệt Xuyên chặn lại, nàng hướng lão nhân âm trầm đáp lời:

- Được, hoạt động của người ở Ngạo Thiên quốc vẫn như trước không thay đổi, nhưng nếu các vị vào U Linh mà bị bày đàn ma thú diệt đoàn cũng đừng trách chúng ta, vì đó chẳng khác nào xâm phạm lãnh thổ.

Lão già cung kính gật đầu, đưa phiến đá đến trước mặt Hàn Nguyệt Xuyên, nói:

- Đây chính là hiệp ước.

Đưa phiến đá hiệp ước bị thu nhỏ vừa cầm tay vẫy cho Thất Vĩ Linh Hồ, cầm nó trong tay nàng ta cười mỉa hoặc một cái, phiến đá biến mất tỏ ra những luồng sáng trắng di động trong không gian, những dòng chữ trong hiệp ước trả lại toàn vẹn lãnh thổ thuộc về U Linh rừng hiện lên trên không trung.

Tất cả những người trong hoàng cung đều nhìn thấy, không chỉ có những tùy tùng, binh lính thị vệ mà người hoàng thất còn thấy rõ mồn một từng chữ lơ lửng giữa không trung. Thất Vĩ Linh Hồ một dạng con người, vang lên chất giọng quyến rũ đầy yêu mị:

- Vậy là hiệp ước đã được thành lập, thiên địa chứng giám, kẻ vi phạm chết cũng không dung.

Nói xong những lời này trước mặt tất cả mọi người, nhóm Hàn Nguyệt Xuyên biến mất một cách quái dị, khi các nàng rời đi được vài phút trên bầu trời phát ra một tính hiện, ma thú thấy được tự khắc quay về chốn U Linh rừng.

Người ở Ngạo Thiên nhìn lên trời, một màu khí đen tựa như đêm rui, nhưng với ma thú chốn U Linh rừng lại là điềm may, pháo hiệu đó có nghĩa rằng: U Linh thắng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biến Mất Các Người Quên?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Biến Mất

Àm!

Trong Kim Loan điện, hoàng thượng tức giận đập bàn, ông quát mắt nhìn về phía thái tử điện hạ, lạnh giọng hỏi:

- Ta hỏi con, cái Hàn Nguyệt Xuyên đó đã đi đâu? Tại sao nàng ta lại có một đồng môn sư huynh như thế đến làm loạn ở Ngạo Thiên để quốc ta? Khiến cho chúng ta không còn chút thể diện nào với các nước láng giềng, vị trí của chúng ta cũng muốn bị lung lay!

Thái tử thần sắc trắng bệch, sống lưng lạnh ngắt, đầu hấn một thành mồ hôi lạnh, run giọng trả lời:

- Sau khi trừng phạt nàng xong... nhi thần đã sai người ném nàng ta vào U Linh rừng... hiện tại, tung tích không rõ... tựa như, tựa như đã biến mất hoàn toàn, không một ai biết được tung tích của nàng ta.

Àm!

Lại thêm một tiếng đập bàn, cái bàn bị hai lần đập của hoàng thượng cũng tự nhiên mà gãy làm hai nửa. Gân xanh trên mặt của hoàng thượng giật giật mấy cái biểu hiện tức giận, cục tức này, hấn làm sao nuốt trôi?

Lần đầu tiên có kẻ khinh thường hấn, coi thường hấn, uy hiếp hấn còn ép buộc thành công hấn. Là vua một nước lại bị người khác không xem ra gì, hỏi thử ai không tức?

Sao khi Ngạo Thiên ký hiệp ước, Hàn Nguyệt Xuyên sai Thất Vĩ Linh Hồ cùng một số ma thú khác đến ba quốc gia lân cận, bắt ép ký kết phân chia lãnh thổ. Vì Ngạo Thiên quốc đã bị nghiêng ép tất thấy, ba quốc gia kia cũng một mặt sợ run người, không dám làm càn, ký kết hiệp ước.

Khi Thất Vĩ Linh Hồ về mặt vui tươi quay về thì phát hiện ra Hàn Nguyệt Xuyên và năm hài tử kia đã biến mất không chút tâm hơi, cả Hạ Tiểu Ninh cũng một dạng biến mất theo nàng.

Những ma thú lúc trước bị bắt trong thú giám được giải trừ cấm chế theo đúng lời hứa, bọn chúng hiện tại tự tung tự tác trong U Linh, các ma thú quay về cuộc sống thường ngày, chúng có được nhiều nguồn nước và thức ăn hơn từ trận chiến mở rộng lãnh thổ.

Có thể có người xem như đây là chiến tranh phi nghĩa, nhưng với ma thú nó lại là một bước ngoặt quan trọng, chúng không còn bị giết chết nhiều như trước kia nữa, con người dần sợ hãi ma thú hơn.

U Linh rừng có tầm quan trọng hơn, ma thú các loại trong U Linh đột nhiên trở nên đoàn kết hơn bao giờ hết, nên những người muốn động vào ma thú ở U Linh liền suy xét lại, đi đường vòng tìm đến một khu rừng khác mà săn bắt.

Nhóm của Hàn Nguyệt Xuyên chia tay với Hạ Tiểu Ninh mỗi người định ra một đường đi riêng, Hạ Tiểu Ninh phải tiếp tục đi làm nhiệm vụ do Tư Âm giao, còn Hàn Nguyệt Xuyên thì phải đến Đông Thiên Ty nhập học.

- Lão đại..

Tư Lãnh ai oán than lên một tiếng dài.

Hàn Nguyệt Xuyên nhìn về mặt thôn khổ, ai oán, cười một cách miễn cưỡng của Tư Lãnh, vẫn một mặt trầm giọng hỏi:

- Sao?

Tư Lãnh thật không biết lão đại là đang giả ngốc hay ngốc thật đây?

- Có vô vàn cách để đến Đông đại lục, hà có gì lão đại phải chọn cách này?

Tưóc Hạ theo sau tán thành:

- Đệ đồng ý cách nói của Tư Lãnh ca.

Thanh Long gật gật, Mặc Mặc một vẻ thờ ơ, Mặc Lâm hướng đôi mắt ngập nước nhìn nàng. Hàn Nguyệt Xuyên cũng nhận ra thắc mắc của chúng liền cười nhẹ đáp:

- Không phải rất thuận tiện sao? Đỡ tốn lộ phí đi lại, hơn nữa còn được người khác đến ân cần chăm sóc.

Ân cần chăm sóc?

Sao nghe có vẻ là lạ nhỉ?

Bất chợt năm hài tử nhìn thấy ánh mắt nàng hắt ra bên ngoài, tất cả đồng loạt đến gần cánh cửa, hé mắt nhìn ra bên ngoài bằng một cái khe hở hết sức nhỏ, chúng phải áp sát mắt vào khe hở đó, phát hiện ra bên ngoài bọn thổ phi và một nhóm người đang hỗn chiến với nhau.

Mặc Lâm thu lại tầm mắt rất nhanh, vì hai điều, một là cậu phải nhón chân để xem diễn biến bên ngoài, hai là... xem quá khó khăn.

- Lão đại, sao lão đại lại biết?

Mặc Lâm thắc mắc hỏi, những đứa trẻ đồng dạng quay lại nhìn nàng, ánh mắt cũng muốn hỏi câu tương tự.

- Nghe thấy.

Nàng khẽ nhếch môi nói. Đây chỉ là một việc quá mức bình thường đối với Hàn Nguyệt Xuyên, nhưng không ngờ lại nhận được những ánh mắt khủng bố từ những hài tử khi nghe được đáp án. Nàng hắng giọng giải thích:

- Thực lực tiến bộ thì thính lực cũng tự nhiên tăng lên.

Thực lực?

Nói đến thực lực thì bọn chúng mới nhớ tới từ khi đi ra khỏi hang động kỳ lạ kia thì lão đại liền có thực lực thâm sâu hơn trước kia, khiến bọn chúng không thể đoán được thực lực hiện tại của nàng, chỉ biết rõ là nàng lợi hại hơn trước một chút.

Tư Lãnh ngây thơ hỏi lên một tiếng:

- Vậy... thực lực hiện tại của lão đại là?

Hàn Nguyệt Xuyên một đôi mắt hồ phách vàng kim nheo lại nhìn ra bên ngoài, ung dung đáp lời:

- Thiên Không sơ kỳ đến ngưỡng đỉnh cao khoảng ba ngày nữa ta sẽ đột phá Thiên Không trung kỳ.

Vừa nghe xong tất cả đều hít một ngụm khí lạnh làm vật trấn an bản thân. Mặc Lâm cười trừ, khoe môi giật giật mấy cái lại nói:

- Lão đại tăng lên lúc nào? Chúng ta... đều không phát giác ra...

Ánh mắt Hàn Nguyệt Xuyên nheo lại sắc bén vung tay bắt lấy cổ áo của Mạc Mặc và Thanh Long kéo vào trong xe, có hơi dùng lực đã ném hai hài tử đựng phải thùng xe.

Oang!

Oang!

Hai tiếng “oang” xuất hiện lại bọn cướp nhớ tới con tin trong xe lập tức chạy đến, muốn bắt lấy một hài tử trong sáu tên hài tử mà bọn chúng bắt được không lâu kia.

Vừa rồi nếu Hàn Nguyệt Xuyên không kéo hai hài tử về sau thì đã bị một thanh kiếm đâm xuyên qua khe hở mà làm cho tổn thương mất rồi, may mắn vẫn là năng phản ứng nhanh.

Ánh mắt vẫn luôn nhìn ra bên ngoài, phát giác nhìn thấy một tên thổ phi chạy đến với ánh mắt hung tàn, Hàn Nguyệt Xuyên cười nhe nhằng, tay nắm thanh kiếm đâm vào vai mình.

Năm hài tử nhìn thấy màng này vừa hít một ngụm khí lạnh rồi lại cười trù, thầm than: Lão đại lên sân diễn rồi a.

Phối hợp với năng rất ăn ý, năm hài tử lui về sau, ôm nhau, làm ra vẻ mặt hoảng sợ. Phải là “làm ra” chứ không hề hoảng sợ.

Tên thổ phi đập cửa đi vào thấy rõ Hàn Nguyệt Xuyên đang bị trọng thương ở vai, lại gần hấn nhất liền thuận tay bắt nàng đi ra bên ngoài đe dọa với đám người kia.

- Dùng tay, chúng ta đang giữ con tin, nếu các người không muốn nó chết thì dùng tay, bỏ hết vũ khí xuống, ngoan ngoãn chịu trói.

Hai bên đang hỗn chiến vừa nghe tiếng quát của tên thổ phi liền dừng tay, đưa ánh mắt về phía hấn, đám người cùng nhóm cười ha hả sáng khoái:

- Lôi Kinh người làm tốt lắm, rất tốt a. Các người đến không phải là muốn cứu người sao? Giờ người đang ở trong tay chúng ta, sống chết do bọn ta định, các người còn không ngoan ngoãn nghe theo?

Nhóm người này là đến cứu sáu người các nàng? Hàn Nguyệt Xuyên có phần bất ngờ, vì chuyện sáu người bị bắt này vốn chẳng ai biết cả, rõ ràng khi đó chẳng có ai xung quanh sao lại có người biết được nhỉ?

Không nghĩ nhiều về chuyện này, nàng vẫn diễn đúng vai của bản thân, cánh tay ôm vai bị thương, vẻ mặt bi oán:

- Đừng nghe hấn, đừng quan tâm đến ta, ta vốn bị trúng độc sống không quá được ba tháng nữa, các người không cần lo cho ta, giết bọn hấn đi.

Mặt ngoài thì nói như thế nhưng trong lòng lại thầm chửi rủa: Chết tiệt, tên khốn này không có chìa khóa, phá sản rồi! Giết!

Cách đây hai ngày, nhóm Hàn Nguyệt Xuyên rời khỏi U Linh, chạy liên tục hai ngày đường, khiến cho linh lực giảm sút đáng kể, đối với Hàn Nguyệt Xuyên thì chẳng là vấn đề gì cả, nhưng những hài tử này chỉ mới cấp 7 là cao nhất thì sao có thể chịu nổi, huống chi chúng không khùng bố về thể lực như nàng.

Nên đi nửa đường liền gặp thổ phi cướp bóc, thấy những hài tử đi trong rừng lập tức dờ thói quen lưu manh, cướp của không có liên bất người bán nô lệ. Trong lúc giữ hai bên nói chuyện thì Hàn Nguyệt Xuyên mới biết được nàng sẽ bị đem bán ở phòng đấu giá tại Đông đại lục.

Bất ngờ là cùng đường nên Hàn Nguyệt Xuyên cùng với mấy hài tử thống nhất bị bắt buôn nô lệ.

Đôi tay bị trói lại, Hàn Nguyệt Xuyên có thể đơn giản phá ổ khóa, nhưng đáng buồn thay, chỉ một mình nàng biết cách phá khóa trong sáu người. Cái này chắc đều là nhờ ơn Tư Âm đã tận tình dạy dỗ đi.

Đám người kia đầu hàng, Hàn Nguyệt Xuyên cảm thấy thật ngu ngốc, bọn họ vừa mới đưa tay bỏ vũ khí xuống thì nàng đã ngã quỵ xuống đất, khóe môi chảy xuống một dòng máu huyết.

Vừa thấy cảnh tượng này tất cả đều kinh hoàng, riêng đám người kia thì lấy lại bình tĩnh một cách nhanh chóng, một người trong số đó phóng nhanh về phía tên thổ phi, chặt đầu hấn xuống lại đến quan tâm Hàn Nguyệt Xuyên, bế nàng lên.

Lợi dụng lúc nàng đang ở trong vòng tay của hấn, nàng khẽ thì thầm vào tai của hấn:

- Đưa ta đến gần tên gầy gò bên cạnh thủ lĩnh của đám người thổ phi kia.

Tên kia nghe thấy những lời này từ Hàn Nguyệt Xuyên liền rung mình, tại sao hấn cảm thấy lạnh ở cổ nhỉ? Lúc này, cậu ta cảm nhận được một con dao sắc bén đang đe dọa cổ của cậu ta, ngoan ngoãn nghe theo, đưa Hàn Nguyệt Xuyên đến bên cạnh tên gầy gò.

Thấy hấn chấp nhận, nàng cũng hạ con dao xuống, ai ngờ được rằng, hấn thoát khỏi uy hiếp của nàng liền ném nàng vào tên gầy gò kia. Giọng hấn lạnh nhạt:

- Trả lại người cho các người.

Nhìn tình huống này, Hàn Nguyệt Xuyên không vui không giận, xô vào người tên kia, khiến hắn ngã xuống, nàng cũng không phải một dạng hiền lành gì...

Không ai biết chuyện gì đã diễn ra, tên gầy gò với vẻ mặt vô sỉ kia đột nhiên rên lên vài tiếng nhỏ rồi nằm chết trên một vũng máu tươi.

Hàn Nguyệt Xuyên như xác chết sống lại, một tay cầm chùm chìa khóa, một tay còn lại cầm một thanh đoản kiếm, sắc mặt lạnh nhạt rời đi khỏi ánh mắt của đám người kia. Nàng rất không ngờ rằng mình sẽ phải dùng diễn nhanh như thế, chỉ tại tên khốn kia không giữ chùm chìa khóa.

- Đáp lễ.

Ánh mắt Hàn Nguyệt Xuyên nhìn nhóm người muốn giải cứu nàng một cách thờ thần, vô cảm coi bọn họ như có như không, cánh tay cầm đoản kiếm ném về phía bên cạnh, tên thủ lĩnh kêu gào khóc thiết.

Thanh đoản kiếm chỉ đâm vào cánh vai hắn, nhưng trong không khí, xung quanh đám thổ phi được bao trùm bởi độc khí. Không thể di chuyển, lại không thể thở hay mở miệng. Vừa rồi thanh đoản kiếm đâm vào hắn đã giải độc khí trong cơ thể hắn, nhất thời khiến hắn đau đớn như chết đi sống lại.

Đi vào trong thùng xe, mở khóa cho các đệ đệ, rồi kéo bọn chúng đi, thuận tiện bỏ một viên đan dược vào miệng, trị liệu vết thương trên vai.

Một hài tử đến trước mặt nam nhân vừa rồi mới ném nàng cho tên gầy gò cũng là người giúp nàng, cúi đầu, giọng non nớt:

- Xin lỗi vị ca ca này, chúng ta thật ra không cần sự giúp đỡ của huynh, nhưng vì huynh giúp đỡ nên lão đại phải ra mặt, tính của lão đại có hơi lãnh huyết vô tình với người ngoài, nhưng cũng chỉ vì bảo vệ mọi người mà thôi, mong các vị bỏ qua.

Nói xong Mặc Lâm liền chạy về phía Hàn Nguyệt Xuyên, trong lòng nàng có hơi bức bối một chút vì phải lệch bộ từ Tây đại lục đến Đông đại lục, cả nhóm đi còn chưa ra khỏi địa phận của Tây đại lục đã bị mất phương tiện đi lại.

Tâm tình bình ổn, cả nhóm đi đến một quốc gia, đến một khách điểm, thuê sáu căn phòng, dẫn năm hài tử ở trong khách điểm ở ăn uống.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Liệu Ta Có Thể Trở Thành Phu Quân? (1)

Ở trong sương phòng của một khách điểm.

Hàn Nguyệt Xuyên cùng năm hài tử ăn uống một trận, năm hài tử nhìn nàng mà thấy thất thần...

- Lão đại có thấy no không?

Đặt tô mì xuống bàn, để qua bên cạnh, Hàn Nguyệt Xuyên lắc đầu đáp:

- Không a.

Nhận được cái đáp án này, năm hài tử không khỏi đứng hình một trận. Ngẫm một lúc lại nói tiếp:

- Không thấy no nhưng cũng không thấy đói.

Nhìn qua đồng tô đã chất thành núi kia mới nhớ tới việc trả tiền, mà trả bằng tiền của Tư Âm thì Hàn Nguyệt Xuyên lại thấy khó chịu hết sức. Không hiểu tại sao, từ khi có đôi mắt này thì tính cách, sức mạnh, khả năng nhận biết, mọi thứ về cơ thể nàng dần thay đổi theo một hướng khác.

Tính cách lạnh nhạt dần dần đang bị phai nhạt đi, chức năng cảm nhận về vị giác càng lúc càng sắc bén nhưng những thứ do chính tay Hàn Nguyệt Xuyên làm ra sẽ không có vị giác đối với nàng.

- Các đệ đệ ở đây một lúc, nếu có người đến đòi tiền thì đưa viên tinh thạch này cho bọn họ, nhưng nhớ là ở đây đệ đệ khi ta trở về.

Nói rồi, Hàn Nguyệt Xuyên bước nhanh ra khỏi quán ăn, không một ai trong quán ăn phát nàng đã rời đi từ bao giờ.

Đến một công hội rèn, Hàn Nguyệt Xuyên đến quầy, một vị học trò nhìn thấy nàng liền nở nụ cười nghề nghiệp hỏi:

- Không biết vị tiểu huynh đệ muốn mua gì ở đây?

Hàn Nguyệt Xuyên trầm giọng nói:

- Ta muốn bán một thứ.

Vị học trò vẫn tiếp tục nở nụ cười, ôn tồn hỏi:

- Không biết tiểu huynh đệ muốn bán thứ gì?

Lấy ra thanh kiếm vài hôm trước mới luyện xong được cho là phế phẩm này đến trước mặt vị học trò kia, lại nói:

- Ta là muốn bán thứ này.

Vừa liếc mắt nhìn qua thanh kiếm điêu khắc trên thân là những trận pháp không rõ thù hình kia thì vị học trò liền hoảng hốt nói:

- Vị huynh đệ này đợi ta một chút, ta đi gấp sư phụ sẽ quay lại ngay, nhớ là đừng đi đâu đấy!

Nói xong hắn liền cất bước chạy đi, rất nhanh sau đó theo cùng vị học trò là một lão sư già dặn bước ra, nhìn qua thanh kiếm đoán phẩm giá:

- Thanh kiếm này đã đạt đến trình độ nhị phẩm, nhưng không thể điêu khắc trận pháp lên đó được, trừ khi bước vào giai đoạn Nhập Rèn mới có khiến trận pháp điêu khắc trên thân kiếm. Và xét thể nào thì thanh kiếm của vị công tử đây cũng đều đạt yêu cầu. Người thật sự muốn bán thứ này?

Gật đầu, quả thật như thế, dù gì giữ lại cũng không giúp ích được gì. Lão sư nheo mắt nhìn thanh kiếm một lần nữa mới ra giá định:

- Kiếm có trận pháp quả thật đúng là rất hiếm có, chúng ta ra giá 10 vạn kim tệ để mua thanh kiếm này không biết ý của vị công tử đây thấy thế nào?

- Không thành vấn đề.

Hàn Nguyệt Xuyên không vờn vo liền đáp ứng, lão sư kia thấy nàng đáp ứng không do dự có phần cảm thấy hối hận vì cái giá mà mình được ra, nhưng cũng không quá để tâm, chỉ 10 vạn có đáng là gì.

Giao dịch hoàn tất, Hàn Nguyệt Xuyên nhận được một cái tinh tếp giá trị 10 vạn kim tệ, thuận tay bỏ vào túi, quay về khách điểm.

Lão sư kia nhìn thanh kiếm, lại thu về tay lão, chạy nhanh đến thư phòng, nơi tập chung chủ yếu của mấy lão bắt từ kia.

Quay về khách điểm, may mắn vẫn chưa thanh toán tiền, nàng liền thanh toán một mạch hết gần 1000 kim tệ, thậm chí cũng rẻ, Hàn Nguyệt Xuyên nghĩ như thế đơn giản vì trong tay giữ 10 vạn kim tệ mà thanh toán còn chưa đến 1 vạn nên liền cảm thấy rẻ.

Nếu là người khác thì họ sẽ tiết đứt ruột đứt gan mất, số tiền này đủ để họ ăn cả năm mà không lo nghĩ nhiều rồi. Hay đúng hơn là với khẩu phần ăn của Hàn Nguyệt Xuyên đủ cho một đại gia đình ăn trong vòng mấy tháng liền đi?

Hơn 500 tô mì lớn một thân Hàn Nguyệt Xuyên ăn sạch, không bỏ tin thần con người.

- Xong rồi thì đi thôi, chúng ta đến Đông đại lục.

Đi ra khỏi khách điểm, đi được một đoạn đường thì có một người lạ mặt xuất hiện cản đường nhóm Hàn Nguyệt Xuyên, nàng hiếp mắt nhìn về người xa lạ kia, âm trầm hỏi:

- Người cản đường bọn ta là muốn gì?

Hắc y nhân kia cười nhạt, giọng nói yếu điệu ma mị làm cả nhóm sáu người tưởng lầm trước mặt mình là Thất Vĩ Linh Hồ ở U Linh rừng:

- Các người muốn đến Đông lục?

Năm hài tử lén lút ẩn nấp phía sau Hàn Nguyệt Xuyên, nàng bao bọc chúng từ phía sau, đối mặt với hắc y nhân đáp:

- Phải.

Nữ nhân giọng ma mị trong lớp áo choàng đen đáp lại:

- Ta biết một nơi có truyền tống trận, đến đó các người có thể đến Đông đại lục nhanh hơn, các người muốn một thân đi bộ từ đây đến Đông đại lục mất ít nhất cũng phải một năm a.

Trên đời này có người tốt đến thế?

Hàn Nguyệt Xuyên không tin những chuyện tốt từ trên trời rơi xuống như thế này, đặc biệt là với loại người không quen biết đến mời chào làm người tốt thế này. Nàng dứt khoát từ chối:

- Không cần cảm ơn, chúng ta muốn đi bộ đến đó, hướng chỉ trên đường còn sẽ đến nhà người quen ở tạm. Cáo từ!

Dẫn theo năm hài tử rời đi, Hàn Nguyệt Xuyên tìm đến một nhà trọ dừng chân nghỉ tạm vài ngày rồi tiếp tục rời đi. Trong vài ngày ngắn ngủi, Hàn Nguyệt

Xuyên vào trong Hắc Giới đột phá đến Thiên Không trung cấp.

Lại tiếp tục rời đi, đi được vài ngày liền gặp lại người quen...

- Người... đứa trẻ này...

Một mỹ nữ với vẻ đẹp thiên tiên thân bạch y lộng lẩy nhìn nam nhân ôn nhuận, lạnh nhạt như nước giờ phút này lại kinh ngạc không ngớt, có phần tò mò hỏi thăm:

- Ca quen biết những hài tử này sao?

Nam tử gật nhẹ trả lời:

- Mọii còn nhớ mấy hôm trước ca nói về một hài tử xảo quyết không?

Nữ nhân mỹ lệ thiên tiên kinh ngạc nhìn hài tử trước mặt hỏi:

- Chính là hài tử này?

Nam tử gật đầu khẳng định.

Không hiểu sao, cái máu huyết của nàng từ khi có đôi mắt này cũng cuồng chiến hơn rồi, vốn muốn an lành nhưng cứ có cảm giác muốn giết người, đặc biệt là người trước mặt, rất muốn giết chết hẳn.

Sát khí nổi lên, năm hài tử là người cảm nhận rõ nhất, hai người kia cùng nhóm người phía sau họ đồng dạng cũng cảm nhận rõ sát khí phát ra từ Hàn Nguyệt Xuyên, tất cả đều cảm giác chia kiếm về phía nàng.

- Xuyên nhi.

Một giọng nói nhẹ nhàng vang bên tai Hàn Nguyệt Xuyên, người duy nhất trên thế giới này có giọng nói nhẹ nhàng và còn gọi nàng là Xuyên nhi thì chỉ có một người, là Du Niên.

Quay lại, rõ ràng Du Niên đang ở trước mặt nàng, nhưng tại sao? Nàng vẫn không cảm giác tốt đẹp lên được.

Du Niên vốn có thể đọc được suy nghĩ của người khác huống chi là cảm giác hồi hột của Hàn Nguyệt Xuyên hiện tại. Một trận cuồng phong nổi lên, cuồng lấy bảy người rời đi.

Đến một nơi không rõ, Du Niên ôm Hàn Nguyệt Xuyên trong lòng, cậu cảm nhận được tâm trạng hiện tại của Hàn Nguyệt Xuyên lộn xộn phức tạp không hiểu rõ, nhào lộn trong đó là những cảm xúc không rõ.

- Hắc Giới.

Âm thanh trầm trầm vang lên, cuồng lấy tất cả vào Hắc Giới, năm hài tử nhìn sắc mặt tối sầm của Hàn Nguyệt Xuyên muốn đi lên hỏi nhưng lại bất giác ánh mắt không thân thiện của Du Niên liền có cảm giác muốn tránh xa.

Cậu nhẹ giọng nói:

- Các đệ đến thư phòng hay phòng tu luyện đi, ta dẫn Xuyên nhi đến một căn phòng để nàng ấy nghỉ ngơi.

Người này biết được thân phận của lão đại?

Dù biết thì thế nào, bọn họ cũng không thể làm gì được người trước mặt này, vì anh ta quá mạnh, mạnh đến mức một ánh mắt của anh ta cũng có thể giết người.

Đưa Hàn Nguyệt Xuyên đến một căn phòng xa lạ, Du Niên đặt nàng lên giường nghỉ, nhìn sắc mặt Hàn Nguyệt Xuyên không được tốt mấy nên Du Niên nhanh chóng rời đi. Vừa đi được vài bước đã bị Hàn Nguyệt Xuyên kéo lại.

- Tại sao? Tại sao ta lại nhiều cảm xúc hỗn tạp như thế, nó cứ như khi xưa... khi ta bị phản bội, khi ta bị bắt giam, tra tấn, những cảm xúc ngổn ngang khó chịu, lúc muốn giết người, lúc lại thâm hiểu sâu độc, lúc lại vui cười cách quái dị, có khi ta lại không có một chút cảm xúc nào... Tại sao?

Du Niên quỳ xuống bên cạnh giường nghỉ Hàn Nguyệt Xuyên, bàn tay hắn ôm chôn bàn tay Hàn Nguyệt Xuyên, nhẹ giọng cất lên:

- Xin lỗi Xuyên nhi, nếu ta không kêu Xuyên nhi luyện hóa Kim Luân Tinh Nhãn thì sẽ không có chuyện này sao ra?

Kim Luân Tinh Nhãn? Tất cả những chuyện này đều do Kim Luân Tinh Nhãn làm ra?

Đồng tử của Hàn Nguyệt Xuyên co rút lại nhìn về phía Du Niên, như muốn hỏi: Chuyện này là thế nào?

Du Niên đứng dậy ngồi lên giường nằn, về mặt trầm xuống giải thích:

- Người có được Tinh Luân Kim Nhân trên đời này có thể đếm được trên đầu ngón tay và không vượt quá một bàn tay, trong đó có ca và Tư Âm. Nhưng Tư Âm là một ngoại lệ, cậu ấy không cần luyện hóa Kim Luân Tinh Nhân bởi vì từ khi sinh ra, Tư Âm đã mang một đôi Huyết Âm Quý Ân Nhân.

- Ca giống muội, nhưng khác ở một chỗ, ca bẩm sinh đã có Kim Luân Tinh Nhân và phải luyện hóa nó trước bảy tuổi, chính vì khi xưa ca có Kim Luân Tinh Nhân nên đã bị người trong gia tộc xa lánh có khi muốn tự tay giết ta, ngay cả phụ mẫu ruột thịt cũng không ngoại lệ.

Nhắm mắt lại một lúc như đang nhớ đến quá khứ xa xăm đó, lại nói tiếp:

- Đó là ngày ca huyết tẩy Du gia, và Du gia ở thế giới đó không còn ai ngoài ca nữa...

Về mặt lúc này của Du Niên âm trầm, bi oán, có phần giống với...lúc cậu nhắc đến Tư Âm lần đầu tiên.

- Khi đó, ca năm tuổi.

Năm tuổi? Lời nói phát ra có phần khiến Hàn Nguyệt Xuyên kinh ngạc, năm tuổi đã huyết tẩy một gia tộc hỏi xem ai không kinh ngạc?

- Kim Luân Tinh Nhân càng luyện hóa về sau càng khiến chủ nhân sở hữu nó mất kiểm soát về nhân cách, tính cách của con người đó trước kia như thế nào, có trầm tính, có lạnh nhạt, có vô cảm thì khi luyện hóa Kim Luân Tinh Nhân thì đều sẽ trở nên khát máu, khủng bố và âm lãnh. Những tính cách trước đây người sở hữu đều sẽ tan biến bởi Kim Luân Tinh Nhân.

- Có thể xem đây là một căn bệnh rối loạn thần kinh nhân cách. Đây chính là lý do tại sao khi Xuyên nhi nhìn thấy một người khác chết hay một con vật nào đó chết Xuyên nhi đều không có một chút cảm xúc nào, càng không có lưu luyến hay cảm thấy đau thương thay, tất cả đều vô cảm.

- Khi Xuyên nhi nhìn thấy một nhóm người nói gì đó về bản thân Xuyên nhi, nhắc đến Xuyên nhi hãy đã từng gặp mặt,... Xuyên nhi đều muốn giết bọn họ.

Giờ thì nàng đã hiểu tại bản thân lại muốn giết người, lại có nhiều cảm xúc ngổn ngang đến thế.

- Một số thứ về cơ thể của Xuyên nhi cũng thay đổi vì Kim Luân Tinh Nhân, chẳng hạn như...

Vừa nói chưa dứt lời, Du Niên đã vươn tay tháo băng vải quấn quanh cổ Hàn Nguyệt Xuyên xuống, nói tiếp:

- Có thể giả giọng mà không cần dùng băng ma thuật thay đổi giọng nói giống nam đâu, mà dù sao giọng nam với nữ từ mười lăm tuổi trở xuống khá giống nhau.

- Khi chuyển hóa thành Huyết Âm Quý Ân Nhân cũng không có gì thay đổi nhiều đâu, Xuyên nhi sẽ phải trao đổi sức khỏe để lấy cuộc sống, và... không bước lên cấp Thần Linh, Xuyên nhi vẫn có thể có được một tuổi thọ vô hạn.

- Xuyên nhi nghe ca, đừng tìm cách thay đổi đôi mắt, chấp nhận nó và để nó dẫn Xuyên nhi đi. Nếu Xuyên nhi tìm cách quay về đôi mắt cũ, có thể, nhưng khi quay lại rồi muội sẽ không còn là chính muội và chỉ sống được một ngày, trong một ngày đó, Xuyên nhi sẽ bị tra tấn đến chết chứ không phải sống bình yên một ngày mà chết.

- Chấp nhận hiện tại, Kim Luân Tinh Nhân sẽ thay đổi con người muội, biến muội thành một con người khác, nhưng chỉ diễn ra trong vòng ba năm mà thôi, sau ba năm, muội sẽ trở về con người bình thường, có thể không chế được bản thân, nhưng tính cách đó sẽ ăn sâu một phần nào đó trong người muội.

Từ đầu đến giờ, Hàn Nguyệt Xuyên không nói một lời nào, lúc này nàng mới lên tiếng:

- Tại sao Niên ca không nói cho ta biết sớm hơn?

Du Niên ngưng giọng, ừm khua nói lên một tiếng:

- Ca sợ, sợ Xuyên nhi sẽ không chấp nhận mà chọn lựa chết sau bảy năm.

Lắc đầu, ý rõ nàng sẽ không lựa chọn ngu ngốc như thế, hỏi:

- Niên ca hãy nói cho biết rõ một lượt về Kim Luân Tinh Nhân và Huyết Âm Quý Ân Nhân một cách đầy đủ và ngắn gọn nhất đi.

Du Niên gật đầu, trả lời:

- Như đã nói qua, Kim Luân Tinh Nhân khiến muội thay đổi thành con người khác trong ba năm luyện hóa, cơ thể sẽ không bao giờ đói, không bao giờ no, vạn độc bất xâm, nhìn thấu được nhiều thứ và bị một số tộc chán ghét.

- Còn về Huyết Âm Quý Ân Nhân nó giống với Kim Luân Tinh Nhân, nhưng tính cách thì vẫn sẽ bị quái dị, nhưng vẫn có thể khống chế được, độc không những không làm hại mà còn khiến Xuyên nhi trở nên mạnh hơn, nhưng đan dược bổ gì đó liên không có tác dụng với muội, thấy được tương lai rõ hơn,

không chế được thấu nhãn.

- Có một trở ngại là Xuyên nhi sẽ có một cơ thể yếu ớt, cứ khoảng trung bình từ năm đến mười năm sẽ tái phát bệnh một lần, cần có phu quân hoặc do chính Xuyên nhi tự chế ra một loại thuốc độc nhất vô nhị mới giải được, nếu không sẽ rơi vào giấc ngủ. Ngoài ra thì, khi ngủ Xuyên nhi vẫn tu luyện, và thời gian tái phát bệnh sẽ dừng lại khi muội ngủ.

Du Niên giảng giải một lượt xong lại ôm lấy Hàn Nguyệt Xuyên, nhẹ giọng hỏi nàng:

- Liệu ta có thể trở thành phu quân của Xuyên nhi để mãi luyện thuốc cho Xuyên nhi được không?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Ngươi Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Liệu Ta Có Thể Trở Thành Phu Quân? (2)

Câu nói vừa thốt ra, Hàn Nguyệt Xuyên liền á khẩu không thể nói điều gì, cứ ngỡ như mình đang nghe lầm, đôi mắt không ngại chớp chớp nhìn Du Niên, khó khăn cất giọng:

- Niên ca... nói gì ta... không hiểu...

Du Niên thả nàng ra, hai mắt nhìn nhau, cậu nở nụ cười tươi nhất mà bản thân cậu có thể nở được, nói lại lần nữa:

- Ta muốn trở thành phu quân của Xuyên nhi, luyện thuốc cho Xuyên nhi, bảo vệ Xuyên nhi... muốn bên cạnh Xuyên nhi mãi mãi.

Hàn Nguyệt Xuyên không biết nói gì, chẳng phải vừa rồi chúng ta còn là huynh muội sao? Sao giờ lại muốn trở thành phu quân của nàng rồi?

- Tại sao Niên ca lại có ý nghĩ này? Là thương hại ta?

Trải qua một kiếp người, lý nào nàng không rõ tâm tư đơn giản của một người, cũng như khi ra trận, một cấp dưới của nàng đã cười hỏi nàng: Liệu chỉ huy có thể coi tôi là bạn trai của người không?

Nàng đã hỏi tại sao, hắn đáp lại: Vì ít nhất phải có một động lực nào đó để tôi và chỉ huy có thể sống và vượt qua thử thách do trời ban.

Nàng vô tâm không trả lời, chờ đợi chiến tranh nổ ra. Và rồi, hắn chết trong mưa bom đạn, nàng vẫn sống và được thăng cấp.

Hiện tại tình huống này cũng giống như thế, đều là một loại thương hại...

- Không, ta thật sự thích Xuyên nhi, ta muốn ở bên cạnh Xuyên nhi, nhiều hơn... Ta muốn... được gần hơn với Xuyên nhi.

Đôi tay Du Niên khẽ đặt lên gò má trắng nõn của nàng, Hàn Nguyệt Xuyên không hề cảm nhận được bất kỳ hơi ấm nào từ bàn tay này, thứ nàng cảm nhận được là sự lạnh lẽo bất tận.

Sực nhớ ra một điều gì đó, Du Niên nhanh chóng thu bàn tay lại, ánh mắt lại hiện ra một mảnh tối, u oán nói:

- Những người sở hữu Huyết Âm Quỷ Ấn Nhân thường không có mạch đập, và thân nhiệt chỉ từ 26 đến 28 mà thôi, nên... Xuyên nhi sẽ không cảm nhận được hơi ấm nào từ ca đâu, xin lỗi muội, Xuyên nhi.

Nói rồi, Du Niên đứng dậy rời khỏi giường nghỉ, để lại một lời:

- Xuyên nhi nghỉ ngơi đi.

Nằm ở trên giường, trong đầu nàng cứ quanh quẩn đi quanh quẩn lại câu nói của Du Niên.

Liệu ta có thể trở thành phu quân của Xuyên nhi?

Ta muốn trở thành phu quân của Xuyên nhi.

Những cảm xúc ngổn ngang lại lần nữa nổi lên, Hàn Nguyệt Xuyên không thích cảm giác này, nó khiến nàng khó chịu, nhớ đến cái quá khứ tệ hại kia. Hai tay nàng ôm lấy đầu mình ngồi bật dậy, khó chịu siết chặt tay.

- Xuyên nhi!

Du Niên vừa rời khỏi phòng liền chạy lại vào trong phòng, nhìn thấy Du Niên, cảm xúc của Hàn Nguyệt Xuyên lại càng phức tạp hơn, ánh mắt nhìn cậu

ta hiện lên một câu hỏi: Tại sao?

Không biết từ đâu, Du Niên lấy ra một thanh chủy thủ cắt một đường trên cánh tay của mình, máu tươi của cậu chảy xuống như suối không ngừng, những giọt máu chảy xuống từ đỉnh đầu Hàn Nguyệt Xuyên, kỳ lạ, da thịt nàng như đang hấp thụ máu từ Du Niên chảy ra. Không một giọt máu nào rơi xuống giường.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng máu chảy xuống gò má nàng, như lại không có dấu hiệu rơi xuống nệm giường. Ngần đầu thấy Du Niên đang dùng chủy thủ duy trì dòng máu chảy xuống người nàng.

- Khi cảm xúc dâng trào hỗn loạn Xuyên nhi có thể dùng máu tươi để trấn áp nó, đây chính là do Kim Luân Tinh Nhân gây ra, nếu không trấn áp Xuyên nhi sẽ trở nên cuồng huyết và chém giết người một cách bất chất.

Thu lại cánh tay, Du Niên dùng tay còn lại cầm máu ở vết thương do chủy thủ rạch kia, cười nhẹ nói với Hàn Nguyệt Xuyên.

Lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng cười với nàng bằng nụ cười nhẹ nhàng ấy, kể cả khi cậu cười tươi nhất vẫn giống như lúc này, một đóa hoa lại nở trong đêm, thanh tao, nhã nhặn.

Kéo cánh tay Du Niên lại, Hàn Nguyệt Xuyên hút lấy máu từ vết thương trên tay của Du Niên, bất giác nói:

- Mỹ vị.

Kinh hoàng, nàng rút về, ánh mắt Du Niên có phần ngờ ngắt, rồi lại cười nhẹ đáp:

- Không sao, đây chỉ là chuyện bình thường thôi, sở hữu Kim Luân Tinh Nhân đến Huyết Âm Quý Ân Nhân vì cả hai đều thuộc mắt quý, có khuynh hướng lấy máu là thức ăn chủ yếu, chỉ cần chuyển hóa thành Huyết Âm Quý Ân Nhân thì khẩu vị sẽ nhẹ hơn một chút, ít uống máu hơn Kim Luân Tinh Nhân.

- Tại sao?

Giọng nói Hàn Nguyệt Xuyên có pha lẫn một chút run rẩy, phải, chính là run rẩy. Đôi mắt nàng trừng Du Niên, không khống chế được cảm xúc bản thân quát:

- Tại sao huynh lại vào đây, ta không hề kêu huynh vào, cũng không phiền huynh đến giúp ta, ta thế nào thì hãy mặc kệ đi... Những thứ huynh làm vì ta đều khiến ta cảm thấy như đang bị thương hại!

Hàn Nguyệt Xuyên quát lên, đẩy Du Niên ra xa nàng, tạo một khoảng cách nhất định với cậu. Từ xưng Niên ca trong phút chốc đã biến thành huynh, liền khiến cho khoảng cách giữa hai người xa ra, tựa như có một bức tường vô hình ngăn cách giữa hai người.

- Bởi vì... ta... ta chỉ biết cứ một tuần mà không uống máu người, không thấy máu thì sẽ khiến muội hỗn loạn tâm trí. Muội... nghỉ ngơi đi.

Câu cuối cùng Du Niên tựa như muốn nói câu gì đó như rồi rút lại, chuyển thành một câu nghỉ ngơi. Nói xong liền rời đi nhanh chóng.

Ngồi ở trên giường, Hàn Nguyệt Xuyên tĩnh tâm lại, điều chỉnh lại nhịp thở của bản thân, vừa rồi nàng đã quá mức xúc động không cần thiết rồi.

Đến một căn phòng tối tăm, nếu là Hàn Nguyệt Xuyên thì chắc chắn nàng sẽ nhận ra ngay căn phòng này là phòng này, nơi này chính là phòng truyền tin, có thể liên lạc với bất kỳ a dù ở nơi nào đi nữa.

- A ra, Du Niên đây mà, sao người rảnh rồi dùng phân thân đến gặp ta thế?

Đối diện với gương truyền tin, Du Niên một bộ mặt suy sụp âm trầm, trên chiếc gương hiện rõ hình ảnh của Tư Âm đang cười nói với cậu.

- Xuyên nhi từ chối ta rồi...

Dù không cam tâm nhưng rốt cuộc cậu cũng nói ra một câu.

Tư Âm đối diện với cậu cười ha hả không ngớt đến nỗi chảy nước mắt vài giọt, lấy lại được bình tĩnh nói:

- Có thể trách ai được chứ! Người vốn không yêu ai bao giờ, hơn hết người lại là một con quỷ sống ngàn năm, ách... ta nói quá rồi, quỷ sống vạn năm, tuổi của ta với người cũng chẳng trên lệch gì lắm, có ba tuổi thôi a. Đến hiện tại khi người nói người thích Hàn Nguyệt Xuyên khi mới vừa nhìn thấy nó, dù biết rõ nó giả nam nhưng vẫn thích con người của nó.

- Thật sự, khi đó ta đã bắt ngờ lắm a, người lạnh còn hơn Huyết vậy mà lại động tình, nhưng Du Niên, người nên biết một điều, bạn của người chỉ đến được trên đầu ngón tay, còn kẻ thù thì lại nhiều không đếm xuể.

Những lời nói này của Tư Âm khiến Du Niên đang suy sụp âm trầm liền trở nên lạnh lùng, ánh mắt lại một lần nữa trở nên vô thần, thờ ơ đến si ngốc, trầm giọng nói một câu:

- Ta biết rõ, nếu ta chết thì bọn họ sẽ không truy sát ta nữa. Tư Âm người luôn biết ta không quan tâm điều gì ngoài giết người, bây giờ ta lại đi quan tâm

Hàn Nguyệt Xuyên, không phải vì ta thật sự yêu Hàn Nguyệt Xuyên, cũng không phải vì Xuyên nhi giữ Kim Luân Tinh Nhân có thể chuyển hóa Huyết Âm Quỷ Âm Nhân, chỉ đơn giản ta tìm được người ta muốn bảo vệ.

Nghe tiểu tử trước mặt này nói chuyện mà Tư Âm thấy bản thân mình sắp bị tên này kéo chỉ số IQ xuống cùng một mức độ với hần mắt rồi. Không thật sự yêu nhưng lại muốn bảo vệ, hần chưa từng bảo vệ ai, giờ tìm được người để bảo vệ lại bảo không phải yêu, loạn hết cả rồi!

- Ta không quản các người thế nào, nhưng ta đã nói với người một lần phải không? Tương lai cái chết của người đang đến, và người không thể thay đổi được nó, nên làm gì thì làm đi.

Dứt lời, gương truyền tin tối lại, hiện ra một mảnh ngọc đen to lớn, lác đầu, Du Niên cười trừ, ánh mắt vẫn một vẻ si ngốc, thờ ơ. Vung tay lên một cái, không gian chột tối hần đi, bước ra khỏi căn phòng, thời gian không có gì thay đổi.

Mặc dù trong phòng truyền tin không có bất kỳ thiên địa pháp tắc gì nhưng ma thuật vẫn có thể dùng được...

Rời khỏi phòng truyền tin, Du Niên đi quanh quần trong Hắc Giới một vòng, đến một căn phòng lạ, cánh cửa bằng kim loại không rõ, được xích sắt bao bọc bên ngoài, chạm tay vào cánh cửa, những dòng điện đen xuất hiện trên bề mặt cánh cửa khi tay Du Niên chạm vào.

Dòng điện đó đối với một con người bình thường là không thể tiếp xúc, nhưng với Du Niên lại khác, những dòng điện này chẳng khác gì những con muỗi lượng lờ xung quanh cánh tay cậu, hay đúng hơn là chẳng có chút cảm giác đặc biệt gì.

- Cái tên đó...

Rầm!

Nói nửa lời, Du Niên liền đâm một nắm vào cánh cửa, cánh cửa bị lõm một lỗ lớn, có phần muốn bị đẩy vào trong, nhưng không ngờ cánh cửa từ từ lạnh lạnh lại như chưa từng bị thương tổn gì.

Quay lại trung tâm, những đứa trẻ kia không biết từ lúc nào đã đi ra bên ngoài, tính toán khoảng thời gian còn chưa đến hai canh giờ đã ra khỏi phòng sách đi.

- Huynh... cảm ơn huynh đã giúp đỡ lão đại.

Mặc Lâm tiến lên một bước ôm quyền cảm tạ Du Niên một cái, rồi thu tay lại, ánh mắt cậu thay đổi trong phút chốc, một đôi mắt kiên định nhìn về phía Du Niên, lại cất tiếng:

- Liệu huynh có thể giúp chúng đệ trở nên mạnh hơn hay không? Bọn đệ muốn bảo vệ lão đại. Yêu cầu này... đệ biết có hơi quá phận, nhưng mà...

Lời còn chưa nói hết, Du Niên đã đặt tay, xoa đầu Mặc Lâm, ôn nhuận đáp:

- Được, ta sẽ dạy cho các đệ, nhưng các đệ không được xem ta như sư phụ các đệ, chỉ là, một ca ca hướng dẫn các tiểu đệ thôi.

Năm hài tử có phần khó hiểu nhưng đồng dạng đều gật đầu nghe theo. Khuôn mặt Du Niên không đổi sắc, một mảnh âm trầm si ngốc, cái tự kỷ con người.

Du Niên cố tình tách mỗi đứa trẻ đến mỗi căn phòng khác nhau, khi mỗi đứa trẻ đến mỗi căn phòng, hần đều nói một câu: Tự tìm cách thoát ra khỏi căn phòng này.

Nói xong liền đóng cửa rồi đi, năm hài tử bị nhốt trong năm căn phòng khác biệt, khi biết được bản thân bị đưa đến căn phòng gì liền tái mặt, la lớn, nhưng đáng tiếc, chẳng có ai nghe được cả.

Đến phòng của Hàn Nguyệt Xuyên đang nằm nghỉ, thấy nàng đang điều tức tâm trạng, Du Niên cười nhạt như đóa hoa lài nở trong đêm:

- Xuyên nhi cảm thấy thế nào rồi?

Gật đầu, Vọng Y Xuyên nhàn nhạt đáp:

- Đỡ hơn rồi.

Du Niên nói:

- Năm đệ đệ của Xuyên nhi vì muốn giúp đỡ cho Xuyên nhi đã đi tập luyện rồi. Một khoảng thời gian sẽ ra, bọn chúng không có nguy hiểm, ở trong Hắc Giới tập luyện sẽ không có khái niệm chết đi.

Hàn Nguyệt Xuyên gật đầu, lúc đầu khi nghe năm hài tử đi tập luyện nàng có phần hơi lo, nhưng khi nghe Du Niên nói thế thì nàng an tâm hơn. Không biết từ lúc nào, lòng nàng đã tin tưởng hoàn toàn những lời nói của Du Niên.

- Đi, ta dẫn Xuyên nhi ra bên ngoài, từ đây đến Đông đại lục phải đi qua Chiến Loạn Nam Hiên, trên đường đi có rất nhiều thành phố xinh đẹp, ta muốn Xuyên nhi nhìn thấy những thành phố nhộn nhịp đó.

Nói xong, Du Niên kéo Hàn Nguyệt Xuyên ra khỏi Hắc Giới, lại dùng một loại truyền tống ma pháp, dịch chuyển nàng với hắn đến một nơi nhộn nhịp, cúi đầu thì thăm bên tai nàng:

- Đùng lo, nơi này cùng đường đến Đông đại lục, lại có đi qua Chiến Loạn Nam Hiên.

Hơi gật đầu, để Du Niên tùy tiện kéo tay mình, quả thật, nơi này người vui đùa lại nhộn nhịp vô cùng, trên đường đi rất nhiều lời mời gọi mua đồ, lại có nhiều trò diễn đường phố nhằm kiến tiền mưu sinh, có đoàn xiếc giao lưu đi qua quảng bá hội của mình.

Những cảnh tượng nhộn nhịp này khiến lòng Hàn Nguyệt giãn ra, nàng cười nhạt, thật lâu rồi, không biết đã bao lâu nàng mới nhìn đến thế giới bình yên như vậy, từ khi có ý thức, xung quanh nàng chủ chiến tranh với cái chết và sự sống, gặp được hình ảnh trước mặt, làm tâm thần Hàn Nguyệt Xuyên nhẹ nhàng đi đôi chút, tâm đá to lớn trong lòng được bỏ xuống một phần nào đó.

Kéo nàng đến một quán bán đồ lễ đường, Du Niên nhìn xuống những món đồ được bày bán kia, lấy lên một chiếc vòng tay, hắn lại lấy tiếp ra một con dao giống với dao phật thuật, khắc khắc lên đó là những dòng chữ kỳ lạ không rõ, lão bản thấy hành động tùy tiện này của cậu liền không khỏi thất thần hô lên:

- Công tử... cái, cái vòng của ta.

Ném ra một viên đá quý màu lam, Du Niên hỏi:

- Đủ chưa?

Lão bản nhìn viên ngọc, soi soi, gật gật:

- Đủ đủ, đã đủ rồi a.

Lão bản lại nhìn về phía Hàn Nguyệt Xuyên, hai tay xoa xoa với nhau thành thực hỏi:

- Hai là vợ chồng của nhau sao?

Hắn nói một lời mà không hề biết suy nghĩ chút nào, nhìn từ ngõ nào mà thấy nàng với hắn là vợ chồng, không thấy nàng rất nhỏ sao? Nàng với hắn cách nhau nhìn bề ngoài ít nhất cũng năm tuổi.

Mất chó cũng nên nói ra nàng với hắn là ca ca mới đúng chứ! Mặc dù tiểu nương tử ở thế giới này cũng có nhưng chưa đến mức gặp nhiều ngoài đường đâu.

Du Niên cười cười, ôm lấy Hàn Nguyệt Xuyên ở trong lòng, gật đầu nói:

- Lão bản người thật tin mắt, đây đúng là tiểu tức phụ của ta, chúng ta định năm năm sau sẽ tổ chức hôn lễ thật long trọng. Trước đó, ta cần phải cho nàng vật đính hôn trước đây.

Lại khắc vài chữ lên viên ngọc, Du Niên đeo vào trong tay trái của Hàn Nguyệt Xuyên, hắn tươi cười ấm áp như mặt trời, mà chẳng hề quan tâm đến việc mặt nàng đang muốn phát ra con thịnh nộ.

- Tức phụ, vật đính hôn này người phải giữ cho thật cẩn thận, nếu mất vì phụ rất đau lòng.

Lại ghé vào tai Hàn Nguyệt Xuyên nói tiếp:

- Đây, không phải nói dối.

Không hiểu lắm lời nói của Du Niên, Hàn Nguyệt Xuyên bình tâm lại, nhìn chiếc vòng hạt ngọc trong tay áo, chúng có hai màu đen và đỏ, màu đen được khắc chữ màu tím, đỏ được khắc chữ màu vàng, không hiểu chữ trên đó, nhưng nhìn lại rất đẹp, rất hài hòa a. Thì thăm vào tai Hàn Nguyệt Xuyên nói lên dòng chữ được khắc trên mỗi viên ngọc:

- Hàn Nguyệt Xuyên thuộc về Du Niên.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Ta Thích Chơi Trò Biển Mất Các Người Quân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.